

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

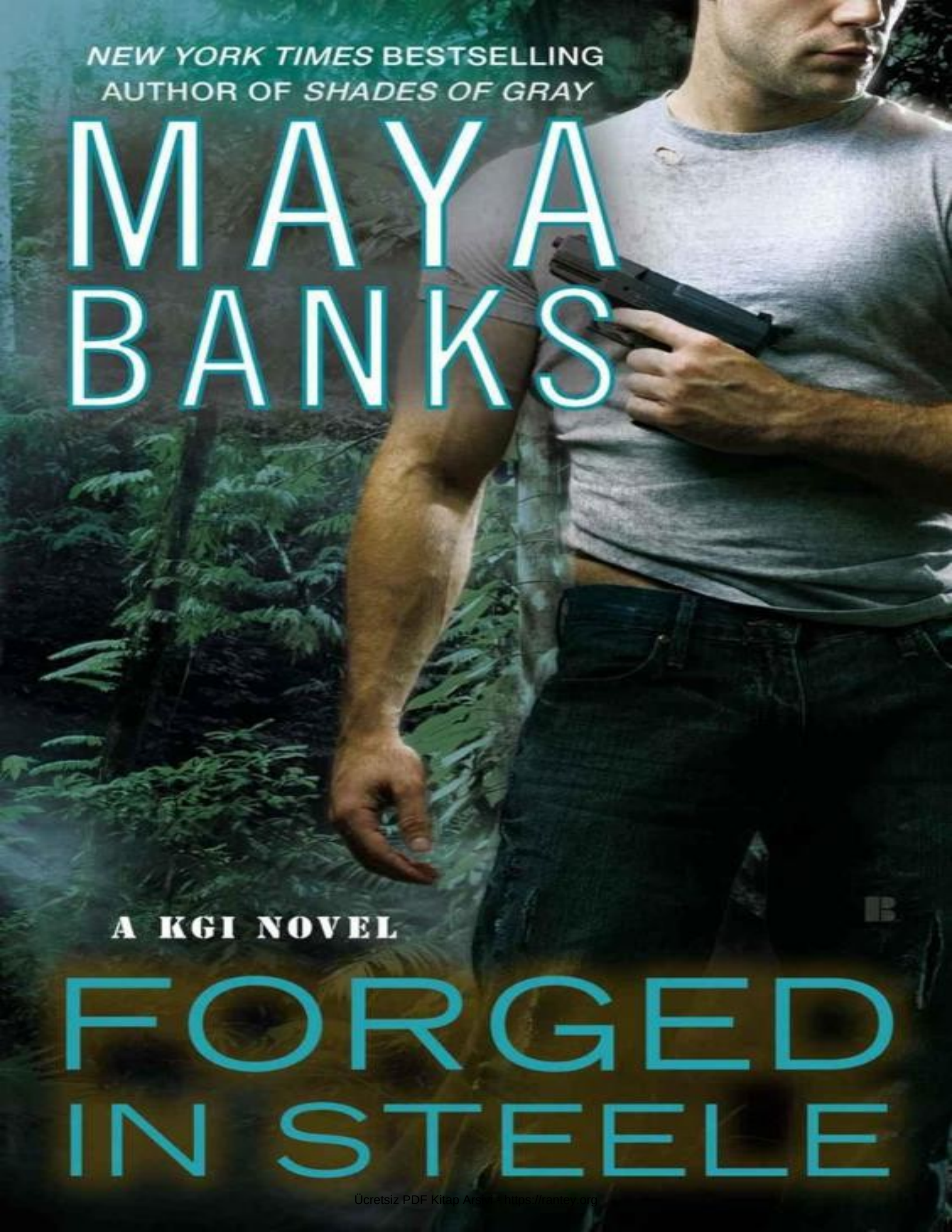
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING
AUTHOR OF *SHADES OF GRAY*

MAYA
BANKS

A KGI NOVEL

FORGED
IN STEELE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

"Maya Banks okumayı sevdiğim türde kitaplar yazıyor!"
-Lora Leigh, Gizli Günahlar'ın 1 numaralı New York
Times çoksatan yazarı

Maya Banks'in romanları için övgüler

ŞAFAK VAKTİ ECHOES

"Hızlı tempolu, yüksek riskli aksiyon ve bol miktarda için için yanan müstehcen seks, okuyucuları bir sonraki kitap için heveslendirecek tatmin edici bir iki yumrukluk eğlence sunuyor."

-Publishers Weekly

"İnanılmaz. İnanılmazın da ötesinde ve şaşırtıcı. Echoes at Dawn hakkında böyle hissediyorum."

-Romantik Kitaplar
Forumu

"Şafakta Yankılar'a bayıldım ve evet artık yeni favorim . . . romantik gerilim hayranları için mutlaka okunması gereken bir kitap."

-Sizzling Hot Books

KARANLIKTA FISILTILAR

"Mutlaka okunması gereken bir kitap. Christine Feehan ve Lora Leigh hayranları için. Dur durak bilmeyen aksiyon ve duygusalılık kaçırılmaması gereken bir zevk. KGI serisinin bir sonraki bölümü için sabırsızlanıyorum."

-Fresh Fiction

"Son derece duygusal, son derece tatmin edici, soluk soluğa okunacak bir kitap. Zorlayıcı ve son teknoloji bir romantizm."

-Joyfully Reviewed

"Maya-FREAKING-Banks . . her şeyi yapabiliyor. Bu yazarın ulaşamayacağı hiçbir şey yok."

-RT Kitap Yorumları

"Bu kitapla koltuğunuzun ucunda olacaksınız ... ve bu yolculuğa değecek."

-Night Owl Yorumları

GİZLİ UZAKLARDA

"Eğer hayali bir aileye evlatlık verilmek isteseydim, bu Kelly'ler olurdu. Kendimi Kelly kardeşlere adadım."

-Fiction Vixen Kitap Yorumları

"Aksiyon dolu bir hikâye."

-The Mystery Gazette

KAÇACAK YER YOK

"Oyunun adı hızlı aksiyon. Eğer cinsel, şehvetli ve romantik bir gerilim hikâyesi , başka yere bakmanıza gerek yok."

-Night Owl Yorumları

"Harika kıvrımlar ve dönüşler."

-CK2S Kwips and Kritiques

EN KARANLIK SAAT

"Askeri aksiyon ve cızırtılı romantizmin ilgi çekici bir karışımı."
-Publishers Weekly

"Gerilim dolu, günahkârca duygulandırıcı ve düpedüz harika."
-Joyfully Reviewed

"Duygusal bir gerilimle işlenmiş."
-Romance Junkies

Maya Banks tarafından yazılan başlıklar

Tatlı Serisi

TATLI TESLİMİYET
TATLI İKNA TATLI
BAŞTAN ÇIKARMA
TATLI AYARTMA
TATLI SAHIPLENME
TATLI BAĞIMLILIK

Kelly/KGI Serisi

EN KARANLIK SAAT
KAÇACAK YER YOK
SAKLANMIŞ
KARANLIKTAKİ
FISILTILAR ŞAFAKTA
YANKILAR GRİNİN
TONLARI STEELE'DE
DÖVÜLMÜŞ

Colters'ın Mirası

COLTERS'IN SÖZÜ

Nefes Nefese Üçlemesi

RUSH
FEVER

ONUN ZEVKI İÇİN

BENİMLE OL

Antolojiler

DÖRT OYUN
(Shayla Black ile)

ÜNİFORMASIZ ADAMLAR
(Karin Tabke ve Sylvia Day ile birlikte)

ŞEREFLİ
(Lauren Dane ile)

Özel Ürünler

YASTIK KONUŞMASI

FORGED IN STEELE

MAYA BANKS

BERKLEY BOOKS, NEW YORK

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group (USA) Inc.
tarafından yayımlanmıştır.
375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

ABD | Kanada | İngiltere | İrlanda | Avustralya | Yeni Zelanda |
Hindistan | Güney Afrika | Çin

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL,
İngiltere

Penguin Group hakkında daha fazla bilgi için penguin.com
adresini ziyaret edin.

STEELE'DE DÖVÜLMÜŞ

Bir Berkley Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

Telif hakkı© 2013 Maya Banks tarafından.
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak
çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da
elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal
ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına
katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları
satın alın.

BERKLEY® Penguin Group (USA) Inc. şirketinin tescilli ticari
markasıdır.
"B" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari markasıdır.

Bilgi için, adres: Berkley Yayın Grubu, Penguin Group
(USA) Inc. şirketinin bir bölümüdür,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

e-Kitap ISBN: 978-1-101-59998-3

YAYINCILIK GEÇMİŞİ
Berkley kitlesele pazar baskısı / Temmuz 2013

Kapak resmi Craig White'a aittir.
Kapak tasarımı Rita Frangie tarafından yapılmıştır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

ALWAYS LEARNING

PEARSON

İçindekiler

Övgü

Maya Banks'ın

Başlıkları Başlık

Sayfası

Telif Hakkı İthafı

BÖLÜM 1

BÖLÜM 2

BÖLÜM 3

BÖLÜM 4

BÖLÜM 5

BÖLÜM 6

BÖLÜM 7

BÖLÜM 8

BÖLÜM 9

BÖLÜM 10

BÖLÜM 11

BÖLÜM 12

BÖLÜM 13

BÖLÜM 14

BÖLÜM 15

BÖLÜM 16

BÖLÜM 17

BÖLÜM 18

BÖLÜM 19
BÖLÜM 20
BÖLÜM 21
BÖLÜM 22
BÖLÜM 23
BÖLÜM 24
BÖLÜM 25
BÖLÜM 26
BÖLÜM 27
BÖLÜM 28
BÖLÜM 29
BÖLÜM 30
BÖLÜM 31
BÖLÜM 32
BÖLÜM 33
BÖLÜM 34
BÖLÜM 35
BÖLÜM 36
37. BÖLÜM
BÖLÜM 38
BÖLÜM 39
BÖLÜM 40
BÖLÜM 41
BÖLÜM 42
BÖLÜM 43 SONSÖZ

Babama.

Katıldığı tüm softbol maçları, basketbol maçları, tenis turnuvaları için. Bana bir softbol sopası, ilk tenis raketimi aldığı için. Her zaman orada olduğu ve önemli şeyleri asla kaçırmadığı için.

Lütfen artık seninle olduğumu bil.

BÖLÜM 1

Steele alçak sesle, "**DURUM,**" dedi.

Ahizesi kulağında çıtırdadı ve P.J. Rutherford'un yanıtı anında geldi.

"Henüz atış yok. Tekrar ediyorum, net bir atış yok. Yeniden konumlanmam için bana iki dakika verin. Onu yakalayacağım."

Steele'in bakışları nöbetçi kulelerini taradı ve sabırsızlıkla kaynadı. Kalkış saatini on beş dakika geçmişlerdi ve kurtarma helikopteri kırk beş dakika içinde inecekti. Bu da onlara helikoptere binmek, kızı almak ve dışarı çıkmak için neredeyse hiç zaman bırakmıyordu.

Bu kızın ayrılmak istediğinden tam olarak emin değildi ama ailesi onu Matteo Garza'nın elinden kurtarmak için KGI'ya yüklü bir para ödüyordu. Üç gün boyunca 24 saat gözetim altında tutulan Christina Westlake'in herhangi bir sıkıntı içinde olduğu Steele'e görünmemişti. Tanga, bikini üstü ve beş santimlik topuklu ayakkabılarıyla etrafta zıplıyor, gülüyor, gülümsüyor ve kendini beğenmiş bir şekilde mutlu görünüyordu. Bugün mantıklı ayakkabılar giydiğini umuyordu çünkü topuklu ayakkabılarla koşmak çok zor olacaktı ve onun ayaklarının üzerinde sabit durmasına ihtiyacı vardı.

"Çabuk ol, P.J.," diye homurdandı Steele. "Burada bir zaman çizelgemiz var."

"ol patron," Cole. "Benim kızım bu işi halleder."

Steele gözlerini devirdi ve P.J.'in de aynısını yaptığını çok iyi biliyordu. Bu ikilinin daha fazla didişmesine katlanacaktı.

Görev tamamlanır tamamlanmaz yeni evliler. P.J. bu söz için Cole'un taşaklarını koparırdı.

"Hedefimizden bir iz var mı?" Dolphin araya girdi. "Onu yarım saattir görmedim. Bu saatte güneşleniyor olması gerektiğini sanıyordum?"

Bayan Westlake'in bir rutini vardı. Steele'in onun için söyleyebileceği tek şey buydu. Dolphin, Baker ve Renshaw, uzun bacaklı sarışını tangasıyla görebilmek için öğleden sonraki gözetleme vardiyasına hevesle gönüllü olmuşlardı. Güneşlenirken her zaman üstünü çıkardığından bahsetmiyorum bile.

Şüphesiz güzel bir kızdı ama Steele için hiçbir şey yapmıyordu.

"Geç kaldı," diye mırıldandı Baker. "Bu da demek oluyor ki içeri girdiğimizde onun kışını bulmamız ."

"Gidip onu getireyim," dedi Renshaw, sesinde belirgin bir sırtış vardı.

"Sessiz ol," diye emretti Steele. "Ben aksini söyleyene kadar telsiz sessizliği istiyorum. Şu lanet atışı yap, P.J. Korumaları halletmeni bekliyorum, böylece bu gösteriyi yola koyabiliriz."

"Tamamdır," dedi P.J. sert bir sesle. "Her iki ön kule de temiz. Deh, kovboyalar. Keçiye iple bağlayıp eve dönelim."

Cole'un kıkırdaması Steele'in kulağında yankılandı. "İşte benim kızım!" "İçeri gir," diye bağırdı Steele. "Temiz bir giriş çıkış istiyorum."

Steele, inşa ettiği perdelemeyen kayarak çıktı, tüfeğini kaldırdı ve saray gibi evi çevreleyen sık çalılıkların arasından süzüldü.

Genellikle bir kurtarma görevi için gecenin karanlığında içeri girer, sert ve hızlı bir şekilde vurur ve defolup giderdi. Ancak Garza, sanki bir gece baskını bekliyormuş gibi geceleri güvenliğini iki katına çıkarıyordu. Gündüzleri çok az güvenlik görevlisi çalıştırıyordu ve elindekiler de tembel ve dikkatsizdi. Bu çocuk oyuncuğu olmalı.

olmalı.

Bu lanet kelimeleri gerçekten söylememeyi daha iyi öğrenmişti ve vücudunda batıl inançlara dair bir kemik bile yoktu.

Tam evin arka tarafına doğru ilerliyordu ki uzaktan silah sesleri duyuldu.

"Lanet olsun, bu da ne böyle?" diye bağırdı mikrofonuna.

"Kusura bakma patron," dedi Dolphin, nefesi kesilerek. "Kaçınılamazdı. Artık burada olduğumuzu biliyorlar."

Havayı dolduran çığlıklara bakılırsa Christina Westlake onların da burada olduğunu biliyordu. Ona yardım etmek için burada olduklarına dair hiçbir fikri yoktu. Sadece kurşunların havada uçuştığını ve kan aktığını biliyordu.

"Bizi biraz koru P.J., Cole," diye emretti Steele. "Ben kızın peşinden gidiyorum."

"Sana çoktan bir yol açtım," dedi P.J. "Lanet olası İngiltere kraliçesinin geldiğini düşünecekler."

Steele onun zekâsı karşısında başını salladı ve hızla taş duvarı tırmanarak havuzun yanındaki verandaya çıktı. Christina Westlake'in güneşleniyor olması gereken havuza. Kadının ne zaman ne yapacağı belli olmazdı ki?

Bir çığlık daha havayı kirletti ve Steele başını korkunç sesin geldiği yöne çevirip hemen ikinci katın balkonuna çıkan merdivenlere yöneldi. En tepeye vardığında bir bıçaktan kurtuldu ve omzunu kendisini pusuya düşürmeye çalışan iri yarı adama çarptı.

Acı kolunu kesti ve bıçak deriyi keserken rahatsızlığı bir kenara iterek dişlerini sıktı.

Saldırgan tökezleyerek geri çekilince Steele tüfeğinin kabzasını havaya kaldırdı ve muhafızın çenesini ezdi. Adam olduğu yere yığıldı ve büyük bir gürültüyle yere düştü. Steele'in bakışları hemen etrafı tarayarak olası bir tehdide karşı önlem aldı. Çift camlı kapının içinden gelen bir başka ses dikkatini çekti.

"Aptal sürtük! Çekil yolumdan!"

"Beni bırakamazsın, Matteo!"

Çığlık Steele'in irkilmesine neden oldu. Belli ki Matteo Christina'ya onun kendisine bağlandığı kadar bağlı değildi. Kaçmaya kararlıydı ama Steele'in istediği Matteo değildi.

Garza bunu istediği kadar kolaylaştırabilir ya da zorlaştırabilirdi. Steele mümkün olduğunca az kan dökülmesini tercih ederdi ama her şeye hazırlıklıydı.

İşi halledin. Ne gerekiyorsa yap.

Bu, P.J. kanunsuz adaleti sağlamak için yalnız kurt olarak yola çıktığında takım arkadaşlarının neredeyse yaralanmasına neden olan bir inantı.

Neyse ki bu iş bitmişti ve artık en iyi yaptıkları şeye geri dnebilirlerdi. Takım olarak çalışmak. Kı tekmelemek. İşi bitirmek.

Steele kapıya doğru eğildi ve sonra botuyla tekmeledi. Kapı hızla açıldı ve Steele sağ eliyle tüfeğini tutarken sol eliyle tabancasını kavradı.

Matteo Garza, duvardaki kasadan aldığı eşyalarla doldurduğu çantayı bırakarak arkasını döndü. Gözleri vahşi ve ılgındı. Christina sinmiş, Matteo ile duvar arasına girmeye çalışıyordu ama Matteo'nun buna hiç niyeti yoktu. ığlık atan kızı önüne itti ve iri bir kolunu boynuna doladı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu kısık sesle.

Steele ona baktı. Kızı kalkan olarak kullanıyordu. Hiçbir erkek bir kadını bu şekilde kullanamaz.

"Kız," dedi Steele sakince. "Size zarar vermek için burada değiliz. Onu bırakın, biz de huzur içinde gidelim."

Garza'nın gözleri şüpheyle kısıldı. Sonra küçümseyerek kıza baktı.

"Bunu sen mi yaptın?" diye kızın kulağına hırladı.

"Hayır!" diye ciyaktadı. "Matteo, bu adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bana inanmak zorundasın!"

"Beni ailesi gönderdi," dedi Steele. "şimdi onu bırakın, ben de yoluma gideyim. Ya da işbirliği yapmayı reddedersen ve ben de seni parçalarım. Seçim senin."

Garza Christina'yı ileri doğru itti ve Christina tökezleyerek Steele'in önüne düştü. Garza yıldırım gibi bir hareketle, tüfeğinin düşmemesi için omuz kemerini koluna geçirdi ve ardından sağ eliyle Christina'yı yakalamaya çalıştı.

Kasları zaten yırtılmış olan eti gererken kolundan çığlıklar yükseliyordu.

Kıvrılan, itiraz eden kadını kendine doğru çekerken tabancasını Garza'ya doğrultmaya dikkat ediyordu.

"Bırakın beni!" diye bağırdı. "Gitmek istemiyorum. Burada mutluyum! Matteo, beni götürmesine izin mi vereceksin?"

Sesinde incinmişlik ve kafa karışıklığı vardı. Garza hiç etkilenmemişti.

"Al şu putayı," dedi Garza ısırarak. "O benim için bir hiç."

"Yalancı!" Christina çığlık attı. "Beni sevdiğini söylemiştin!

Sen

"Sonsuza kadar benimle olmak istediğini söylemiştin!"

Kadın onun pençesinde çılgına dönerken Steele tutuşunu sıkılaştırdı. Lanet olsun. Kolu fena halde acıyordu ve yarasının boyutu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Dolphin, buraya gel. İkinci kat. Balkon girişi. Çifte zaman," diye mikrofona bağırdı.

"Yoldayım," diye verdi Dolphin.

Steele kapılara doğru geri döndü, böylece hem girişi net bir şekilde görebiliyor hem de Garza'yı çevresinde tutabiliyordu. Adam hareket etmeye başlayınca Steele durdu ve silahını Garza'ya doğrulttu.

"Sakin aptalca bir şey yapma," diye uyardı Steele. "Almak için geldiğim şeyi aldım. Seni öldürmek gibi bir niyetim yok. Fikrimi değiştirmem için bana bir sebep verme."

"Put a umurumda bile değil," dedi Garza ısırarak. "Ama izinsiz girip adamlarımı öldürmen gibi bir hakarete katlanmayacağım."

"Kendine bir iyilik yap ve hissettiğin tüm hakaretleri unut," diye kestirip attı Steele. "Benimle uğraşma yoksa seni çok pişman ederim."

Garza'nın burun delikleri alevlendi ve gözleri öfke ve zedelenmiş gururla parladı.

Dolphin merdivenlerden yukarı fırladı ve o anda Christina çivili topuğuyla sert bir tekme atarak Steele'i tam dizinden yakaladı. Lanet bir vahşi kedi gibi döndü ve hançer gibi tırnaklarını Steele'in gözlerine sapladı ve geriye doğru savruldu.

Steele onu bırakmaya ya da zarar verme riskini almaya zorlandı. Christina Garza'ya doğru koşarken, aptal herif Steele'e doğru nişan alarak silahını çekti. Christina arkasını döndüğünde Dolphin'in silahını kaldırdığını gördü ve Garza'nın silahı çekmesinden bile daha aptalca bir hareketle, Dolphin ateş ederken kendini Garza'nın önüne attı.

Christina acı içinde çığlık attı ve Garza duvara doğru savruldu, kan hızla göğsüne yayıldı. Christina bembeyaz kesildi ve ölüm baygınlığı geçirmeden önce dengesizce sallanmaya başladı. Tam Garza'nın ayaklarının dibine.

"Ördeği sikeyim," diye küfretti Dolphin. "Ne yaptığını sanıyor bu kadın?"

Steele aceleyle ilerledi ve baygın kadını ters çevirdi. Parmakları kadının böğründe gezindi ve kanla karşılaştı. Sadece bir sıyrık. Tanrı'ya şükür. Eğer kızları eve KGI'dan bir kurşun deliğiyle gelseydi ailesi çok kızardı.

Dolphin, Steele'in yanına çömeldi ve parmaklarını Garza'nın boynuna koydu.

"Çıkışımız az önce öne alındı," dedi acımasızca. "Garza öldü. Söylentilere göre yerel polisi avucunun içine almış. Her yerde bir şeyler oluyor. P.J. ve Cole arka arkaya dizilmiş, sağlı sollu pislikleri avlıyorlar. Baker ve Renshaw arka duvara patlayıcı yerleştirdi çünkü ön taraftan çıkamayız. Patlamadan önce üç dakikamız var ve sonra defolup gitmeliyiz patron."

"Gitmek istemedi," dedi Steele başını sallayarak. "Onu hiç umursamadı. Onu bir kalkan olarak kullanmaya çalıştı."

Dolphin tiksintiyle, "Tam bir pislik," dedi.

"Evet ve yine de onun için kurşun yemeye çalıştı."

Dolphin Steele'e baktı ve kaşlarını çattı. "Kanaman var. Ne oldu böyle?"

Steele kısaca, "Bıçakla vurulmuş," dedi. "Kızı yakalayın. Onu taşıman gerekecek. Ben seni korurum."

"Lanet olsun. Onu bu şekilde eve götüremeyiz. Ailesi altına sığar."

Steele, Maren Scofield'dan çok uzakta olmadıklarını bildiğinden iç çekti. Her şeyi boş ver, ama olmasını istediği son şey sarışın doktora beklenmedik bir ziyaret planlamaktı.

Onu rahatsız etti. Derisinin altına girdi. Ona ne zaman yakın olsa karıncalanıyordu. Derisinin altındaki karıncalar gibi, içten dışa doğru sürünüyordu.

Steele, "Helikoptere biner binmez pilotumuza telsizle haber ver," dedi. "Ona planlanmamış bir mola vereceğimizi söyle."

Dolphin tüfeğini omzuna astı, tabancasını kılıfına soktu ve sonra hala baygın olan kadını dikkatlice kaldırmak için aşağı uzandı.

"Yakın dur," dedi Steele sertçe. "Bir şey olursa sen de pisliğe bulaşırsın. Kız kollarındayken kahraman olmaya çalışma. Eğer kız ölürse, sıçtık demektir. Şimdiye kadar hiçbir deneğimi kaybetmedim ve bundan sonra da kaybetmeyeceğim."

"Patron sensin."

Steele, Dolphin'in sesindeki saygısızlık karşısında gözlerini devirdi. Bu yeni bir şey değildi. Steele, Dolphin'in tavrını ve ilginç mizahıyla hemen her durumu hafifletme yeteneğini çok sevdiğini itiraf etmeden mezara giderdi. Steele espri anlayışı olmadığı için ekibinden azar işitiyordu ama Dolphin, P.J. ve Cole varken neden bir espri anlayışına ihtiyacı olsun ki? Bu üçü arasında, askeri operasyon ekibinden çok bir sirk gibiydiler. Ama işlerini yapıyorlardı ve onun için önemli olan tek şey de buydu.

Her gün normal insanların hayal bile edemeyeceği şeylerle uğraşıyorlardı. Eğer bu onların başa çıkma ve akli başında kalma yoluysa, o da onların saçmalıklarına katlanıyordu. Düzenli olarak damarına basıyor olsalar bile.

Dolphin'in önünden itti ve balkona açılan kapıya yöneldi. Eğilerek Dolphin'e de aynısını yapmasını işaret etti ve olası bir tehdit için çevreyi inceledi.

"dokuzda," dedi Steele sertçe. "yat!"

Steele silahını kaldırdı ve korkuluktaki çıtaların arasından nişan aldı, iki el ateş etti ve havuzun yanındaki verandadan geçmekte olan iki adamı indirdi. Dolphin'e hızlanmasını işaret etti ve birlikte merdivenlerden aşağı indiler.

"Durum," diye bağırdı mikrofonuna. "Dolphin ve ben arkadan çıkıyoruz. Şüpheli elimizde. Korunmamız gerek. Bir yol açın ve kışınızı kaldırın."

"Senden çok öndeyim patron," diye araya girdi Baker. "P.J. ve Cole evi temizlediler. Renshaw ve ben arka kapıda bu pisliği patlatmaya hazırız. Bana otuz saniye verin. Bu bok patlayana kadar mevcut pozisyonunuzu koruyun."

Steele ve Dolphin eğildi, merdivenlerin dibine çömelip duvarı yaklaşan patlamanın enkazından korunmak için kullanırken vücutlarıyla kadına oldular.

Patlama tam zamanında kulaklarının dibinde patladı. Yer sarsıldı ve metal ve taş parçaları bir dolu fırtınası gibi yağdı.

"Lanet olsun, bu işi nasıl yapacaklarını biliyorlar," diye mırıldandı Dolphin. "Biraz fazla C-4 kullanmış olabilirler."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Steele kuru bir sesle söyledi. "Hadi ."

Toz bulutundan ve tahrip olmuş betondan öksürerek, havuz alanını çevreleyen taş duvardaki açık deliğe doğru koştular.

Steele kısık bir sesle, "Umarım diğerleri de yerlerini almışlardır da buradan defolup gidebiliriz," dedi.

" ol. Biz ," diye tersledi P.J..

Steele başını salladı. Huysuz kadın. Tanrı'ya şükür bu kadarı hiç değişmemişti. Ait olduğu yere geri dönmüştü. Bunu asla söylememişti - ona bu tür bir saygısızlık yapmaz ya da yeteneklerine güvenmezdi - ama tek başına çıktığı intikam görevinden dönerken onu endişelendirmişti. Çok sayıda yaralanmanın üstesinden gelmesinin yanı sıra, duygusal ve psikolojik travması da alışılmışın . Eğer ona kalsaydı, onu cezalandırırdı.

birkaç ay daha. Ama kızın buna tahammülü yoktu ve eğer kız ortadan kaldırılsa bu Cole'u da kaybedeceği anlamına geliyordu. İki ekip üyesini eksik çalıştırmasına imkan yoktu.

"Huysuz kıçının geri dönmesine sevindim, Rutherford," dedi Steele alışılmadık bir mizah gösterisiyle.

Tam bir telsiz sessizliği vardı. Ve sonra, "Lanet olsun, az önce şaka mı yaptı?" Baker dehşetle sordu.

"Hey, o artık Coletrane," diye yakındı Cole. "Benimle evlendi, unuttun mu? Evraklara göre artık Penelope Jane Coletrane olduğuna eminim."

"Senin kıçını tekmeleyeceğim Cole!" P.J. tersledi.

"Penelope Jane?"

Steele kimin ne dediğini anlayamıyordu çünkü her şey üç yönden geliyordu ve hemen ardından kahkahalar ve anlık şakalar geliyordu. Aman Tanrım. Henüz ormandan çıkmamışlardı ve tüm ekibi sanki barda bir gece geçiriyormuş gibi davranıyordu.

Steele, "Herkesin çenesini kapamasını ve helikopterle buluşma noktasına gitmesini istiyorum," diye tersledi. "Tartışmayı sonra yaparsınız."

Steele hızlı bir tempo tutturdu ama Dolphin'i ve hücumunu arkasına yakın tutmaya dikkat ediyordu, böylece ikisini de vücuduyla koruyordu. Baker ve Renshaw, Dolphin'in etrafındaki safları kapatarak içeri girdiler.

Baker'ın yüzünden sürekli olarak kan damlıyor, yere sığıyor ve gözle görülür bir kan izi bırakıyordu.

" ne kadar ciddi?" Steele, Baker'a havladı, bakışları araziye taramayı hiç bırakmadı.

"Lanet bir domuz gibi kanıyor. Hiçbir fikrim yok," diye karşılık verdi Baker. "Şu anda hiçbir şey hissedemiyorum ve kulaklarım çınlıyor."

Renshaw, "Aptal kıçına patlama bölgesinden daha geriye gitmesini söyledim," diye mırıldandı. "Patlayıcıların gücünü hesaplayacak zamanım yoktu, bu yüzden gerekli olduğunu tahmin ettiğimden daha fazlasını yaptım."

Steele yemin etti. Tam da ihtiyacı olan şey. Daha yeni görevine başlamışken bir başka görev dışı ekip üyesi.

İki ay boyunca çaylakları eğittikten ve canı çok sıkıldıktan sonra ekibi tekrar bir araya getirdi.

"Dr. Scofield'ı görmek için bir mola vereceğiz. Seni ve kadını kontrol edebilir. Ciddi bir şey olmadığından emin olduktan sonra eve gidip maaş çekimizi alabiliriz."

Renshaw Steele'e yetiştirdi ve Steele'in koluna hızlı bir bakış attı. "Ve sen de, patron adam. Görünüşe göre senin de kolunda bir yara var."

Steele'in dudakları sabırsızlıkla kıvrıldı. " değil."

Renshaw omuz silkti. "Hey, güzel doktor tarafından kontrol edilmek istemiyorsan, sen kaybedersin. Eminim Baker şikayet etmeyecektir."

Steele, Renshaw'a takım arkadaşını anında susturan bir bakış gönderdi. Eğer o lanet kız kendisini hiç umursamayan bir pislik için kendini kurşunun önüne atmasaydı, Dr. Scofield'ı görmeye bile gelmeyeceklerdi. Ve şimdi endişelenmesi gereken Baker vardı.

Takım arkadaşına dönüp baktığında Baker'ın başını salladığını ve kanının yanağından yere süzüldüğünü gördü. Belli ki hâlâ kendine gelmeye çalışıyordu ama Steele'in görebildiği kadarıyla durumu ciddi görünmüyordu. Bu, beyin sarsıntısı geçirmediği ya da Steele'in göremediği olası bir sakatlığı olmadığı anlamına gelmiyordu ama sadece birkaç kesik ve sıyrık olduğu ve işine ara vermesini gerektirecek bir şey olmadığı konusunda iyimserliğini koruyacaktı.

Steele bir ömür boyu yetecek kadar durgunluk yaşamıştı. İşe geri dönmeye hazırdı, tercihen ekibiyle birlikte tam güçle.

Sık yeşilliklerin arasından geçip helikopterin beklediği açıklığa girdiler. P.J. ve Cole çoktan oradaydı. P.J. kaşlarını çatmış, Cole ise sırtıyordu. Artık P.J.'in yanında bunu çok yapıyordu. Daha önce aralarında her zaman katı bir profesyonellik sergilemeye çalışırken, P.J.'evlenmeye ikna ettikten sonra Cole duygusallığı bir kenara bırakmıştı.

görevler sırasında ondan uzak duruyordu. P.J.'in hala iyi karşılamadığı bir gerçek.

Steele, ekibi görseydi aklını kaçırdığını düşüneceklerini bildiğinden ısırdı. Hiç değilse, P.J. ve Cole başka türlü gergin durumlarda bolca komik rahatlama sağlıyorlardı. "Yükleyip gidelim," diye Cole. "Bu kaltak hazır havalan."

"Jet pilotuna telsizle gecikeceğimizi söyleyeceğim. Helikopteri Maren'in köyüne yakın bir yere indirebiliriz," dedi Renshaw diğerlerine yaklaşırken.

Steele başını salladı.

"Sana ne oldu Baker?" P.J. talep etti. "Patlayıcılar," diye mırıldandı Baker bir kulağını avuçlarken ve Bir şeyi yerinden oynatmaya çalışıyormuş gibi itti.

"Bu işe yarar," dedi P.J..

Dolphin kızı taşıyarak ilerledi ve P.J.'nin gözleri büyüdü. "Bilmek istiyor muyum ki?"

"Hayır," dedi Steele sertçe. "Yükleyin. Buradan defolup gidelim."

BÖLÜM 2

MAREN Scofield, kan aldığı bölgeye gazlı bez uyguladıktan sonra çocuğun kolunu okşadı ve güven verici bir gülümseme sundu. Ebeveynler teşekkürlerini sunduğunda başını salladı ve evde bakımına devam etmeleri için talimatlar verdi.

Nihayet klinikten ayrıldıklarında Maren ağrıyan sırtını gerdi ve iç çekti. Şafak vakti ilk hastası kulübesinin kapısını çaldığında başlayan uzun bir gün olmuştu. Kliniğinde olmadığı zamanlarda yerel halk onu nerede bulacağını biliyordu ve hiçbiri her türlü hastalık ya da yaralanma için onu aramaktan çekinmiyordu.

Bir işçi kolunu kırmış ve onun kulübesine gelmişti. Ve böylece günü başlamıştı. Düzenli bir hasta akışı ancak güneş batmaya başladığında nihayet azalmıştı.

Evine doğru kısa bir yürüyüş yapmak, kendine sıcak bir fincan çay hazırlamak ve bir süre ayaklarını uzatmak için sabırsızlanarak kapıya doğru yürüdü. Muayene odalarının, taşınabilir röntgen cihazının ve diğer pahalı malzemelerin bulunduğu odanın kilitli olduğundan emin olduktan sonra - birisi içeri girip bunları çalmak istese bunun gerçekten bir faydası olmazdı- o gün için ayrılmaya hazırlandı.

Geçmişte de olmuştu. Ekipmanı çalınmış, kliniği dağıtılmıştı. İki kez. Neyse ki ailesi ve

kardeşi onun çabalarını destekledi ve her iki seferde de yeni ekipmanların bağışlanmasını sağladılar.

Ama sonra hepsi de doktor oldu. Onun çağrısını anladılar. İhtiyacı olan yoksul insanlara tıbbi bakım sağlama dürtüsünü. Kendi anne babası, onu ve kardeşini dünyaya getirmeden önce tüm dünyayı dolaşmışlardı. Çocukluğunun ilk birkaç yılında anne ve babası Amerika'da yaşamayı ve doktorluk yapmayı tercih etmişti. Ancak o ve ağabeyi Kevin yürümeye başlama aşamasını geçtiklerinde, ebeveynleri onları toplamış ve zamanlarını ve hizmetlerini ihtiyacı olanlara bağışlamak için bir kez daha uzak yerlere doğru yola çıkmıştı.

Çocukluğu renkli geçmiş ve hiç sıkıcı olmamıştı. Bugünlerde anne ve babası emekliydi ve Florida'da yaşıyorlardı, alışverişin ve golfn tadını çıkarıyordu. Yılda bir kez Kosta Rika'ya ziyarete giderlerdi ve o da bir ya da iki kez Florida'ya gitmeye çalışırdı. Düzenli olarak Skype'tan yazışıyor ve haftada bir e-posta gönderiyorlardı. Erkek kardeşi şu anda Suudi Arabistan'da grevdeydi. Onu görmeyeli bir yıl olmuştu ve onu özlüyordu.

Aralarında sadece iki yaş vardı ve her zaman yakın olmuşlardı. ocuklukları boyunca hiçbir yerde kök salacak ve yakın arkadaşlıklar geliştirecek kadar uzun süre kalmamışlardı, bu yüzden birbirlerine bağlanmış ve birbirlerinin en iyi arkadaşı olmuşlardı.

Çayını içtikten sonra Kevin ve ailesine e-posta gönderecekti. Belki yorgunluktan, belki de o anki ruh halinden kaynaklanıyordu ama evini özlediğini hissediyordu. Biraz dinlenmek ve ailesine ulaşmak onu kısa sürede toparlayacaktı.

Klinikten çıkmak için kapıyı açtığında, önünde karanlık bir çekil belirdi. Hemen geri adım attı, nefesi boğazında düğümlendi ve nabzı dakikada yaklaşık otuz atım hızlandı. Kapıyı çarpmaya başladı, bunun zayıf bir koruma olduğunu ve içeri girmek isteyen birine karşı hiçbir direnç göstermeyeceğini bile bile.

izmeli bir ayak dışarı fırladı ve kapıyı kapattı.

Panik içini parçaladı ve iğdsel olarak geri çekildi, yakın bölgeyi bir silahı aradı,

Kendini savunmak için kullanabileceği bir şey.

Uzun boylu, fıçı göğüslü bir adam içeri girdi, ellerini yatıştırıcı bir tavırla kaldırdı.

"Sinyorita, size zarar vermek istemedim. Javier Mendoza adına sizinle konuşmaya geldim."

Maren'in gözleri kısıldı ve geriye doğru temkinli bir adım attı. Javier Mendoza en iyi ihtimalle şaibeliydi. Yerel halk ondan korkar ama ona saygısızlık etmeye asla cesaret edemezdi. La Fuerza Pública, yani polis de dahil olmak üzere herkes tarafından hoş karşılanır, yatıştırılır ve başka türlü pasifize edilirdi.

Sadece kulak misafiri olduğu dedikodular ve spekülasyonlar endişesini körüklüyordu. Adı geçtiğinde, sanki konuşan insanlar onun birdenbire ortaya çıkmasından korkuyormuş gibi fısıltıyla konuşuyorlardı.

Maren adamla ilgili ayrıntıları bilmiyordu ama gecenin bu saatinde bir adam gönderdiyse bunun iyi bir şey olamayacağına karar verecek kadar şey biliyordu.

"Bu gece için klinikten ayrılıyorum," dedi hızlı ve profesyonel bir ses tonuyla. "Uzun bir gün oldu ve sabaha kadar kapalıyım."

Adam gülümsedi ama bu gülümseme kadının endişesini gidermedi.

"Bu tıbbi bir mesele değil, senyorita. Senyor Mendoza sizi akşam yemeği için evine davet etmek istiyor. Bugün uzun saatler çalıştığınızı biliyor ve misafirperverliğinden faydalanmanızı istiyor."

Konuşması aksanlı olsa da İngilizcesi kusursuzdu. Her kelime özenle işlenmişti. Bir haydut gibi görünüyordu ama tam bir beyefendi gibi konuşuyordu. Kızın tüylerini diken diken etmişti.

"Lütfen özürlerimi Sinyor Mendoza'ya iletin," dedi yumuşak bir sesle ve korkusunun sesine karışmasına izin vermedi. "Nazik davetini takdir ama çok yorgunum ve dinlenebilmek için sadece evime dönmek istiyorum. Günüm oldukça erken başlıyor ve gördüğünüz gibi bugün oldukça geç oldu."

Ayakçı çocuk, daha doğrusu ayakçı hulk, onun reddinden memnun görünmüyordu, bu yüzden hemen ekledi, "Belki başka zaman."

Bu teklifi yerine getirmek gibi bir niyeti olduğundan değil. Ama eğer düzgün konuşan Neanderthal'i kliniğinden çıkarıp eve gitmesini sağlayacaksa, neredeyse her şeyi söyleyebilirdi.

Adamın dudakları gerildi ama onu rahatlatmak için geri çekilmeye başladı. Kapıya geldiğinde döndü ve bakışları onunkileri buldu.

"Senyor Mendoza'ya reddettiğinizi bildireceğim."

Maren ima edilen tehdit karşısında hareketsiz kaldı. Damarlarına buz damladı ve solunumu hızlandı. Adam gecenin karanlığında kaybolup onu artık sessiz olan klinikte yalnız bırakırken donakaldı.

Kendine gelmesi ve felç halini atlatması uzun zaman aldı. Kapıya doğru ağır adımlarla yürüdü ve dışarı çıktı, sağa sola endişeyle baktı, sanki Mendoza'nın adını söylediğinde yerlilerin yaptığını düşündüğü gibi cisimlenmesini bekliyordu.

Kapıyı kilitlerken başını salladı. Tam bir aptala dönüşüyordu. Çok daha korkunç durumlarla karşılaşmıştı. Afrika bunlardan biriydi. Sam Kelly ve KGI sayesinde yara almadan kurtulmuştu ve bunun için ailesi ve erkek kardeşi ona son derece minnettardı. Oraya tekrar gitmemesinden büyük ölçüde onlar sorumluydu. Daha güvenli bir yer seçmesi için ona yalvarmışlardı.

Şimdi Kosta Rika'nın kendisi için ne kadar güvenli olduğunu merak ediyordu.

İç çekerek kulübesine giden patikadan aşağı doğru kısa bir yürüyüşe başladı, kaslarındaki düğümleri hafifletmek için boynunu ve omuzlarını yuvarladı. Akşam havası boğucuydu, burun deliklerini nemlendiriyordu ama çiçek kokularıyla doluydu. Onu evlat edinen ve bakımına yardımcı olan yerlilerin izniyle kliniğin ve kulübesinin etrafında deli gibi çiçek açmışlardı.

Kendisine yemek getiren kadınları hatırlayarak gülümsedi. Tamire ihtiyacı olup olmadığını sormak için uğrayan erkekler. Birçoğu

Hastalarının onun hizmetleri için ödeyecek parası yoktu, o da kabul etmiyordu ama ona geri ödeme yapmanın başka yollarını arıyorlardı. Onu kabul etmişlerdi. Sevilen ve saygı duyulan biriydi. Ve bu geceye kadar korkacak bir şeyi olduğunu düşünmemiştir.

Mendoza ona zerre kadar ilgi göstermemiştir ve o dört yıldır buradaydı. Ne değişmişti ki? Şimdiye kadar onun dikkatinden kaçtığına asla inanmazdı. O, tüm bölgenin nabzını tutan bir adamdı. Muhtemelen herkesi tanıyor ve ikamet ettiği ve iş yaptığı yere yakın bir yerde olan biten her şeyi biliyordu. Bu iş her neyse...

Kendini küçük eve bırakırken başını tekrar salladı. Kapıyı kapattı ve kilitledi, eğer biri gerçekten içeri girmek isterse kapıyı kilitlemesinin pek de önemli olmayacağını bir kez daha pişmanlıkla kabul etti. Ama bu ona en azından bir güvenlik hissi veriyordu.

Kulübe darmadağındı. Düzen hastası olduğu söylenemezdi. Aslında, önemsiz şeyler hakkında oldukça dalgındı. İşine odaklanmıştı. Diğer şeylere o kadar değil.

Evi küçüktü ama görünüyordu ve gün boyunca güneş ışığı birçok pencereyi doldurarak odalara neşeli bir parlaklık veriyordu. Dikkatsizliğine rağmen nasıl hayatta kalmayı başardıklarını bilmesede de bitkileri büyüüyordu.

Gözlüklerini çıkardı ve stetoskobunu sehpanın üzerine bıraktı, gözlüklerini de dikkatlice yanına yerleştirdi. Sonra çay için su kaynatmak üzere mutfağa doğru yürüdü. Bir şeyler yemesi gerekiyordu ama hiçbir şey cazip gelmiyordu ve bir şeyler hazırlamak zorunda kalma düşüncesi şu anda kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı.

Çay ve kraker. Mükemmel bir dolgu malzemesiydi ve sonra erken bir gece geçirip çok ihtiyacı olan dinlenmeyi sağlayacaktı.

* * *

MAREN bir sıçrayışla uyandı, zihni bunaltıcıydı. Etrafına bakınırken zihni bulanıktı, kendini bulmaya çalışırken kaşları çatıldı. Sehpaya baktığında, yarısı dolu çay bardağını ve zar zor yediği kraker kutusunu gördü.

Koltuğa gömüldükten kısa bir süre sonra uyuyakalmıştı. Çayını bile bitirmemişti.

Kapısı bir kez daha çalındı ve kafasını o yöne çevirdiğinde her şeyi anladı. Orada biri vardı ve kapının çalınması onu derin uykusundan uyandırmıştı.

El yordamıyla gözlüğünü bulup taktı ve saatine baktı. Gerginlik onu ele geçirirken kaşlarını çattı. Neredeyse gece yarısı olmuştu.

Kendini yukarı itti ve kapıya doğru yönelirken aklını başına topladı. Tıbbi bir acil durum için yataktan kaldırılması alışılmadık bir olay değildi ama bu gece Javier Mendoza'nın beklenmedik ziyareti ve davetinden sonra gergindi.

Üzerindeki uyku perdesini kaldırmak için yüzüne silerek kapıyı dikkatlice araladı ve dışarı baktı.

"Dr. Scofield?"

Kapısının önünü dolduran gölgemsi şekli fark edince şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Bu sesi tanıyordu. Adam nadiren konuştuğu için sık sık duyma fırsatı olmamıştı. Ama beynine kazınmış bir sestir bu.

"Steele," diye mırıldandı.

Sonra kapıyı açıp dışarı çıktı ve etrafına başkaları var mı diye baktı. Söz konusu KGI olduğunda her zaman başkaları olurdu. Yıllar boyunca seçkin özel operasyon grubunun sayısız üyesini tedavi etmişti ama sorun değildi. Onlar sayesinde hayattaydı ve hâlâ doktorluk yapıyordu.

"Bir sorunumuz var," dedi Steele ve dikkatini keskin bir şekilde ona yöneltti.

"Tabii ki."

Adam bir an durakladı ve başını ona doğru eğdiğine yemin edebilirdi ama karanlıktan adamın yüz hatlarını seçemiyordu.

"Kurtardığımız genç bir kadın var. Yaralı. Baker da yaralı. Boyutundan emin değilim. Bazı patlayıcılara takılmış."

"Bu görür," diye mırıldandı.

"Şunlara bir bakabilir misin?" diye sordu sabırsız bir sesle.

Varlığının onu rahatsız ettiğine yemin edebilirdi. Ne zaman karşılaşsalar, sanki o yokmuş gibi davranıyordu. Aslında, ilk kez ona doğrudan hitap ediyordu. Onu daha önce her gördüğünde, hep Kelly'lerle birlikteydi ve Sam ya da Garrett her zaman tüm konuşmayı yapıyordu.

Bu çok yazıktı, çünkü adam onu büyülemişti. Belki de çok mesafeli olduğu içindi. Belki de bu onun daha da ilgisini çekiyordu.

Maren, "Bana bir dakika verin, sizinle klinikte buluşalım," dedi.

Ve sonra Steele gitmiş, gecenin içinde eriyip gitmiş ve onu kapısının önünde, tüm bu karşılaşma karşısında biraz şaşkın bir halde bırakmıştı. Başını sallayarak döndü ve stetoskobunu ve kalan çayını almak için kulübesine geri döndü. Klinikte nükleer bomba atabilirdi. Buna ihtiyacı olacaktı. Uzun bir gece olacaktı.

BÖLÜM 3

Kliniğe girdiğinde Steele'in ekibinin üyelerinin her yere yayılmış olduğunu görmek Maren'ı hiç şaşırtmadı. P.J. ve Cole küçük "bekleme" alanında oturuyorlardı, tüfekleri dizlerinin arasındaydı ve namluları tavana dönüktü. Cole Maren'a sıcak bir gülümseme sundu ve P.J. yumuşak bir merhaba dedi.

Maren içtenlikle, "Seni görmek çok güzel, P.J.," dedi.

Maren'in sıcak selamına karşılık vermesine rağmen P.J.'nin gözlerinde kısa gölgeler dolaştı ama Maren konuyu daha fazla uzatmadı. Diğerlerini selamladı ve bekleme odasını geçerek küçük muayene odalarının bulunduğu koridora doğru ilerledi.

İlk odada Baker'ın lavabonun üzerine eğildiğini, Renshaw'ın da yüzündeki kanı temizlemesi için ona havlu uzatarak yardım ettiğini gördü.

"Bırak onu," diye seslendi Maren kapı aralığından. "Daha da kötüleştirmeden önce benim bakmam daha iyi olur."

Baker yüzünü buruşturarak arkasına döndü ve çenesinin, çenesinin ve her iki gözünün şimdiden şişmiş olan morluğunu görünce irkildi. Hafifçe ısıklık çaldı. "İş bir şeyleri havaya uçurmaya gelince hiç boş durmuyorsun, değil mi?"

Renshaw kıkırdadı ve Baker'ın omzuna bir tokat attı. "Eminim aynı hatayı bir daha yapmayacaktır."

"Kapa çeneni," diye mırıldandı Baker.

Sonra başını kaldırıp Maren'e baktı. "Önce kızı kontrol et. Ben iyiyim."

Maren başıyla onayladıktan sonra yan odaya doğru yürüdü. Kapının köşesinden bakarken, Dolphin'in sessizce hıçkırarak ağlayan genç bir kadını teselli ettiğini, Steele'in ise yatağın başında durduğunu, kollarını göğsünde kavuşturduğunu ve kaşlarını çatarak yüz hatlarına taş gibi yerleştiğini gördü. Maren kızın neden bu kadar üzgün olduğunu anlayabiliyordu. Steele yardımcı olmuyordu. KGI onu kurtardığında muhtemelen kızartma tavaından ateşe atladığını düşünmüştü. Eğer bu noktada kurtarıldığını düşündüyse bile.

Evet, Steele tipik formundaydı. Onu sarsmak için neler vermezdi. Sadece bir kez. Onu rahatsız eden bir şey olup olmadığını merak ediyordu. Onu hazırlıksız yakalayan. Ya da onu şaşırtan.

Sam'den P.J.'nin başına gelenlerin bazı ayrıntılarını, P.J.'nin daha sonra ekipten ayrıldığını ve Steele ile diğerlerinin bunu pek iyi karşılamadıklarını duymuştu. Sam, Steele'in alışılmadık duygular sergilediğini ima etmişti. Bunu görmek için para ödeyebilirdi.

Steele'in başını kaldırıp onu gördüğü anda derin bir nefes aldı. Mavi gözleri onu delip geçerek derinlere daldı ve kendini aniden çıplak ve savunmasız hissetmesine neden oldu. Sanki Steele onun içini görebiliyordu. Bu aptalca bir düşünceydi ve bu adama insanüstü güçler atfetmek daha da aptalcaydı. O sadece bir insandı. Yanılabilirdi. Ama yenilmez olduğuna dair güçlü bir argümanı da yoktu. Ne olup olmadığına bakılmaksızın, her bakışıyla, her sözsüzlüğüyle bunu kesinlikle satıyordu. Her hareketiyle.

Tüm nefesi uzun bir nefesle dışarı aktı, onun bakışları altında sönerken omuzları sarktı.

Kendini toparlayarak yatağa yöneldi ve laboratuvar önlüğünün cebinden kalem ışığını çıkardı.

"Ne oldu?" diye hızlıca sordu.

Kız endişeyle Maren'e baktı ve yastığa doğru daha da büzüldü. Tepeden tırnağa titriyordu ve Maren'in kalbi yumuşadı. Zavallı şey korkudan aklını kaçırmıştı.

Kızın elini okşadı ve sıktı. "Şimdi iyi olacaksın. Söz veriyorum. Korkunç görünüyor olabilirler ama onlar iyi adamlar. Seni ait olduğun yere, evine geri götürecekler."

"Matteo'dan ayrılmak istemedim," dedi burnunu çekerek. "Beni zorladılar."

Steele'in kaşları çatıldı ve Dolphin içini .

Dolphin, "Başkası için olan bir kurşunun önüne geçmeye çalıştı," diye mırıldandı.

Maren alaycı bir ifadeyle, "Bu da olur," dedi.

Bakışları Steele'e kayarken, adamın ağzının bir köşesinde küçük bir seğirme olduğuna yemin edebilirdi. Sanki adam gerçekten de gülümsemek üzereymiş gibi. Bu o kadar saçma bir düşünceydi ki bunu hemen hayal gücüne bıraktı ve odağını hastasına çevirdi.

Dolphin, "Onu kanatlandırdım," diye devam etti. "Ama bir taş gibi düştü. Ölüm baygınlığı. Daha yeni kendine geldi."

"Siz beyler neden beni onunla yalnız bırakmıyorsunuz, böylece onu kontrol edebilirim. Onun başında baltalı katiller gibi dolaşarak meseleye yardımcı olmuyorsunuz."

Dolphin omuz silkti ve Steele, Maren dönüp onunla bakışmaya başlayana kadar isteksiz görünüyordu. Sonunda kırıldı ve Dolphin'le birlikte geri çekildiler, ancak kapının hemen dışında durdular.

Maren kıza dönerek, "Şimdi," dedi. "Senin adın ne tatlım?"

"Christina," dedi titrek bir sesle.

"Seni kontrol edeceğim ve her şeyin yolunda olduğundan emin olacağım."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Ama her şey yolunda değil ve hepsi onların suçu. Matteo beni istemediğini söyledi ama onlar silahlarla gelip insanları vururken nasıl yapabilirdi ki? Şimdi bunun sorumlusunun ben olduğumu düşünecek. Onu seviyorum ve sadece onunla birlikte olmak istiyorum."

Maren yanağından süzülen bir damla gözyaşını sildi. "Şu anda berbat bir durumda olduğunu biliyorum ama tatlım, eğer KGI seni kurtarmak için çağrıldıysa, Matteo iyi bir adam değildi. Onsuz çok daha iyi durumdasın."

ona. Steele sizi ailenize geri götürecektir ve birkaç hafta sonra her şeyin yoluna gireceğini göreceksiniz."

"Beni korkutuyor," diye mırıldandı.

Maren güldü. "Herkesi korkutuyor. Ama havlaması ısırmasından çok daha kötü. O iyi bir adam, Christina. Hem de en iyisi. Herhangi bir kötü durumda onu arkamda görmek isterim."

Christina sustu ama mutlu görünmüyordu.

Maren hızlıca bir değerlendirme yaptı, nabzını ve her iki göz bebeğini kontrol etti. Kurşunun onu kanatlandırdığı yerdeki kırıksıklık dışında, başka bir yaralanma belirtisi göstermiyordu. Yaraya dikiş atabilirdi ama kırık bir kalp için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bunu sadece zaman iyileştirebilirdi.

Gençlikte dayanıklılık vardı. Maren, ailesinin yanına döndükten sonra birkaç hafta içinde kendini toparlayacağına ve tek bir adamın hayatının her şeyi ve sonu olmadığını anlayacağına dair bahse girebilirdi.

"Birkaç dakika içinde dikişlerinizi atacağım ve sonra dinlenmenize yardımcı olacak bir şeyler vereceğim."

"Teşekkür ederim," dedi Christina kısık bir sesle. "Gerçekten çok nazıksınız."

Maren gülümsedi. "Diğerleri de iyi insanlar. Sen sadece onları komando modunda gördün. Bir göreve odaklandıklarında herkesi korkuturlar."

Maren dikişlerin atılması işini çabucak halletti ve ardından kıza onu rahatlatmak ve uyumasını sağlayacak bir ağrı iğnesi yaptı. Christina iğneyi birkaç dakika sonra kirpikleri dalgalandı ve uykuya daldı.

Steele ve Dolphin'le kapının dışında karşılaştı. "İyileşecek. Birkaç dikiş attım ve enfeksiyonu önlemek için bir doz antibiyotik verdim. Siz onu eve götürür götürmez bir doktora görünmesi gerekecek, böylece bakımına devam edebilecek ve gerektiğinde dikişlerini alabilecekler."

Steele başını salladı ve Maren'in bakışları Steele'in kolundaki kanı ilk kez fark ettiğinde düştü.

"Bu senin mi yoksa onun mu?" diye sordu usulca.

Steele'in gözleri aşağıya doğru kaydı ve sonra umursamaz bir tavırla tekrar ona baktı. "Benimkiler."

"Bir bakmam gerektiğini düşünmüyor musun?" diye sordu.

Başını salladı ve sessiz kaldı. Kadın iç çekti. Ne kadar zor bir piç. Belli ki Steele'in kendi kişisel kanun kitabında yaralanması ya da iş göremez hale gelmesi yasalara aykırıydı.

Steele, "Baker'la ilgilen de buradan gidelim," dedi. "Benden ayrılma arzunu bu kadar büyütmemeye çalışacağım.

Kişisel olarak," dedi kuru bir sesle.

Dolphin boğazını temizledi ve rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Maren onun rahatsızlığını hafifletmek için gülümsedi.

"Neden Christina'nın odasında takılıp ona göz kulak olmuyorsun? Bir süre baygın kalacaktır ama uyanırsa yönünü şaşırmasını istemem. Arkadaş canlısı bir yüze ihtiyacı olacak ve Steele de pek arkadaş canlısı görünmüyor. Ben gidip Baker'a bakayım. Daha iyi yerlerde olması gerekirken majestelerini bekletmek istemem."

Dolphin başını salladı. "Bunu yapabilirim."

Steele'e doğru sitem dolu bir bakış gönderdi ama bu Steele'i zerre kadar korkutmadı. Sanki beş dakika önce gitmesini istemiş gibi Maren'a bakmaya devam etti. Kimi kandırıyordu ki? Gerçekten de beş dakika önce gitmesini istemişti!

Maren başını salladı ve Baker'ın bulunduğu odaya geri döndü. Muayene masasına yaslanmıştı, poposu kenarda zar zor duruyordu. Renshaw duvara yaslanmış oturuyordu ve Maren içeri girdiğinde başını kaldırıp baktı.

"Pekâlâ, bakalım burada neyiz varmış?" dedi Maren neşeli bir sesle. "Neden muayene masasına uzanmıyorsun, böylece kafana gerçekten ulaşabilirim."

Baker alttan alta homurdanırken ve yaraları debride ettiğinde yüzünü buruştururken o dürttü ve dürttü. Kesiklerden ikisini kafa derisine dikti ve geri kalanını bandajladı.

"Sabah kendini bok gibi hissedeceksin," diye teklif etti sözünü bitirdiğinde.

"Şimdi kendimi bok gibi hissediyorum," diye mırıldandı.

"Ağrı için sana iğne yapmamı ister misin?"

Tereddüt etti ve sonra başını salladı. "Eğer kaçacaksak, tetikte olmam gerekir."

"Hey, Baker," dedi Cole kapıdan. "Bilgin olsun, sabah sekize kadar burada mahsur kaldık. Pilot az önce aradı. Mekanik bir sorun yaşamış ve bu gece için onu yere indirmişler. O yüzden şu lanet enjeksiyonu yaptır. Maren, o zamana kadar burada kalsak umurunda olur mu?"

"Tabii ki hayır," dedi. "Mi casa es su casa. Daha doğrusu benim kliniğim," diye ekledi sırtarak. "Sabahları ziyaretçileriniz olabilir. Yerel halk genellikle ben gelmeden önce burada olur ve benim açmamı bekler. Sadece kimseyi vurma, tamam mı?"

Cole sırttı. "Elimizden geleni yapacağız."

Baker'a geri döndü. "Şimdi, şu iğneye ne dersin? Eminim geri kalanını kullanabilirsin."

Boyun eğerek içini çekti ve sonra kışını göstererek yuvarlandı. Kadın güldü. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Ağrı kesiciyi verdikten sonra Renshaw'a doğru baktı. "Her şey yolunda mı? Bakmam gereken bir şey var mı?"

"Hayır hanımefendi. Patlayıcılardan ne zaman uzak durmam gerektiğini bilirim." "Siktir git," diye homurdandı Baker.

Gülümsedi. "Pekâlâ o zaman, ben gidip Steele'in yaralarıyla ilgileneceğim. Eğer siz hemen yola çıkmayacaksanız, o da sizin gibi acı çekebilir ve ben onu iyileştirebilirim."

Renshaw homurdandı. "İyi şanslar."

Kafasını muayene odasına soktu, Dolphin ve Steele hâlâ kızın başında duruyordu. "Steele? Bir dakika yan odada görüşebilir miyiz?"

Steele kaşlarını çattı -tabii ki- ama başıyla onayladıktan sonra ona doğru yöneldi. Onu bir sonraki muayene odasına götürdü ve ihtiyacı olan malzemeleri bulmak için dolapları karıştırdı.

"Ne ?" diye sordu kısaca.

Ona döndü ve muayene masasını işaret etti. "Oturun."

Kadın ona yaklaştıkça kaşları çatıldı.

"Bak," dedi kızgınlıkla. "Biz ölümlülerin neye inanmasını istiyorsan iste, sen süper insan değilsin. Oturun da yaranıza bakmama izin . Cole hepinizin sabah sekize kadar cezalı olduğunuzu söyledi."

Steele'in yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Gerçekten de hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyordu. İki elini birden yumruk yapmak istedi ama bu çok belli olurdu. Bu yüzden ona sakın sakın bakmaya devam etti, emirlerine uymasını beklerken geri adım atmadı.

Emir almaya değil, emir vermeye alışkındı ve patron kartını oynamanın ona küçük bir heyecan verdiğini kabul ediyordu.

Ona hoşnutsuz bir bakış gönderdikten sonra masaya çöktü ve gömleğini çıkararak yırtık karın kaslarını, geniş ve kaslı göğsünü ve çukurun üzerinde bir tutam sarı saç ortaya çıkardı. Ağzından salya akıp akmadığını kontrol etmek için eli titredi ama yine çok açtı.

"Bu işi çabuk halledelim," diye mırıldandı.

Kaşları kalktı ve ona hoşuna gitmeyeceğini bildiği bir bakış gönderdi.

"Acelen ne? Cole sabah sekize kadar gidecek bir yerin olmadığını söyledi."

Elini, hâlâ kan sızan kesiğe ulaşana kadar adamın kolunda gezdirdi. Kasları parmaklarının altında seğirdi ve sonra sıkılaştı. Adamın ani nefes alışını duyduğunu sandı ama belki de hayal görmüştü.

"Çok kötü değil," diye mırıldandı. "Birkaç dikiş ve biraz antibiyotik merhem. Yakın zamanda çürüyeceğinden şüpheliyim."

"Demek istediğim tam olarak bu," dedi. "Bunun için yaygara koparmaya gerek yok. Üzerine bir bandaj yapıştırın ve işiniz bitsin."

Ağzı seğirdi. "Benden hoşlanmadığını düşünmeye başlıyorum, Steele. Neden acaba? KGI'daki diğer herkesin benimle bir sorunu varmış gibi görünmüyor. Senin derdin ne?"

Bakışlarını adamın gözlerine kaldırdı ve gözleri ona doğru kısıldı. "Senden hoşlanmadığımı hiç söylemedim."

"Hareketleriniz kelimelerden çok daha yüksek sesle konuşuyor," dedi kuru bir sesle.

"Ne halt etmeye bu konuşmayı yapıyoruz ki?" diye sordu.

Omuz silkti ve sonra yaranın etrafındaki bölgeyi ölü hale getirmek için çalışmaya başladı. Dikişleri atarken sessizlik içinde çalıştı ve dikkatle görevine odaklandı. Son dikişi attığında başını kaldırdı ve boynundaki düğümlenmiş kasları gerdi. Gözlüklerini burnuna geri itti ve küçük bir iç geçirdi. Evde bir fincan çay içip erkenden yatacağı sakın akşam için çok fazlaydı.

"Uzun bir gün mü?" Steele sessizce sordu.

Bakışları yukarı doğru çekildi, soruya şaşırmıştı. Onunla konuşmaya hiç başlamamıştı. Ondan bir şey öğrenmek çelik bir kapıyı açmaya çalışmak gibiydi. Saçma bir kelime oyunu.

"Evet, ama görünüşe göre seninki de öyleydi," dedi eğlenerek.

Sanki kalkacakmış gibi muayene masasının üzerinde kıpırdandı. Bakışları aşağıya doğru kaydı ve adamın ereksiyon izlerini görünce kaldı. Gözleri irileşti ve sonra bakışları yukarı doğru fırlatarak adamın kendisine baktığını gördü. Büstü. Tamamen patlamıştı. Onun bildiğini biliyordu.

Bir adım geri çekildi ve elini havalı bir şekilde salladı. "Erkeklerin adrenalin kaynaklı ereksiyonlar yaşaması duyulmamış bir şey değil. Aslında belgelenmiştir. Eminim bunu destekleyen bir sürü araştırma vardır."

Tanrım, sesi tam bir moron gibi çıkıyordu. Geriye doğru aceleyle bir adım daha atarken yanakları alev alev yanıyordu.

Steele'in yüz hatları gerginleşti ve dudakları sert bir çizgi oluşturdu. Başını, ağzı kızın kulağına yaklaşacak kadar eğdi.

"Sertleşmemin seninle bir ilgisi olmadığını düşünüyorsan, aldanıyorsun demektir."

Adam onu itip odadan çıkarken ağzı bir açık kaldı.

"Ooo-kay," diye mırıldandı.

Onun söylemesini beklediği şey hiç de bu değildi.

BÖLÜM 4

MAREN kulübesine girdi ve kapıyı usulca arkasından kapattı. Odayı taradığında, Steele'in küçük kanepesine yayılmış olduğunu görünce irkilerek bir çığlık attı.

"Tanrım, beni korkuttun," diye nefes aldı.

Ayağa kalktı, bakışları kıza kilitlenmişti. Kadın ürperdi ve boğazında bir düğüm oluştu. Adamın ona bakma şekli farklıydı.

"Kulübene her zaman tek başına mı dönersin?" diye sordu.

Tek kaşını kaldırdı. "Başka türlü eve nasıl gidebilirim ki?"

"Başka şekilde ifade edeyim. Seni gecenin her saatinde dışarı çıkardığımız zamanlar dışında, hava karardıktan sonra rutin olarak kulübene yalnız mı dönüyorsun?"

Maren düşünceli bir ifadeyle, "Biliyor musun, sanırım bu senin ağzından tek seferde çıkan en fazla kelime," dedi.

Steele elini kaldırıp saçlarını düzensiz bir şekilde karıştırdı ve homurdandı. Gerçekten hırladı! Sonra Steele'in yaşadığı şokun etkisiyle aralarındaki mesafeyi kapattı ve onu göğsüne doğru çekti. Yumuşak bir gümbürtüyle yere düştü ve adam bir eliyle çenesini kavrayıp diğer elini ensesine dolayarak onu hareket edemeyeceği şekilde sabitledi. Sanki istiyormuş gibi!

"Steele?" diye fısıldadı endişeyle.

"Kapa çeneni," diye mırıldandı, tam dudakları onunkilerin üzerine inerken.

Öpücüğü vücudunda tam bir şok etkisi yaratmıştı. Elektrik. Şiddetli. Talepkâr. Sıcak dili dudaklarının üzerinde kadife gibi kayıyor, onu açması için ikna ediyordu. Kız teslim olur olmaz, öpücüğü derinleştirdi ve içeri doğru itti, onu tattı, onun kendisini tatmasına izin verdi.

Tepeden tırnağa titredi. Sürekli bir sarsıntı, dizleri jöleye dönüyordu.

Onu güçlü ve sahiplenici bir şekilde tutuyordu. Kadın adamın ağzına doğru iç çekti ve adam da onu yuttu. Bu çılgınlıktı. En iyi haliyle delilik. Steele oturma odasında onu öpüyordu. Onunla doğrudan konuşmayan bir adam. Yine de ondan etkilendiği belliydi. Daha önceki ereksiyon. Şimdi de onu öpüyordu. Evet, burada kesinlikle bir şeyler vardı ve bunu çok fazla sorgulamayacaktı.

Belki de bir görevden geliyordu ve herhangi bir kadın işine yarayabilirdi.

Bu onun hevesini kırdı. Bu çok gerçek olasılığı düşünürken hareketsiz kaldı. Yakınlık kesin bir etkendi. Steele ve ekibi zorlu bir görevde çalışmış, vurulmuş, kesilmiş ve Tanrı bilir daha neler yaşamışlardı. Bu gece burada sıkışıp kalmışlardı ve kadındı, oldukça çekiciydi ve Steele'in ihtiyaçlarını karşılamak için gerekli tüm donanıma sahipti.

Adam geri çekildi, kaşları birbirine kenetlenmiş, soru dolu gözlerle ona bakıyordu.

"Sorun nedir?"

Gülmek isterdi ama ona ağzı açık bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar akli dengesi bozulmuştu.

"Az önce beni öptün ve sonra bana ne olduğunu mu soruyorsun?" Kaşlarını çatı. "O kadar kötü müydü?"

Bu sefer güldü. "Bence kötü olmadığını biliyorsun. Beni neden öptün, Steele? Burada ne haltlar dönüyor?"

"Seks yapmamızı istiyorum," dedi açıkça.

Baykuş gibi gözlerini kırıştırdı ve sessizce ona baktı. Gözlükleri öpüşmelerinin sıcaklığıyla buğulanmıştı ve bu alışverişin hiçbir kısmını kaçırmamak için onları çıkarmak istiyordu.

"Ooo-kay," diye yavaşça başladı. "Benimle seks yapmak istiyorsun. Bir seferde birkaç kelimeden fazla konuşmadığın bir kadınla seks yapmak istiyorsun. Söylesene Steele, bu herhangi bir amın işe yarayacağı durumlardan biri mi? Bu bir erkek işi mi, bir görevden geliyorsun ve bulabildiğin ilk kuyuya mı dalacaksın?"

Onun açık sözlü konuşması karşısında tamamen şaşırmış görünüyordu. Hatta şaşırmıştı. Sonra az önce hakarete uğramış olmasının mümkün olduğunu anlamış gibiydi.

"Ben dalga geçmem," diye homurdandı. "Ben temizim. Prezervatif kullanırım. Bir yıldır seks yapmadım."

"Pekâlâ o zaman," dedi, onun bu itirafı karşısında biraz şaşırmıştı. "Belki de bilmem gerekenden biraz daha fazlasını."

"Eğer benimle yatıyorsan, bilmen gerekir."

Bu doğrudu. Ama bekle, onunla yatıyor muydu? Onunla yatma fikrini aklından geçiriyor muydu? Aklım almıyordu. Hayalini kurarak bolca zaman geçirdiği bir adam, oturma odasında sanki düzenli olarak yaptıkları bir şeymiş gibi sakince aralarındaki seks meselesini tartışıyordu. Bununla bir sorunu olduğundan değil. Ama kesinlikle soruları vardı çünkü bu çok uzun zamandır yaşadığı en tuhaf gün olmaya başlamıştı.

"Neden?" diye sordu. "Benden hoşlanmıyorsun bile, Steele. Benim olmaya bile zor dayanıyorsun."

Onu tekrar kendine çekti, kollarının arasına hapsetti, bakışları Maren'in bakışlarını delip geçti. "Neden böyle olduğunu düşünüyorsun, Maren? Sen zeki bir kadınsın. Daha önce senin için nasıl ereksiyon olduğumu gördün. İkiyle ikiye bir araya getir ve bahse girerim cevabını bulacaksın."

"Beni çekici buluyorsun," diye fısıldadı.

Uzun bir süre tek kelime etmeden durdu. Sonunda sessizliği bozdu, çenesi sıkılmıştı. Kesinlikle rahat değildi. Soğukkanlı, soğukkanlı Steele tedirgindi.

"Derimin altındasın. Senden kurtulamıyorum. Bazen uyuduğumda ... kokunu alabiliyorum," diye itiraf etti. "Gözlerini ve taktığın o sevimli gözlükleri görebiliyorum. Parmaklarımı saçlarında gezdirmenin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum."

Ho-ly bok. Bu epikti. Bu . . . Bunun ne olduğunu tarif edecek bir şey bile yoktu. Bu çok büyüktü!

Elini kaldırdı, bilinçsizce çerçeveleri ayarlıyordu. "Gözlüklerimin şirin olduğunu mu düşünüyorsun?"

Adam bir iç çekti ve sonra, kadının şaşkın bakışları arasında, rahatladı, omuzları birazcık düştü ve dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı.

"Evet. Sevimli."

"Ve benimle seks yapmak istiyorsun," diye tekrarladı. "Sanırım ben de öyle dedim."

"Vay canına. Peki sonra?"

Gözleri kısıldı. "Beni deli ediyorsun. Derimin altındasın. Derinlere saplanmışsın. Sana orada ihtiyacım yok. Sen dikkat dağıtıyorsun ve benim dikkat dağıtmaya gücüm yetmez. O yüzden seks yapacağız ve sonra nasıl bir şey olduğunu hayal etmeyi bırakacağım."

"Bunun hayatımda duyduğum en kötü teklif olduğunu söylemeliyim."

Steele omuz silkti. "Yani ben hassas bir adam değilim. Sevişmek istiyor musun istemiyor musun?"

Ellerini kulaklarının üzerine kapattı. "Dur. Daha da kötüleşiyor."

Kollarını aşağıya çekti ve tekrar ağzına girmeden önce iki parmağıyla çenesini yukarı kaldırdı. Kadın adamın kollarına yığıldı, gözleri mutlulukla kapandı. Adam konuşmadığında -ki daha önce onunla konuşmamış olmasının bir lütuf olduğuna karar vermişti- adam günah kadar seksiydi. Sessizlik seksiydi. Şimdiye kadar konuşması pek de iyi bir fikir olmamıştı. Belagat onun güçlü yanlarından biri değildi.

"Beni istiyorsun," dedi huysuzca onun ağzına karşı. "Sen de beni en az benim seni istediğim kadar istiyorsun."

"Vay be," diye homurdandı.

Gözleri parlayarak geri çekildi. O buz mavisi derinliklerde zafer parlıyordu. Sadece soğukluğunu hissetmek yerine

tek hissettiği yakıcı bir sıcaklıktı.

"Ekip klinikte kalıyor. Yukarı çıkmadan önce yaklaşık altı saatimiz var. Yatağın ikimiz için de yeterince büyük mü?"

Yavaşça başını salladı.

Başka bir şey söylemeden onu kucağına aldı ve kız bir gümbürtüyle onun bedenine çarptı. Kollarını ona doladı ve yatak odasının kapısına doğru yürüdü.

Nabızı damarlarında gümbürdüyordu ve kalbi o kadar hızlı atıyordu ki başının döndüğünü hissetti. Bu gerçekten oluyordu. Steele onunla seks yapmak istiyordu. Steele onu yatak odasına götürüyordu. Birkaç dakika içinde ikisi de çıplak ve aynı odada olacaklardı. Vay anasını!

Kendini hazırladı, adamın onu yatağa atacağından emindi ama adam geri adım atmadan önce onu nazikçe yatağa yatırarak şaşırttı. Adam soyunmaya başladı ve kadının bakışları adamın ortaya çıkardığı tüm erkek etine takıldı.

Ağız sulandırıcı.

Sert. Kaslı. Sıkı. Vücudunun hiçbir yerinde bir gram bile yok. Karın bölgesi yağsızdı ve altılı karın kası vardı. Geniş omuzları ve göğsü ile üst kollarında şişkin kaslar. Uylukları ağaç gövdelerini andırıyordu. Kalın ve sağlam.

Gözlüğünü aldı ve komodine doğru fırlattı çünkü bu kaçırılmayacak kadar güzeldi. Zaten onlara her zaman ihtiyacı yoktu. Sadece okumak için ve gerçekten bir yaraya odaklanması gerektiğinde. Ya da laboratuvar raporlarına.

Adam iç çamaşırını indirdiğinde nefesini tuttu. Ereksiyonu yukarı doğru sallanıyordu, gergin ve sertti, başı koyu erik rengindeydi. Aletin tabanından başına kadar uzanan kalın damarı görebiliyordu. Adama bakmak çok güzeldi. Birdenbire, adamın bir sonraki adımda kıyafetlerini çıkarmasını bekleyeceği ve kendisinin onun gibi bir vücuda sahip olmadığı gerçeğinin son derece farkına vardı. Yakınından bile geçmiyordu.

Olmaması gereken yerleri çok yumuşaktı. Göğüsleri diri değildi. Tanrı'ya şükür henüz sarkmamışlardı ama

Bir eyrekliği sektirebileceğin türden değillerdi. Yeterince egzersiz yapmadığı ve şekerini sevdiği için karnı yumuşacıktı. En azından kalçaları büyük değildi, bu pek de güven verici bir şey değildi. İri falan değildi ama ne süper zayıf kadınlardan ne de gr ve güzel görünen kıvrımlı kadınlardan biriydi. İkisinin arasında bir şeydi ve ... blah.

Steele, "şu anda ne düşündüğünü bilmek için bir nane şekeri ver," diye mırıldandı.

"Ben blah'ım," diye kaçırdı.

Sonra gözlerini kapattı. Daha iyi sosyal becerilere ihtiyaçı vardı. Birisi izole bir ortamda büyüdüğünde, dünyanın çoğuna kapalı kaldığında, hiç arkadaşı olmadığında veya diğer insanlarla etkileşime girmedığinde olan buydu. Başka bir insanla samimi bir düzeyde etkileşime girmeye çalıştıkları ilk seferde samalayan bir aptala dönüşüyorlardı.

"Blah?"

Adamın sesindeki kuşku, yıpranmış sinirlerinin bir kısmını yatıştırdı.

"Evet, blah. Sen harikasın. Yani mkemmelsin. Ve ben sadece berbattım. Pek uyuşmuyoruz," dedi ciddi bir tonda. "Senin gibi muhteşem erkek numuneleri blah kadınlarla seks yapmaz. Yapmak zorunda da değiller. Muhteşem kadınlarla seks yapabiliyorlar, o zaman neden boş kadınlarla yetinsinler ki?"

Dudakları bir an aşağı yukarı oynadı ve o kadar sinirli görünüyordu ki, bir sonraki hareketinin saçlarını çekmeye başlamak olacağından emin oldu. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

Kadın ciddiyetle başını salladı.

"Sen bir aptalsın," diye mırıldandı.

Maren, "Eğer onunla seks yapmayı planlıyorsan bir kadına aptal diyemezsin," diye karşılık verdi.

"Sen bir aptalsın," dedi sakince.

Kadının buna söyleyecek bir şeyi yoktu.

Eliyle aşağıyı işaret etti. "şuna bak. Sence "falan" için mi bu kadar sertleşiyorum? O kadar azgın ve çaresizim ki

Kuku olan bir şey? Tanrım, kadın, senin yanında lanet olası bir ereksiyon oluyorum. Hiç fark etmedin mi?"

"Hayır," diye kekeledi. "Sen bir aptalsın," diye tekrarladı.

Kaşlarını çattı. "Tamam, bu kelimedenden gerçekten hoşlanmıyorum."

İç çekti. "Tamam, o zaman hiçbir şeyden haberin yok. Tamamen ve hiçbir şeyden haberin yok."

Muhtemelen bu konuda tartışamazdı çünkü doğrudu. Adamın kendisinden etkilendiğine dair hiçbir fikri yoktu. Bu onu hâlâ şaşırtıyordu.

Dudaklarını yaladı ve boğazını temizledi. "Şunu açıklığa kavuşturalım ki aynı sayfada olalım. Bu gece seks yapacağız. Sen sekizde gideceksin. Ve bir daha asla konuşmayacağız ve bunlar hiç olmamış gibi davranacağız. Doğru mu anladım?"

"Bir daha asla konuşmayacağımızı söylemedim," diye gürledi.

"Evet, çünkü daha önce çok konuştuk," dedi alaycı bir tavırla.

"Derimin altından çıkmanı istiyorum."

Peki, tamam o zaman. Bu kadar. Kendisinin şeytan çıkarma ayini olarak kullanılması konusunda ne hissettiğinden emin değildi ama Steele'le seks yapmak vazgeçeceği bir şey değildi. Bumfuck, Kosta Rika'da karşısına çıkan fırsatlar gibi değildi. Ve seks yapmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu itiraf etmeyeceğinden de emindi. En iyisi, uzun süre seks yapmayanın kendisi olduğunu düşünmesine izin vermektir.

"Senin için nasıl uygunsa," dedi iç çekerek.

Pantolonunu çıkarmaya başladı ama Steele elini uzattı ve parmaklarını nazikçe bileğine doladı.

"Hayır, bana bırak. Benim fantezim. Bunu benim yapacağız."

"Hey, benim fantezim ne olacak?" demek istedi ama bu kesinlikle onun da fantezisiydi, o yüzden bunu yapabilirdi. Ve onun fantezisi olduğu fikri . . . Vay be. Ağır bir şeydi. Bununla yaşayabilirdi. Bundan çok hoşlanmıştı.

Yatağın üzerine eğildi ve onu şiltenin üzerinde düz durana kadar geriye doğru bastırdı. Sonra kot pantolonunun fermuarını açtı ve pantolonu kalçalarının üzerinden aşağı doğru sıyırmaya başladı.

Sinirleri karnında fokurdadı ve açıkta kalan teninde ürpertiler oluştu. Bu sinir bozucuydu. Adam çıplaktı ve bu onun için sorun değildi. Kesinlikle. Ama kendisinin çıplak olması fikri? Ona tamamen açık olma fikri? Onu kıyafetsiz görmesi? Ugh.

Pantolonu bacaklarından çekip çıkarırken "Rahatla," diye mırıldandı.

"Senin için söylemesi kolay."

Adam eğilip kadının karnını öptü ve kadının çırpınışları artarak boğazına doğru yükseldi. Çok basit olması gereken bir şeyi inanılmaz derecede seksi hale getirmişti. Sadece bir öpücük. Dudakları kızın teninde zar zor geziniyordu ama bu kızın şimdiye kadar deneyimlediği en erotik hareketti.

"Bu güzel," dedi karnına doğru. "Ama ben o ağzı ve o amı istiyorum. Tatlı olmalılar. Bunun hayalini kurdum. Tadının nasıl olacağını merak ettim. Altımda nasıl hissedeceğini. Aletimi o tatlı amcığa soktuğumda nasıl hissedeceğimi."

Vay canına. Onu rüyasında görmüştü. Gerçekten de onun derisinin altındaydı. O hoşlanmasa bile bu hoşuna gitmişti.

Gömleğini yukarı itti, başının üzerinde yuvarladı ve sonra gömleği çekip çıkarabilmek için kollarını nazikçe kaldırdı. Tişörtü bir kenara attıktan sonra vücudunu onunkinin üzerine yerleştirdi, sıcak ve sertti.

Birdenbire yumuşacık vücuduna aldırış etmemeye başladı çünkü vücudunun her yeri ona uyuyordu. Hoş hissediyordu. Hayır, hoş değil. Harika hissediyordu. Eğer adam onun hakkında hayal kurduysa, kadın da kesinlikle onun hakkında birkaç X-rated fantezisi kurmuştur.

"Bana ağzını ver," diye fısıldadı.

Ağzı onunkinin hemen üzerinde, nefesi çenesinde ılık ılık gezinirken, dudaklarını uzatmasını bekledi. Hızlı bir nefes çekerek başını kaldırdı, böylece ağzı onunkine değdi.

O ana kadar sabırlı ve yavaş davrandıysa da, dudakları buluştuğu anda hepsi uçup gitti.

Onun nefesini emdi. O da onunkini emdi. Dilleri çarpıştı, sıcak ve ıslak bir şekilde yuvarlandı. Adamın tadı hafifçe

Nane şekeri, ve o kulübeye dönmeden önce hızlı bir temizlik yapıp yapmadığını merak etti. Bu konuda, harika kokuyordu. Temiz. Kirden, kandan ve görevlerinde karşılaştığı diğer şeylerden değil. Belli ki onun duşundan yararlanmıştı.

Geri çekildi, göğsü kabarmış, gözleri parıldayarak ona bakıyordu. Elini yanağında gezdirdi, saçlarını geriye doğru itti, parmaklarını kulağının üzerinde gezdirdi.

"Haklıymışım. Bu ağız çok tatlı. Geri kalanını tatmak için sabırsızlanıyorum."

Kontrolsüzce titredi. "Ben de senin tadına bakmak istiyorum."

O zaman gülümsedi. Gerçekten de dişleri parlayan bir gülümseme. Adamın tüm yüzünün bu kadar çabuk değişmesi onu şaşırttı. Düşünceli, gergin bir halden, daha önce hiç görmediği birine dönüşmüştü. Rahatlamıştı. Sıcak. Çok seksi.

"Vay anasını," diye fısıldadı.

Kaşları soru sorar gibi kalktı.

"Gülümsemen," diye açıkladı. "Seni hiç böyle gülümserken görmemiştim. Seni hiç gülümserken gördüğümü sanmıyorum."

Yüzünü buruşturdu ve gülümsemesini kaybettiği için söylediklerine pişman oldu.

"Birbirimizi gördüğümüzde genellikle gülümseyecek pek bir şey olmuyor."

Bu yeterince doğrudu, çünkü onu sadece kendisi ya da bir ekip üyesi yaralandığında .

"Ve sen de beni tatma şansını yakalayacaksın," dedi gözlerinde hınzır bir parıltıyla.

Elini kaslı omuzlarına koydu ve parmaklarını teninin üzerinde gezdirdi, köprücük kemiğine kadar indi ve sonra tekrar yukarı çıktı, tembelce bir yol izledi.

"Sen gerçekten çok güzel bir adamsın," dedi nefes nefese bir sesle.

"Sen delisin. Sevimli ama deli."

Bir kaşını kaldırdı. "Şirin genellikle insanlar hakaret sayılabilecek bir şey söylemek istemediklerinde kullandıkları bir kod kelimedir."

"Sanırım senin seksilik faktörünü çoktan ele aldık. Benden örtülü ya da başka türlü hakaret yok. Seni yatağa attım. Gerçekleşen fanteziler listesinde en az bir yıl iyiyim."

"Biliyor musun, artık benimle gerçekten konuştuğun için söylediklerin gerçekten hoşuma gidiyor."

Adam yine sırttı ve bu sırtış kadının karnına kadar bir heyecan gönderdi. Tanrım, ama bu adam ölünecek kadar seksiydi. Ve çıplaktı. Onun üstündeydi. Tatlı şeyler söylüyor ve ona iltifatlar ediyordu. Ona dünyanın en seksi kadınıymış gibi bakıyordu. Eğer bu bir rüyaysa, uyandığında çok kızgın bir kadın olacaktı.

"Sakıncası yoksa bir süre daha konuşmayacağım. Yapmam gereken bir sürü tadım var."

"Oh, hiç de değil," diye nefes aldı.

"Ama önce seni tamamen çıplak bırakacağım, böylece iki numarayı istek listemden çıkarabilirim."

"Bir numara nedir?"

Sert bakışlarıyla onu kıstırdı, ifadesi son derece ciddiydi.

"Taşaklarım içine ona da geleceğim."

BÖLÜM 5

Steele sütyeninin askılarını omuzlarından aşağıya indirip göğüslerini örten kapları yavaşça geriye doğru sıyırmaya başladığında **MAREN** nefesini tuttu. Bir tarafa eğildi, dirseğine dayandı ve kancaları açmak için arkasına uzanabilmek için onu kendisiyle birlikte çevirdi.

Sonra onu sırt üstü döndürdü ve bir kez daha üzerine yerleştirdi. "Çok güzel memelerin var," dedi Steele kum gibi bir sesle.

ses. "Onları tatmak için ölüyordum."

Dudakları bir sırtışla yukarı kıvrıldı. "Tadına bakmayı içeren pek çok fantezin var gibi görünüyor."

Adam eğildi ve kadın adamın ağzını göğüs uçlarına götürceğini düşündü ama adam göğüslerinin arasını öptü ve sonra dudaklarını kadının orta hattında gezdirdi. Kendini, çenesi külotunun dantel kemerinin hemen üzerinde olacak şekilde, onun yayılmış kalçalarının arasına uzanacak şekilde ayarladı.

"Bunu dört gözle bekliyordum," diye fısıldadı Steele iç çamaşırını bacaklarından aşağı indirmeye başlarken.

Önceki tüm çekingenliği ve gerginliği uçup gitmişti. Bu, onu gerçekten isteyen ve en azından yarı düzenli olarak onun hakkında fanteziler kurduğu belli olan bir adamdı. O kim oluyordu da bir erkeğin fantezilerine karşı çıkabiliyordu?

Külotu ayak bileklerinden çekti ve omzunun üzerinden yere düştü. Bacaklarını daha da araladı ve sonra ağzı baştan çıkarıcı bir şekilde tümseğinin üzerinde gezinene kadar vücudunu onunkinin üzerinde gezdirdi.

Nazik parmaklarıyla dudaklarını ayırdı, klitorisini ortaya çıkardı ve onu hevesli bakışlarına açtı.

"Çok güzel," diye mırıldandı.

Adamın başı aşağı inerken nefesi boğazında düğümlendi. Gözlerini kapattı ve dili klitorisinin üzerinde gezindiğinde nefesi kesildi. Tüm vücudunda sıcak bir şok etkisi yarattı. Bacakları titredi ve karnı gerildi. Adamın elleri kalçalarını yumuşatıp onu daha da kavrarken, kadın onun altında huzursuzca kıpırdandı.

Burun kıvırdı ve yaladı, en mahrem yerlerine şefkatli öpücükler kondurdu. Steele'in bu kadar sabırlı ve nazik bir aşık olduğunu asla hayal edemezdi. Onun hızlı ve güçlü olmasına ihtimal verirdi ama yine de her şeyi son derece yavaştan almaya ve ikisine de maksimum zevk vermeye kararlı görünüyordu.

Bununla kesinlikle bir sorunu yoktu. Steele'in tüm zaman boyunca kendisiyle sevişmesi anlamına geleceksen bir gece uykusunu kaybetmekten çok mutluydu. O ve ekibi gittikten sonra her zaman arayı kapatabilirdi.

Onu bir daha görmesinin aylar sürebileceği fikri içini sızlatıyordu ama şu anda buna odaklanamazdı. Adam bacaklarının arasındayken ve ona hayatının en iyi oral seksini olamazdı.

"Beni kontrol mü ediyorsun, Maren?"

Gözlerini kırıştırdı ve Steele'in başını kaldırıp bakışlarını onunkilere diktiğini görmek için aşağı baktı. Kızardı. düşünmesini istediği en son şey, bu işten hoşlanmadığı ve onu tatmin etmediğiydi. Tanrım, onunla yatan hangi kadın böyle bir şey düşünebilirdi ki?

"Hayır," dedi boğuk bir sesle. "Kesinlikle

hayır." "O zaman benimle misin?"

"Evet, seninleyim," diye nefes aldı.

"Yaptığım şey iyi hissettiriyor mu? Eğer doğru yapmıyorsam bana söylemelisin. Bunun senin için iyi olmasını istiyorum."

Adamın sesindeki belirsizlik hissi kalbini eritti. Uzanıp adamın yanağına dokundu ve parmaklarının adamın sert çene çizgisinde gezinmesine izin verdi.

"Eğer daha iyisini yapsaydın, zevkten komaya girmiş olurdum."

Bir gülümseme daha parladı ve onun gülümsemelerine hızla bağımlı hale gelebileceğini fark etti. Bu gülümsemeler çok nadirdi ama yine de bir saat içinde bu çivi gibi sert savaşıdan birden fazla gülümseme almıştı. Bunları gören başka biri var mıydı? Nedense böyle bir şey olduğunu sanmıyordu, bu da onun kendisi için gülümsediği gerçeğini daha da değerli kılıyordu.

"İçine girmeden önce aklını kaçırmayı istiyorum çünkü o tatlı amına girdiğimde ne kadar dayanacağımı garanti edemem. Çok uzun zamandır bunun hayalini kuruyorum."

Mutlu bir iç geçirdi. "Ben seninleyim Steele. Endişelenecek bir şey yok. Senin orada olmak istediğin kadar ben de seni içimde istiyorum. Söz veriyorum."

Başka bir sırıtma parladı. "Sen de mi beni düşünüyordun?"

Utanç verici bir sıcaklık yanaklarını kavurdu. Ama adam fantezilerini itiraf edebiliyorsa, o da kesinlikle kendi fantezilerini anlatabilirdi.

"Oh evet. Her zaman."

"Buna şimdi sıra gelmesi çok kötü."

"Bilmiyorum," diye düşündü. "Beni sisteminden çıkarmak istediğini söylemiştin. Bunu daha önce yapmış olsaydık, şimdi yapıyor olmazdık ve şu anda bu gece olduğu için gerçekten memnunum."

"Çok iyi bir noktaya değindin. O zaman bu gecenin tadını çıkaralım."

Adamın kendisiyle seks yapmak ve bu işi bitirmek istediğini düşünerek mutsuz bir iç çekişi bastırdı. Kalıcı bir şey beklediğinden değil. Steele kalıcı türden bir adam değildi. Ama yine de onu kovmak ve seks yaptıktan sonra onunla hiçbir şey yapmamak istemesi canını yakmıştı.

Oh pekala, carpe diem ve tüm bu caz. Bu gece, onun söz konusu olduğu her türlü dürtüsünü tatmin etmek zorunda kalacaktı.

Dili kızın girişinden klitorisine doğru ilerledi ve sonra alaycı bir şekilde yuvarlanarak kızıdan bir nefes almasını sağladı.

"Hoşuna gitti."

Sesi göğsünden derinden gümbürdüyor, titreyen bedeninde titreşiyor, kıvrılan zevk spazmlarını ateşliyordu.

"Evet, çok hoşuma . "Evet, çok hoşuma gitti."

Sadece doğru miktarda basınçla nazikçe emdi. Dizleri kontrolsüzce titredi ve kalçaları jöleye dönüştü. Elini bacaklarının arasına götürdü ve klitorisini dillemeye devam ederken geçici olarak bir parmağını içine kaydırды.

Orgazmı yükseliyordu, keskin, çılgınca kontrolden çıkmıştı. Onu engellemek için nefes nefese kaldı. Henüz değil. Bu kadar çabuk bitmesini istemiyordu. Uzun sürmesini istiyordu. Steele'in yatağında olduğu, ona dokunduğu ve ağzını teninde gezdirdiği her dakikanın tadını çıkarmak istiyordu.

"Bana bir tane ver, Maren. Ağzıma boşalmanı istiyorum."

Karşı koymasına rağmen bir inilti çıkardı.

"Bunun sürmesini istiyorum," diye fısıldadı. "Ben de bunun hayalini kurdum, Steele. Ben de sürmesini istiyorum."

Yumuşak bir kıkırdama teninin üzerinde gürledi. "Daha fazlası olacak. Seninle ilişim bitmeden önce seni birçok kez daha boşaltacağım."

"Oh," nefes aldı. "Bu durumda ..."

"Ağzıma," diye mırıldandı.

İkinci bir parmak ekledi, onu gerdi ve ağzı şehvetli yolculuğuna devam ederken kaygan geçiş yolunu yumuşakça okşadı, dili onu deliliğe sürükledi.

Ağzını ve parmaklarını daha çok görmek için yukarı doğru kalktı. Çok yakındı. Tehlikeli bir şekilde sallanıyordu, inşa ediyordu, inşa ediyordu.

"Steele."

Adı kaçtı. Bir yalvarış.

"Bırak, Maren. Tanrım, çok güzelsin. Keşke seni şu an benim gördüğüm gibi görebilseydin. Zevkten kızarmış. Gözlerin parlıyor. Tenin pembe. Ve tadın inanılmaz tatlı."

Sözleri onu uçurumun kenarına gönderdi. Sert ve hızlı bir şekilde daldı. Oda bulanıklaştı ve etrafında baş döndürücü bir şekilde döndü. Nefesleri o kadar sert ve hızlı geliyordu ki neredeyse hiperventilasyon geçirecekti.

Steele onun bacaklarının arasından, "İnanılmaz," diye homurdandı.

Yaladı ve emdi, kadın altında gevşeyip tamamen doyana kadar onu derinden içti. Adam üzerine çıkarken elini kaldırdı ve adam yaklaşırken yanağını avuçladı.

Ağzını avucuna doğru çevirdi ve elinin iç kısmına bir öpücük kondurdu.

"İyi mi?" diye sordu.

"Mükemmel."

Tek bir kelimeyi dudaklarından zorlukla geçirebildi. Hayatında hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Tek bir kasını bile oynatacak enerjisi yoktu. Neyse ki adam onun için tüm hareketleri yapmaktan son derece memnun görünüyordu.

Bir elini bacaklarının arasına kaydırdı, iri bedenini onunkinin üzerine yerleştirirken uyluklarını nazikçe ayırdı. Bir eliyle bir dakika boyunca prezervatifi kurcalarken, diğer eliyle de kendini onun üzerinden kaldırdı. Sonra iki elini başının iki yanına yerleştirdi ve ağzını onunkine doğru indirdi.

Adamın dudakları baştan çıkarıcı bir şekilde onunkilerin üzerinde gezinirken derin bir nefes çekti. Çenesini yukarı doğru itti, adamın ağzını kendi ağzında görmek için sabırsızlanıyordu.

Dilleri hararetli bir çarpışmada buluştuğunda ödüllendirildi. Sıcak, nefessiz. Adamın dili kadınının üzerinde baştan çıkarıcı bir şekilde kayıyor, tam bacaklarının arasına yerleştiği sırada yalıyor ve emiyordu.

Adam içeri itmeye başladığında gözleri büyüdü. Başı açıklığını gerdi ve uzuvlarında kanatlan zevk çizgileri gönderdi.

Onun büyük olduğunu biliyordu. Onu görmüştü. Ve ona dokunmak için ölüyordu. Parmaklarını ona doladığında nasıl hissettiğini bilmek istiyordu. Tadının nasıl olduğunu bilmek ve diliyle, dudaklarıyla, ağzıyla onu çılgına çevirmek istiyordu.

Ama hiçbir şey onu adamın hissettiklerine hazırlayamazdı. İçinde sıcak ve sert. Vücudu onunkine uyum sağlamak için geriliyordu.

genişlik ve uzunluk. Daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu.

"Seni incitmek istemem Maren, ama Tanrım, çok sıkısın."

"Benim için uzun zaman oldu," diye fısıldadı, daha önce seks yapmayalı ne kadar zaman olduğunu ona söylememeye karar vermesine rağmen.

"Ben de," diye fısıldadı. "Sanırım bunu birlikte atlatacağız."

Güldü. Steele'in seksle uğraşması fikri çok komikti. Adam yetenekliydi. Eğer bu onun paslanma fikriyse, nasıl pratik yapacağını hayal bile edemiyordu. Yaşadığı ezici zevk karşısında gözleri çoktan yuvalarından fırlamıştı.

Adam onu daha güçlü bir şekilde içine ittiğinde inledi. Uzun bir nefes verdi ve dişlerinin sıkıca birbirine kenetlendiğini görebiliyordu. Kontrol için savaşıyordu. Yüzünün her çizgisinde bu açıkça görülüyordu.

Ona dokunmak isteyerek, ellerinin kaslı kollarından geniş omuzlarına ve ardından boynunun kalın sütununa doğru kaymasına izin verdi. Gözlerini kapattı ve onu okşadığında inledi. Adam onun içinde kıpırdandı ve daha da derine indi.

Şakağını, yanağını, başının yanını öptü ve sonra dudaklarını boynunun kenarına dokundurup kulağını ısırdı.

"Çok güzel," diye mırıldandı.

"Sen de öylesin," diye fısıldadı kulağının dibine.

Kollarını onun altından geçirdi ve onu kendine doğru yaklaştırdı. Kızın göğüsleri adamın sert göğsüne yapıştı, vücutları birbirine dolandı, kız adamın kollarına sarıldı. Adam geri çekilirken kalçaları kalktı ve sonra tekrar içeri girdi, vücudu onunkine yaslandı.

Uzun süre onu tuttu, vücudu onunkine girerken sessizdi. Sonra etrafındaki tutuşu sıkılaştı ve onu kendisiyle birlikte taşıyarak yuvarlandı. Kolları ve bacakları yayılmış bir halde onun üzerine düştüğünde şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Kendini düzeltti ve avuçlarını onun göğsüne dayadı. Kalçalarını deneysel bir şekilde oynattı ve Steele'den gelen boğuk bir solukla ödüllendirildi ve onun belindeki tutuşu sıkılaştı.

"İşte bunu kesinlikle hayal etmiştim," diye mırıldandı Steele. "En iyi on fantezim arasında üç numara. Sen üstte, bana sertçe biniyorsun."

"Gerçeği hayalden daha iyi yapmak için elimden geleni yapacağım," dedi arsızca.

Steele bir homurtu çıkardı. "Zaten oradasın, bebeğim. Fantezinin gerçekle alakası yok. Hayal gücüm iyidir ama bu kadar iyi değil."

Sırıttı ve onu öpmek için eğildi, göğüslerinin onun göğsüne sürtünmesine izin verdi. Meme uçları anında sertleşti ve bu o kadar iyi hissettirdi ki tekrar yaptı, uçlarını adamın kıllarla kaplı göğsüne sürttü.

Yavaşça başladı, adamın nefesini kesecek kadar dönüyor ve kıpırdıyordu. Sonra öne eğildi ve kalçalarını kaldırdı, böylece adam kaymaya başladı. Adamın sikinin ucunu zar zor kavradığında, tekrar aşağı kayarak onu bütünüyle içine aldı.

Böylesine korkutucu bir adam üzerinde bu kadar kontrol sahibi olmak baş döndürücüydü. Tamamen onun merhametine kalmıştı.

Ağzını henüz göğüslerinde kullanmadığını fark ederek -ki bu çok istediği bir şeydi- ona doğru eğildi ve meme ucunu uzattı. Dudaklarının üzerinde kışkırtıcı bir şekilde sürtündü ve dili dışarı fırlayıp hassas tepe üzerinde kabaca yuvarlandığında nefesi kesildi.

Ona diğer meme ucunu uzattı ve dudaklarını onun etrafında sabitleyebilmesi için hareketsiz kaldı. Sertçe emdi, dişlerinin arasında tutarken ucunu yaladı.

Titremeye başladı ve birden fazla orgazm yaşadığı konusunda haklı olduğunu fark etti. Böylesine sarsıcı bir boşalmandan sonra bu kadar çabuk toparlanmanın mümkün olduğunu düşünemezdi ama şimdiden o çıkıntıya yeniden tırmanmaya başlamıştı bile.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Boşaldığımda ağzını üzerimde istiyorum."

Uzandı ve göğüslerinden birini avuçladı, meme ucunu ağzına alırken elleriyle şekillendirdi.

Tekrar inledi, ona doğru eğildi.

"Bir dakika daha dayanamam, Maren," uyardı Steele meme ucunu dillerken.

Saçları ikisinin de üzerine dökülene kadar başını eğdi. "Benimle gel o zaman. Birlikte gidelim. Çok yakınım."

Konuşurken bile onun üzerinde huzursuzca kıvranıyordu, vücudu alev alev yanıyordu. Rahatlamaya ihtiyacı vardı. İçten dışa doğru kaşınıyor, yanıyordu.

Ellerini kızın kışının üzerinde kenetledi, kız ona binerken elleriyle yanakları sıktı ve şekillendirdi. Kalçalarını yukarı doğru kaldırarak kadının içine girdi, böylece kadın her şeyi kendi başına yapmıyordu. Sonra bir elini yukarı uzatıp saçlarına daldı ve yumruğu kafa derisine dayanana kadar saç tellerini parmaklarının etrafında döndürdü. Sonra onu aşağı doğru çekerek ağzını aldı ve ikisi de nefes nefese kadar öptü.

"Bana yardım edin," diye yalvardı.

Gücü hızla tükeniyordu. Adamın göğsüne yayılmak ve birlikte geçirdikleri zamanın geri kalanında orada kalmaktan başka bir şey istemiyordu. Ama o zaman ikisi de kalkamayacaktı.

"Benim için zevkti," diye mırıldandı.

Kollarını onun etrafına doladı ve bir kez daha üstüne çıkana kadar yuvarlandı. Sıkıca içine gömülü kaldı ve sırtüstü düştüğünde daha da derine indi. Kadın düzensiz bir şekilde inledi ve Steele'in her tarafının gerilmesine neden olan tatmin edici bir ses çıkardı.

"Beni delirtiyorsun," dedi onun dudaklarına karşı. "Hayal edebileceğimden daha iyi hissediyorsun. Tadın çok tatlı. Çok sıcak ve vahşi. Tüm doğru yerlerde ipeksi yumuşaklık. Sen çok güzelsin Maren. Bundan asla şüphe etme."

Bacaklarını adamın sırtına doğru uzattı ve onu daha da derine çekebilmek için kendini daha da açtı. Kendini vahşi ve doyumsuz hissediyordu. Son derece tatmin ediciydi. Cesur. Arsız. Yeni keşfettiği özgüveniyle övünüyordu. Ama Steele'in gözlerindeki arzuyu görmek ve onun dudaklarından kendisini güzel bulduğunu duymak egosunu okşayan bir şeydi.

Daha hızlı ve daha sert hareket etmeye başladı, kalçaları bacaklarının arkasını . Kadının tüm vücudu adamın hareketlerinin şiddetiyle sarsıldı. Bakışları onunkilerle birleşti ve mavi gözleri yatak odasının lambasının alçak ışığında parıldadı.

"Bu sefer benimle gel," diye fısıldadı. "Neredeyse geldim."

Yüksek sesle inledi. "Tanrım, ben de oradayım. Bir saniye daha dayanamıyorum."

Boğuk bir haykırıyla tekrar kadının içine daldı ve tüm vücudu sarsılarak ona doğru kasıldı. Kalçaları güçlü bir şekilde seğirdi ve kolları, etrafındaki çelik bantlar gibi sırtının altından kayarak onu kaslı gövdesine sıkıca tuttu.

Orgazmı şiddetliydi. Etrafı betona çarpan cam gibi paramparça oldu. Neredeyse dayanamayacağı kadar yoğundu. Acının sınırındaydı ve sonra şimdiye kadar yaşadığı en zevkli duyguydu.

Odağını kaybetti. Göremedi. Sadece hissedebiliyordu. Ve sadece birkaç santim ötede, vücuduna bastıran tatmin olmuş bir erkeğin sesini duyabiliyordu.

Sertçe içine çekti, seks, misk ve erkek teri kokusunun tadını çıkardı. Sonra adamın omzunu öpüp yaladı ve boynuna doğru ısırarak ilerledi. Tadı harikaydı. Onunla ilgili her şey seksiydi. Kokusu, tadı ve ona karşı hissettikleri. Onun içinde.

Hâlâ içinde titreşiyordu, kalçaları hâlâ hareket ediyordu, öncekinden daha yavaştı ama hassaslaşmış dokuları üzerindeki her hareket karnını titreten küçük bir spazm yaratıyordu. Ağzını tekrar buldu ve onu eskisi gibi nazikçe değil, kabaca öptü. Nefesi düzensizdi ve her nefes

ağızına sıcak bir şekilde üfledi.

Son bir inilti çıkardı ve sonra içinde hareketsiz kaldı. Adamın kalçaları kadınınkilere sıkıca yapışmış, kolları kadının etrafını sarmış ve onu kendine doğru çekmişti. Alnını onunkine dayadı ve dudaklarının kenarına öpücükler kondurmadan önce ağzının kenarını nazikçe ısırdı.

Tembel bir ses tonuyla, "Fantezinin gerçeğe alakası yok," dedi.

Sesi tamamen tatmin olmuş bir erkek gibiydi. Gözleri zaferle parlıyordu. Sonra yüzünü buruşturdu ve eskiden memnun olan gözlerini pişmanlık gölgeledi.

"Prezervatiften kurtulmam gerek," dedi alçak bir sesle. "Kimıldama. Hemen döneceğim."

Sanki bir yere gidiyormuş gibi.

Yatağa yayılmıştı, tüm vücudu memnuniyet içinde mırıldanıyordu. Nefis bir şekilde uykusu gelmişti ama uykuya dalmak istemiyordu çünkü o zaman gecesi sona erecekti. Hâlâ birkaç saatleri vardı ve o bu saatleri en iyi şekilde değerlendirmek istiyordu.

Steele'in yataktan kalkışını izledi, böylesine mükemmel bir erkek örneğinin çıplak görüntüsünün tadını çıkarıyordu. Prezervatifi atmak için döndüğünde kasları dalgalanıyordu. Serbest bırakıldıktan sonra bile hâlâ sertti. Ve o kadar güzeldi ki dişlerinin ağrmasına neden oldu.

Adam biraz daha döndüğünde, sol omzundaki dövmeye bir an göz attı. Daha önce fark etmemişti. Başka her şeye odaklanmıştı. Şimdi merakla öne doğru eğildi ve loş ışıkta görmek için zorlandı.

Prezervatifi attıktan sonra geri döndü ve başını yana eğdi.

"Ne ?"

"Dövmen," dedi alçak bir sesle. "Ona bakıyordum. Bir tane olduğunu bilmiyordum."

Durakladı ama sonra başını salladı. "Evet."

Adam başka bir şey söylemeyince, daha iyi görebilmek için doğrulup oturdu.

"Görebilir miyim?"

Yatağın kenarına oturdu ve daha iyi görebilmesi için döndü.

Karmaşık deseni özümseyerek ciddiyetle baktı. Kanatlarını yere iner gibi açmış bir güvercin, pençelerini uzatmış ve yanan bir okun etrafında kıvrılmıştı. Gagasında uzun saplı bir gül ve güvercinin gözünden tek bir gözyaşı damlası düşüyordu.

Alev alev yanan okun altında iki kelime vardı. Asla unutma.

Tasarımın kenarlarını izlemek için parmağını uzattı. Dövmede dikkat çekici derecede hüznü ve trajik bir şeyler vardı. Boğazında bir düğüm oluştu ve onun tepkisini kontrol etmek için başını kaldırdı.

"Bu ne anlama geliyor?"

Uzun bir süre sessiz kaldı, bakışları odadaki uzak bir odak noktasına sabitlenmişti.

"Sadece asla unutmak istemediğim bir şey," dedi sessizce.

Konunun hassas ve aynı zamanda kapalı olduğunu hissederek konuyu kapattı. Bunun yerine onun arkasında diz çöktü ve kollarını omuzlarına doladı. Yanağını başının üstüne bastırdı ve ona sıkıca sarıldı.

Kadının ellerinden birine uzandı ve onu ağzına götürerek avucunun içini öptü.

"Burada seninle olmak gibi," diye gürledi. "Güzel bir şey. Sessizlik. Bana sarılmışsın. Sana dokunabilmem ve koklayabilmem. Bunun olacağını hiç düşünmemiştim."

"Tek yapman gereken sormaktı," dedi başının üzerine doğru.

Vücudu sessiz kahkahalarla sarsıldı. "Düşüncelerimin ne kadar şehvetli olduğuna dair en ufak bir ipucun olsaydı, taşaklarımı alacağına ikna oldum. Ve genellikle yaralarımızı saran güçlü bir pozisyonda olduğun için, seni gerçekten kızdırmak istemedim."

Gülümsedi. "Söylesenize Bay Belalı, çekilmenize birkaç saat var. Onlarla ne yapacağız?"

Onu kucağına çekerken kollarını onun etrafına doladı. Ağzını onunkine yapıştırdı.

ve dilini dudaklarının arasından geçirip derinlere daldı.

"Sana birden fazla orgazm sözü verdim," dedi ağzına karşı.

"Mmmm, demek ."

"Ben sözümün eriyim. Asla sözümünden dönmem." "Bunu görebiliyorum."

"O zaman daha birçok orgazm yaşayacağını bil." "Tanrım, umarım öyle olur."

O kıkırdadı ve öptü onu tekrar. "İ gibi coşkunuz."

"Ne istediğimi biliyor musun?" diye sordu. "Neymiş o?"

Dudakları adamın kulağına değene kadar eğildi. "Seni tatmak istiyorum. Sen benim tadımla ilgili fanteziler kurmuş olabilirsin ama ben de senin aletini ağzıma almak ve seni benim için çıldırtmakla ilgili bir o kadar fantezi kurdum."

Tüm vücudu kaskatı kesildi. Sertleşti, onu tutuşu neredeyse acı veriyordu.

"Daha fazla sertleşebileceğimi sanmıyordum," diye mırıldandı. "Tanrım, Maren. Ne zamandır sikimi ağzına almak istediğimi bir bilsen."

Sırıttı. "Bu fantezimi gerçekleştirebileceğim anlamına mı geliyor?" "Tabii ," diye nefes aldı. "Tamamen seninim.

Benimle yap ne istersen."

BÖLÜM 6

Steele yataktan kayar kaymaz **Maren** uyandı. Bir an onun kollarına iyice sokulmuş, başını omzuna yaslamıştı, sonra Steele uzaklaşırken tamamen uyanıktı.

Kalbi pişmanlıktan ağırlaşmıştı. Bu ana sonsuza kadar tutunmak istiyordu. Bitmesini istemiyordu. Onunla geçirdiği her dakikanın tadını çıkarmıştı ama şimdi o gitmeye hazırlanıyordu ve her şey eskisi gibi olacaktı.

Onun dünyasında neredeyse hiç var olmayacaktı. Görmezden gelinmeye geri dönecekti. Hiçbir kelime ve kesinlikle son birkaç saattir tadını çıkardığı o dünyayı sarsan gülümsemelerden hiçbiri olmayacaktı.

"Steele?" diye fısıldadı.

Onun gitme vakti geldiğinde tek kelime etmeyeceğine dair kendi kendine yemin etmişti. Kendini aptal yerine koymayacağına yemin etmişti. Kendini küçük düşürmeyeceğine ya da savunmasız bırakmayacağına. Bu hiç de uzun sürmemişti.

Pantolonunu giymeyi bitirdiği anda döndü. Yatağın kenarına doğru yürüdü ve bir bacağını yukarı çekerek ona bakacak şekilde yana doğru oturdu.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" diye sordu alçak bir sesle.

Gözlerinde pişmanlık parladı. Belki o da birlikte geçirdikleri zamanı sonlandırmak konusunda kendisi kadar isteksizdi. Hayal görmesine neden olsa bile bu düşüncüyü saklayacaktı.

"Evet," dedi aynı sessizlikle. "Takımla buluşma ve kızı eve götürme zamanı."

"Dikkatli ol," dedi hafifçe.

"Her zaman."

Onu şaşırtacak şekilde öne doğru eğildi ve onu uzun uzun öptü. Yavaş, şehvetli bir öpücüktü bu. Saatler önceki ateşli, nefes nefese öpüşmelere hiç benzemiyordu. Tatlı bir öpücüktü, şefkat ve saygı gösteren bir jestti.

Kalbi sıkışmış ve boğazında bir düğüm oluşmuştu.

Kahretsin, duygusallaşarak kendini aptal durumuna düşürmeyecekti. Tanrı aşkına, sadece bir gece seks yapmışlardı. Parmağına yüzük takıp evlenme teklif etmemişti. Ya da ona olan sonsuz aşkını itiraf etmemişti.

Onunla, onu sisteminden çıkarmak için seks yaptığını çok açık bir şekilde ifade etmişti. Bundan daha az romantik olamazdı.

"Kendine iyi bak Maren," dedi. "Her zaman," dedi

Maren, onun ukala yanıtını yankılayarak.

Adam onun yanağına dokundu ve sonra çarşafı vücudunun üst kısmına doğru çekerken ayağa kalktı. Uzun bir süre ona baktı ve sonra sanki gitmeye kararlıymış gibi dudakları sertleşti. Sonra döndü ve yatak odasından dışarı çıktı. Uzaktan kapısının açılıp kapandığını duydu ve sonra pencerelerinin dışındaki her gıcırtyı, her küçük gürültüyü duyana kadar sessizlik çöktü.

Gözlerini kapadı ve Steele'in işgal ettiği boşluğa yuvarlandı. Vücut ısısından dolayı hâlâ sıcaktı. Hâlâ onun kokusunu alıyordu. Yüzünü Steele'in başını koyduğu yastığa gömdü ve derin bir nefes aldı.

Hayatının hem en iyi hem de en kötü gecesi idi.

En iyisi de Steele'e denk bir erkekle hiç seks yapmamış olmasıydı. Asla da yapmayacaktı.

En kötüsü de asla sahip olamayacağı her şeyi açıkça ortaya koymasıydı.

Bazen fanteziyi hiç yaşamamak daha iyiydi. Çünkü gerçeklik indiğinde, gerçek dünyanın ne kadar berbat olduğunu tüm ayrıntılarıyla ortaya koydu. Tüm atasözü

Sevmiş ve kaybetmiş olmanın hiç sevmemiş olmaktan daha iyi olduğu hakkında?

Tamamen .

Bu bakımdan, Steele'le arşıafları kavuran seksi hiç yaşamamış olmak, onu yaşamış, tatmış ve bir daha asla yaşayamayacağını bilmekten çok daha iyiydi.

Gözlerini kapadı, gerçekten kalkması, duş alması ve kliniğe gitmesi gerektiğini biliyordu. Yerliler kıpırdanıyor ve onun kliniği açmasını bekliyor olacaktardı. Tıpkı diğer günler gibi bir gün daha yaşayacaktı. Hastalıklar, kırık kemikler, küçük yaralanmalar, kontroller ve dikilmesi gereken kesikler ve yaralar.

Cennette bir gün daha.

Sorun şu ki, geceyi cennette geçirmişti. Şimdi normal hayatının sıkıcılığıyla karşı karşıyaydı. Ve şimdi mutlak mükemmelliğin tadına vardığına göre, onu bekleyen gerçeklik cehennem gibi iç karartıcıydı.

BÖLÜM 7

KGI ekiplerinin üçü de görev sonrası raporu için Kelly yerleşkesinin savaş odasında toplanmıştı. Christina Westlake sağ salim ailesine teslim edildiğine ve kendi ekibi de ihtiyaç duyduğu bakımı gördüğüne göre Sam, Christina Westlake'in Matteo Garza'nın elinden kurtarılması sırasında yaşanan karmaşanın özetini almak için bir toplantı düzenlemişti. Aradan on gün geçmişti ama görev hâlâ Steele'in zihnini meşgul ediyordu ve bunun nedeni tam olarak planlandığı gibi gitmemiş olması değildi. Her şey Maren ve birlikte geçirdikleri o unutulmaz geceyle ilgiliydi.

Onu sisteminden çıkarmak için o geceyi mi kullanacaktı? Kadın her zamankinden daha fazla derisinin altındaydı. Uyuyamıyordu, çünkü gözlerini kapatır kapatmaz kadın oradaydı. Kokusu, ona karşı hissettikleri. Vücudunun sıkı kavrayışının içine kaydığı zamanki hissi.

Onunla ilgili düşüncelerden sıyrıldı -her zamankinden daha fazla dikkat dağıtıcıydı- ve odadaki diğer sakinlere baktı. En yeni ekibi keskin bir gözle inceledi. Onlara çok fazla yatırım yapmıştı. Ekibi birkaç aydır "idari izindeyken" eğitimlerinin çoğundan o sorumluydu.

İyiydiler. Önlerinde uzun bir yol vardı ama başlarında Kelly kardeşlerin en küçükleri Joe ve Nathan vardı. Yakın zamana kadar orduda görev yapmış olan ikizler. Her ikisi de ideal olmayan koşullar altında taburcu edilmişti. Joe

yaralanmış ama iyileşmek için evine dönmüştü. Nathan ise aylarca esir tutulmuş ve işkence görmüştü. Eve dönüş yolculuğu çok daha uzun sürmüş ve alışılmışın dışında -ve inanılmaz- bir şekilde gerçekleşmişti. Şimdi karısı olan Shea, telepatik bir empatiydi ve en karanlık anında ona ulaşmış ve onu kurtarmıştı. Tam anlamıyla.

Steele'in bunu anlaması hâlâ zordu ama Shea'nın olağanüstü yeteneklerine ilk elden tanık olmuştu. Bunun saçmalık olmadığını biliyordu. Tıpkı kız kardeşi Grace'in inanılmaz iyileştirme yeteneklerine tanık olduğu gibi.

Kelly'ler her türden insanı kendilerine çekerlerdi ama iyi insanlardı.

En iyisi. Steele başka türlü onlar için çalışmazdı.

En yeni iki acemiye, Skylar Watkins ve Zane "Edge" Edgerton'a baktı. Onlar, Nathan ve Joe Kelly ve Swanson ya da ona verilen isimle "Swanny" ile birlikte üçüncü KGI takımını oluşturuyorlardı.

Steele kendi ekibine liderlik ediyordu ve diğer ekip Rio'ya aitti. Onlarla aynı görevi paylaşan başka bir takımın olması alışılmadık bir durumdu. Steele bundan hoşlandığından tam olarak emin değildi. Doğru, KGI artık fazladan bir ekibe sahip olduğu için eskisinden daha fazla görev alabiliyordu ama Steele yeni ekibin kendi ekibinin hareket alanını ne kadar ihlal edeceğini öğrenene kadar karar vermekten kaçınıyordu.

Steele'in birlikte vakit geçirebileceği bir ailesi yoktu. Karısı yoktu. Sevdikleri yoktu. Görevde olmadığı zamanlarda çiftlik evine çekilirdi. P.J. ve Cole bir araya gelene kadar, ekibinin de dışarıdan duygusal bağları yoktu. Aileleriyle vakit geçiriyorlardı ama çoğunlukla ekip onların ailesiydi. Onları takım için mükemmel yapan da buydu. İlk sadakatleri KGI'ya ve birbirlerine idi. Duygusal yüklerinin olmaması, müşterilerine yüzde yüzlerini vermelerini sağlıyordu.

Steele daha şimdiden yeni ekibin içinde derin bir dostluk bağı olduğunu hissetmişti. Birbirlerine çok bağlıydılar. Başlangıçta günde on altı saat birlikte antrenman yapıyorlardı. Sonunda, her günün her saatini birlikte geçiriyorlardı. Steele

Takımla yaşa ve takımla öl mantrasına sıkı sıkıya inanıyordu. Bu, ekip üyelerinin her birine aşıladığı bir şeydi ve yeni ekibe de empoze etmeye çalıştığı bir felsefeydi. Görünüşe bakılırsa, en azından kısmen başarılı olmuştu.

Kendisi gibi yeni ekibi inceleyen Sam Kelly'ye memnuniyetle başını sallayan Steele, toplantının başlamasını beklerken rahatladı ve sırtını duvara yasladı. Şimdiden huzur ve yalnızlığın tadını çıkarabileceği evine kaçış planları yapmaya başlamıştı.

Maren'le ilgili düşünceler tekrar aklına geldi ve dudakları gerildi. Belki de onunla seks yapmak iyi bir fikir değildi. Aklının bir köşesinde, bir kez yapmanın yeterli olmayacağını biliyordu ama çaresizlik noktasına ulaşmıştı. Onu düşünmekten işlevini yerine getiremiyordu. Ekibinin tıbbi bakım için durması gerektiği ortaya çıktığında, onun görüntüleriyle tüketilmişti. Onun içinde olduğunu. Çıplak nasıl görüneceğini. Tadının nasıl olacağını.

Tanrım, hâlâ onun tadını ve kokusunu alabiliyordu.

Tıbbi tedavi için başka bir yere gidebilirdi. Ekibiyle birlikte ABD'ye uçabilir ve kıza ABD topraklarında bakılmasını sağlayabilirdi. Ailesi muhtemelen bu seçeneği, kızlarını sağ salim görmek için bir gün daha beklemeye tercih ederdi.

Ama Steele aralarındaki çekime nihayet değinme fırsatını yakalamıştı. Karşılıklı olup olmadığını bilmiyordu ama bunu ortaya koymaya ve onu yatağına almaya kararlıydı. Ya da daha doğrusu onun yatağına. Onunla bir kez seks yapmanın kendisini gerçekten tatmin edeceğini ve onu aklından çıkaracağını düşünmek aptalcaydı. Birkaç gün önce onun sıcak yatağından sürünerek çıktığından beri başka bir şey düşünmemişti. Tanrıya şükür ki binlerce mil uzaktaydı ve kolayca ulaşılacak bir yerde değildi, yoksa bu lanet toplantıdan çıkar çıkmaz onun kapısına dayanırdı.

Bunu kontrol altına alması gerekiyordu. Bu takıntı berbattı. Demir gibi kontrol sahibi olmakla övünürdü. Her koşulda soğukkanlı ve soğukkanlı olmak. Kesinlikle öyle değildi.

Sonunda onu soyduğunda kontrolü ele almıştı. İlk kez aksiyon gören hevesli bir çaylak gibi davranmıştı.

Başını salladı ve elindeki konuya odaklanamamasına lanet etti.

"Steele?"

Başını kaldırdığında diğerlerinin ona baktığını gördü. Sam'in yüzünde tuhaf bir ifade vardı ve Steele o zaman toplantının çoktan başladığını ve Sam'in raporunu beklediğini fark etti.

Sikeyim.

"Bizimle misin?" Garrett Kelly kuru bir sesle sordu.

Steele ona siktirip gitmesini söyleme isteğini bastırdı ve bunun yerine boğazını temizledi.

"Neredeyiz?" diye sordu sakince, kendi ekibinden gelen şaşkın bakışları görmezden gelerek, KGI'nın bir araya gelmiş diğer üyelerinin bakışları bir yana.

Donovan tek kaşını kaldırdı. "Görevle ilgili özetini bekliyorduk."

"Anlatacak pek bir şey yok. İçeri girdik, kızı aldık ve çıktık."

"Peki ya cesetler?" Garrett dikkatle sordu. "İkincil hasar,"

diye yanıtladı Steele. "Bu kaçınılmazdı.

Garza aptallaştı. Ya o ya da bizden biri olacaktı. Geri çekilmesi için ona her fırsatı verdik. Tek istediğimizin kız olduğunu açıkça söyledim. O da kızı umursamadığını açıkça belli etti. Bu son olmalıydı ama egosu darbe aldı çünkü onu ve güvenliğini amatör gibi gösterdik. Silahını çekti. Dolphin'in ateş etmekten başka çaresi yoktu."

"Peki ya kız?" Sam sordu. "O nasıl oldu da kurşun yarası aldı?"

Steele'in gözleri soru karşısında kısıldı.

"Kendini Garza'nın önüne attı. Kanatlandı ama Garza'ya çarptı."

Dolphin başıyla onayladı ve konuşmaya başladı ama Steele bir bakışıyla onu susturdu. Steele görevden sorumluydu. Ekibinden o sorumluydu. Kelly'lere sadece ve sadece o hesap verirdi.

Sam iç çekti. "Ailesi sağ salım döndüğü için çok heyecanlı, ancak kızlarının onu kurtarmakla görevli kişiler tarafından vurulmasından dolayı pek de heyecanlı değiller."

Steele omuz silkti. "O yaşıyor."

Donovan kıkırdamasını bastırdı. "Bu yeterince doğru."

Garrett başını salladı. "Durumu göz önüne alırsak, öldürülmediği için çok şanslıyız. Görevden ve sonuçlardan memnunum."

Steele, Garrett'a bir kaşını kaldırdı. "Hiç şüphe var mıydı?"

"Hayır," diye araya girdi Sam. "Ben sadece senin görüşünü almak istedim. Ailesi tam bir rapor istedi ve ben de doğrudan senden duyana kadar bir rapor ya da kızlarının nasıl yaralandığına dair bir açıklama yapmayacaktım. Bana kalırsa bu doğru bir görevdi ve başarılı da oldu. Ama aynı zamanda kızlarının ne tür bir adama bulaştığını bilmeleri için ailesine ayrıntılı bilgi verebilmek istedim. Garza'nın onu umursamadığını ya da onun için kurşun yiyip yemediğini anladığında belki gelecekte daha iyi seçimler yapabilir."

Garrett homurdandı. "Pek olası değil."

Sam tekrar Steele'e doğru baktı. "Birkaç hafta daha takım üçü için antrenman yapmaya hazır mısın? Önümüzdeki bir süre için programımız açık ve ben de bundan yararlanmak istedim. Rio biraz dinlenmek için Belize'ye dönüyor."

Satır aralarını okuyacak olursak, Rio karısı Grace ve evlat edindikleri kızları Elizabeth'in yanına dönüyordu ve bir süre ortalıkta görünmeyecekti. Bu da Steele'in eğitim görevini üstlenmesi demekti. Tekrar.

Steele, "Ekibimin geri kalanı biraz izin aldığı sürece," dedi.

Ekip üyelerinin yüzlerindeki çatık kaşlar Steele'in direktifinden memnun olmadıklarını gösteriyordu ama Steele biraz daha dinlenmeye ihtiyaçları olduğunu da biliyordu. Cole ve P.J. yeni evlenmişlerdi ve hâlâ bazı ağır meseleler üzerinde çalışıyorlardı. Bunu diğerlerinin önünde söyleyerek P.J.'e asla saygısızlık yapmazdı,

Ama iyileşmesine ve Cole ile olan ilişkisine odaklanmak için daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Mutlu, uyumlu bir ekip daha odaklanmış, yetkin bir ekip anlamına geliyordu ve onların iş kolunda başarısızlıkları göze alamazlardı.

Ekibinin geri kalanı da bu arayışı iyi değerlendirebilirdi. Birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir gruptular ve Baker, Renshaw ve Dolphin, P.J.'in başına gelenlere çok üzölmüşlerdi.

Sam başını salladı. "Tamamdır. İzinlisin. Önümüzdeki birkaç hafta içinde anında bir şey bulamazsak bir sonraki görev Rio ve ekibi tarafından çizilecek ve sonra, durumun ne olduğuna bağlı olarak, Nathan ve Joe ya sen ya da bizden biri ekip lideri olarak görevi üstlenebilir."

Steele başıyla onayladı. Sam, Garrett ve Donovan resmi olarak hiçbir ekibe liderlik etmeseler de, çoğu zaman Steele ve ekibiyle ya da Rio ve ekibiyle birlikte görevlere çıkarak liderliği üstlenmişlerdi. Yeni ekibin eklenmesiyle Sam'in onları bir süre için tek başlarına göndereceği şüpheliydi. Bu da en yaşlı Kelly kardeşlerin kendilerine verilen görevlerde en yeni ekibe liderlik edeceği anlamına geliyordu.

P.J. kaşlarını çatarak, "Eğitim konusunda yardımcı olabiliriz," diye konuştu. "Yeterince kesinti yaşadık."

Cole, Steele'e doğru bakarken destek olmak için bir kolunu ona doladı. "Hiç boş vaktin olmadı patron. Geri kalanımızın var. Sen biraz dinlenirken biz de eğitime yardımcı olabiliriz."

Steele başını salladı. "Eğitim boş zaman demektir. Bu konuda seçme şansın yok. Ben aksini söyleyene kadar çalışmayacaksın."

P.J. gözlerini devirdi ama Steele'e baktığında orada başka bir şey vardı. Minnettarlık. Sadakat. Ve derinliklerinde hâlâ gölgeler gizleniyordu. Steele bunların gitmesini istiyordu. Bu biraz zaman alacaktı. Bir gecede olmayacaktı. Ama P.J. için endişeleniyordu. Onun en çok ihtiyaç duyduğu şeyin normallik olduğunu anlasa bile. Bir rutin. Ekibiyle birlikte çalışmak. Bu en iyi ilaçtı. Ama en iyi ilacın bile ölçülü verilmesi gerekiyordu.

Steele, "Birkaç hafta ara verin," dedi. "Bir görevden yeni çıktık. Zamanın doldu. Ben sizi tekrar çağırana kadar hiçbirinizi görmek istemiyorum. Anlaştık mı?"

Dolphin sırttı. "Evet, yüce efendimiz. Biz kaçalım ve yakanızdan düşelim."

"şükür," diye mırıldandı Steele.

Renshaw dehşet içinde, "Aman Tanrım, adam yine şaka yapıyor," dedi. "Bu dünya ne hale geliyor?"

"Eğer işimiz bittiyse, ben . Yakalamam gereken bir uçak var," dedi Rio, ilk kez konuşarak. Ama Rio böyleydi işte. Sessiz. Çekingen. Tüm ekibi kendi içine kapanıktı, tıpkı onun gibi sessiz ve karamsardı. KGI'nın geri kalanı sık sık Rio ve ekibinin mağara sakinleri olduğu şakasını yapıyordu. Ama Steele bunda kesinlikle olumlu yanlar görebiliyordu. Herkesin kendine göre bir mağarası vardı. Steele'inki ise KGI yerleşkesinden çok da uzak olmayan yüz dönümlük arazisindeki çiftlik eviydi.

Yakın durmak işe yaradı. Her görevde uçmak zorunda kalmak çok zordu. Tennessee'deki araziye bu yüzden satın almıştı. Yalnızlığını yaşayabilir ama asla aksiyondan uzak kalmazdı. P.J. Cole'la evlendiğinden beri Cole'un evinde, yerleşkeden arabayla sadece otuz dakika uzaklıkta yaşıyorlardı.

Donovan Rio'ya, "Grace ve Elizabeth'e sevgilerimizi ilet," dedi. "Shea da Grace'i ne zaman getireceğini bilmek istiyor. Nathan araya girdi. "Günlerdir peşimi bırakmıyor."

Rio, Nathan'a doğru gülümsedi. "Ona yakında söyle. Onu ailesinin geri kalanıyla paylaşmadan önce onlarla biraz zaman geçirmek istiyorum."

Nathan başını salladı. "Ona haber veririm."

Konuşmaları bir cep telefonunun çalmasıyla kesildi. Herkes etrafına bakındı ama telefonuna koşan Ethan'dı. Genellikle toplantılar ve görev raporları sırasında telefonlarını kapalı tutarlardı ama Ethan'ın eşi Rachel ikiz bebek bekliyordu ve Steele zil sesinin ona ait olduğunu fark etti.

Ethan etrafındaki herkesi görmezden gelerek telefonu aldı ve kulağına dayadı.

"Her şey yolunda mı, bebeğim?"

Sessizleşti ve sonra gözleri büyüdü. "Vay .

Tamam, sakın ol. Hemen ."

Ethan aramayı sonlandırdı ve herkes beklentiyle ona baktı.

"Arayan Rachel'dı," dedi gereksiz yere. Koca adam başka kimseye bebek demiyordu. Böylesine büyük, sert adamların sevdikleri kadınların yanında nasıl da macun gibi eridikleri Steele'i hayrete düşürüyordu. Kelly kardeşlerden dördü evlenmişti ve Rio da öyle. Dolphin ve Renshaw bir sonraki kurbanın kim olacağına ve kimin aşık olacağına dair bir bahis havuzu oluşturmuşlardı.

Steele, kendi adı yarışta olmadığı sürece onların eğlenmesine izin verdi. Eğer onları mutlu eden şey buysa, diğerlerinin mutluluğunu kıskanmıyordu. Ama KGI'nın pek çok üyesinin yaptığı gibi taşaklarını bir kadına teslim ederek kendini savunmasız bırakmak için acele etmiyordu. Hayır, teşekkürler.

"Her şey yolunda mı?" Garrett endişeyle sordu.

Ethan derin bir nefes aldı ve titreyen elini kısa kesilmiş saçlarında gezdirdi. "Evet. Hayır. Kahretsin, bilmiyorum. Rachel doğum sancısı çekiyor. Bunun gerçek olduğunu düşünüyor."

Sam kaşlarını çatı. "Gelecek hafta sezaryen olacağını sanıyordum. Doğurmasına izin vermeyecekler, değil mi? Bebekler hâlâ ters değil mi?"

"Evet," diye mırıldandı Ethan. "Bunu onlara da söyle. Gitmem gerek. Kız evde ve onu hastaneye götürmem gerekiyor."

Donovan elini küçük kardeşinin omzuna koyarak, "Bırak da seni ben götüreyim," dedi. "Yaprak gibi titriyorsun. Kendini bir çukurda bulmanı ve bebekleri kendin doğurmak zorunda kalmanı istemem!"

Ethan'ın rengi soldu. "Evet, belki de bu iyi bir fikirdir."

BÖLÜM 8

Üç saat sonra Steele kendini sadece Kelly ailesinin geri kalanıyla değil, KGI'nın çoğuyla birlikte kalabalık doğumhane bekleme odasında buldu. Hepsi de Kelly ailesine yeni katılanları merakla bekliyordu.

Heyecan ve beklenti havası tüm bekleme alanına yayılmıştı. Marlene ve Frank Kelly'nin yanı sıra Kelly ailesinin en küçük evlatlığı Rusty de oradaydı. Üniversitenin birinci ve ikinci sınıfları arasındaki yaz döneminde evdeydi ve şu anda Frank'in hırdavat dükkanına yardım ediyordu.

Yerel şerif yardımcısı ve aynı zamanda Kelly ailesinin fahri üyesi olan Sean bile toplantıya katılmıştı. Gerginlik had safhadaydı. Sarah ellerini önünde kavuşturmuş, bir kenarda dururken Garrett volta atıyordu. Donovan kızları Charlotte'un dikkatini dağıtıp onunla dalga geçerken Sam Sophie'yle oturuyordu. Nathan ve karısı Shea kenarda otururken Joe, Swanny, P.J., Cole, Dolphin, Renshaw ve Baker duvara yaslanmış yerde oturuyordu. Her yerde insanlar vardı. Hem de çok fazla. Steele gitmek için can atıyordu ama o da diğerleri gibi ikizlerin sağ salim dünyaya gelmesini bekliyordu.

Bu, tüm Kelly'ler tarafından uzun zamandır beklenen bir gündü. Kelly ailesinde ilk evlenen Rachel olmuştu. O ve Ethan birbirlerine geri dönmek için uzun ve dolambaçlı bir yol kat etmişlerdi. Rachel hepsinin kalbinde özel bir yere sahipti,

Ve bu ekipler için de geçerliydi. Ethan da dahil olmak üzere herkesin bir yıl boyunca öldüğüne inandığı Rachel'in hayatta olduğu ve esir tutulduğu ortaya çıktıktan sonra hepsi onu kurtarma görevine gitmişti.

Steele, aralarında kopmaz bir bağ olan mutlu, sevinçli insanlarla çevrili bu ortamda rahatsız olsa da desteğini göstermek istedi. KGI onun ailesiydi. Onlara sadece çalıştığı insanlar olmanın ötesinde sadıktı. Ve Rachel'ı desteklemek istiyordu. Tanıdığı en güçlü, en sevgi dolu kadınlardan biriydi. Ona büyük saygı duyuyordu. Onun ve yardımına ihtiyaç duyan herhangi bir Kelly için her şeyi göze alırdı.

"Daha ne kadar ?" Shea endişeyle sordu.

Nathan elini kızın sırtında gezdirdi ve gülümsedi. "Çok uzun sürmez. Onu bir saat önce geri götürdüler."

Steele, Ethan'ın kardeşleriyle yaptığı konuşmalara yeterince kulak misafiri olmuştu ve Rachel'la birlikte bebeklerin cinsiyetini doğumdan önce öğrenmemeyi tercih ettiklerini biliyordu. Ayrıca Marlene'in yeni torunları için alışverişe çıkmaya can attığı için bunu bilmemenin onu delirttiğini bilecek kadar çok şey duymuştu.

Rusty'ye doğru yan gözle bir bakış gönderdi. Kenarda tek başına duruyordu ama bu yeni bir şey değildi. O her zaman yalnız biriydi. Steele onun bu yönünü seviyordu. Başkalarının düşünmesine izin verdiğinden daha savunmasız olmasına rağmen, yapışkan ya da muhtaç değildi. "Kimseye ihtiyacım yok" tavrını mükemmelleştirmişti ama gevşeyip Kelly'lerin, özellikle de onu kızları gibi gören Frank ve Marlene'in sevgi ve desteğini kabul ettiğinden beri bu tavrı oldukça yumuşamıştı.

Çılgın neon renklerinden ve asık suratlı tavırlarından kurtulduğu için artık çok güzel bir genç kadın olmuştu. Gerçi Steele onu her ikisi için de suçlayamazdı. Hayatının çok erken dönemlerinde bazı sert darbeler almıştı. Onun hayrandı. Zeki ve son derece sadıktı.

Kelly'lere. Ama tanıdığı hiç kimse, birbirine sıkı sıkıya bağlı bu aileye sadık olmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Rusty sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi başını kaldırıp baktı. Kısa süreliğine telaşlanmış görünüyordu ve bu ona hiç de iyi gelmemişti. İnsanların onun hakkında ne düşündüğü ya da onlarda nasıl bir izlenim bıraktığı umurunda olmayabilirdi ama genç kızları korkutmaktan hoşlanmıyordu. Gerçi o artık ergen bile sayılmazdı.

"Okul nasıl?" diye sordu ona.

Özellikle de sömestr haftalar önce sona erdiği için çok saçma bir soruydu. Ama onu ne görmüş ne de onunla konuşma fırsatı bulmuştu. Hem de hiç.

Tereddütle gülümsedi, sanki adamın onu ısırp ısırmayacağını görmek için suyu test ediyormuş gibiydi.

"Gerçekten iyi gidiyor," dedi usulca. "Ne okuyorsun?" diye sordu kibarca.

Şaşkınlık kaşlarını çattı ve başını yana eğdi. Onu suçlayabileceğinden değil. Kibar bir adam değildi. Gündelik, kibar sohbetlerden de hoşlanmazdı. Ama "Aman Tanrım, baksana ne kadar tatlı!" gibi aptalca şeyler söyleyecekleri yeni doğmuş bebekleri bekleyen endişeli, kutlama meraklısı insanlarla çevrili, sadece bir kişilik bir bekleme alanında başka ne yapabilirdi ki?

Sanki yeni doğan bebekler hiç sevimli olurmuş gibi. Buruşuk, kırmızı ve gürültücüydüler. Kesinlikle sevimli değillerdi.

"Şey, hâlâ karar veremedim," dedi kısık bir sesle.

Konuşurken bile, sanki kulak misafiri olacaklarından ve hassas bir konuyu gündeme getirdiğinden endişe ediyormuş gibi etrafına bakındı.

"Bolca zamanınız var. Birinci sınıf daha çok ayaklarınızın yere basması ve ortama alışmanızla ilgili."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ben de öyle düşünmüştüm ama ..." Sözünü yarıda kesti ve başparmağını Kelly kardeşlere doğru salladı. "Onlar tam olarak bu şekilde görmüyorlar.

Üniversiteye adım atmadan önce ne okumak istediğimi bilmediğim için benim bir pislik olduğumu düşünüyorlar."

Steele onun seçtiği kelimeler karşısında bir kaşını kaldırdı. Küfürden uzaktan yakından rahatsız olduğundan değil -sanki! Ama Kelly'nin adamları Rusty'ye karşı davranışlarında ve görüşlerinde önemli ölçüde yumuşamışlardı. Tam olarak bu sözleri söylediklerinden ya da Rusty henüz bir bölüm seçmediği için ona beceriksiz dediklerinden şüpheliydi. Büyük olasılıkla bu konuda hassastı -aşırı hassastı- ve daha kararlı olmadığı için onu küçümsediklerinden endişeleniyordu.

"Seçeneklerinizi hiç daralttınız mı?"

Rusty dudağını ısırdı ve yine yana doğru bir bakış fırlattı, ama bu kez bakışları Sean'ın üzerindeydi. Konuştuğunda, sanki kimsenin duymasını istemiyormuş gibi alçak sesle konuşuyordu.

"Ceza hukukuyla gerçekten ilgileniyorum ama Sean bunun berbat bir fikir olduğunu düşünüyor ve çocukların da bundan hoşlanacağını sanmıyorum. Muhtemelen benim tehlikeli bir şey yaptığımı düşündüklerinde inek gibi olurlar."

Sesinde Steele'e ciddi olduğunu söyleyen bir hayal kırıklığı notası vardı, her ne kadar bunu söyleme şekli umursamıyormuş ya da kolluk kuvvetlerinde bir kariyer yapmayı kesinlikle düşünmüyormuş gibi görünse de. Sadece reddedilmek istemiyordu ve şimdiden kendini bu olasılığa karşı hazırlıyordu. Kimse aptal görünmekten ya da aptal gibi hissettirilmekten hoşlanmazdı.

"Sean'ın ne düşündüğü önemli değil," dedi açıkça. "Ya da diğer Kelly'lerin, bu konuda. Bu senin hayatın. Kolluk kuvvetleriyle ilgileniyor musun?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve dudakları küçük bir "O" harfi oluşturacak şekilde ayrıldı.

Omuz silkti. "Benim ne düşündüğüm de önemli değil. Bu senin kendin için yapman gereken bir seçim. Başka hiç kimse bunu senin için yapamaz."

Alt dudağını ısırdı, hayal kırıklığının açık bir işaretiydi bu. Rehberlik istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Hâlâ gençti ve etkilenebilirdi.

"Ama benim fikrimi soruyorsanız, bence iyi bir emniyet görevlisi olursunuz. Kendini adar ve buna sadık kalırsan ne istersen olabileceğin kanısındayım."

Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

Neredeyse gülümseyecekti. Kendini tuttu çünkü Maren'in verdiği tepkiye bakılırsa pek sık gülümsemediğini fark etmişti ve Rusty ile kendisini izleyenlerin aşırı tepki vermesi isteyeceği son şeydi.

"Evet, gerçekten."

Gözleri parladı ve neşeyle dans etti. "Dostum, Sean'a bunu söyleyene kadar bekle. Gezegendeki en büyük baş belası benim iyi bir kanun uygulayıcısı olacağımı düşünüyor."

Steele iç çekti.

"Ne?" Rusty masumca sordu. "Eğer iyi bir polis olacağımı düşünüyorsan, başka kimi ikna etmem gerekiyor? En zor ikna edilecek sen olursun."

Başını iki yana salladı. "Korumaya yemin edeceğin vatandaşlar için neredeyse üzüleceğim."

O sırada Sean geldi, kaşları çatılmıştı. "Rusty, hâlâ kolluk kuvvetlerinde kariyer yapmaktan mı bahsediyorsun?"

Rusty sustu, gözleri donuklaştı ve duruşu hemen sertleşti. Bir anda rahatlıktan savunmaya geçti.

"Steele bu işte iyi olacağımı düşünüyor," dedi sessizce.

Sean'ın ağzı gerildi. "Bu senin için çok tehlikeli. Daha güvenli bir meslek seç. Tercihen daha iyi para kazandıran bir meslek."

Gözlerini devirdi. "KGI iyi para kazanıyor. Hiçbirinin açlıktan öldüğünü görmüyorum."

Sean sabırla, "Onlar sıradan polis memurları değil," dedi. "Ve KGI'da kariyer yapmayı düşünmene bile gerek yok. Sam de Marlene de altına sıçar."

Rusty soğukkanlılıkla, "Bunu başarabileceğimi düşünmüyorsun," dedi.

"Seninle kavgaya etmiyorum, Rusty. Sakin ol. Bence bir hata yapıyorsun. Eğer sana benim damgamı verseydim

onaylasaydın, başka bir şey seçerdin. Şu andan itibaren tüm kötü fikirlerinizi destekleyeceğim, sırf siz inadına vazgeçesiniz diye."

Rusty'nin gözlerinde acı titreşti ve tepkisini gizlemek için aşağıya doğru baktı. Steele bunu kaçırmamıştı ama başka kimsenin bunu gördüğünü ya da kendisi kadar dikkatle izlediğini sanmıyordu.

"Her şey seninle ilgili değil Sean," dedi alçak bir sesle. "Hayatımda ne yaptığının seninle hiçbir ilgisi yok. Senin neyi sevip sevmeyeceğini düşünerek seçim yapmıyorum. Kendine çok fazla kredi veriyorsun. Beni mutlu eden şeyi seçeceğim ve gurur duyabileceğim bir iş seçeceğim. Marlene ve Frank'i gururlandıracağım. Geri kalanınız beni uzun zaman önce silip atabilirdi ama onlar atmadı. Önemsemişim tek insanlar onlar. Benim için önemli olan tek fikir onlarınki."

Hızla döndü ve uzaklaştı. Kapının eşiğinde Marlene'e inandırıcı olmayan bir şekilde gülümsedi ve tuvalet molası verdiğini söyledi.

"Vay canına," diye mırıldandı Sean.

"Onu rahat bırak," dedi Steele açık açık. "O iyi bir çocuk. Akli başında biri."

Sean'ın gözlerinde öfke parlıyordu. "Bunu biliyorum. Ama hadi ama. Bir polis memuru mu? Karınızın, kız kardeşinizin ya da kız kuzeninizin emniyet teşkilatında çalışmasını ister miydiniz? Özellikle de Rusty gibi duygusal olarak kırılan birinin?"

"Ona yeterince kredi vermiyorsunuz," dedi Steele. "Eğer ona biraz şans vererseniz sizi çok şaşırtabilir."

Sean'ın dudakları gerildi ve Rusty'nin gittiği yöne baktı. "Onun peşinde olduğumu sanıyor. Belki başlangıçta öyleydim. Ama değilim ve hiç olmadım. O sadece Frank ve Marlene'in hayatına ilk girdiğinde her şeyin nasıl olduğunu görüyor. Ona yeterince değer vermediğimi söylüyorsun ama o bana aynı değeri vermiyor. Omzundaki çiple boğuşmakla o kadar meşgul ki, onu gerçekten önemseyen ve meslek seçiminde zarar görmesini ya da ölmesini istemeyen insanlar olduğunu göremiyor."

Steele başını salladı. "Öyle olabilir. Ama eğer gerçekten yapmak istediği buysa ..."

"Belki fikrini değiştirir," diye mırıldandı Sean.

"Kadın olduğu için mi?" Steele merakla sordu. "Eğer durum buysa P.J. ve Skylar'ın sana söyleyecek birkaç sözü olacağını tahmin ediyorum."

Sean kaşlarını çattı. "Bunun onun cinsiyetiyle bir ilgisi yok. Onunla ilgisi var. Zor zamanlar geçirdi. Marlene ve Frank resme girmeden önce zor bir hayatı vardı. Ona her gün nereden geldiğini hatırlatacak bir işte başarılı sanmıyorum."

Steele şaşkınlığını belli etmedi ama durumu daha net anlamaya başlamıştı. Sean ona değer veriyordu ve onu korumak istiyordu. Onu bir baloncuğa sarmak ve günlük hayattan korumak istiyordu. Keşke bu kadar kolay olsaydı.

Ethan yanaklarını yırtarcasına sırtarak kapıdan daldığında tüm oda sessizliğe büründü.

"Oğlanlar! Sağlıklı ikiz oğlanlar!"

Salon ısıklar, alkışlar, kahkahalar ve birkaç hıçkırıkla inledi.

"Torunlar," dedi Frank şaşkınlıkla Marlene'e sarılırken. "Vay canına. İkizler. Tıpkı Nathan ve Joe gibi."

Joe odanın öbür ucundan sırttı. "Umarım benden ve Nathan'dan daha güzellerdir!"

Garrett, "En kötü günlerinde bu işi hallederler," diye mırıldandı.

Nathan Garrett'a ters ters baktı, bu da Kelly Anne'nin azarlamasına neden oldu.

"Gelip görmelisiniz!" Ethan haykırdı. "Şu anda çocuk odasında onları temizliyorlar."

Hepsi koridordan kreşe doğru tırmanırken bekleme odası boşaldı. Steele de diğerleriyle birlikte heyecanlı konuşmalar, sırt sıvazlamalar ve kucaklaşmalardan oluşan bir koronun ortasına sürüklendi. Tam bir coşku şöleniydi. Bir yerde hiç bu kadar çok gülümseme ve mutluluk görmemişti. O zamandan beri...

Eski anıların kapısını çarparak kapattı, zihnini boşluğa ve buzdan kalkanın aşağı inmesine zorladı. Hissettiğinde

Kendini daha iyi kontrol edebilmek için bir nefes aldı ve çocuk odasının penceresine doğru itilmesine izin verdi.

"Aman Tanrım, bakın ne kadar güzeller!" Shea haykırdı.

"Çok şirin!" Sarah fışkırdı.

"Görmek istiyorum," dedi Charlotte yerdeki pozisyonundan ağlamaklı bir sesle, başı babasının dizinin altına hafifçe sürtünerek.

Sam uzandı ve onu kollarına aldı. Sam'in boynuna sarıldı ve gülümseyen hemşirelerin herkesin görebilmesi için havaya kaldırdığı iki kundağı görünce heyecanla ciyakladı.

Charlotte ellerini birbirine vurarak, "Bebek istiyorum," diye açıkladı.

Sam kıkırdadı. "Bunu annenle konuşsan iyi olur ufaklık. Sana patronluk taslayacak küçük bir kız kardeşe ihtiyacın olabileceğini düşünüyorum."

"Sam, gerçekten mi?" Sophie öfkeyle, "Beni asla rahat bırakmayacak!" dedi. "Artık beni asla yalnız bırakmayacak!"

Sam sırtıttı ve karısını öpmek için eğildi. "O zaman ikimizin de istediği şeyi bize versen iyi olur. Bir bebek daha!"

"Artık gitmeliyiz, Nathan," diye mırıldandı Shea. "Bulaşıcı bir hastalık bu!"

Herkes kahkahalara boğuldu.

Ethan, "Nekahetten çıkar çıkmaz hepiniz Rachel'ın odasına gelebilirsiniz," diye duyurdu. "Bebekleri temizlemeyi bitirir bitirmez içeri getirecekler."

Steele mazeretlerini sıralayıp oradan uzaklaşmak için ağzını açtı ama konuşmaların uğultusu, bebeklerle ilgili heyecanlı haykırışlar, tebrikler ve sırt sıvazlamaları söyleyeceği her şeyi bastırdı.

İki saat sonra kendini KGI'nın geri kalanı ve çeşitli ekip üyeleriyle birlikte Rachel'ın odasına tıkılmış halde buldu ve yemek bile yemediğini fark etti. Açlıktan ölmek üzereydi, konuşmalardan kulakları sağır olmuştu ve kafası patlamak üzereydi.

Rachel mutluluktan parlıyordu, gözleri sevinçle parlıyordu, yanakları kızarmış ve pembeleşmişti. Karnı yeni yarılmış ve içi çıkarılıp tekrar yerine yerleştirilmiş bir kadın için hiç de fena değildi.

Bebeklerden biri aniden kucağına itilince panik moduna girdi - ki o asla panik yapmazdı! Kaskatı kesildi, nefes alırsa onu kıracağından korkuyordu. Ya da düşüreceğinden. Ya da üzerine işenecek ya da kaka yapılacak diye.

Bu kıvranan, sıcak, gerçekten sevimli küçük insana sahip olmaktansa canlı bir el bombasıyla uğraşmayı tercih ederdi.

Minik yüz hatlarını inceledi ve bebeğin sanki etrafının tamamen farkındaymış gibi gözlerini kırpıştırarak kendisine bakmasını hayranlıkla izledi.

"Lanet olsun, kimin kamerası var? Çıkar şu lanet telefonu. Bunu kaçıramayız. Bu para atışı, millet!" Dolphin yuhaladı. "Bebekli patron adam. Bunu ekran koruyucum yapacağım."

Odada çok sayıda flaş patlayınca Steele neredeyse kör oluyordu.

"Bana çocuğu düşürtmenin yolu," diye mırıldandı.

"Kucağında bir bebekle çok iyi görünüyorsun," dedi P.J. muzipçe.

Cole, "Evet, sen doğuştan yeteneklisin," diye araya girdi.

Hepsine karanlık, bastırıcı bakışlar gönderdi. Sam, Garrett ve Donovan'ın Rachel'in yatağının yanında durduğu yere baktığında, hepsi sırtıyor ve kahkahalarını bastırmaya çalışıyorlardı. Piçler. Hepsi.

"Nasıl oldu da bu çocuk benim oldu?" Steele talep etti. "Lanet bir parti hediyesi gibi elden ele dolaşüyor. Mikroplar ya da enfeksiyonlar konusunda endişelenmen gerekmiyor mu?"

Ethan sırttı ve kundağı Steele'in kollarından ustalıkla aldı. Sıcak, sevimli bebekten yoksun, garip bir şekilde boş hissettiler. Uzun bir süre boş ellerine baktı ve sonra tekrar Ethan'ın Rachel'a iki bebeği de nazikçe uzattığı yere baktı.

Kadının sunduğu tablo onu çok etkilemişti. Daha önce hiç bu kadar mutlu bir kadın görmemişti. Ve bu kadın

mutluluğu her şeyden çok hak ediyordu. Cehenneme gidip gelmişti ve sadece hayatta kalmakla kalmamış, bu süreçte şeytanın kıcını da tekmelemişti.

Steele Rachel'a, "İyi iş çıkardın, tatlım," dedi.

Birkaç şaşkın ifadeyle karşılaştı. Birincisi, hiç sevgi sözcükleri kullanmazdı. Sıcak, sevecen bir adam değildi. İkincisi, genellikle istek dışı sohbet teklif etmezdi. Ama Rachel'ın o halini asla unutamayacaktı; zayıflamış, korkudan aklını kaçırmıştı. Kirli, yırtık pırtık giysiler içinde önce ona, sonra da Sam'e silah doğrultmuştu çünkü kim oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve o anda ona, o piçlerin onu geri almasına asla izin vermeyeceğine ve Ethan'la birlikte ait oldukları yere, evlerine dönmelerini sağlayacağına dair verdiği güvenceyi asla unutamayacaktı. Bu sözünü tutmuştu.

Rachel'ın gülümsemesi Steele'e bakarken tüm odayı aydınlattı.

"Teşekkür Steele," dedi tatlı bir sesle.

İleri doğru bir adım attı ve insanlar yatağına doğru bir yol açmak için sağa sola hareket ettiler. Eğilip alnından öptü ve ardından bebeklerin başlarını çevreleyen battaniyelerin her birine nazikçe dokundu.

"Sevimli çocuklar," dedi.

Ethan ve Rachel gülümsediler.

"Buradan gideceğim ve seni dinlenmen için yalnız bırakacağım. Zor bir gün geçirdin, küçük anne. Şimdi biraz uyusan iyi olur çünkü eve gittiğinde onları kreşe geri gönderemezsin."

Rachel güldü. "Bana hatırlatma! Ve teşekkür ederim, Steele. Burada olmana sevindim."

"Ben de öyle olduğuma memnunum," dedi usulca.

Ve öyleydi. Bugün Kelly ailesi için özel bir gündü. Sadece yakın aile için değil, tüm KGI üyelerini kapsayan geniş aile için de.

Rachel'ın ait olduğu yere, evine dönmesini sağlayan görevde hepsinin parmağı vardı. Rachel gölgelerin arasından çıkıp da

tamamen güneşin altında. Tüm aile toplanmış, sürüye iki yeni Kelly'nin katılmasından dolayı mutlu ve sevinçliydi.

Evet, güzel bir gündü. Ethan ve Rachel'in hayatındaki bir bölümün mükemmel sonu ve birçok açıdan da başlangıcıydı.

Geri adım attı ve günlerdir kafasını kurcalayan ani bir karar verdi Maren'la bir gece geçireceğine ve bir daha asla arkasına bakmayacağına yemin etmişti. Ama onu tekrar görmek istiyordu. Maren bir takıntı haline gelmişti ve o takıntı yapmazdı. Şimdiye kadar takıntı haline getirdiği tek şey işiydi.

Ama şimdi onu tekrar görme isteğiyle dolup taşıyordu. Ona dokunmak, teninde hissetmek, kokusunu içine çekmek ve bir gece daha onun kollarında kendini kaybetmek istiyordu.

Sam'in yanından geçerken ona kendisini koridora kadar takip etmesini işaret etti. Sam dışarı çıktı, kaşları çatılmıştı.

"Ne var yok?" Sam sordu.

"Ben kaçıyorum. Eğitim için müsait olacağımı söylediğimi biliyorum ama bu beklemek zorunda. Bana ihtiyacınız olursa, zile basın. Evde olmayacağım."

Sam ona meraklı bir bakış gönderdi ama burnunu sokmadı. Steele daha fazla bilgi vereceğinden değil.

"Ortalık sakın ama nadiren önceden haberimiz oluyor. Sana ihtiyacım olursa irtibatta olacağım. Cebinden para çıkmayacağını ekibine bildirecek misin yoksa ben mi bildireyim?"

Steele başını salladı. "Onlara haber veririm. Sonra görüşürüz."

"Kelly jetini kullanmak ister misin?" Sam teklif etti.

Steele yemi yutmadı. Sam onun seyahat edeceğini tahmin etmişti ama KGI jetini kullanıp Kosta Rika'ya uçtuğunu kaydettirecek değildi. Kendi lanet uçağını yakalayacaktı.

BÖLÜM 9

MAREN kendi koluna bir turnike uyguladı ve damarına yerleştireceği kelebek iğneyi hizalarken elini yumruk yaptı. Bunu yapma nedeni zihninde bu kadar ağır basarken kendi kanını çekmeye odaklanmak zordu.

Muhtemelen aptallık ediyordu. Ne de olsa prezervatif kullanmışlardı. Ama adetleri gününe göre düzenliydi. Asla erken değildi. Asla geç kalmazdı. Ve üç gün gecikmişti.

Sabahları midesinin bulanmasından ve göğüslerinin hassaslaşmasından bahsetmiyorum bile. Muhtemelen hepsi kafasının içindeydi. Bir parçası, bilinçaltında hamile kalmak istediğini ve vücudunun da bu umuda ayak uydurduğunu düşünüyordu. Akıl maddeden üstündür.

Ama hamilelik, hazırlıklı olmadığı bir komplikasyon olacaktı. Steele'in yaklaşan babalık haberini iyi karşılayacağından şüphelenmesi de cabasıydı. Öyle ya da böyle kesin bir şey öğrenene kadar ona tek kelime bile etmeyecekti. İsteyeceği son şey, onu bir olasılık için heyecanlandırmak ve sonra bunun yanlış bir alarm olmasını sağlamaktı. Bir daha asla ona yaklaşmayacaktı ve onu kim suçlayabilirdi ki? Gelecekteki yakınlaşmaları engellemek için hamilelik korkusu gibisi yoktu.

Adamın o ilk gecenin tekrarı için sıraya gireceğini düşünmüyordu. Bunun tek seferlik bir anlaşma olduğunu ve onu sisteminden çıkarmak istediğini açıkça belirtmişti. Bu konuda ne hissettiğinden hâlâ emin değildi. Ama bu

onu bir daha görebileceğinden şüpheliydi. Gerçi her zamanki gibi iş yapacağını söylemişti ve temas ettikleri diğer zamanlarda da pek konuşkan değillerdi ama onun gözlerinin içine bakıp çıplak halini bilmiyormuş gibi davranması mümkün değildi. Onun çıplak halini unutmak da istemiyordu. Bu, mezara götüreceği bir anıydı.

İç çekerek kan örneğini paketledi, hayali hasta ismini yapıştırdı, gerçi bu aptalcaydı çünkü bu ismi sadece kendisi ve testi yapan laboratuvar faresi görecekti ve hastalarından topladığı diğer kan örnekleriyle birlikte torbaya koydu.

İçinin rahat etmesi için kan örneğini topladığı diğer laboratuvar sonuçlarıyla birlikte gönderecekti. Hamilelik düşüncesi aklına bir kez girdiğinde, tüm varlığını yönetmiş ve başka bir şey düşünemez hale gelmişti.

Masasından kalkıp pencereden dışarı baktı ve laboratuvar sonuçlarını getiren kuryenin kliniğe gördü. Mükemmel zamanlama. Korkup numunesini almak için zaman yoktu. Yalıtımlı çantayı kaptı, fermuarını çekti ve aceleyle girişe doğru ilerledi.

Şoför onu kapıda dostça bir gülümsemeye karşıladı. Çantayı Maren'den aldı ve sonra el sallayarak aceleyle minibüsüne geri döndü. Maren'in nabızı hızlandı ve geri dönmesi için bağırma isteğini bastırmak zorunda kaldı. Dudaklarını ısırды ve araç gözden kaybolana kadar hareketsiz kalmaya zorladı kendini.

İç çekerek geri döndü ve geceyi kilitlemek üzere kliniğe girdi. Bugünkü hasta yükü hafifti ve son hastası bir saat önce klinikten ayrılmış, Maren'e de tahlilleri bitirip kendi kanını almak kalmıştı.

Tüm ışıkları kapattıktan sonra kendini ön kapıdan dışarı attı ve kapıyı kilitledi. Kulübesine doğru yavaşça yürüdü, öğleden sonra güneşi tenini ısıtıyordu. Karnını avuçladı, şu anda bile içinde minik bir yaşamın oluşup oluşmadığını merak ediyordu. Sonra bunun üzerinde bu kadar çok durduğu için kendini kınadı.

Hamile olmadığı ortaya çıkarsa, rahatlayacak mıydı yoksa hayal kırıklığına mı uğrayacaktı?

Bu, cevabını bildiği bir soru değildi. Bir çocuk sahibi olmak için ne kadar hazırlıksız olursa olsun, bebek fikrini memnuniyetle karşılayan küçük bir parçası vardı. Ve çok daha büyük bir kısmı da bu düşünce karşısında paniğe kapılmıştı.

Ama şu anda kan testinin sonuçlarını beklemek dışında yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ve "ya olursa" oyununu oynamanın ona hiçbir faydası yoktu. Bu onu sadece delirtirdi.

Kulübesi sıcaktı, bu yüzden içeri esinti girmesi ve daha fazla hava sirkülasyonu için pencereleri açtı. Yemek pişirmeye hiç niyeti yoktu ve bu yüzden hızlı ve kolay bir şeyler bulmak için dolaplarını karıştırdı.

Bir iş gününün ardından rutin fincan çayı için su ısıtıcısını kaynamaya bıraktı, bir çay poşeti seçti ve yerlilerden birinin ona hediye ettiği en sevdiği bardağa koydu. El boyamasıydı, güzel bir renk dizisiydi, canlı, kıvıllı toprak tonlarındaydı. Onu yatıştırıyor ve rahatlatıyordu ve bugün kesinlikle sakinleşmeye ihtiyacı vardı.

Yerel bir sokak satıcısından aldığı yerel yapım peynirli ve ev yapımı otlu bir sandviçte karar kılarak küçük masasına oturdu ve yüzündeki esintinin tadını çıkararak resimli pencereden dışarı baktı.

Çayın her yudumunun tadını çıkardı ve bir tane daha içmeye ve belki de daha kısa bir günün ödülü olarak biraz kitap okumaya karar verdi. Hastalarıyla işlerini akşam olmadan bitirmesi pek sık rastlanan bir durum değildi. Kapatıp evine gittiğinde bile, mesai saatleri dışında tıbbi yardıma ihtiyacı olan insanlar tarafından sık sık kulübesinde ziyaret ediliyordu.

Ev ziyaretleri yapmamayı tercih ediyordu, çünkü neye bulaştığından emin olmak istiyordu, ancak doğum sancısı hastaneye gidemeyecek kadar hızlı ilerlediğinde iki bebeği evlerinde dünyaya getirmişti.

İlk fincan çayı bitirdikten sonra su ısıtıcısını ocaktan indirip kapattı ve ikinci fincanını içmeden ve iyi bir kitap okumadan önce duş almaya ve daha rahat kıyafetler giymeye karar verdi.

Yirmi dakika sonra mutfağa döndü, hâlâ nemli olan saçları taranmış ve omuzlarından aşağı sarkıyordu. Kaynayan suyu bardağına dolduruyordu ki kapısı çalındı.

İçini çekti çünkü erken bir gün geçirmenin ne kadar güzel olduğunu düşünerek kendine uğursuzluk getirdiğini biliyordu. Sakin, dinlendirici bir akşam için planlar yaparak bir ev ziyaretini davet etmek gibisi yoktu.

Fincanını bir kenara bırakarak kapısına gitti ve bir santim araladı. Alacakaranlık çökmüştü ama kapısının önünde duran ve yüz ifadesi anlaşılamayan adamı seçmekte zorlanmadı. Aptal aptal adama bakmaya devam ederken gözleri büyüdü.

"Beni içeri davet edecek misin?" Steele huysuzca sordu.

Bir an orada öylece durdu, ağzını çalıştıramadı ve vücudu beyninin geri çekilip onu içeri alma komutlarını reddetti.

"Steele," dedi belli belirsiz.

"Beni hatırladığına sevindim," dedi kuru bir sesle. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni görmeye geldim," dedi kısaca. Sonra dikkatle kadının hâlâ eliyle tuttuğu kapı koluna baktı.

Aceleyle geri çekildi ve onun içeri girmesini işaret ederken kapıyı daha geniş açtı.

Sanki oraya aitmiş gibi içeri girdi ve oturma odasında durdu, kadın kapıyı kapatıp dikkatini ona verdiğinde yüzünü ona döndü.

Sessizce bakiştılar, adam kadını, kadın da adamı inceliyordu. Dili tutulmuştu. Ona söyleyecek tek bir şey bile bulamıyordu. Adam, gelmesini bekleyeceği en son kişiydi.

Sonra onu sadece ekip üyelerinden biri tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyduğunda gördüğünü fark etti.

"Bir sorun mu var? Biri mi yaralandı? Kliniğe gitmeli miyim?"

Steele yavaşça başını salladı. "Yalnız geldim."

Kadının kaşları çatıldı. "Neden?"

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve kısa bir süreliğine gözlerini kaçırdı. Tüm duruşu olduğunu gösteriyordu. Hemen cevap vermedi ve bu onu şaşırttı. Açık sözlü, açık sözlü biriydi. Asla lafı dolandırmazdı. Yine de düşüncelerini ifade etmekte zorlanıyor gibiydi.

"Seni sistemimden çıkarmam gerekiyordu. Bir gece. Seni derimin altından çıkarmam gerekiyordu," diye sonunda.

Gözleri kısıldı. "Öyle mi? Peki senin için nasıl gidiyor?"

"Çok da iyi değil," diye mırıldandı.

Sonra onu şaşırtarak aralarındaki mesafeyi kapattı ve onu kabaca kollarının arasına çekti. Başını eğdi ve dudaklarını onunkilere bastırarak sıcak, soluksuz, ayak parmaklarını kıvrıran bir öpücükle ağzını yuttu.

Ağına doğru iç çekti ve onun içinde eridi, vücudu sıvı hale geldi. Arzu karnında birikti ve anında tepki verdi, öpücüğü derinleştirirken kollarını boynuna doladı.

"O gecedan beri başka bir şey düşünmüyorum," diye mırıldandı. "Geri dönmek zorundaydım. Hâlâ derimin altındasın Maren. Senden kurtulamıyorum. Seni düşünüyorum. Rüyalarımda seni görüyorum. O gece her şeyi daha da kötüleştirdi."

Ona bakarken tek kaşını kaldırdı. "Ve bir gece daha geçirmenin işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum ama bildiğim bir şey varsa o da sana tekrar sahip olamazsam öleceğim. Benimle seviş, Maren. Benimle bir gece daha geçir."

Teknik olarak bir rica olmasına rağmen, hiç de öyle görünmüyordu. Daha çok bir emirdi ve gerçek bir cevaba ihtiyaç duymadığını veya istemediğini gösteren bir şekilde dile getirilmişti.

Bunu yaptığı için aptalın tekiydi. Özellikle de şüphelendiği şeyin ışığında. Ama nasıl olur da

Hamile olabileceğini ya da hamile olabileceğinden şüphelendiğini söyleyerek mi?

Her hareketinde bir aciliyet vardı. Onu öpüşünde. "İsteğini" dile getirme şekli. Ona bakışı, o yoğun mavi gözleri onu delip geçiyor ve içini ısıtıyordu. Nefes almaktan vazgeçemeyeceği gibi ona hayır da diyemiyordu. O gecedan beri başka bir şey düşünmeyen tek kişi o değildi ve sadece bir gece geçireceklerine yemin etmişken onun burada olması ona muazzam bir memnuniyet veriyordu.

"Beni istiyor musun, Maren? Sen de benim gibi acıyor musun? O geceyi düşündün mü?"

"Ah evet," diye nefes aldı. "Her gece yatağa yalnız girdiğimde seni düşündüm ve orada olmanı diledim."

" şükür," diye mırıldandı.

Sonra onu tekrar kollarının arasına aldı ve açlıktan ölüyormuşçasına ağzını kapattı. Dili, sıcak ve aceleci bir şekilde ağzına, dudaklarının arasına kayd, onu tattı ve diliyle alay etti.

"Yatak odası," dedi öpücükler arasında. "Yolu göster," fısıldadı.

Onu kollarının arasına aldı -ve onu hiçbir ağırlığı yokmuş gibi taşımasına bayılıyordu- ve tıpkı ilk gece yaptığı gibi yatak odasına götürdü. Bu sefer o kadar nazik değildi. Onunla birlikte yatağa girdi ve yumuşak bir sıçrayışla yere inerken üzerine çıktı.

Vücudu onunkine sert ve acil bir şekilde bastırdı, ağzı onun dudaklarından hiç ayrılmadı. Öpüşürken kızın giysilerini çekiştirdi, kendi giysilerini çekiştirdi, bir şekilde ikisini de çoğunlukla çıplak bırakmayı başarırken kızın ağzının her santimini yutmaya devam etti.

Tişörtünü başından çekip sabırsızca onunkini çekiştirecek kadar uzun süre uzaklaştı. Az önce değıştirdiğı tişörtün altına sütyen giymediğini fark ettiğinde gözleri memnuniyetle parladı.

"Bu sefer çok daha fazla prezervatif getirdim," dedi alçak sesle. "Her birini kullanmayı planlıyorum."

İlk seferinde pek de etkili olmadıklarını ağzından kaçırmamak için dudağını ısırđı. Ne bu anı mahvedecekti ne de aptallık edip prezervatif takmayarak ateşle oynayacaktı. Zaten hamile değılse, prezervatif kullanmamak hamile kalmasının en hızlı yoluydu.

"Kaç tane?" diye fısıldadı.

"Çok," diye mırıldandı.

"Hazırlıklı gelen erkekleri severim."

Ona doğru sırtıttı, gözleri aydınlanırken aceleciliğı eriyip gitti.

"Bu gece çok yaratıcı olmayı planlıyorum. Biraz ara veriyorum ve bunu çok iyi değerlendirmeyi planlıyorum."

Nabızı hızlandı. Bir süre daha buralarda takılmayı planlıyor gibiydi. Bu, son takıldıklarında, ateşli bir seks gecesinden sonra kapıdan yeterince hızlı çıkamadığı zamankinden tamamen farklıydı.

Ona bakarken kaşlarını çatdı. "Bu senin için sorun olmayacak mı?"

Alnındaki çizgileri düzeltmek için uzandı. "İzin zamanını geçirmek için çok iyi bir yol olduğunu düşünüyorum. Bu rupilerden en az birini alman için elimden geleni yapacağım. Ne kadar dinleneceğın konusunda söz veremem ama rahatlama kısmını halledeceğimizi düşünüyorum."

"Düşünme tarzın gibi."

"İkimiz de çıplağız ve sen zaman kaybediyorsun," diye işaret etti.

Bir prezervatife uzandı ve kendini onun kalçalarının arasına yerleştirmeden önce ustalıkla taktı.

"Bu ilk sefer hızlı olacak. İçine girmeyi o kadar çok istiyorum ki dikiş yerlerinden ayrılmak üzereyim. Ama bunu telafi edeceğim, Maren. Söz veriyorum, gece bitmeden seni tekrar tekrar boşaltacağım."

"Mmmm, tekrar tekrar kısmını sevdim. Ve çok yetenekli bir ağzın var."

"Tadını seviyorum."

Adamın sesi kadının vücudunda bir ürperti yarattı. Beklentiyle titriyordu, diken üstündeydi, içine girmesini bekliyordu.

Hayır, hiç ön sevişme yapmamışlardı ama o kadar hazırды ki, içine girdiği anda boşalmaya başlamaması mucize olurdu. Ön sevişme daha sonra olabilirdi. Şu anda sadece onun içine girebildiği kadar girmesini ve bunu hızlı ve sert bir şekilde yapmasını istiyordu.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı. "Sert, Steele. Hızlı ve sert."

"Oh, evet," diye nefes .

Güçlü bir hamleyle onu içine itti. Kadın sırtını dikleştirdi ve boğazından bir zevk çığlığı yükselirken gözlerini kapattı. Adam kadının içinde durakladı ve kadın gözlerini yeniden açtığında, adam ona bakıyordu, bakışları parlıyordu, çenesi sımsıkı sıkılmıştı.

"Bana bir saniye ver," diye mırıldandı. "Tanrım, çok iyi hissediyorsun. Asla doyamıyorum. Sana dokunuyorum ve boşalmaya hazırım."

"O zaman gel," diye mırıldandı. "Bütün gece bizim. R ve R'den bahsettin, değil mi? Bu, dünya kadar vaktimiz var demek. Eminim bu sefer geldikten sonra seni doğru düzgün motive edebilirim."

Tekrar gülümsedi ve onu uzun uzun öptü. "Emin ol beni motive edebilirsin. Tek yapman gereken bana bakmak ve ben sertleşiyorum."

"O zaman gidelim," dedi aceleyle. "Sana ihtiyacım var, Steele. Senin yanıdayım. İkimiz için de bunu gerçekleştir."

Geri çekildi ve kalçalarını onunkilere doğru sallayarak ileri atıldı. Gözlerini kapattı, yüzünde mutlak bir memnuniyet ifadesi vardı. Tüm vücudu gerildi, kasları göğsünde ve kollarında kıvrılıp büküldü.

Ona karşı sallandı, geri çekildi ve sonra derinlere daldı, her seferinde vücudunu onunkiyle şekillendirdi, onu yatağa sertçe bastırdı.

Adam onun üzerini örttü, sıcaklığı zaten kızarmış olan tenine yayıldı. Sertçe içine çekti, onun kokusunun tadını çıkardı ve

Sonra onun ağızını yakaladı ve kollarını boynuna dolayarak onu dudaklarına sıkıca sabitledi.

"Oraya git," diye bağırdı. "Geliyorum. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Maren. Seni yanımda istiyorum."

Bir elini aralarına soktu ve parmaklarını klitorisinin üzerinde kaydırabilmesi için kalçalarını yeterince kaldırdı. Okşadı ve tatlı noktasını buldu, içine doğru itmeye devam ederken döndü.

Orgazmı hızlı ve nefes kesici bir şekilde yükseldi. Daha hızlı ve daha sert itiyor, kalçaları onunkilere doğru geriliyor, elini aralarında hapsediyordu.

Sonra alnını onunkine yaklaştırdı, böylece burunları birbirine değdi ve dudakları sadece bir nefes uzakta durdu.

"Beni çözüyorsun," diye fısıldadı.

Bu basit kelimeler onu doğrudan uçurumun kenarına gönderdi. Orgazmı parladı ve sonra dalga dalga geldi, zevk güçlü bir uyuşturucu gibi damarlarında dolaştı. Ona doğru eğildi, daha da yaklaşmak için zorladı. Ve sonra, adam dudaklarına tekrar yapışıp nefesini ağızına çekmeden hemen önce onun adını haykırdı.

Kalçaları yere çarptı, vücudu acımasızca onunkine doğru ilerledi. Adamın salıverilmesi üzerine kadın onun boğuk çığlığını yuttu. Ve sonunda adam onun üzerine çöktü, ağırlığı onu yatağa bastırdı.

Elini çekti ve her iki kolunu da onun etrafına sardı, adam son salıverilişiyle ürperirken sırtını aşağı yukarı okşadı.

Yüzünü kızın boynuna gömdü ve kız onun sıcak nefesini teninde hissedebiliyordu.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı kulağının hemen altından. "Senden nasıl uzaklaşacağımı bilmiyorum."

Sessizleşti, coşkusunun bir kısmı buharlaştı. Hayır, ondan kalıcı bir şey ya da bağlılık gibi çılgınca bir şey beklemiyordu. Ama içine gömüldüğünde, vücudu onu tamamen kapladığında çekip gitmekten bahsetmesini de istemiyordu.

"O zaman gitme," diye fısıldadı.

Adam kadının boynuna bir öpücük kondurduktan sonra yana doğru yuvarlandı ve kadının bedeninden kurtuldu. Adam prezervatifi atmak için ayağa kalktığında, kadın aşağı uzandı ve herhangi bir ıslaklık belirtisi ya da prezervatifin kırıldığına dair bir kanıt olup olmadığını kontrol etti. Ama kendi neminden başka bir şey hissetmedi.

Belki diğeri şans eseri idi. Belki de hiç kırılmamıştı ve belki de hamile değildi. Sonuçlar gelene kadar bundan emin olamayacaktı. Ve eğer bir süre daha kalmayı planlıyorsa, sonuçları aldığında hâlâ burada olması muhtemeldi. O zaman, eğer gerçekten hamileyse, bunu ona yüz söyleyecekti. Bu kesinlikle telefonda ya da Sam, Garrett ya da Donovan tarafından kendisine iletilecek bir mesajla vermek istediğı bir haber değildi.

Etrafta takılıyorsa sonuçları aldığında orada olacağından emin olarak konuyu aklından uzaklaştırdı ve onun yerine elinde yeni bir prezervatifle yatağına geri dönen muhteşem erkek örneğine odaklandı.

Evet, hazırlıklı gelen erkekleri severdi ve o prezervatiflerin her birini kullanmaktan zevk alacaktı.

BÖLÜM 10

MAREN etrafını saran rüya gibi bir sisten uyandı. Tamamen doymuştu, vücudu lezzetli bir şekilde ağrıyordu. Bazı kısımları hâlâ zonkluyordu ve deneysel olarak gerindi ancak sert bir erkek formuyla çarpıştı.

Başını çevirdiğinde anında kaslı bir göğüs gördü. Sırtüstü yatıyordu ve Steele yüzünü ona dönmüş, bacağını ve kolunu sahiplenici bir şekilde vücudunun üzerine atmıştı. Kadın bir iç çekti ve Steele'in gözleri açıldı. Steele ona tembelce bakıyor, üzerindeki hakimiyetini gevşetmek için hiçbir çaba göstermiyordu.

"Günaydın," diye mırıldandı. "

kaç?" diye fısıldadı. "Altı yüz."

İnledi.

Kaşları yukarı kalktı. "Her şey yolunda mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır. Kalkıp duş almam gerekiyor. Hastalarım saat yedi gibi kliniğe gelmeye başlıyor. Bazen daha erken. İlk gelen ilk hizmet alır ve bu yüzden erkenden sıraya girip benim açmamı beklerler."

"Yardım ister misin?"

Ne diyeceğini bilemeden gözlerini kırıştırdı. Kendisi çalışırken onun ne yapmayı planladığından ya da kalmayı planlayıp planlamadığından bile tam olarak emin değildi. Biraz dinleneceğini söylemesi dışında bu konuyu konuşmamışlardı. Bu her anlama gelebilirdi. Belki de başka bir yere giderken uğradığı bir duraktı.

"Elbette, eğer klinikte takılmak isterseniz, size eşlik etmek isterim."

"Önce sen duşa gir. Sen bitirdikten sonra ben yıkanırım. Kahvaltı için vaktimiz var mı? Sen duş alırken ne hazırlayabileceğime bir bakayım."

Tamam, bu Steele değildi. Uzaylılar inmiş ve onun bedenini ele geçirmişlerdi. Ya da belki klonlanmıştı. Ama bu tanıdığı Steele değildi. Sesi kesinlikle evcimen geliyordu.

"Bu bakış ne için?" diye sordu.

"Bunu sindirmem için bana biraz zaman vermelisin Steele. Yani, ilk gece yeterince beklenmedikti ve bunun bir kerelik bir anlaşma olduğu, aramayacağın ve beni sisteminden çıkarmak için çalıştığın konusunda hiçbir kemik yapmadın. Sonra bir baktım geri dönmüşsün, bütün gece ateşli maymun seksi yapmışız ve sonra bana kahvaltı hazırladıktan sonra klinikte benimle takılmak istiyorsun. Neden biraz kafamın karıştığını anlıyor musun?"

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Ateşli maymun seksi mi? Buna böyle mi diyorsun?"

Gözlerini devirdi. "İfademdeki seks kısmı hariç her şeyi görmezden geleceğine "

"En önemli nokta bu," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

Gözlerini dikmiş ona bakıyor, açıklamasını bekliyordu.

Abartılı bir iç çekiş yaptı. "Eğer bir açıklama istiyorsan, sana bir açıklama yapamam çünkü benim de neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok. Seni düşünmeden duramıyordum. Seks yapmadan önce de yeterince kötüydü ama ya sonra? Senden başka bir şey düşünemez oldum ve bu da odaklanmamı engelliyor. Şimdi buradayım ve burada olmaktan çok ve seninle klinikte takılmak istiyorum çünkü seni görmeye geldim ve eğer sen oradaysan ve ben buradaysam, seni göremeyeceğim. Yardım edersem belki işin daha çabuk biter ve bahsettiğin o ateşli maymun seksine geri dönebiliriz."

"Pekala o zaman. Sanırım bu her şeyi açıklıyor. Sen kahvaltı hazırla. Ben duşa gireceğim ve sonra

iş."

Eğildi ve onu iyice öptü. "O zaman bu bir plan."

* * *

Steele'in klinikte **olması** ilginç bir gün geçirmemizi sağladı. Hastalarıyla çok iyi anlaştığından bahsetmiyorum bile. Sabahın büyük bir kısmını Steele'in çocuklarla ne kadar iyi anlaştığına bakarak geçirmişti. Ve kadınlarla da. İlk başta ondan korkmuşlardı ama kısa sürede huysuz kişiliğine ısındılar ve çocukların hepsi onunla ilgilenmek için can attılar.

Onu kendi çocuğuyla hayal etmemek zordu. Pekâlâ hamile olabileceği bir çocuk. Kendini birkaç kez dalıp giderken yakaladı ve sonra tedavi ettiği hastaya geri döndü.

Steele'i profesyonel olmayan bir sıfatla, takım lideri Steele olarak değil de sıradan, pek de süper insan olmayan belalı Steele olarak görmek ... göz açıcıydı. Herhangi bir eksiği olduğundan değil, ama sert dış görünüşüne ve onu savaşçı zırhının arkasında kilitli görmeye alışkındı. Bir değil iki kez gördüğü Steele, onun hakkında oluşturduğu tüm önyargılara meydan okuyordu.

Yaklaşılabilir biriydi. KGI'nın diğer üyelerinin yarı şaka ona taktığı makine değil, birdenbire insan oluvermişti. Belalı Steele'e çekilmişti, ama sahip olduğu Steele olmuştur tedavi edildi için ve son iki zamanlar onlar olmuştur

Birlikte mi? Kesinlikle karşı konulmaz.

Başı çok ama çok büyük bir beladaydı. Hamilelik endişeleri bir yana, hızla onun büyüüne kapılıyordu ve bu yapabileceği en aptalca şeydi. İlişkiye uygun biri değildi. Kahretsin, bu adamdan hoşlanmadığı konusunda acımasızca dürüst olmuştu.

onun derisinin altında olduğu gerçeği. Onu orada istemiyordu ve ondan cinsel olarak etkilenmek de istemiyordu. Tatmin olduktan sonra tekrar gidecekti ve muhtemelen ekibi onun hizmetlerine ihtiyaç duymadıkça onu bir daha görmeyecekti.

Bu da onunla bunu yapmayı kabul ettiği için onu daha da büyük bir aptal yapıyordu. Zaman geçirmek, seks yapmak, iki kişilik rahat, neredeyse romantik bir kahvaltı yapmak. Adam mutfaktaydı,  sts z d , üzerinde onu daha önce hiç görmediği bir kot pantolon vardı ve adam o kotun içinde ağız sulandırarak kadar lezzetli görünüyordu. Her zaman giydiği tayttan çok daha iyiydi ama kamuflajı da oldukça iyi gösteriyordu.

Eğer kendini koruyabilecek olsaydı, ondan uzak durur ve onu sisteminden kovma dürtüsü geldiğinde bir hevesle gelip gitmesine izin vermezdi. Yani o bir aptaldı. Çünkü bu yolun kalp kırıklığına yol açacağını bilse bile onu hiçbir şeyden mahrum etmeye niyeti yoktu.

Steele kafasını muayene odasına soktu, orada bir çocuğun bacağındaki hayvan ısırığını sarıyordu.

"Son hastayı ikinci muayene odasına yerleştirdim. Bekleme alanı temiz. Sen son hastayla ilgilenirken kapatmamı ister misin?"

Hüzünlü bir i geçirdi. Bugün olduğu gibi birlikte çalışmak ne kadar güzeldi. Hastaları organize etmede, geçmişlerini öğrenmede ve onun için triyaj yapmada onun yardımıyla işler çok daha sorunsuz gitmişti. Onun arkadaşlığı bugün ona büyük bir rahatlık . Bundan hoşlanmıştı. Onun burada, kendi alanında, kendi dünyasında olması hoşuna gitmişti. Onun varlığından haberdar olmadığı bir yönünü görüyordu çünkü onu KGI ve görevleri dışında hiç görmemişti.

"Evet, başka kimsenin gelip gelmediğinden emin olmak için dışarıyı kontrol edin. Eğer temizse, kapıyı kilitleyin ve işim bittiğinde son hastayı da dışarı çıkaralım."

Adam geri çekilmeye başladı ama kadın ona seslendi. Adam durakladı ve arkasını dönerek kadının konuşmasını bekledi.

"Teşekkürler," dedi usulca. "Bugün güzeldi."

Adam ona sıcak bir şekilde gülümsedi. Bunu ayak parmaklarına kadar hissetti ve bu ona saçma, baş döndürücü bir heyecan verdi. Kendini on altı yaşında bir lise sporcusuna aşık olmuş gibi hissediyordu.

"Bütün işi sen yaptın. Sen iyi bir doktorsun Maren. Sana güveniyorlar. Onlarla aran çok iyi. İyi olduğunu hep biliyordum ama seni sadece ekibimle gördüm. Çok çalışıyorsun. Bunu her gün, günün ve gecenin her saatinde nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

Onun övgüsü altında parladı, yanakları anlık bir sıcaklıkla yandı.

Ona iki parmakla selam verdi ve sonra odadan çıktı. Çocuğa döndü ve annesine özür dileyen bir bakış gönderdi. Ama anne sadece gülümsedi ve göz kırptı.

"Yakışıklı bir adam, değil mi?"

Maren gülümsedi. "Evet, kesinlikle ."

Çocuğun kolunu okşadı ve ardından siyah saçlarını karıştırdı. "Tamam, her şey hazır," dedi İspanyolca. "Bandajları çıkarmayın ve annenizin merhem sürüp tekrar sarmasına izin verin. Enfeksiyon kapmasını istemeyiz ve ne yaparsan yap, yararı deşme."

Sonra anneye, "Enfeksiyon belirtilerine karşı gözünüzü dört açın. Ateşi çıkarsa ya da yarası kızarırsa veya enfeksiyon kapmaya başlarsa geri gelin, ona bir antibiyotik iğnesi yapabilirim. Yarayı temiz ve kuru tutun."

Anne başıyla onayladı ve Maren'e teşekkür etti. Maren her ikisine de gülümsedi ve onları muayene odasından Steele'in kapıyı kilitlemekte olduğu bekleme alanına götürdü.

Onları görünce anne ve çocuğu dışarı çıkarmak için kapıyı açtı. Çocuğun saçlarını karıştırdı ve onunla İspanyolca konuştu. Çocuk da ona gülümseyerek karşılık verdi ve ardından annesini dışarıya kadar takip etti.

Steele kapıyı kapattı ve Maren'e döndü. "Sen bitirene kadar burada bekleyeceğim ve sonra son hastayı dışarı çıkaracağım. Son hastandan sonra normalde ne kadar kalırsın? Evrak işlerini mi yaparsın yoksa başka işlerle mi ilgilenirsin? Bugün hiç durmadan hasta bakmaya çalıştın."

Sonra kaşlarını çattı. "Öğle yemeği yemek için bile ara vermedin."

"Sen de yapmadın," diye işaret .

Omuz silkti. "Yemek yemeden bundan çok daha uzun süre geçirdim. Bir öğünü atlamak beni rahatsız etmez."

"Ben de öyle. Sık sık öğle yemeği boyunca çalışıyorum. Bir saat öğle yemeği yiyebileyim diye hepsini bekletmek adil değil. Kliniğimin belirli saatleri yok. Görmem gereken hastalar varsa onları görüyorum ve sonrasında yemek yiyorum."

"Izgaran var mı?"

Konunun aniden değişmesi üzerine gözlerini kırıştırdı. "Evet, küçük bir tane. Büyük bir şey değil."

"Dondurucunuzda gördüğüm biftekleri pişirecek kadar büyük mü? Ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum."

Gülümsedi. "Evet. Yerlilerden biri yakın zamanda kestikleri bir inekten bana dört biftek hediye etti. Izgara yapma konusunda berbatım ve bifteklerin ziyan olması fikrinden nefret ediyorum ama reddedip adamın duygularını incitmek istemedim."

"Senin evine döndüğümüzde onları ızgaraya atacağım. Ben akşam yemeğini hazırlarken sen de rahatlayabilir, ayaklarını uzatabilir ve bir fincan çayını içebilirsin."

Kalbi göğsünde tuhaf bir şekilde çarptı ve damarlarını sıcaklık kapladı. Bir daha asla tekrarlanmayacak bir seks gecesinden nasıl olup da bir çift gibi davranmaya başladıkları onu aşıyordu ama sürdüğü sürece bu rüyaya tutunacaktı. Daha sonra gerçeğin kafasına dank etmesi için bolca zamanı olacaktı. Çok, çok daha sonra, eğer istediği gibi olursa.

Carpe diem. Bu onun sloganı haline gelmeye başlamıştı.

"Anlaştık," dedi. "Bir koşu gidip neyle uğraştığıma bakayım, sonra da buradan gidelim."

Otuz dakika sonra Steele, kadının kapıyı arkalarından kilitlemesini bekledi ve kulübeye doğru yürümeye başladıklarında bir kolunu onun omuzlarına doladı.

Steele'in yardımı sayesinde, kliniğine gelen hastaların sayısıyla normalde çok uzun bir gün olacak olan işlerini hava kararmadan bitirmişlerdi ve güneş ufukta daha yeni alçalmaya başlamıştı. Gökyüzü

lavanta tonlarının karıştığı pembe ve altın rengine boyanmıştı. Alacakaranlığa yaklaşan mükemmel bir öğleden sonraydı. Steele ızgarayı yaparken sıcak bir fincan çayı yudumlamak isteyebileceği en mükemmel akşamdı.

Adımlarını onunkilerle eşleştirirken, onu yanına sokulana kadar daha da yakınına çekti. Acelesi yoktu, daha önce yüzlerce kez yürüdüğü bu sıkıcı ve rutin yolun tadını çıkarıyordu. Ama onunla bu yeni bir deneyimdi. Arkadaşlık, samimiyet. Şimdiye kadar zevk almadığı şeyler.

Onunla birlikte olmak, hayatının ne kadar izole olduğunu gözler önüne serdi. Programı sabitti, normalden nadiren sapıyordu. Uyanıyor, çalışıyor, eve geliyordu. Yıka, durula ve tekrarlar. Ama bugün monoton rutinde harika bir değişiklik olmuştu.

Kolunu adamın beline doladı ve adama doğru daha da eğildi, adamın kaslı vücudunun kendisine karşı verdiği hissin tadını çıkardı.

"Bugün için tekrar teşekkürler," dedi usulca. "Orada olman hoşuma gitti."

Çok fazla şey söylemediğini ya da bunu bir ipucu veya davet olarak algılamayacağını umuyordu. Talepkâr ya da beklenti içindeymiş gibi görünmek istemiyordu. Ama bugün onun varlığı konusunda bu kadar lakayt davranmayacaktı. Onun etrafında olmasından ne kadar hoşlandığını bilmesi umurunda değildi. Seks harikaydı. Bunu inkâr edemezdi. Ama onun arkadaşlığı da güzeldi. Çalışırken bile birlikte olmak. Başını kaldırıp onu kendi alanında görmek güzeldi. Onun hayatında.

Omzunu sıkarak onu kendi tarafına daha sıkı bastırdı. "Orada olmak hoşuma gitti. Etkilendim, Maren. Senin her gün yaptıklarını yapabileceğimi sanmıyorum."

"Ama sen biliyorsun. Bir bakıma. İnsanlara yardım ediyorsun. Ben de insanlara yardım ediyorum. Sadece farklı şekilde yapıyoruz."

"Sanırım haklısınız. Ama her görev farklıdır. Tam olarak neyle karşı karşıya olduğumu asla bilemiyorum. Her gün aynı şeyi yapıyorsun. Yine de yorulmuş gibi davranmıyorsun. Her hastaya bir gülümsemeniz vardı ve onlarla gerçekten ilgileniyor gibiydiniz. Sanırım benim

Söylemeye çalıştığım şey, bana hastalarınızın üzerinden robot gibi geçip ezbere çalışıyormuşsunuz gibi gelmedi. Her muayeneyi kişiselleştirmişsiniz. Onlara gerçek insanlar gibi davrandınız. Bunu her doktor yapmaz."

Kendini kızarmış hissediyordu ve adamın övgülerindeki samimiyet karşısında neredeyse kıvranıyordu. Neyse ki kulübeye varmışlardı ve adam kapıyı açtı, sonra da onu içeri almadan önce içeriyi hızlıca bir gözden geçirdi.

"Kapını kilitlememenden nefret ediyorum ve kilitlemenin hiçbir işe yaramayacak olmasından daha da nefret ediyorum çünkü buraya girmek için hiçbir çaba sarf etmen gerekmeyecek," diye mırıldandı.

Adamın sert endişesine ve sinirlendiğinde kaşlarının çatılmasına gülümsedi.

"Ben iyiyim, Steele. Yerlilerin hepsi beni sever. Bana göz kulak oluyorlar. Burada bir gram bile sorun yaşamadım."

"Beni yerel halk değil," dedi.

Parmak uçlarında yükseldi ve onun dudaklarını öptü. "Endişelenmen çok hoş ama endişelenmene gerek yok Steele. Ben iyi olacağım. Ayrıca, bağlantılarım var. Kurtarma ve kötü adamların hakkından gelme konusunda uzmanlaşmış müthiş bir organizasyon için çalışan bazı insanlar tanıyorum."

Bunu söylerken sırtı ve adamın dudakları eğlenerek kıvrıldı.

"Öyle mi? Kim o?"

"Asla söylemeyeceğim," dedi ciddiyetle.

Onun arkasına şakacı bir şaplak attı. "Git ayaklarını uzat. Bana hangi çayı istediğini söylersen -gördüğüm kadarıyla bir düzineden fazla çayın var- ben biftekleri çıkarıp ızgarayı hazırlarken biraz su kaynatırım."

"Bir uşağım olmasına cidden alışabilirim," dedi hüzünle.

Bir kaşını kaldırdı. "Oğlan mı?"

"Evin seksi kızı o zaman? Ev aygırı mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Söylediğim her şey için özür dilerim. Eğer bana evimin seksi kızı dediğin ortaya çıkarsa, bir daha asla

yüzümü takımıma tekrar göstereceğim."

Güldü. "Söylemezsen söylemem. Ya da beni kızdırmak için yaptığın bir şeyi sana geri ödemem gerekmedikçe."

"Seni kızdırmayacağımı garanti edemem ama makyaj seksi fikri şimdiden hoşuma gitmeye başladı."

"Sen bipolar mısın?" diye ağzından kaçırdı.

Yüzündeki "ne oluyor lan" ifadesi çok komikti. "Bu ne biçim bir soru böyle?"

Avuçlarını yukarı kaldırdı ve omuz silkti. "Hakkınızda topladığım veriler göz önüne alındığında bu mantıklı bir soru."

İnledi. "Yüce Tanrım. Bana doktorluk taslama.

Benim hakkımda araştırma mı yaptınız?"

Tekrar sırttı. "Hayır, ama bunca zamandır seni tanıdığımı göre, bunun tamamen farklı iki insana bakmak gibi olduğunu kabul etmelisin. Tamamen farklı iki kişiyle konuşmak da diyebilirdim ama belalı Steele benimle hiç konuşmadı. Ya da orada burada birkaç tek kelimelik yanıt dışında. İnsan Steele ise flört ediyor, espri anlayışı var, bol bol gülümsüyor ve içimi ürperten güzel şeyler söylüyor."

"Aklından geçeni söyleyen birisin, değil mi?" dedi kuru bir sesle. "Sanırım duygularımı bağışlamaya çalışman konusunda endişelenmeme hiç gerek yok."

"Ne diyebilirim ki? Ben "gördüğümü söylerim" tarzında bir kızım. Sen varsın için kabul et o sen geçirdi a güzel radikal kişilik değişikliği. Ya öyle ya da lobotomi geçirdiniz ya da Baker'a isabet eden patlayıcılara biraz fazla yaklaştınız ve başınızdan yaralandınız. Kafa travmalarının insanların kökten değiştirdiği belgelenmiştir."

İnledi ve başını salladı. "Bak, senden hoşlanıyorum, tamam mı?"

Ve pek çok insanı sevmem. Bu yüzden sert, pislik, makine ve daha bir sürü hoş olmayan isimle anılıyorum. Kural olarak, insanlardan nefret ederim. Ama takımımı seviyorum. Kelly'leri seviyorum. Ve seni seviyorum."

Daha büyük sırttı. "Bunu itiraf etmek seni öldürdü mü?"

"Artık istediğın zaman çeneni kapatabilirsin," dedi ekşi bir sesle. "Kendi bifteğini pişirmek zorunda kalmana sadece bir ukalalık kaldı."

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Veriyorum, veriyorum. Pişir bakalım. Şimdi susacağım ve bana söylendiğı gibi ayaklarımı uzatacağım. Beni şaşırt ve sadece bir poşet çay seç. Hepsini severim."

Kız uzaklaşmadan, adam onu kendine doğru çekti ve elini saçlarının arasına sokarak, ağzı kızın ağzına inerken onu yerinde tuttu. "Gözlüklerini beğendim. Çok şirinler. Seni ciddi ve zeki gösteriyor, her ne kadar öyle görünmek için gözlüğe ihtiyacın olmadığını bilsem de. Seks yaparken bir ara onları takmak zorunda kalacağım. Ciddi bir tahrik unsuru."

Tamam, bu onun evrenini biraz eğdi. Adam onu öptüğünde burnundan biraz aşağı kaymış olsalar da onları düzeltmek için uzanmadı. Onun yerine öpücüğün derinleşmesine izin verdi ve ağzının onunkine değmesinin tadını çıkardı.

Onu açlıkla öptü, dili derinlere kaydđ ve sonra hafif, alaycı vuruşlarla onunkinin üzerinde gezindi. Geri çekildiğinde gözleri parlıyordu ve göz bebekleri hafifçe büyümüşdü. Ondan gelen uyarılma uğultusu havada yoğun bir şekilde hissediliyordu. Onun arzusunun kanıtlarını gördükçe kendi nabzı da hızlandı.

"Aldığın kadar iyi vermeni seviyorum," diye mırıldandı. "O arsız dilini seviyorum ve bana bok vermeni seviyorum. Bunu başka kimse yapmıyor."

"Çünkü senden ölesiye korkuyorlar," diye mırıldandı.

"Ama sen değilsin," dedi. Ve bu durumdan oldukça memnun görünüyordu.

Ama ondan korkuyordu. Onun bahsettiğı şekilde değil. Ama kesinlikle ondan dehşete düşmüştü. Çünkü onun kendisine zarar verebilecek güce sahip olduğunu şüphesiz biliyordu. Bunu kötü niyetle ya da kasıtlı olarak yapmazdı. Ama zaten çıkış yolu olmayan bir yola girmişti. Çıkmak istemiyordu. Yaşayacağı acının olasılığını bilse bile.

Steele'den zaten etkilenmişti. Dünyaya sunduğu tarafıyla . Ama şimdi o sert dış görünüşün ardındaki adama iyice baktığına göre? Büyük D ile lanetlenmişti.

Ondan daha önce hoşlanmıştı. Onu çevreleyen katmanları geri çekmek istemişti. Ama onu daha önce sevdiği ve hayran olduğu yerde? Şimdiden tuğla duvarın arkasındaki adama fena halde aşık olmuştu.

BÖLÜM 11

MAREN, küçük arka bahçesine bakan küçük bahçe masasında Steele'in karşısında oturuyordu. Arazi yoğun yeşilliklere ve sık ağaçlara dalmadan önce sadece bir açıklıktı. Etrafındaki yeşil patlaması onu her zaman büyülemişti. Her şey yemyeşil ve canlıydı ve hava temiz kokuyordu.

Hayır, o bir şehir kızı değildi ve rahat bir ofisi olan özel bir muayenehaneye sahip olmayı ve bir hastanede vizit yapmayı hayal bile edemezdi. Yaptığı işi seviyordu. Son derece tatmin ediciydi. Bu onun kim olduğuydu.

Çay bardağını, Steele'in ona biftek pişirmesi ve gerçek bir sohbeta dalmaları gibi nadir durumlar için sakladığı bir kadeh şarapla değiştirmişti. Eğer şampanyası olsaydı onu da patlatırdı çünkü bu kesinlikle bir daha asla yaşanmayacak bir andı. Ve normalde eve gelir gelmez gözlüklerini çıkarmasına rağmen, bu sefer gözlüklerini takmadı. Onun için. Çünkü onları sevimli ve seksi buluyordu ve bu hoşuna gidiyordu.

Yudumladı ve bardağını indirip tabağını geri itmiş olan Steele'e bakmadan önce tadına baktı.

"Sana kişisel sorular sormama izin var mı, yoksa sadece seninle yatmam ve cinsel hünerlerin dışında her şeyden habersiz kalmam mı gerekiyor?"

Bir yudum almak için kendi bardağını kaldırmıştı ki, boğulur gibi bir ses çıkardı ve bardağı tıkırtıyla geri bıraktı.

"Ne tür kişisel sorular?" diye sordu ihtiyatla.

Sırıttı. "Henüz karar vermedim. Sadece yasak olup olmadıklarını ya da senin hakkında kimsenin bilmediği bir şeyi bana gerçekten söyleyip söylemeyeceğini merak ettim. Bu kızlara özgü bir şey. Özel olduğumuzu düşünmek isteriz. Özellikle de bir erkekle yatıyorsak."

Rahatlayıp gülümserken dişleri parladı. "Sanırım bu soruya bağlı."

"Hmm, tamam. Genel bir şey yapalım. Bana kendinden bahset."

Gözlerini kırptırdı. "Bu çok geniş bir alanı kapsıyor. Nereden başlamamı istersiniz?"

Öne doğru eğildi. "Aileniz var mı? Evli misiniz - lütfen bana gizlice evlendiğinizi ve bir yerlerde saklı bir eşiniz olduğunu söylemeyin."

Başını salladı ve bir iç geçirdi. "Evli olduğumdan endişelenseydin, kıyafetlerini çıkarmadan önce sorman gereken bir soru olmaz mıydı?"

"O sırada kıyafetlerini zaten çıkarmış olduğun için çok doğru düşünemiyordum."

Hafifçe kıkırdadı. "Hayır, evli değilim. Hiç yaklaşmadım bile."

Başını yana eğdi. "Gerçekten mi? Yani bir kadınla hiç ciddi olmadın mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Kariyerim kalıcı ilişkiler kurmaya pek elverişli değil."

Bunun üzerine kaşlarını çattı. "Bana sorarsanız kulağa biraz yalnızlık gibi geliyor."

Tek kaşını kaldırdı. "Peki ya sen? Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim. En azından seni tanıdığımdan beri. En azından benim ekibim var. Sen burada tek başınasın ve sana eşlik edecek sadece hastaların var. İnsanlarla birlikte olmayı özlemiyor musun? Birileriyle çıkmayı? Düzenli seks yapmayı?"

"Bunlara sahip olmadığımı kim söyledi?" Gözleri kısıldı. "Sende var mı?"

Sırıttı. "Hayır, ama seks hayatımın olmadığını ve işimle neredeyse evli olduğumu varsaymanız pek hoş değildi."

Omuz silkti. "Yargılayamam. Ben işimle kesinlikle evliyim. O da vefasız bir sürtük."

Onaylarcasına başını salladı. "Bunu duydum. Kesinlikle boktan anları oluyor, eminim senin için de öyledir."

Kadehini kaldırdı ve onunkiyle tokuşturdu. "Siktiğimin A'sı."

"Peki ya aile? Sanırım yumurtadan çıkmadın. Birinin seni doğurması gerekiyordu."

Hemen ayıldı ve gözlerinde karanlık parladı. "Ailem yok."

Daha fazlasını söylemesini bekleyerek bekledi. Ama o sadece sessiz ve düşünceli kaldı, bakışları uzaklara odaklanmıştı, acı verici bir şeyi hatırlıyor ya da hatırlamayı reddediyordu.

"Ne oldu?" diye sordu .

Sanki kendini geçmişten çekip çıkarmak zorunda kalmış gibi ona baktı. Dudakları yüzünü buruşturarak aşağı doğru kıvrıldı. "Bu konuda hiç konuşmuyorum."

Ona geri çekilmesini söyleyen bir şekilde söylenmişti. Ama merak onu öldürüyordu. Steele'in gizemini çözmek istiyordu ve onun rahat, sıcak ve kendisine açık olduğu bir zamanda böyle bir şansı bir daha asla yakalayamayabilirdi. İyi davranıyordu. Ve cana yakındı! Kimseye anlatmayacaktı çünkü ona asla inanmayacaklardı. Muhtemelen psikiyatrik yardıma ihtiyacı olduğunu düşüneceklerdi.

"Bu konuyu şimdi konuşabilirsiniz," dedi sessizce. "Ben iyi bir dinleyiciyimdir. Ve kimseye söyleyecek . Buralarda sohbet edecek pek insan bulamıyorum."

Uzun bir süre sessiz kaldı, tedirginliği bir neon işareti gibi yayılıyordu. Onu daha fazla zorlamayacaktı ama kendisine açılmasını gerçekten umuyordu.

Sonra içini çekti ve bir elini saçlarında gezdirdi, dağınık bir şekilde toplanmış saçlarını parmaklarıyla düzeltmek için can atıyordu. Ama bunu yapabilecek kadar yaklaşırsa, dokunmak isteyeceği son şey saçları olacaktı. Anatomisinin diğer kısımlarıyla çok meşgul olurdu.

"Benim bir ailem vardı. Bir ömür önce."

Kalbi onun sesindeki kederle çarptı. zerinden bir ömür olabilirdi ama yaralarının hl taze olduğu belliydi.

"Babam Libya'da bykeliydi. Elilikte büyüdüm. Ben ve kardeşim. Griffin."

Nefesini içine çekti, ona söyleyeceği şeyin korkunç olduğunu biliyordu. Ses tonunda, yüzünün her çizgisinde ve en çok da gözlerini istila eden karanlıkta belirgindi.

"Bir elçilik bombalamasında ldrldler. Bir denizci benim hayatımı kurtardı ama annemle babamı ya da kardeşimi kurtaramadı. Denedi. Ve daha sonra onları kurtaramadığı benden özür diledi. Onları kurtaramadığı için kızgın değildim. Beni kurtardığı için kızmıştım."

"Kaç ?" "Yedi."

"Vay canına," diye fısıldadı. "Ne oldu? Seni kim büyüttü?"

"Babamın kız kardeşi beni yanına aldı. Babamdan biraz daha yaşlıydı ve sağlığı hiç iyi değildi. Ben liseden mezun olduktan hemen sonra vefat etti."

"Yani yaptığın şeyi bu yüzden mi yapıyorsun? Yani ailen yüzünden mi?" diye tahmin etti.

Başını iki yana salladı. "Aslında hep doktor olmayı planlamıştım."

Ağzı açık kaldı. "Gerçekten mi?"

Ona arpık bir sırıtma verdi. "Evet. Sanırım seni izlemeyi bu yüzden bu kadar çok seviyorum. Her zaman tıpla ilgilenmişimdir. Ama teyzem öldükten sonra yardım edecek kimse kalmadı ve tıp fakültesinde geçireceğim onca yılın parasını nasıl ödeyeceğimi bilemediğim için, askerliğimi yapıp tıp fakültesinin parasını ödeyeceklerini düşünerek orduya katıldım."

ne doğru daha da eğildi, onun hikyesinden büyülenmişti. Doktor olmak istemesi ilgisini çekmişti. Mükemmel bir cerrah olabilirdi. Çok odaklanmış ve yoğun. Bunu kesinlikle hayal edebiliyordu.

" girdiğimde bayıldım. Her şey tıkır tıkır işliyordu."

"Dur tahmin edeyim. Deniz piyadelerine mi katıldın?"

Başını salladı. "Evet. O zamanlar hayatımı kurtaran denizciye kızgın olsam da, büyüdükçe o benim idolüm oldu. İlk baştaki üzüntümü atlattıktan sonra, sadece beni kurtarmak için bu kadar riske girdiği için değil, aynı zamanda ailemi kurtarmaya çalışırken hayatını riske attığı ve yaralandığı için minnettar oldum. Görevi babamı korumaktı ama hepimiz için canını vermeye hazırды. Bu çok büyük bir etki yarattı. Onu onurlandırmak için deniz piyadelerine katıldım. Beni kurtarmasının bir anlamı olduğunu kanıtlamak ve belki de geri verebileceğimi düşünmek için. Başka birine yardım edebilirdim."

"Peki nasıl oldu da KGI'ya girdin? Madem Deniz Piyadelerini bu kadar çok seviyordun."

Gülümsedi. "Bir yol ayrımındaydım. Hizmeti seviyordum. Denizci arkadaşlarımı seviyordum. Ama huzursuzdum. Daha fazlasını yapmak istiyordum. Sadece ne yapacağımdan emin değildim. Tesadüfen Sam Kelly hakkında bir konuşmaya kulak misafiri oldum ve özel bir özel operasyon timi için eleman aradığını duydum. Onu aradım ve sonra onunla buluşmak için izin aldım. konuyu konuştuk ve denemek istediğimi anladım. İki ay sonra sürem dolduğunda ayrıldım ve KGI'ya katıldım. Rio zaten oradaydı ve bir ekibe liderlik ediyordu. Sam başka bir ekip kuruyordu ve benim liderlik etmemi istiyordu. Acemilerimi kendim seçtim ve benim yönetimimde eğitim aldılar. Asla arkama bakmadım. Kararımdan asla pişman olmadım. Deniz Piyadeleri beni ben yaptı ama KGI beni daha iyi yaptı."

"Kardeşin kaç yaşındaydı?" diye sordu, çok zorlamadığını umarak.

"On altı yaşındaydı. Aramızda dokuz yaş vardı. Onu örnek alırdım. Tıpkı onun ve babam gibi olmak istedim. Kardeşim denizci olmak istiyordu. Tek konuştuğu buydu. Bir bakıma, bunu hayatımı kurtaran denizci için yaptığım kadar onun için de yaptım."

"Harika bir aileniz varmış ve tıpkı benim gibi dünyanın dört bir yanında büyümüşsünüz gibi görünüyor."

Gülümsedi. "Evet, onlar en iyileriydi. Annem herkesin sevdiği sıcak bir insandı. Pek çok eşin mükemmelleştirdiği sahte politikacı cilası değildi. O

gerçektir, gerçektir anlaşılmıyordu. Onunla tanışan herkes anında büyülenirdi. Ve bir kez tanıştıktan sonra herkesin adını hatırlayabiliyordu. Onları tekrar görmeyden önce ne kadar zaman geçtiği önemli değildi. Herkese kendini özel hissettirirdi. Sanki önemlilermiş gibi. En düşük rütbelisinden en yüksek rütbelisine kadar. Onun için fark etmezdi. Herkes için bir gülümsemesi vardı."

Annesinden bahsederken gözlerine dolan anlık sıcaklık kalbi biraz sıkıştı. Elini onunkinin üzerine koymak için uzandı ve adam parmaklarını yakalayabilmek için hemen avucunu yukarı çevirdi.

Başparmağıyla kızın parmak eklemlerini okşadı ve koluna küçük zevk karıncalanmaları gönderdi.

"Sanırım beni biraz şaşırtmalarına rağmen Kelly'leri bu kadar çok sevmemin nedeni de bu. Özellikle de Marlene. Bana kendi annemi hatırlatıyor. Yine de onların etrafında olmak benim için bir çıkmaz. Onlardan çok hoşlanıyorum. Ama aynı zamanda bana kaybettiklerimi de hatırlatıyorlar."

"Evet, anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Annem, babam ve kardeşim olmadan ne yapardım bilmiyorum, her ne kadar onları çok sık görmesem de. Ama onlar olmasaydı, bu beni mahvederdi. Onlara düzenli olarak e-posta gönderiyorum ve haftada en az bir kez telefonda konuşmaya çalışıyoruz."

Başını salladı, başparmağını elinin üzerinde gezdirmeye devam etti. Güzel bir şeydi. Sadece oturup konuşmak ve adamın ona yakın bir şekilde dokunması. Cinsel bir şey değildi, ama en azından biraz önemseydiğini hissettiği için daha da hoşuna gidiyordu.

"Peki ya siz? Dünyanın dört bir yanında büyüdüğünü söylemiştin. Ailen çok seyahat eder miydi? Onlar da senin gibi doktor muydu?"

Başını salladı. "Evet. İkisi de öyleydi. Benim kardeşim de doktor. Yıllarca üçüncü dünya ülkelerinde ücretsiz sağlık hizmetleri ve aşılardan sunan bir kuruluş için çalıştılar. Kardeşim ve ben daha küçükken bir süreliğine durdular. Aramızda sadece iki yaş vardı, bu yüzden biz yeterince büyüene kadar Amerika'da kalıp özel muayenelerinde çalıştılar ve bizi dünyanın uzak köşelerindeki kırsal bölgelere götürmek istediler."

"Eminim çok ilginç bir çocukluk geçirmişsindir," diye düşündü.

"Evet, sıkıcı değildi, orası kesin. Annem bizi evde okuturdu ama ara sıra yaşitlarımızla birlikte derslere katılabileceğimiz yerlere giderdik. Babam zekidir. Yani o da bir doktor ama annem bir dahi. Kesinlikle çok zeki. Babam bile onun kendisinden çok daha zeki olduğunu kabul ediyor."

"Ona çekmiş olmalısın," dedi.

İltifat karşısında yanakları ısındı ama başını salladı. "Kardeşim zeki olandır. Fotoğrafik bir hafızası var. En ufak bir ıvır zıvırı bile hatırlayabilir. Her şeyi özömsüyor ve aklında tutuyor. Bense dalgınım. Korkarım babamdan bana miras kalan bir özellik. Ben biraz sakarım. Tamam, sadece biraz değil. Tam bir sakarım. Bazen aklım başımdan gittiği için nerede olduğumu ya da ne yaptığımı unutuyorum. Ve ne kadar uygunsuz olursa olsun aklımdan geçen her şeyi ağzımdan kaçırma eğilimindeyim."

Gölömsedi. "Evet, o kısma şahit oldum."

"Daha da kötüleşiyor," diye mırıldandı. "Aslında senin yanında oldukça iyiydim çünkü çoğu zaman dilimi tutuyordun."

Gözleri şaşkınlıkla kırpıştı.

"Bu senin için sürpriz olamaz," dedi kuru bir sesle. "En azından artık senden ne kadar etkilendiğimi biliyorsun."

"Senin hakkında ne hissettiğimi biliyordum," diye belirtti. "Endişelerime karşılık vermek şart değildi. Bildiğim tek şey, senin de söylediğin gibi, ateşli bir maymun seksi için sadece bir fırsat olduğumdu."

Güldü ve sonra öne doğru eğildi, bir elini Steele'in avucunda bıraktı ve diğer dirseğini masanın üzerine koyarak çenesini kalkık avucuna dayadı.

"Peki burada tam olarak ne yapıyoruz, Steele? Küçük nazlı oyunlarda iyi değilimdir. Flört etmekte ya da çok istediğim bir şeyi istemiyormuş gibi davranmakta berbatım."

"Peki ne istiyorsun?" diye sordu sessizce.

Başını iki yana salladı. "Hayır, önce sana sordum. Ağzımdan bir şeyler kaçırabilirim ama cezalandırılmayı o kadar da sevmem."

Hızlı bir nefes verirken göğsü inip kalktı. "Bilmiyorum, Maren. Henüz çözemedim. Bu muhtemelen bana puan kazandıracak bir cevap değil ama gerçek şu ki, dengemi tamamen bozdun."

"Ne kadar kalmayı planlıyorsun?" diye sordu ve sessizce nefesini tutarak onun cevabını bekledi.

İlk kez kararsız görünüyordu. Neredeyse gergindi ama bu adamı geren bir şey olduğunu anlayamıyordu.

"Birkaç günüm var," diye çekindi. "Ama o zamana kadar beni başından savmak istersen, söylemen yeter, giderim."

"Gitmeni istediğime dair bir şey söylediğimi sanmıyorum," dedi hafifçe. "Ama kendimi küçük düşürmek ve benimle bir geceden fazlasını geçirmeye niyetin yoksa kalmanı istemek istemiyorum. Arzuladığım bir adamın önünde kendimi küçük düşürmekten hoşlanmıyorum."

Adamın eli kızın elinin üzerinde sıkılaştı, başparmağı kızın parmak eklemlerine bastırdı. "Benden kalmamı iste, Maren. Eğer istediğin buysa, söyle."

"Kal," diye fısıldadı. "İzinli olduğun sürece."

Elini kaldırdı ve dudakları avucunun içine degecek şekilde çevirdi. "Kalacağım," diye mırıldandı tenine karşı. "Ama sadece sen yatağındayken ve ben senin içindeyken kalabilirsem. Peki bu gece? Ben seni becerirken o gözlükler takılı kalacak."

BÖLÜM 12

Maren yatmaya hazırlanırken, Steele'le neredeyse kalıcı bir çiftmiş gibi davranmalarının ne kadar tuhaf olduğunu pişmanlıkla kabul etti. Rahat bir akşam yemeği. Hoş bir sohbet. Ve şimdi o duştaydı ve Maren onu beklemek için yatağa giriyordu. Sevişecekleri kesindi ve şu ana kadar iki kez seks yapmış olmalarına rağmen, kendini yastıklara yaslayıp bir gözü banyo kapısında Steele'in ortaya çıkmasını beklerken hâlâ gergindi.

Çarşafarla oynadı ve sonra pijamalarına baktı. Bir şey giymiş olması anlamsızdı ama adam dışarı çıktığında çıplak olması biraz fazla görünüyordu. Bu çok saçmaydı çünkü seks yapacaklarını açıkça belirtmişti. Ama baştan çıkarıcı bir siren gibi davranacak kadar yüz­süz değildi. Yine de gözlüklerini takmamıştı. Adamın onun gözlüklerini takmasından hoşlanması ona küçük -tamam, belki de büyük- bir heyecan vermişti.

Bir an sonra kapı açıldı ve Steele kalçalarına sardığı bir havluyla dışarı çıktı. Saçları nemliydi ve göğüs kıllarının hafif bir kısmına hâlâ nem yapışmıştı. Kadının kendisine baktığını fark edince durakladı ve bir dakika boyunca sadece birbirlerine baktılar.

Tanrım, ama adam muhteşemdi. Güzel, cilalı bir şekilde değil. Hiç de değildi. Sertti. Yara izleri taşıyordu. Mükemmel bir fiziğe sahip, gerçekten yakışıklı bir adam değildi.

Özellikleri. Yüzü sertti ve gülümsemediğinde kesinlikle korkutucu görünüyordu. Ama gülümsediğinde ve o buz mavisi gözleri ısındığında? Onun üzerinde yıkıcı bir etkisi vardı. Bu gülümsemeye karşı koyabilecek bir kadın hayal bile edemiyordu.

"Beni mi ?" diye sordu eğlenerek. Kız hiç de utanmadan başını salladı.

"İyiliğine karşılık verememem çok kötü. O pijamaların içinde, üstündeki çarşafı seni pek göremiyorum."

"Bunu düzeltebilirim," dedi boğuk bir sesle.

İçindeki baştan çıkarıcı kadın ortaya çıkıyordu. Onu çıplak beklemekle ilgili tüm çekingenlikleri unutmuştu. Baştan çıkarıcı kadını yakaladı ve ona sımsıkı sarıldı. birlikte bu ağız sulandırıcı güzellikteki adamı baştan çıkaracaklardı.

Dizlerinin üzerinde doğruldu ve çarşafın düşmesine izin verdi. Üstünü başının üzerinden çekti ve sonra sırtüstü uzanarak altındakileri silkti. İş bittiğinde tekrar oturdu ve Steele'le yüzleşti.

"Daha iyi mi?"

"Çok."

Havlunun ayaklarının dibinde yere düşmesine izin verdi ve çok sert bir ereksiyon ortaya çıktı. Yukarı gerilmiş, gergin karnına neredeyse düz bir şekilde oturmuştu.

"Acı verici görünüyor," dedi kaşlarını kaldırarak. "Her şeyi daha iyi yapacaksın," dedi adam ona doğru ilerlerken.

Yatağa.

Yumruklarını yatağa yerleştirdi ve ona doğru eğilerek ağzını onunkıyla birleştirdi. Sonra ileri doğru bastırarak onu altındaki şiltenin üzerine yatırdı. Kadın kollarını adamın boynuna dolayarak onu kendine bağladı ve onu öptü.

"Tadın çok güzel," diye mırıldandı. "Sana doyacağımı hiç sanmıyorum. Ve o gözlükleri taktığında seni becermek ... kesinlikle fanteziler listemde ilk beşte."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun," dedi hafifçe. Sonra da güldü çünkü sürekli olarak hayalini kurduğu şeylerin bir listesinden bahsetmesi kişiliğine tamamen uyuyordu. Muhtemelen onu baştan çıkarmayı en ince ayrıntısına kadar planlamıştı.

"Öyle demedim. Hiç de kötü bir şey değil. Bağımlı olmak için daha kötü şeyler düşünebilirim."

"Birinin tercih ettiği uyuşturucu olmak hoşuma gidiyor. Egom için iyi bir şey. İnsanlar genellikle beni gördüklerine pek sevinmezler çünkü sadece yaralandıklarında ya da hasta olduklarında yanlarına gelirler. Yakın zamana kadar beni sadece o zaman görüyordunuz."

"Seni görme düşüncesinden asla çekinmeyeceğimi rahatlıkla söyleyebilirim. Özellikle de sen çıplakken ve ben seni gördüğümde içindeysem."

"İçimde değilsin," diye fısıldadı.

"Bunu düzeltebilirim," dedi, onun daha önceki sözlerini yineleyerek. "Mmm, o zaman neden hemen halletmiyorsun?"

Prezervatife uzandı, takmak için yeterince uzun süre onu kaldırdı. Sonra kalçalarını ayırdı ve aralarına yerleşerek sikini kadının açıklığına yerleştirdi. Yine de tereddüt etti, bir parmağını içeri kaydırıp ve ıslaklığını okşadı.

Adam özellikle güzel bir noktaya vurduğunda iç çekti. Sonra başparmağını klitorisinin üzerine sürttü ve tüm vücudu zevkle gerildi.

"Ellerini çok iyi kullanıyorsun," dedi. "Ama ağzınla daha da iyisin."

Bir kaşını kaldırdı ve gözlerinde eğlence kaynadı. "Bu bir ipucu mu?"

"Bu bir gerçek," diye karşılık verdi.

Kıkırdadı. "Bu durumda, yanılmadığınızı kanıtlamam gerekecek."

Aşağıya doğru kaydı, elleri yanlarından kalçalarına doğru kaydı ve sonra kıcını avuçlamak için aşağıya indi. Dilini klitorisinin üzerinde gezdirir gezdirmes gözlerini sıkıca kapadı ve yukarı doğru kavis çizdi. Nazikçe burnunu soktu, yaladı, emdi ve hassas, titreyen eti hafifçe sıyırdı.

Sonra dilini kızın açıklığının üzerine bastırdı ve uzun bir hamleyle yukarı doğru yaladı.

Dizlerinin bağı çözüldü ve bacakları titremeye başladı. Tekrar aşağıya doğru yaladı ve sonra dilini içine sokmadan önce açıklığını hafifçe çevreledi, içten dışa doğru tattı.

"Steele!"

"Lezzetli," diye mırıldandı tenine karşı.

Sesinin alçak titreşimi kadının karnında zevk ürpertileri yarattı. Klitorisile oynadı, sertleşene kadar diliyle daireler çizdi ve hafifçe fiskeledi. Dilinin her darbesi onu orgazma daha da yaklaştırdı, ta ki tüm vücudu sıkı bir düğüm haline gelene kadar.

"İçime gir. Lütfen Steele," diye nefes nefese kaldı. "Seni şimdi istiyorum.

Çok yaklaştım ve içimde olmanı istiyorum."

"Ve boşaldığında içinde olmak istiyorum. Etrafımda bir yumruk gibi sıkı ve sonra ıslak ve ipeksi olduğunda? Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim," diye hırladı. "Sen benim için çıldırırken o gözlerin arzuyla , o gözlüklerin burnuna çok sevimli bir şekilde tünediğini görmek istiyorum. Sadece benim için."

Ayağa , dizlerini kavradı ve kendini onun üzerine konumlandırırken onu genişçe açtı. İleriye doğru hamle yaptı ve ilk hamlede kendini derinlere bıraktı. Elleri adamın omuzlarına uçtu, parmakları onu içine çekerken kendinden geçti. Yükselen, keskin, ezici.

İleri geri, sert ve sonra daha da sert bir şekilde dalmaya başladı. Hızlı, güçlü. Vücudu onun üzerine çökerken kalçaları onunkilere çarpıyordu. Onu tamamen kapladı, içine girip çıkmaya devam ederken yüzü boynuna gömüldü. Dişleri tenini sıyırdı ve sonra dişlerini nazikçe boynuna batırdı, dili hemen aşk ısırığını yatıştırdı.

"Uzun sürmeyecek," diye nefes aldı. "Çok iyi hissediyorsun, Maren. Bunu sonsuza dek yapabilirim."

Ellerini adamın sırtının kaslı duvarında aşağı yukarı gezdirirken hülyalı bir şekilde gülümsedi. Ellerin aşağıya doğru kaymasına izin verdi, kalçalarının üzerinde yükselip alçaldığını hissetti.

"Ben de yapabilirim," diye fısıldadı. "Bu işte çok iyisin Steele."

Boynuna doğru kıkırdadı ve sonunda tekrar ağzına sahip olmadan önce çenesine doğru bir yol öptü.

"Benimle gel," diye fısıldadı. "Birlikte gidelim."

Gözlerini kapadı ve ona sıkıca sarıldı. Adam kollarını onun altına kaydırды ve onu aynı sıkılıkla kendine sardı. Bacaklar ve kollar birbirine dolandı, vücutlar birleşti, dalgalandı. Sıcak, nefessiz. Öpüşmeler, nefes alıp vermeler, yumuşak zevk iç çekişleri.

Orgazmı üzerine çökerken her şey puslu bir bulanıklık içinde birbirine karıştı. Havada asılı kaldığını hissetti ve sonra yavaşça aşağıya doğru sürüklenmeye başladı, göğsü onunkine karşı kabarırken onun altında yat yatağa geri süzüldü.

"Steele?"

"Evet."

"Bir dahaki sefere üstte olmak istiyorum. Gözlüklerimi bile takacağım."

Vücudu kahkahalarla sarsıldı ve sonra onun burnunu öptü. "Tamamdır."

BÖLÜM 13

MAREN, Steele'in vücuduna sarılmıştı, sıcak ve gürdü, yumuşak nefesi derin bir uykuda olduğunu gösteriyordu. Steele onu hareket ettirmek için hiç çaba harcamadı. Onun kollarında, vücudunu bir battaniye gibi sarması hoşuna gidiyordu.

Saçlarıyla oynadı, yumuşak yanağını görebilmek için hafifçe yüzünden çekmeden önce parmaklarının arasında dolaştırdı. Kirpikleri, açık sarı saçlarından bir ton daha koyu olan tenine yaslanmıştı. Kız, adamın nefes alış verişinin ritmiyle aşağı yukarı hareket ediyordu ve bacakları adamın kollarına dolanmıştı.

Onu uyandırmamak için yavaşça gözlüğü yüzünden çekti ve daha rahat dinlenebilmesi için komodinin üzerine koydu.

Son sekslerini bir saat önce bitirmişlerdi ve Maren ona uzun ve sert bir şekilde bindikten sonra uykuya dalmıştı. Maren'in tepesinde, başını arkaya atmış, saçları sırtından aşağı dökülmüş, dokunup tadına bakabilmesi için göğüslerini öne doğru itmiş olduğu her dakikayı çok sevmişti. Söz verdiği gibi gözlüklerini takmamıştı, onu anlamsızca becerirken sevimli burnunun üzerine tehlikeli bir şekilde tünemişti.

Tanrım, kendini kaybediyordu. Onun şirinliğini düşünüyordu. Burnu ve gözlükleri Tanrı aşkına. Aşağı baktı, kızın derin uykusunu izledi. Güvendeydi. Sanki korunduğunu ve onun yanında olduğunu biliyordu.

Yine de uyanık kaldı ve çöken sessizliğin tadını çıkardı. Maren'in yatağında olması hoşuna gidiyordu. Daha doğrusu onun yatağında. Başını öne eğerek Maren'in başının tepesine bir öpücük kondurdu ve kokusunu içine çekerken dudaklarını uzun bir süre orada bıraktı.

Başı büyük beladaydı.

Uydu telefonu çaldığı için bu özel keşfi düşünecek zamanı olmadı.

Lanet olsun. Şimdi olmaz. Her zaman ama şimdi.

Maren kıpırdandı ve kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Bu ses de ne?"

İç çekti. "Bunu almak zorundayım. Üzgünüm."

Kadın adamın üzerinden kaymaya başladı ama adam yuvarlandı ve kadını nazikçe bir kenara bırakarak telefonu komodinin üzerine koyduğu yere uzandı.

"Bu çok önemli olsa iyi olur," diye hırladı telefona.

"Steele, ben Sam. Kusura bakma, boş zamanın olduğunu biliyorum ama sana ihtiyacım var. Rio ve ekibi çoktan bir görev çizdi."

Steele'in dudakları gerildi ve yan yatmış, başını ellerinin arasına almış, sessizce onu izleyen Maren'in olduğu tarafa baktı.

Steele, "Bana özeti anlat," dedi.

"Ne kadar çabuk burada olabilirsin?" Sam sordu. "Şimdi buna ayıracak vaktim yok. Yapmam gereken daha çok arama var. Ekibinle temasa geçecek misin yoksa onları aramamı ister misin?"

Steele kısaca, "Onları arayacağım," dedi. "On iki saat içinde orada olacağım."

Telefonu bir kenara bıraktı ve Maren'e döndü. "Özür dilerim. Gitmem gerekiyor. Sam'in bana ihtiyacı var."

Hayal kırıklığını tam olarak bastıramadı. Anladığını başıyla onaylarken bile gözleri karardı. Bu kesinti onu da en az onun kadar mutlu etmemişti.

Eğildi, bir parmağını çenesinin altına soktu ve dudakları kendi dudaklarıyla eşit olacak şekilde kaldırdı. Onu öptü

Uzun uzun, yumuşak ağzının onunkine değmesinin tadını çıkararak.

"Bu iş daha bitmedi," dedi. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Anladınız mı?"

"Evet," diye fısıldadı. "Dikkatli ol, Steele. Tıbbi müdahaleye ihtiyacın olduğu için geri gelmeni istemiyorum. Geri gelmeni istiyorum çünkü ben karşı konulmazım."

Sırıttı. "Bence bu güvenli bir bahis, yine de yaralanırsam tıbbi uzmanlığınızı geri çevirmeyeceğim. Öpüp iyileştirebilirsin."

"Anlaştık," dedi.

Söylediği zamanda Tennessee'ye dönmek istiyorsa harekete geçmesi gerektiğini bilmesine rağmen, onun yatağından ayrılmak konusunda isteksizdi. Tereddüt etti, onu izledi, onu geri çevirip içine girmeyi arzuladı.

Sonra neden olmasın diye düşündü. Ne kadar süre uzak kalacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ve aralarındaki sorunu çözebilmeleri için geri dönmek niyetindeydi ve herhangi bir görevde geri dönememe ihtimali her zaman vardı.

Ona doğru eğildi, kollarını onun etrafına doladı ve üzerine çıkana kadar yuvarlandı. Prezervatifi almak için hamle yaptı ama bıraktığı yerde bulamadı.

"Sorun yok," diye fısıldadı ellerini adamın yüzünde gezdirirken.

Yine de tereddüt etti. "Emin misiniz?"

Başını salladı. "İkimiz için de uzun zaman oldu. Ben temizim. Sen de temizsin."

"Prezervatif olmadan senin içinde olma fikri benim en iyi üç fantezim arasında yer alıyor."

Yumuşak bir şekilde güldü. "İlk beşinin geri kalanını çoktan hallettiğimize emin olduğuma göre, üçüncüyü de halledebilirsin. Sen yokken yeni fanteziler düşünmen gerekecek, böylece döndüğünde onlar üzerinde çalışabiliriz."

Onun içine kaydı ve kadın sikinin etrafında ıslak ve ipeksi bir hal alırken inledi. Onunla savaşıırken çenesi gerildi

yaklaşan serbest bırakma. İki saniye içinde patlamaya hazırды.

Alnını onunkine yasladı, nefesleri birbirine karıştı. Sonra kendini hâlâ onun içinde tutarken onu usulca öptü.

"Daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapma isteği uyandırıyorsun bende," diye itiraf etti. "Sam'i geri arayıp ona bunu yapamayacağımı söylemek istiyorum."

Adamın çenesini okşadı ve sonra dudaklarını kaldırarak onu öptü. "Geri geleceksin."

"Evet. Buna emin olabilirsin, Maren."

Yavaş ve ağır adımlarla onun içinde hareket etmeye başladı. Anı uzatmak istiyordu, gerçek dünya tekrar araya girmeden önce onunla geçirdiği son dakikaların tadını çıkarmak istiyordu.

Bacakları adamın etrafını sararak onu kendine hapsetti ve kolları adamın omuzlarını çevreledi, parmakları adamın sırtına saplandı.

Onu tekrar öptü, öpüşmeyi derinleştirirken dilleri çarpıştı.

"Geri döneceğim," dedi gergin bir sesle. "Buna inan, tamam mı? İlk seferinde geri döneceğimi söylemediğimi biliyorum ama bu iş bitmedi. İşimiz bitmedi. İşleri bitirir bitirmez geri döneceğim."

"Tamam," diye fısıldadı.

Gözleri parladı ve vücudu sıkılaştı, aniden onun horozunun etrafında sıcak ve ıslak hale geldi. Orgazm vücudu boyunca onunkine doğru yuvarlanırken amı çırpındı ve onu daha sıkı sıktı. Daha derine itti, lateks bariyeri olmadan ne kadar iyi hissettiğini hafızasına işledi. Ve ona bir daha asla prezervatifle sahip olamayacağını biliyordu. Onun ipeksi yumuşaklığını teninde deneyimledikten sonra geri dönmesine imkân yoktu.

Tekrar içeri daldı ve sonra serbest bırakılması onu süpürüp onunkiyle çarpışırken sert ve derin bir şekilde itmeye başladı. Birlikte gerildiler, ritim içinde hareket ettiler, her biri aynı şey için uzanıyor ve çaresizdi.

Ve sonra onun üzerine yığıldı, nefesini tutmaya çalışırken onu tamamen örttü.

"İnanılmaz," diye mırıldandı. "Daha fazla zamanımız olmadığı için çok üzgünüm."

Onun omzunu öptü ve ellerini sırtında gezdirdi. "Daha sonra zamanımız olacak."

Kendini onun üzerinden kaldırdı ve onu son bir kez öptü. "Emin ol yapacağız. Yeryüzündeki hiçbir güç beni sana geri dönmekten alıkoyamaz."

BÖLÜM 14

MAREN, kuryeyle gönderdiği tahlil sonuçları yazdırılmaya başlandığında faks makinesine baktı. Nefesini tuttu, gerginlikten neredeyse felç olacaktı. Steele üç gün önce yola çıkmıştı ve ondan haber alamamıştı, zaten almayı da beklemiyordu. Ne kadar süre uzakta kalacağı belli değildi ve Steele bir göreve giderken yapmak isteyeceği en son şey ona çocuğuna hamile olabileceğini söylemekti.

Bilmeden gitmesini istememişti ama sonra test sonuçlarını aldığı anda hala orada olacağını ve ona yüz yüze söyleyebileceğini düşünmüştü. Ama ona böyle bir haber vermek, üstelik henüz teyit bile almamışken, tam da odaklanmaya ve konsantre olmaya ihtiyacı varken yapılacak doğru şey değildi. Zihni baba olabileceği bilgisiyle meşgulken nasıl konsantre olabilirdi ki? Hayır, ona böyle bir bomba atamazdı ve şimdi ona gelir gelmez söylemediği için memnundu çünkü sonuç aynı olurdu. Resmi sonuçları almadan gitmek zorunda kalacaktı ve merak içinde kalacaktı.

Ya da belki de Sam'e gerçekten gidemeyeceğini söylemiştir? Bu bir olasılıktı ve Sam'in hiç düşünmediği bir olasılıktı. Onun işi her şeyiydi. Hayatını tüketmişti.

Kariyeriyle en az onunki kadar evli olduğunu itiraf etmişti.

Ama şimdi sonuçlarla karşı karşıyaydı ve onun şu anda burada olması için her şeyini verebilirdi. Bu onun bencilliği idi. Steele insanları kurtarıyordu. O böyle biriydi ve KGI için önemliydi. Ama her ne olursa olsun, haberlerle yüzleşmek için onun da burada olmasını istiyordu.

Sonuçların faks makinesinden yazdırılması bitmişti, ama yine de kâğıtlara baktı, sanki onu ısırarak üzere olan ürkütücü bir böcekmiş gibi tereddüt etti.

"Bu kadar korkak olmayı bırak," diye mırıldandı. "Senin öyle ya da böyle bilmen olanı değiştirmez. Eğer hamileysen, bilmen gerekir. Eğer değilsen, yine de bilmen gerekir."

Kendisiyle bir süre tartıştıktan sonra çıktıkları aldı ve masasına geri döndü. Kağıtları önüne koydu ve derin bir nefes alarak oturdu.

Labaratuvarına koyduğu ismi aramak için göz gezdirdi. Geri dönüp diğer raporları daha sonra okuyacaktı. Şimdi onları anlamaya çalışırsa, her şeyi baştan yapması gerekecekti. Tek odaklandığı şey hamile olup olmadığını öğrenmekti.

Sonuçlara ulaştığında nabızı hızlandı ve hızla tarayarak hayatını değiştiren o birkaç kelimeyi özümsemi.

Hamilelik için pozitif.

Şok içinde bakakaldı, vahiy karşısında felç olmuştu. Evet, bunun iyi bir olasılık olduğunu kesinlikle biliyordu, şüpheleniyordu. Ama her nasılsa bunu siyah beyaz olarak görmek inkâr balonunu patlatmıştı. Belki de zihninin bir köşesinde sonuçların negatif çıkacağını ve bunun kendisi için küstahça bir korku olacağını düşünmüştü. Ama işte oradaydı. Kesinlikle hamileydi ve Steele kesinlikle baba olacaktı.

Aman Tanrım. Anne olacaktı.

Sandalyesine geri oturdu ve uzun bir nefes verdi. Elini hâlâ dümdüz olan karnının üzerine koydu ve içinde büyüyen minik bir varlığına hayret etti. Ve sonra, sanki

Sonuçların semptomlarını aniden tetiklediğini bildiğinden, çöp sepetine doğru koştu ve midesindekileri şiddetli bir öğürmeyle boşalttı, gözlükleri burnundan aşağı düştü ve neredeyse çöp kutusuna girecekti.

Nefes almaya çalışırken uzun bir süre orada, sepetin üzerinde asılı kaldı. Midesi düğümlenmişti ve bulantı onu ele geçirmişti. Nabızı hızla atıyor ve alnından terler boşanıyordu.

Artık kusmayacağından emin olduğunda, ağzını yıkamak ve yüzüne soğuk su çarpmak için sendeleyerek ofisinden çıktı ve banyoya girdi. Sonra aynadaki yansımasını yakaladı ve ne kadar solgun görüldüğünü görünce irkildi.

Avuçlarını lavaboya dayadı ve gözlerini kapattı. Hamileydi. Steele'in bebeğini taşıyordu. Bunu ne kadar düşünürse düşünsün ya da laboratuvar sonuçlarındaki o üç küçük kelimeyi ne kadar tekrarlarsa tekrarlasın, hâlâ kafasında tam olarak oturtamıyordu.

Çok değiştirdi. Her şeyi değiştirdi.

Steele'in bu tür haberleri iyi karşılamayacağı gerçeğini boş verin. İyi karşılamıyordu! Bumfuck, Kosta Rika'da bir muayenehanesi vardı. Bebek sahibi olmak için ideal bir yer değildi. En yakın hastane berbat yollardan iki saat . İyi bir doğum öncesi bakıma erişimi yoktu. Kendi hamileliğini denetleyebilecek kapasitede olmadığından değil, ama sonogram gibi şeylere sahip değildi. Ya da sofistike testlere erişimi yoktu. Temel ihtiyaçları vardı. Hastalarının tahlil sonuçlarını San Jose'deki bir tesise gönderiyor, ancak acil müdahale gerektiren durumlar için hastalarını uzun bir yolculuk yaparak hastaneye gitmeye yönlendiriyordu.

Ne halt edecekti ki?

Ayrıca, muayenehanesinin kırsal bir bölgede olmasının tehlikelerine aldırmasa da, buranın bebek sahibi olmak isteyeceği bir yer olmadığı gerçeği de vardı. Bakması gereken yeni doğmuş bir bebek varken tüm zamanını ve enerjisini hastalarına ayıramazdı.

Sersemlemiş bir halde ofisine geri döndü ve sandalyesine yerleşti. Gözlüklerini çıkardı ve iki parmağının arasında burnunun köprüsünü ovuşturdu.

Bu tamamen beklenmedik bir şeydi. Ama ateşle oynarsa olacağı buydu. Ve Steele'le seks yapmak kesinlikle ateşle oynamaktı. Sorumsuzca davranmıştı ve şimdi ikisi de bedelini ödeyecekti.

Ona bu tür bir haber verme düşüncesiyle ürperdi. Onun bunu hiç de iyi karşılayacağını düşünemiyordu. Kendi işinde bir bebeğin sorumluluğuna onunkinden daha hazırlıklı değildi.

Adam tehlikeli görevler için bilinmeyen yerlere giderken ve kadın Kosta Rika'nın izole, kırsal bir bölgesinde sıkışıp kalmış, yerel halk için ücretsiz tıbbi bakım sağlarken nasıl sağlam ebeveynler olabilirlerdi?

Bu, çocukları söz konusu olduğunda herhangi bir sorumluluk almak isteyeceğini varsaysak bile böyledi.

Bunun kendi adına boktan bir varsayım olduğunu bilerek yüzünü buruşturdu. Steele ona sorumluluktan kaçacak bir adam gibi görünmüyordu. Sorumluluk alırdı. Bundan hiç şüphesi yoktu. Ama onun bu konuda mutlu olduğunu göremiyordu.

Maddi destek sağlayacaktı ama onun buna ihtiyacı yoktu. Büyükannesi ve büyükbabasından kalan ve erkek kardeşiyle paylaştığı bir mirası vardı ve kendi ailesi de ihtiyacı olan tıbbi ekipman ve malzemeleri ya da yiyecek ve giyecek gibi temel ihtiyaçlarını cömertçe karşılıyordu.

Her zaman Amerika Birleşik Devletleri'ne geri dönüp özel bir muayenehane açabilirdi ama bu düşünce onu üzüyordu. İş için biçilmiş kaftan değildi. Yetiştirilme tarzında, rahat bir ofise sahip olması, bir hastanede viziteye çıkması ve tatiller için zaman planlaması hiç söz konusu olmamıştı. Doktor olmak istediğini en başından beri biliyordu ve ailesinin izinden giderek dünyayı dolaşmak ve başka türlü kaliteli sağlık hizmeti alamayacak olanlara hizmetlerini sunmak istiyordu.

Ama aynı zamanda pratik zekâlıydı ve hamilelik haberiyle birlikte en azından kısa vadede planlarının değişmesi gerektiğini biliyordu. Çocuğunu riske atacak hiçbir şey yapmayacaktı.

Öncelikleri göz açıp kapayıncaya kadar değişmişti. Çarşafı yakıp kavuran ateşli bir seks gecesi, hayatının akışını geri dönülmez bir şekilde değiştirmişti. Ve belki Steele'in de.

Sadece bu yüzden ondan nefret etmemesini umuyordu. Hamileliğinin sorumluluğunu paylaşıp da, kesinlikle tamamen onun hatası değildi. Kullandığı lanet prezervatifler her neyse hatalıydı!

Ya da belki de prezervatifin küçük yüzücülerini zapt edemeyeceği kadar belalı biriydi.

Bu düşünceye güldü ve gerginliğini biraz olsun hafifletmek için elini yüzüne sildi. Sonra tekrar laboratuvar raporuna baktı ve iç çekti.

O gün için işi bitmişti. Hastalar çoktan gitmişti. Akşam karanlığı çökerken hâlâ ofisinde oturmuş, tüm varlığını altüst eden bir kâğıt parçasına bakıyordu. İhtiyacı olan şey kulübesine dönmek, kendine güzel bir fincan sıcak çay hazırlamak ve ayaklarını uzatmaktı.

Sonra da Steele'in çağrıldığı görev için haftalarca gitmemiş olmasını ummak zorundaydı. İlk şokun etkisi geçtiğinden beri endişesi tavan yapmıştı. Steele'in bilmesi gerekiyordu ki yaşadığı şaşkınlığı atlatabilsin ve sonra çocukları için en iyi çözümü bulmak üzere birlikte çalışabilsinler.

Onların çocuğu.

Huşu içinde tekrar karnını ovuşturdu. Bir bebeği olacaktı.

Hayır, kesinlikle planladığı gibi değildi. Kabul, artık gençleşmiyordu ama her zaman iyi bir adam bulacağını, hatta belki hedeflerini paylaşan bir doktor bulacağını, yuva kuracağını, evleneceğini ve sonra da çocuk sahibi olacağını düşünmüştü. Tıpkı kendi anne babasının yaptığı gibi. Sonra o ve kocası çocuklarıyla birlikte dünyayı gezebilir, onlara çocukken kendisine gösterilen her şeyi gösterebilirlerdi.

Ne yazık ki şimdi bunların hiçbiri olmayacaktı. Her şeyi tersinden yapıyordu.

Yine de bebek düşüncesi hoş karşılanmayan bir düşünce değildi. Her şeyi sindirmesi ve hayatının değişeceği birçok yönü kabullenmesi kesinlikle zaman alacaktı. Gülümsedi, şimdiden sarı saçlı ve mavi gözlü küçük bir erkek ya da kız çocuğu hayal ediyordu.

Oturduğu yerden kalktı ve çantasını aldı. Klinikte ön girişe doğru ilerlerken ışıkları kapattı. Steele'e hamileliğini nasıl söyleyeceğini zihninde prova etti.

Kaldıkları yerden devam etmeyi umarak geri dönmüştü ve belki de birbirlerini mümkün olduğunca sık görecekleri bir anlaşma bile yapmışlardı. Ya da belki de onlarınki geçici bir ilişkiydi ve ilk tutku ve öfkeden sonra işler durulacak ve yavaş yavaş birbirlerini görmeyi bırakacaklardı.

Ama şimdi bunların hiçbiri olmayacaktı. Bir süre boyunca her ne olmuş olursa olsun, artık söz konusu değildi. Gelecekleri artık kaçınılmaz bir şekilde birbirine bağlıydı. Her zaman bir çocuğu paylaşacaklardı ve her zaman ebeveynlik görev ve sorumluluklarını paylaşacaklardı.

Kapıyı iterek açtı ve kendini dışarı attı, anahtarı tekrar cebine koymadan önce kilidin içinde çevirdi. Kulübesine giden yola sapmak için döndüğünde neredeyse kocaman, gölgemsi bir şekle çarpacaktı.

"Kahretsin!" diye haykırdı aceleyle geri çekilirken. "Yeter artık! Bu beni ikinci kez korkutuşun. Kliniğin kapısında dikilip dışarı çıkmamı beklemek de neyin nesi? Kapıyı çalmayı hiç duymadın mı? Ya da varlığınızı duyurmayı?"

Mendoza'nın ayak işlerine bakan hantal adamı onun bu çıkışından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Ciddiyetle durdu, bir adım bile atmadı, beklentiyle ona baktı. Ne bekliyordu ki?

Onunla son karşılaşmasının üzerinden haftalar geçmişti ve Mendoza'nın her şeyi bir kenara bıraktığını düşünmüştü.

onu unutmuştı. Aptalcaydı ama olduğunu varsaymıştı.

"Niyetim sizi telaşlandırmak değildi, senyorita."

"Öyle mi? Beni kandırabilirdin."

Korku, sözlerini amaçladığından daha keskin hale getirdi. Gözleri kısıldı ve öne doğru bir adım attı. Kadın hemen geri çekildi ve aralarına mümkün olduğunca mesafe koydu.

"Senyor Mendoza son akşam yemeği davetini kabul edemediğiniz için üzgün ve bu akşam için yeni bir davet vermek istiyor. Elbette size kendim eşlik edeceğim."

Seçeneklerini tartarak derin bir nefes aldı. Kulübesine ulaşmayı başarsa bile, gerçekten içeri girmek istiyorsa bu adam için bir engel teşkil etmeyecekti. Sakinliğini korumalı ve Javier Mendoza'yla ilgilenmediğini açıkça belirtmeliydi. Kibarca tabii ki.

"Lütfen Senyor Mendoza'dan özürlerimi iletin. Programım nedeniyle sosyal görüşmeler için zamanım yok. Şimdi izninizle, çok uzun ve yorucu bir gün geçirdim ve tek yapmak istediğim evime dönüp dinlenmek."

İç çekişi ağır ve neredeyse pişmanlık dolu bir sestti. İleri doğru bir adım daha attı ve bu kez onu kliniğin kapısına sıkıştırdı. Panik onu sert bir şekilde vurdu ve nefes alamaz hale getirdi. Her nefes almaya çalıştığında göğsü yanıyor ve midesi düğümleniyordu.

"Bunu kolaylaştıracağını umuyordum," dedi.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu. "Bak, bu konuda kibar olmaya çalıştım ama işe yaramadığını görüyorum. Gitmen gerekiyor ve bir daha da gelme. İlgilenmiyorum. Sinyor Mendoza'ya söyleyin, kliniğime yaptığınız bu küçük ziyaretlerden ve karanlıkta pusuya yatmış insanlar tarafından korkutulmaktan hiç hoşlanmıyorum."

Adam kızın koluna uzandı ve kız kaldı, korkuyla ona baktı. Aman Tanrım. Bu gerçek olamazdı.

"Benimle geleceksiniz, senyorita. Sizi taşımak zorunda bırakmayın beni. Ben de kibar davrandım ama sabrımı zorluyorsunuz."

Senyor Mendoza onunla akşam yemeği yemenizi istiyor ve siz de katılacaksınız. Seni oraya taşımam gerekse bile."

Ağız bir karış açık kaldı. "Ciddi olamazsın!"

Başka bir şey söylemeden onu ayağı kaldırdı ve omzunun üzerinden fırlattı. Her şey o kadar hızlı oldu ki itiraz edecek ya da karşı koyacak zamanı bile olmadı. Baş adamın sırtından aşağı sarkarken yer baş döndürücü bir şekilde altında dönüyordu. Gözlüğü burnundan düşüp yere çarptı ama adam hiç duraksamadı.

"İndir beni!" diye bağırdı adam yolda park etmiş bir araca doğru ilerlemeye başladığında.

Dizlerini sıkıca kavradı ve yürümeye devam etti. Range Rover'a vardıklarında onu yere bıraktı, hiç de nazikçe değil, sonra kapıyı açtı ve onu içeri tıktı. Geri çekilmeden önce kızın emniyet kemerini taktı ve gözlerinin içine sertçe baktı.

"Aptalca bir şey deneme. Seni incitmek istemiyorum."

Çıkarım, ona zarar vermek istemese de, gerekli olması halinde bunu yapabileceğiydi.

Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı ve koruyucu elini karnının üzerine koydu. Eğer sadece kendisi olsaydı, adamın dikkati başka yöne çekilir çekilmez araçtan iner ve deli gibi kaçardı. Ama çocuğuna zarar verme riskini göze alamazdı. Bu da istese de istemese de Javier Mendoza'nın evinde akşam yemeğine gitmek zorunda olduğu anlamına geliyordu.

Bu konuda çok kötü hisleri vardı. Erkekler akşam için isteksiz bir randevuyu almak üzere kiralık kas gücü göndermezlerdi. Adamın sadece akşam yemeği isteyip sonra da gitmesine izin vermesine imkân yoktu. Basit bir akşam yemeği randevusu için neden bu kadar zahmete girsin ki?

Hulk etrafından dolaşıp sürücü koltuğuna oturduğunda tekrar hiperventilasyona girmek üzereydi. Ona sadece kısa bir bakış attı ve belli ki hiçbir yere gitmeyeceğinden emin olarak motoru çalıştırdı ve yola koyuldu.

Maren'e defalarca hırpalanmış gibi hissettiren yollardan yirmi dakika sonra geniş bir evin büyük kapısından geçtiler. Evin tamamı

etraf aydınlatılmıştı ve gözleri arazide devriye gezen silahlı adamları görünce açıldı. Yanından geçtikleri nöbetçi kulelerini görmek için koltuğunda döndü. İçeride, kulelerdeki ışıkla aydınlatılmış iki adam vardı. İkisi de yüksek güçlü tüfekler taşıyordu.

Vay . Kendini neyin içine sokmuştu?

Yerel halktan duyduklarına dayanarak Mendoza'nın namuslu bir iş yaptığını düşünmüyordu ama bu kadar bariz, yüzünüze karşı, silahlı bir tesis beklemiyordu. Ya bu adamın tehlikeli düşmanları vardı ya da herkesin onun bulaşılmaması gereken bir adam olduğunu düşünmesini istiyordu. Muhtemelen ikisinin bir kombinasyonuydu.

Kaldırımında fıskiyelerin sıralandığı daire şeklindeki araba yolunda durdular ve Hulk, Maren'e baktı. "Olduğun yerde kal. Senin için geleceğim."

Ondan ne yapmasını bekliyordu ki? Kaçmasını mı? Bunun için zaman, dişlerine kadar silahlı bu yerleşkeye girmelerinden önceydi. Sanki kaçarken vurulmak mı istiyordu?

Hulk gelip kapısını açtı ve ona yardım etmek için elini uzattı. Onu olduğundan daha fazla kızdırmak istemiyordu ve kesinlikle "randevusuna" zor davrandığını bildirmesini istemiyordu, elini tutmasına izin verdi. Buraya gelirken tatlılık ve çekicilik saçacağına çoktan karar vermişti. Belki o zaman Mendoza eve dönmesine izin verirdi. Ve eğer böyle bir şey olursa, Sam'le telefonda konuşacak ve onu buradan mümkün olduğunca çabuk göndermesini isteyecekti. Sonra da Steele'e baba olacağını söyleyecekti. Önce kendini ve bebeğini buradan tek parça halinde çıkarmalıydı.

Maren adamın kendisini araçtan indirmesine izin verdi ve sonra adam kolunu sıkıca kavrayarak onu merdivenlere doğru yönlendirdi. İlk basamağı çıkmadan önce, büyük meşe çift kapı açıldı ve Maren başını kaldırdığında Mendoza olması gereken bir adamın kapıda durup onlara memnuniyetle baktığını gördü.

Şaşırtıcı derecede yakışıklıydı. Eğer onu kaçırmış olmasaydı ve şimdi de ona bir avmış gibi bakıyor olmasaydı, onun seksi olduğunu bile düşünebilirdi. Uzun boyluydu, pahalı bir pantolon ve düğmeli bir gömlek giymişti. Koyu renk saçları, koyu renk gözleri ve zeytin rengi bir teni vardı. Geniş omuzları ve kaslı kollarına bakılırsa formunu koruyor gibi görünüyordu. Üzerinde bir gram bile yağ yoktu.

Genişçe gülümsedi ve yine, eğer onu kliniğinden alıp kapısının önüne bırakmasaydı, gülümsemesini ve o mükemmel düz, beyaz dişlerini takdir edebilirdi.

"Dr. Scofield, varlığınızla beni onurlandırdınız," dedi sadece biraz aksanla. "Geldiğinize çok memnun oldum."

Eğildi ve iki yanağını da öptü. İrkilmemeye ve geri çekilmemeye çalıştı ama tüm içgüdüleri bu adamdan uzak durması için bağırırken bunu yapmak

"Seçme şansım olduğu izlenimini edinmedim," dedi kuru bir sesle.

Mendoza'nın gözleri kırıştı ve kısa bir süreliğine gülümsemesi kayboldu, ama sonra geri geldi. Sahte. Büyüleyici. Ve tamamen iğrenç.

Bütün bu yer onu ürpertiyordu. Elleri otomatik olarak kollarına gitti ve vücudunu ele geçiren soğuktan kurtulmak için ellerini ovuşturdu.

"İçeri buyurun," dedi yumuşak bir sesle. "Akşam yemeği birazdan yemek odasında servis edilecek. Marissa'ya bize içki getirmesini söyleyeceğim. Ne alırdınız?"

Birincisi, içki içmesine gerek olmadığını ve ikincisi, bu pisliğin ona uyuşturucu verip vermeyeceğini bilmesinin mümkün olmadığını düşünerek başını salladı.

"Ben iyiyim ama teşekkür ederim. Görünüşüm için özür dilerim. Akşam yemeği için daha uygun bir şeyler giyme fırsatım olmadı. Gördüğünüz gibi hâlâ iş önlüğümü giyiyorum."

Dişleri yine parlıyordu. "Merak etme. Senin için giyecek bir şeyim var. Aslında, Marissa'ya seni

Odanıza gidin ki hemen üstünüzü değiştirebilesiniz."

Kafasının her yerinde alarm zilleri çalmaya başladı. Bu birkaç cümlede o kadar çok yanlış vardı ki, nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Odası mı? Onun için giyecek bir şeyi mi vardı? Bu durum her geçen dakika daha da ürkütücü bir hal alıyordu.

Sertçe yutkundu. "Hiç gerek yok. Sizi rahatsız etmek istemem ve zaten elinizdekilerin bana uyacağından da şüpheliyim. Belki yemeğimizi yeriz de ben de evime dönerim. Yarın çok erken bir gün ve dolu bir hasta yüküm var. Geçen hafta tahlil yaptıran tüm hastalara tahlil sonuçlarını vermem gerekiyor."

Gülümsemesi kayboldu ve delici bakışlarını ona dikti. Adamın gözlerindeki tehdit kadının paniğini artırdı.

"Elbise uyacak. Özellikle senin için diktirdim. Senin için hazırladığım odaya gireceksin ve akşam yemeği için üstünü değiştireceksin. Marissa sana eşlik edecek ve Carlos da bir şeye ihtiyacın olursa diye kapının önünde bekleyecek."

Aptal değildi. Bu ifadenin satır aralarını okuyabiliyordu. Carlos yardıma ihtiyacı olursa ona eşlik etmiyordu. Onunla birlikte takılıyordu çünkü onun bekçi köpeği ve kaçmaya çalışmadığından emin olmak onun göreviydi.

"Burada oyun oynamayalım, Sinyor Mendoza," dedi açıkça. "Neden buradayım ve neden bir mahkûm gibi muamele görüyorum? Yapmam gereken bir işim var. İnsanlar bana güveniyor. Evime geri dönmek zorundayım. Bu gece. Beni yemeğe davet etmeniz büyük incelikti ama saygıyla reddetmek zorundayım. Şimdi sakıncası yoksa, lütfen Carlos'a beni evime götürmesini söyleyin."

Hafifçe güldü ama hiç de eğlenmediği belliydi. "Açık sözlülüğünüzü seviyorum, Dr. Scofield. Siz bu kadar açık sözlü olduğunuza göre, ben de aynı şekilde açık sözlü olacağım. Hiçbir yere gitmiyorsunuz. Ben istediğim sürece burada, evimde kalacaksınız. Hastalarınıza gelince, tıbbi yardım almak için başka bir yere gitmeleri gerekecek. Ama endişelenmeyin. Tıbbi uzmanlığınız boşa gitmeyecek. Benim de sizin hizmetlerinize ihtiyacım var ama bunu başka bir zaman konuşuruz."

Bu da ne böyle? Aklını mı kaçırmıştı? Belli ki öyleydi. Elinde tam desteden birkaç kart eksik olan bir adamla uğraşıyordu. Ve daha da kötüsü, adam bir sürü silahı olan deli bir adamdı!

Elleri titriyordu. Korkusunun ne kadar bariz bir şekilde yayıldığını kontrol edemiyordu. Cesur görünmeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Korkudan ödü patlıyordu ve adam da bunu biliyordu.

"Beni burada öylece tutamazsınız," dedi alçak sesle.

Tek kaşını kaldırdı. "Gördüğüm kadarıyla, bu konuda başka bir seçeneğin yok. Tüm bu bölgeyi ben yönetiyorum. Sana yardım edecek kimse yok. Yardım isteyecek kimse yok. Burada kanun benim ve ben ne dersem o olur. Bunu ne kadar çabuk anlarsanız, işler sizin için o kadar kolay olur."

Başını iki yana salladı. "Sen delisin!"

Adamın gözleri kadının hakareti karşısında kısıldı. "Şimdi git ve pişman olacağın bir şey söylemeden önce elbiseni değiştir. Evimde hiçbir saygısızlığa müsamaha göstermeyeceğim. Anladın mı?"

"Yoksa ne olur?" demek istedi. Ama aptal değildi. Ona kendisini ya da bebeğini incitmesi için herhangi bir sebep vermesine imkân yoktu.

Adamın delilik seviyesine bakılırsa, kadının hamile olduğunu öğrenirse çılgına dönerdi. Tek yapması gereken, başka bir adamın çocuğunu taşıdığı ortaya çıkmadan önce bu çıkmazdan kurtulmanın bir yolunu bulmayı ummaktı. Bu habere nasıl tepki vereceğini bilemezdi.

BÖLÜM 15

MAREN, Mendoza'nın devasa malikânesinin terasındaki sandalyesinde kıpırdamadan oturuyordu. Üç gündür burada tutuluyordu ve hâlâ nedenini bilmiyordu. Mendoza'nın kendisine kafayı takmış deli bir aptal olmasından ve hatta kendisini zorla alıkoymasından korkmuştu. Ama aslında ona şımartılmış bir misafir gibi davranılmış, el pençe divan durulmuş ve her ihtiyacı karşılanmıştı. Tabii ki en büyük ihtiyacı hariç. Buradan defolup gitmek ve ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak.

O ilk geceden sonra Carlos'u bir kez bile görmemişti. Onun yerine Mendoza'nın diğer fedaisi, Armand adında uzun boylu, kaslı bir adam onu yakından izliyordu. Bu adam onu tedirgin ediyordu. Neredeyse hiç konuşmuyordu ama hiçbir şeyi kaçırmadığı izlenimini edinmişti. Bakışları deliciydi ve Mendoza'nın çatısı altında olup biten her şeyi biliyordu. Gözlüğünü de iade etmişti ama kaçırıldığı sırada yüzünden düştüğünde kırılmıştı ve artık işe yaramıyordu. Değiştirmekle ilgili bir şeyler mırıldanmıştı ama kadın ona zahmet etmemesini söylemişti. Onlara burada ne için ihtiyacı vardı ki? Okuyacak bir şey yoktu. Odaklanması gereken tıbbi raporlar ya da yaralar yoktu.

Yatak odasının kapısında gerçek bir kilit olmamasına rağmen, öylece gidebileceği gibi bir yanılgı içinde değildi. Bunu biliyordu çünkü her seferinde

Armand sanki yoktan var olmuş gibi göründü.

Mendoza onu olabiliyordu ama Armand onu çok korkutmuştu. Ona Steele'i hatırlatıyordu. Görünüş olarak değil. Ama savaşçı bir kişiliği vardı. Sadece ona kış tekmeleyebileceğini ve muhtemelen sadece serçe parmağıyla bir adamı öldürmenin yüzlerce yolu olduğunu anlıyordunuz.

Yüz ifadesi her zaman okunamazdı. Hiçbir zaman bir duygu belirtisi algılayamamıştı. O sadece ... boştu. Korkutucu ve boş.

Sesler rüzgârda usulca ona doğru geliyordu ve o da seslerin geldiği yöne doğru döndü. On dakikadır oturmuş Mendoza'nın gelmesini bekliyordu. Armand onu odasından almış, akşam yemeği için Mendoza'nın gönderdiği kıyafeti giymesini söylemişti. Elbette Armand tarafından teslim edilmişti. Armand onu koltuğuna bırakmış ve hemen ortadan kaybolmuştu.

Ne söylendiğini duymak için daha da zorladı. Armand'ın konuştuğunu duyduğu kadarıyla Mendoza'yla konuştuğunu biliyordu.

"Yine de onu kullanmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum," dedi Armand. "İstediğiniz şey için başka bir doktor bulmak kolay olurdu."

"Onu istiyorum," dedi Mendoza, sesinde çelikten bir tını vardı. "bir kadın için çok şeyi riske atıyorsun." Armand'ın ses tonundaki eleştiri çok açıktı. "Başınıza büyük belalar açabilecek özel bir örgütle bağlantıları var."

Maren nefesini içine çekti, gözleri şokla irileşti. Armand KGI hakkında nasıl bir şey bilebilirdi ki? Bırakın onlarla olan bağlantısını. Panik göğsünde kabardı ve zorlukla nefes alana kadar sıkıştı. Ne haltlar dönüyordu? Ve Mendoza onu ne için kullanmak istiyordu?

Son üç gün boyunca Steele'in bir an önce dönmesi için durmadan dua etmişti. Onu gitmiş, kliniğini açmamış bulursa, bir hevesle gittiğini düşünmeyeceğinden emindi. Onu arayacaktı. Buna inanmak zorundaydı. Ve o

Acele etmesini umuyordu çünkü Mendoza'nın onun için aklında ne olduğunu bilmiyordu ama bu iyi bir şey olamazdı.

"Onlar benim dengim değil," dedi Mendoza küstahça. "Sen de öyle sanıyorsun," diye mırıldandı Maren.

Nefes al.

Armand yumuşak bir sesle, "Onun bağlantılarını hafife alma," dedi. "Küçümsemek her seferinde bir adamın ölümüne neden olur."

"Sanki onun bu örgütünün benden daha güçlü olduğunu düşünüyormuş gibi davranıyorsun. Ayrıca, yakında ayrılıyoruz. O zaman benim için hiçbir endişeleri kalmayacak."

"Akıllı bir adam her zaman altısını izler," diye Armand.

Maren kaşlarını çattı ve kendisine doğru yürüdüklerini duyunca oturduğu yerde doğruldu. Gözlerini uzaklara dikti ve elindeki su bardağını dudaklarına götürerek onları hiç duymamış gibi davrandı.

Armand'ın sesi ona asker gibi geliyordu. Konuşma tarzı, kullandığı jargon öyleydi. Yine de Amerikalıydı. Bir hain mi? Sığınmacı mı? Yoksa sadece kiralık bir uşak mıydı, kendisine ödeme yapacak parası olan herkese hizmet vermeye hazır mıydı?

Mendoza, Armand'la birlikte terasın köşesini döndüklerinde yumuşak bir sesle, "Maren, çok güzel görünüyorsun," dedi. "Bu rengin sana çok yakışacağı konusunda haklıyım. Gözlerini oldukça güzel vurguluyor."

Dişlerini sıktı ve dudaklarında gezinen iğneleyici cevabı geri çekmeye zorladı.

Mendoza elini Armand'a doğru salladı. "Artık bizden ayrılabilirsin. Maren'i odasına götürmek için bir saat içinde geri dönün."

Armand ona doğru baktı ve başını sallayıp geri çekilmeden önce uzun bir süre baktı.

Mendoza onun karşısına oturdu ve sonra parmaklarını şıklatmak için elini kaldırdı. Bir anda, içinde yemek tabakları olan bir tepsi taşıyan bir hizmetçi belirdi.

Önüne bir tabak ızgara balık konulmuştu ve o tabağa bakarken midesi sadece bu fikre bile isyan etti

ağızına koydu. Burnundan düzenli nefesler çekerek mide bulantısının geçmesini diledi.

Hamilelik onu kokulara karşı aşırı duyarlı hale getirmişti ve tabaktan yayılan hafif balık kokusu onu uçurumun kenarına getirdi.

"İyi görünmüyorsun," dedi Mendoza.

Başını kaldırıp adamın kendisini izlediğini gördü, gözlerinde tembel bir eğlence vardı.

"Bunu yiyemem," dedi ve itti. "Özel bir nedeni var mı?"

"Aklıma birkaç tane geliyor. İsteğim dışında tutulmak iştah açmak için pek de iyi bir şey değil," diye tersledi.

"Bir çocuk taşıdığın ve yemek düşüncesinin seni hasta ettiği için olamaz mı?" diye sordu hafifçe.

Tepkisini kontrol edemiyordu. Korkusu tüm dünyanın görmesi için yayınlanmış olmalıydı. Koruyucu bir önlem olarak masadan geriye doğru itti ve onunla arasına mümkün olduğunca mesafe koydu. Onun hamile olduğunu nereden bilebilirdi ki? Sonra aynı hızla kuşkusunu bir kenara bıraktı. Armand onun sürekli gölgesiydi ve sabahları tuvalete gittiğini ve hastalandığını biliyordu. Muhtemelen karanlıkta bir hamle yapmıştı ama kadın verdiği tepkiyle kendini ele vermişti ve şimdi Armand onun atışının doğru olduğunu biliyordu.

"Paniğe gerek yok. Size ya da çocuğunuza zarar vermek gibi bir niyetim yok."

"Buna inanmadığım için beni bağışlayın," dedi.

"Bir süredir seni izliyordum. Senden etkileniyorum Maren," dedi duygusuzca. Bu sözlerle yansıyan coşku için dünyanın en sıradan konusunu tartışıyor olabilirlerdi. "İlk başta seni aradım çünkü çözmem gereken bir sorun için uygun bir çözümdün. Ama bulunduğum yerde olma fikrini daha çok sevdiğimi fark ettim."

"Peki hangi sorunun çözülmesini istiyorsunuz?" diye sordu, cevabın ne olacağından korkarak.

"Yakında estetik ameliyat olacağım. Yine."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Estetik ameliyat mı? Şaka yapıyor olmalıydı.

"Ben cerrah değilim," dedi. "Ben bir pratisyen hekimim."

Eğlenerek gülümsedi. "Senin hakkında zaten bilmediğim pek bir şey yok Maren, buna çocuğunun babası olduğu şüphesiz olan adamın yasadışı ziyaretleri de dahil, bu yüzden şimdi harekete geçmem gerektiğini hissettim. Ameliyatımı yapmanı da beklemiyorum. Benim işimde sık sık görünüşümü değiştirmem gerekiyor. Bu şekilde peşimdekilerden bir adım önde oluyorum - ki çok var. Buradan taşınmamın ve başka bir yerde yeniden başlamamın zamanı geldi. Siz Amerikalıların dediği gibi, sıcaklığı hissetmeye başladım. Bu nedenle birkaç gün içinde Paris'e uçacağım ve sen de bana eşlik edip iyileşmemi denetleyeceksin."

"Neden dünyada sen bana güveniyorsun ?" diye sordu

kuşkuyla. "İlk fırsatta sana ihanet etmeyeceğime inanmak için hiçbir nedenin yok."

"Ama ben ," dedi yumuşak bir sesle. "Gördüğünüz gibi, doğmamış çocuğunuzun hayatına değer verdiğinizden eminim."

Dondu kaldı, kanı buza dönüştü. Adamın son derece kararlı ifadesine bakarken korku omurgasından yukarı doğru süzüldü.

"Ne diyorsun sen?"

"Bir çeşit pazarlık öneriyorum. İstedığimi yaparsan sana ya da çocuğuna zarar gelmeyecek. Senden şüphe etmem için bana bir sebep verirsen acı çekersin. Bundan daha açık konuşamam."

"Seni piç kurusu," diye öfkelenildi. "Hayatımı ele geçirme, beni kişisel doktorun olarak hareket etmem için bir tutsak olarak tutma hakkını sana kim veriyor? Sadece tam bir piç kurusu çocuğumun güvenliği konusunda bana şantaj yapabilir."

"Beni nasıl istersen öyle düşün. Ama teklifim hala geçerli. Ya benim için vazgeçilmez olduğunu kanıtlarsın ya da yanımda çalışan diğerleri gibi sen de yakında elden çıkarılırsın."

"Ne demek, yanınızdaki diğer kişileri elden çıkarıyorsunuz?" diye sordu.

Gülümsedi. "Başkalarını çok önemsiyorsun. Sende sevdiğim şeylerden biri de bu Maren. Ama evet, bana hizmet edenlerden kurtulacağım. Ortadan kaybolmak gerekiyor ve insan etrafı onlarca insanla çevriliyken bunu pek yapamıyor. Yeni hayatımda bana sadece sen ve Armand eşlik edeceksiniz."

"Onlarla ne yapacaksın?" diye fısıldadı.

Omuz silkti. "Doğrudan bir şey yok. Belki de bağlı olduğun örgüt seni kurtarmaya geldiğinde benim için onları ortadan kaldırır. Ama önemli olan bu değil Maren. Seninle anlaştık mı? İşbirliği yapacak mısın yoksa diğerlerine yaptığım gibi senden de kurtulmak zorunda kalacak mıyım?"

Buna inanamıyordu. Kesinlikle gerçeküstüydü. Uyanamadığı tuhaf bir rüya gibiydi. Onun dünyasında böyle şeyler olmazdı. Elbette, çok normal bir yaşamı yoktu. Kesinlikle kendi payına düşen çıkmazlarda bulunmuştu. Aklına hemen Afrika gelmişti. Ancak KGI, kendisi ve diğer birkaç yardım görevlisi militan bir isyancı grup tarafından rehin tutulduğunda onu kurtarmıştı. Yanlış zamanda yanlış yerde bulunmuş ve bir rehine olayının ortasında kalmıştı.

Ama hiçbir zaman şu anda olduğu gibi dışlanmamıştı. Asla dikkatleri üzerine çekmedi. Araya karıştı, işini yaptı ve hizmetlerini arayan insanlar dışında büyük ölçüde görmezden gelindi. Hayatının sıkıcı olduğunu asla söyleyemese de, sıra dışı bir şey olduğunu da söyleyemezdi. İşini yapıyor ve zamanının geri kalanını kulübesinde geçiriyordu. Okuyor, çay içiyor ya da diğer sıradan, sıkıcı işlerle uğraşıyordu.

"Görünüşe göre gerçek bir seçeneğim yok," dedi, sesine umutsuzluk sinmişti.

"Her zaman bir seçenek vardır. Sadece bazıları diğerlerinden daha caziptir."

"Peki ya sonrası?" Çenesi yukarı kalktı ve felç edici korkunun bir kısmını silkeleyip attı. Bu konuda akıllı davranması gerekiyordu. İlk paniğinin ötesine bakmalı ve bundan bir çıkış yolu düşünmeliydi. "Bu işi bitirdikten sonra gitmeme izin verecek ?

Ameliyattan sonra iyileştiniz mi? Peki ya çocuğum doğduğunda? Doğumdan önce gitmeme izin verecek misiniz?"

Dudaklarını büzdü ve uzun bir süre düşünceli bir şekilde ona baktı. "Bu, zamanı geldiğinde konuşacağımız bir konu. Çocuğunuzu doğurma zamanınız geldiğinde size mümkün olan en iyi tıbbi bakımı sağlayacağımdan emin olabilirsiniz. Ve anlaşmanın size düşen kısmını yerine getirdiğiniz sürece, size ya da çocuğunuza hiçbir zarar gelmeyecektir. Sunmaya hazır olduğum tek garanti budur."

Yüreği parçalandı. Sonsuza dek onun tutsağı mı olacaktı? Belki şimdi, hamileyken ona dokunmayacaktı ama ya sonra? Onu metresi olarak tutmayı mı planlıyordu? Hamileliği bittikten sonra ona zorla sahip olacak mıydı?

Ona, işbirliği yaptığı sürece kendisine ya da çocuğuna zarar gelmeyeceğini söylemişti. Ama zarardan kastı neydi? Eğer cinsel hünelerinden eminseydi, hamile olup olmadığına bakmaksızın ona asılmayı planlamış olması tamamen mümkündü.

Sonra aklına başka bir düşünce geldi ve bu düşünce onu neredeyse felç edecekti. Bakışlarını onunkilere dikti ve gözünü baktı. "Beni çocuğumdan ayırmayacağına söz ver," dedi.

"Çocuğumun ne olursa olsun benimle kalacağına dair bana yemin edersen şartlarını kabul ederim. Ve eğer yemin edersen ikimize de zarar vermeyeceksin."

Ağzının kenarı yarım bir gülümsemeye dönüştü.

Gözleri kısıldı ve öfke onu pervasızlaştırdı. "Sana bir söz veriyorum Mendoza. Eğer çocuğuma zarar verecek ya da onu benden alacak bir şey , seni öldürürüm. Bir yolunu bulurum ve inan bana, ölmek için hiç beklemediğin yollar var. Bir doktor olarak geniş bilgiye sahibim ve sana acı çektirmenin bir yolunu bulmakta tereddüt etmem. Anlaştık mı?"

Gülümsemesi soldu. Kıpırdamadan durdu ve uzun bir süre dikkatle ona baktı. Bakışları kilitlendi, ne geri adım atıyor ne de başka tarafa bakıyordu. Sonra yavaşça başını salladı.

"Birbirimizi anlıyoruz. Ama şunu bil ki, ameliyattan sonra tamamen iyileştiğimde senden bazı tavizler bekleyeceğim. Beni mutlu ettiğin sürece, sözümünden dönmem için bana hiçbir sebep vermeyeceksin. Bunu aklında tut."

Ne demek istediği yanlış anlaşılamazdı. Onunla yakın bir ilişki kurmayı bekliyordu ve hatta çocuğu doğana kadar beklemeyi planlıyor gibi de görünmüyordu. Bu düşünce bile midesini bulandırmıştı.

"İş meselelerini aradan çıkardığımıza göre, terasa yiyecek başka bir şeyler getireyim mi? Ya da belki şimdi odanıza çekilip yeni durumunuzu düşünmek istersiniz."

Uyuşmuş bir şekilde başını salladı ve sonra sandalyesinden kalktı, dizleri o kadar titriyordu ki düşeceğinden korktu. Armand belirdi, keskin bakışları onunkileri buldu. Sonra kolunu tuttu, kavrayışı şaşırtıcı derecede nazikti.

Mendoza, "Odasına döndüğünden emin olun," dedi. "Ve sabah ona getirilecek kahvaltıyı ayarla. Hiçbir şey hazırlamak için endişelenme Maren. Armand tüm seyahat ayarlamalarımızla ilgilenecek. Ben gitmeye hazır olduğumda Armand seni almaya gelecek."

Armand aniden kolunu sıkıca kavrayınca gözlerini kırıştırdı ve Armand'ın kendisine bir şeyler söylediğini fark etti.

"," diye mırıldandı, bir fikir sunarak onu şaşırttı. Nadiren bir şey söylerdi ve bu da genellikle Mendoza'dan kısa bir emir almak için olurdu. "Benimle gel. Seni odana götürdükten sonra sana sıcak çay getireceğim. En sevdiğin çayları stokladığımızdan emin oldum."

Sertçe baktı, zihni her şeyi kavramaya çalışıyordu. Bu planlanmıştı. Ne kadar zamandır izlendiğini Tanrı bilirdi. Armand onun hakkında çok fazla şey biliyordu. KGI'yı biliyordu. Hangi çayları içtiğini biliyordu. Kimdi bu adam?

Armand onu ileriye doğru itti ve onunla aynı hizaya gelmekten ya da arkasından sürüklenmekten başka çaresi yoktu. Yine de her zamanki hızlı adımlarıyla yürümedi. Yavaşladı ve

çamurda debelenirken bekliyor gibiydi. Her adım, arkasından bir ton tuğla sürüklemek gibiydi.

Kapısına vardığında kapıyı açtı ve her zaman yaptığı gibi onu bırakmak yerine içeri götürdü ve yatağın kenarına yatırdı.

"Ayaklarınızı uzatın ve dinlenin. Çayınızı getirtirim," dedi kısaca.

Bakışları onunkilerle çarpıştı ve etrafını saran sisten sıyrıldı. "Hakkımda bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" diye sordu sessizce. "Kimsin sen?"

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı ama bu gülümsemeye hiç benzemiyordu. Bu onu her zamankinden daha tehlikeli gösteriyordu.

"Neden ben?" diye ağzından kaçırdı. "Ona ne söylediğini duydum. Beni bu işe karıştırmaması gerektiğini düşünüyorsun. Beni geride bırakması için onu ikna edemez misin?"

Armand'ın gözleri çakmak çakmak oldu ve sonra dudakları sert bir çizgiye dönüştü. "Senin için artık çok geç, Maren. Çok şey biliyorsun. Eğer bu noktada seni geride bırakırsa, seni öldürür. Tek seçeneğin onunla birlikte gitmek ve tam bir işbirliği yapmak. Onu kızdıracak bir şey yapma. Seni elimden geldiğince koruyacağım. Ama akıllı ol."

Bu sözlerle birlikte arkasını dönüp odadan çıktı ve onu bıraktığı yerde, yatağın üzerinde ağzı açık bıraktı.

Onu korumak mı? Onu çok korkutuyordu. Mendoza'dan korktuğundan çok daha fazla ondan korkuyordu. Ve o da onu elinden geldiğince koruyacak mıydı?

Bu durum her geçen dakika daha da tuhaflaşıyordu. Ona güvenmesi aptallık olurdu. Herhangi birine güvenmesi aptallık olurdu. Yine de Armand bir konuda haklıydı. Bu oyunu akıllıca oynamalıydı.

Keşke Steele'e haber gönderebilseydi. Ya da Sam'e. Ya da KGI'dan herhangi birine. Yerleşkeyi basmaları ve onu buradan götürmeleri için neler vermezdi. Armand'a inanılacaksa ve gerçekten de KGI'dan haberleri varsa ve Mendoza'nın ima ettiği gibi bir kurtarma girişimi olacaksa, o zaman belki, sadece belki en azından bir ipucu bırakabilirdi.

Onlar. Bilgi olarak sunabileceği pek bir Şey yoktu. Ama onlara anlatabileceği her Şeyi anlatacaktı.

Gözleri komodinin üzerindeki güzel çiçekli kırtasiye malzemesine takıldı. Zor bir ihtimaldi ama hiçbir Şey yapmamaktan daha iyiydi. Bir kalem kaptı ve aceleyle, bildiği kadarıyla çok fazla ayrıntı içermeyen bir not karaladı. Mendoza'nın Paris'te ameliyat olmayı ve ardından açıklanmayan bir yere taşınmayı planladığını söyleyerek durumu özetledi.

Hamile olduğunu söylemesi gerekip gerekmediğini bilmeden tereddüt etti. Bir süre düşündükten sonra bunu söylemenin hiçbir işe karar verdi. Steele'in bunu bu şekilde öğrenmesi isteyeceği son Şeydi. Bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi, özellikle de o ve ekibi içeri girip onu hamile olduğunu söyleyen bir notla gitmiş bulurlarsa.

Hayır, o kısmı atlayacak ve Steele'e çocuğunu taşıdığını şahsen söyleme fırsatı bulmayı umacaktı.

Notu bitirdikten sonra katladı ve yatağın altına koydu. Ayrılma vakti geldiğinde yastığının altına koyacaktı. Kimsenin onu bulması pek olası değildi ama binayı iyice ararlarsa belki ona rastlayabilirlerdi ve belki de bu onları en azından doğru yöne götürebilirdi.

Ne kadar zayıf olsa da bu umuda tutunmak zorundaydı, çünkü sahip olduğu tek Şey buydu.

Doğruldu ve bir elini karnına götürdü, parmakları karnının üzerinde genişçe yayılırken aşağı baktı.

"Seni güvende tutmak için her Şeyi yaparım," diye fısıldadı. "Şeytanın kendisiyle bile anlaşma yaparım."

BÖLÜM 16

STEELE çantasını KGI savaş odasına bıraktı ve sabırsızlıkla Sam ve Garrett'ı bulmak için odayı taradı. Öngörülemeyen komplikasyonlar nedeniyle görevleri birkaç gün uzamıştı ve rapor verip defolup gitmeye fazlasıyla hazırды. Maren muhtemelen onu tamamen yüzüstü bıraktığını düşünüyordu ve söz verdiği gibi geri dönerek onun yanıldığını kanıtlamaya can atıyordu.

Donovan "Van" Kelly çantasını Steele'inkinin yanına bıraktı ve bir elini saçlarında gezdirdi. Van'ın da onlarla gitmesi şaşırtıcı değildi. Görev, fidye için kaçırılan iki çocuğun kurtarılmasını içeriyordu. Van'ın kadınlara ve çocuklara karşı bir mil uzunluğunda ve bir mil genişliğinde bir zaafı vardı ve her ikisiyle de ilgili her göreve katılırdı, ama özellikle de çocuklarla.

Steele birçok kez Van'ın yuva kurup çocuk sahibi olmamasına şaşırdığını düşünmüştü. Oysa o, evlenmemiş ya da aile kurmamış olan iki Kelly kardeşten biriydi.

Steele'in ekibinin geri kalanı onun ve Van'ın arkasına takıldı. Hepsi yorgun görünüyordu ve biraz dinlenmeye ihtiyaçları vardı. Van çocuklara olan düşkünlüğüyle nam salmış olsa da, gerçek şu ki ne zaman çocuklar söz konusu olsa ekibinin duyguları daha da karışıyordu. Kaçırılan bir çocuğun peşinden giderken en kötüsünü bulabileceklerini bilmek asla kolay değildi.

Neyse ki bu kez çocuklar güvenli bir şekilde kurtarılmıştı. New York'ta zengin bir işadami olan babaları, yüksek güvenlik önlemlerine rağmen hedef alınmış ve iki çocuğu, dadıları çocukları almak için görevlendirilen güvenlik görevlisiyle birlikte gittiğinde okuldan kaçırılmıştı.

Dadı vurulmuştu ve şu anda bile durumu kritikti. Korumalardan biri yeleğine bir kurşun isabet etmiş, diğer adamlardan biri de kaçıranlara ateş etmeye çalışırken öldürülmüştü.

Başından beri tam bir karmaşaydı ve kaçıranlar, para teslim edilmezse çocukları çok kanlı bir şekilde öldüreceklerini açıkça belirtmişlerdi.

Steele, Van ve ekibiyle birlikte çocukları geri aldıktan sonra, günlerce bürokrasi ve FBI ile uğraşmak zorunda kalmışlardı. Bu durum Steele'in başını ağrıtmıştı ama ancak CIA'deki karanlık bağlantıları Adam Resnick bazı bulununca ortalık yatışmış ve Steele'in ekibi yollarına devam etmek üzere serbest bırakılmıştı.

Medya, kaçırılan çocukları geri getirme konusunda uzmanlaşmış çok gizli bir "devlet" kurumunun içeri girip kaçıranları dışarı çıkarmakla görevlendirildiğini söyleyerek bayram etti. Neyse ki FBI bu görevi üstlenmeye fazlasıyla istekliydi. İşler ters gitmiş olsaydı, Steele onların hemen suçu üstlenmeyeceği yanılışına kapılmamıştı.

Ama çocukların babası KGI'ı aramıştı. Çocuklarını kimin kurtardığını biliyordu ve Steele ile ekibine içten teşekkürlerini sunmanın yanı sıra yüklü bir ücret de ödemişti. Steele elinin tersiyle itmiş ve minnettarlığı Sam'e bırakmıştı. Bu ona göre değildi. Anonim çalışmayı daha çok seviyordu.

Ve şimdi, daha önce almaya çalıştığı R ve R'yi alabilmek için her şeyi bitirmek istiyordu. Ancak bu kez, dünyanın sonu gelmediği sürece en az bir ay boyunca görev almayacağını açıkça belirtecekti. Maren'le Kosta Rika'da koca bir ay mı?

Artık bu fikir kök saldığına göre, sonuna kadar gitmeyi kafasına takmıştı. Bahçesinde birlikte geçirecekleri akşamları hayal etmeye başlamıştı bile. Ve onun yatağındaki geceleri.

Hayatında ilk kez bir görevden sonra gidebileceği bir yeri vardı. Çiftlik evine çekilmek ve zamanını yalnızlık içinde geçirmek dışında başka ilgi alanları da vardı. Ve bundan hoşlanıyordu. Maren'le vakit geçirmek için sabırsızlanıyordu. Keşke Sam ve Garrett'la birlikte süreci hızlandırabilseydi. Belki de görev raporunu Van'ın üzerine yıkabilirdi. O da oradaydı ve Steele ya da ekibinden herhangi biri kadar aktif bir rol üstlenmişti.

Sam'in telefonu kapatmasını beklerken Van'a döndü. Sam'in konuştuğu şey her neyse, iyi bir şey değildi ve o bunun bir parçası olmak istemiyordu. Garrett olan biteni duyabilmek için Sam'in hemen yanında duruyordu ve yüz ifadesi Sam'inkinden daha iyi görünmüyordu.

"Bunu etiketleyebilir misin?" diye sordu Van'a. "Gitmem gereken yerler var."

Steele'e şaşkınlıkla bakan tek kişi Van değildi. Steele ve Donovan'ın hemen arkasında bulunan Dolphin iki kaşını kaldırdı ama sessiz kaldı.

"Evet, ben . Siz ve ekibiniz yola çıkabilirsiniz."

Steele kısaca, "Önümüzdeki bir ay boyunca kayıt dışı kalacağım," dedi. "Ekibimin boş zamana ihtiyaçı var. Benim de boş zamana ihtiyaçı var. Rio bir sonraki görevi çizebilir, o yapamazsa Nathan ve Joe üstlenebilir. Onlar hazır."

Sam birkaç metre öteden, "Steele, biraz takılmanı istiyorum," diye seslendi.

Steele başını kaldırdığında Sam'in telefonu ağzından indirdiğini ve dikkatle Steele'e doğru baktığını gördü. Yüz ifadesi asıktı ve tüm vücudu gergindi. Kahretsin.

Steele, "Gecikmiş bir mola için geç kaldım," dedi.

Sam elini kaldırdı. "Biliyorum," dedi sessizce. "Ama bu önemli. Öyle olmasaydı seni bekletmezdim."

Steele'in ekibi çoktan savaşçı moduna geçerek onun arkasında yer değiştirdi. Hepsi gerilmiş, neler olup bittiğini duymaya hazırdı. Onların bu yönünü seviyordu. Her zaman harekete hazır. Uyarı

ve özenli. Ama şimdi değil, lanet olsun. Sam'in zamanlaması berbattı.

Steele içini çekti ve sonra Van'a döndü. "Sanırım burada kalmam gerekiyorsa ona raporu ben vereceğim."

Van ona meraklı bir bakış fırlattı. "Her şey yolunda mı dostum? Seni görmeye alışık değilim. . tedirgin."

Steele soruyu duymazdan geldi, ama bu bir sürpriz değildi. KGI'da kimseye karşı açık davranmadığı için her zamankinden daha memnundu. İçini kemiren şeyle ilgili konuşmaya hiç niyeti yoktu. Bunun yerine odanın diğer sakinlerine odaklandı.

Nathan ve Joe hâlâ ekipleriyle birlikte antrenman yapıyordu, dolayısıyla ekibin tüm üyeleri hazır ve nazırdı. Son birkaç aydır zamanlarının çoğunu sahadaki eğitim tesislerinde geçiriyorlardı ve takımın barınması için inşa edilen binada kalıyorlardı. Steele, Skylar ve Edge'in daimi ikametgahlarını daha yakına taşıma planlarından bahsettiklerini duymuştu, böylece yerleşkeden asla çok uzakta olmayacaklardı.

Şimdiye kadar yeni ekiple işler çok iyi görünüyordu. Steele onlara hakkını teslim etmek zorundaydı. Zeki ve öğrenmeye hevesliydi ve büyük egoları yoktu, bu da eğitim söz konusu olduğunda büyük bir olumluydu. Her şeyi çok iyi bildiğine inanan bir çaylağın olması kadar sinir bozucu bir şey olamazdı. Bu tiplere bir bok öğretemezsiniz çünkü zaten her şeyi bildiklerine inanıyorlardı.

Steele yeni transferleri sevdi, ki kimseyi sevme eğiliminde olmadığı için bu çok şey ifade ediyordu. Kendi takımı ve Kelly'ler hariç. Onlara sadakati ve saygısı vardı. Bu kesin bir şeydi. Ama Skylar ve Edge onun zor kazandığı saygısını hızla kazanıyorlardı. Skylar iyi bir nişancıydı. P.J. onunla çalışmak için zaman bile ayırmıştı ve P.J. etkilenmişti, ki P.J. kimseden kolay kolay etkilenmediği için bu da çok şey ifade ediyordu. Ama Skylar tek bir numaradan ibaret değildi. Keskin nişancılık yeteneklerine ek olarak, göğüs göğüse dövüşte ve bıçakla ölümcüldü. O cehennemi şaşırttı

Garrett'la yaptığı antrenmanlarda üstünlüğü ele geçirdiğinde hepsinin arasından sıyrılmıştı. Çok daha iri olan adam birden fazla kez sırt üstü yere düşmüştü. Yarı boyunda bir kadın tarafından yere serilmişti. Herkes bu yüzden ona hâlâ kızıyordu.

Edge sessiz ve çekingendi ve ayrıntılara karşı keskin bir gözü vardı. Steele bu nitelikleri olan herkesi takdir ederdi. Gürültücü değildi, her konuda sesini duyurmaya ihtiyacı yoktu ve dikkatini verirdi. Dağ gibi bir adamdı, KGI'daki en iri adamdı. Garrett her zaman en büyük adam olmuştu ama Edge onu küçük gösteriyordu.

Dolphin Steele'in yanına yaklaştı. "Neler oluyor?" diye sordu alçak bir sesle.

Steele diğer takımı incelemeyi bırakıp Dolphin'e döndü ve P.J., Cole, Baker ve Renshaw'ın duymak için yaklaştıklarını fark etti.

"Biliyorsam ne olayım," diye karşılık verdi Steele. "Sam ve Garrett'in görünüşüne bakılırsa durum pek de iyi değil."

P.J. kaşlarını çattı ama yorum yapmadı. Steele'in tüm ekibi sanki bir ipucu arıyormuş gibi odayı inceliyordu.

Hemen hemen herkes oradaydı ve hesaba katılmıştı. Rio'nun ekibi hariç ve bunun Rio ya da ekibiyle bir ilgisi olduğunu düşünmüyordu. Şu anda bir görevde değillerdi, Steele ve ekibi kaçırılma vakasını almak için çağrılmadan hemen önce bir görev çekmişlerdi.

Ethan burada değildi ama bu beklenen bir şeydi. İkizler doğduğundan beri izne ayrılmıştı ve zamanını evde Rachel ve oğullarıyla geçiriyordu. Tam da olması gereken yerdeydi. Ethan, Rachel'la evliliğinin başlarında hatalar yapmış olabilirdi ama şimdi onları telafi etmekten fazlasını yapıyordu. Çiftin şu anda ne kadar mutlu olduğu Steele'in gözünden kaçmıyordu ve Kelly ailesinin en yeni üyelerinin doğumuyla birlikte aile içinde ve Kelly ailesinin ötesine uzanan organizasyonda genellikle şenlikli bir dönem yaşanıyordu.

Biraz duygusal olabilir ama Steele kendisini KGI ailesinin bir parçası olarak görüyordu. Bunda duygusal bir şey yoktu. Onlar sadıktı ve birbirlerinin arkasını kolluyorlardı.

Her zaman. Sadakat Steele için her şeydi. Bu onun yapısının önemli bir parçasıydı. Her ekip üyesinin eğitiminde aşılırdı. Ve P.J. kendi başına gitmeye çalıştığında bu sadakatin ne kadar derin olduğunu ilk elden tecrübe etmişti. Onun bir daha böyle bir şey yapacağını sanmıyordu. Ve bu ona çok uygundu. Hayatının diğer tüm yönlerinde yalnız biri olabilirdi ama söz konusu ekibi olduğunda, onlar sağlam, kırılmaz birlikti.

Yani Rio ve ekibi dışında herkes hesaba katılmıştı, bu da her ne oluyorsa muhtemelen hayır diyemeyeceği başka bir görev anlamına geliyordu. Lanet olsun. Bir kez olsun kişisel ilgi alanlarına zaman ayırmak istemişti ama bir türlü fırsat bulamamıştı.

Sam telefonu kapattı ve kaşları daha da çatılan Garrett'a sessizce bir şeyler mırıldandı. Sonra Garrett, eğer duyma mesafesindeyse karısı Sarah ile başını derde sokacak bir küfür savurdu. İri adam dilini ve kötü şöhretli küfürlerini dizginlemek için elinden geleni yapmıştı. Ama Sarah'dan uzaktayken küfürler havada uçuşmaya devam ediyordu.

Sam diğerlerinin Steele'le birlikte durduğu yere doğru yürüdü, ses tonu ciddiye. "Pekâlâ, dinleyin. Maren kayıp."

Bu sözler Steele'in midesine inen bir yumruk gibiydi. Sam'i geren şeyin Maren'la ilgili olduğunu hiç düşünmemişti. Kanı dondu ve alışık olmadığı bir duygu olan korku onu pençesine aldı.

"Ne oluyor lan?" Steele talep etti.

Nathan, Joe ve ekipleri Steele'in patlayıcı tepkisi karşısında şaşkınlıkla tepki verdiler. Sam'in sağ tarafına ve Steele ile ekibinin karşısına geçerek yaklaştılar.

"Az önce oradaydım," diye devam etti Steele, Sam cevap vermeden önce. "Beni bu görev için çağırdığında oradaydım. Her şey yolundaydı. O zamandan beri kayıp olduğunu mu söylüyorsun?"

Sam'in kaşları çatıldı. "Onu ne zaman gördün?"

Odadaki herkesin meraklı bakışlarını görmezden gelen Steele, Sam'e odaklandı. "Beni aradığında .

Bu yüzden buraya gelmem on iki saat sürdü. Bu ne kadardı, bir hafta önce mi?"

Sam ve Garrett karşılıklı bakiştılar.

"Siz gittikten hemen sonra kaybolmuş olmalı," dedi Garrett. "Erkek kardeşi bizi aradı. O ve ailesi çılgına dönmüş durumda. Genelde onlara haftada birkaç kez e-posta gönderiyor. En az bir kez de onları ararmış. Sürekli iletişim halindeler. Kardeşi endişelenmiş çünkü ondan hiçbir haber alamamışlar. Dokuz gün öncesinden beri, yani sen onu terk etmeden önce."

Steele, "Ben oradayken onlarla telefonda konuşmadı," dedi. "Onlara e-posta gönderip göndermediği hakkında hiçbir fikrim yok. Beni aradıklarında sadece iki gündür oradaydım. Kayıp olduğunu görsel olarak teyit eden oldu mu, yoksa bu sadece onların endişelenmesi mi?"

Sam bir elini saçlarının arasında gezdirdi, ifadesi daha da acımasızlaştı.

"Onu Afrika'dan çıkardığımızdan beri ona göz kulak olan biri var. Önemli bir şey değil. Onu takip etmek için kaynakları kullandığımı bilmek hoşuna gitmezdi. Sadece güvende olduğundan emin olmak istedim ve bir şey olursa haberim olsun istedim. Oradaki adamım kliniğinin bir haftadır açılmadığını söyledi. Görünüşe göre sen gittikten kısa bir süre sonra ortadan kaybolmuş Steele."

"Ne yapılıyor?" Steele araya girdi. "Orada kimler var? Bize ne söyleyebilirler?"

"Yerel halkı sorguluyor ama ben bir ekip göndermek isteyecek kadar endişeliyim. Rio en mantıklısı çünkü daha yakın."

"Siktir et," diye homurdandı Steele. "Ben ve ekibim bunu alıyoruz."

Sam'in kaşları çatıldı. Donovan da aynı derecede şaşırmış görünüyordu ve Garrett kaşlarını çatı.

Steele'in ekibi onun yanında kıpırdandı. Tıpkı onun gibi onlar da gergindiler.

"Katılıyorum," dedi Cole kısaca. "Rio ekibini Tanrı bilir nereden getirene kadar biz çoktan

Yerde. Hepimiz buradayız ve hesaba katıldık. Bir saat içinde yükleyip gidebiliriz."

Steele diğer tüm ekip üyeleri gibi başını salladı.

"Biz de gidebiliriz," diye konuştu Joe. "Biz hazırız. Ekibimiz burada."

Steele tekrar, "Hayır," diye ısırdı. "Bu bizim görevimiz. Sizin onayınız olsun ya da olmasın."

Donovan nefesini üfledi. "Steele ile aynı fikirdeyim." Kardeşine doğru özür dileyen bir bakış fırlattı. "Üzgünüm Joe. Sana güvenmediğimizden değil, ama ilk görevinin böyle hiçbir şey bilmediğimiz ve kim bilir neyin içine körlemesine uçtuğumuz bir görev olmasını istemiyoruz. Bu kişisel bir mesele. Maren hepimiz için önemli. Ve hızlı hareket etmemiz gerekiyor."

Steele yine başını salladı. "Artık gidebiliriz."

Donovan, "Ben de onlarla gideceğim," dedi.

Sam Garrett'a baktı. "Burada emirleri bizim verdiğimizizi sanıyordum?"

Garrett omuz silkti. "İşin yapılması gerekiyor. Bana öyle geliyor ki en uygun yoldan gitmeliyiz. Steele ve ekibinin tecrübesi var. Onlar burada. Neden bekleyelim ki?"

"Ben de seninle geliyorum," dedi Sam sert bir sesle. "Sen gideceksin Steele, ama ben de seninle geliyorum. Maren'i öylece asıp kurutmamın imkânı yok. O bu aile için, bu organizasyon için çok şey yaptı."

Garrett, "Lanet olsun, birinin burada kalıp bir şeylerin üzerine oturması gerekiyor ve bu kesinlikle ben olmayacağım," dedi. "Maren bizden biri. Hiçbir şekilde bu işin dışında kalmayacağım."

Steele ellerini kaldırdı. "Bakın, anlıyorum. Maren bizden biri. Ama bu işi benim ekibimin halletmesine izin verirsiniz her şey çok daha sorunsuz ilerler. Sizinle sürekli temas halinde olacağız ve desteğe ihtiyacımız olursa yeni ekibi hazır tutabilirsiniz."

Donovan topuklarını kazıyormuş gibi görünüyordu. Steele bu bakışı biliyordu. Donovan, Kelly klanının daha cana yakın, yumuşak başlı bir üyesi olsa da, bir kafasına koyduğunda, birincil hedefe kilitlenmiş bir pitbull gibiydi.

bir parça sığır eti. Kadınlara ve çocuklara karşı büyük bir zaafı olması da yardımcı olmuyordu. Maren'in bir kadın ve Kelly'ler için son derece önemli biri olduğu gerçeği de bunu pekiştiriyordu.

"Sam ve Garrett burada kalabilir. Ben de sizinle geliyorum," dedi Donovan.

Garrett tek kaşını kaldırdı. "Kimin öldüğünü ve sorumluluğu sana bıraktığını bilmek isterdim, küçük kardeşim."

Donovan orta parmağını kaldırdı. "Biz burada durmuş iki yaşındaki çocuklar gibi tartışırken, buradan taşınıyor ve Maren'e ne olduğunu öğreniyor olabiliydik."

"Hooyah," diye mırıldandı Cole.

"Tabii , hooyah," diye Dolphin.

"Bu konuda Van'a katılıyorum," dedi P.J. kararlılıkla. "Maren'i bulmak ve ona bulaşan o orospu çocuğunun kısına tekme basmak için kullanabileceğimiz zamanı boşa harcıyoruz."

Sam tekrar ellerini kaldırdı. "Birinin ona bulaşp bulaşmadığını bilmiyoruz. Neler olup bittiğinden emin olana kadar boşa kürek çekmenin anlamı yok."

Ama yüz ifadesi kuşkuyla kalmaya devam etti. Donovan konuştu ve hepsinin aklının bir köşesinde olan şeyi söyledi.

"Maren kimseye haber vermeden izini kaybettirdiyse başı belada demektir."

Baker ve Renshaw öne çıktılar, ifadeleri kararlıydı. Ama sonra araya giren Skylar oldu.

"Peki ne zaman serbest bırakılacağız?"

Yumuşak bir sesle sorduğu soru kısa sessizliği doldurduğunda herkes Skylar'a döndü.

Dudakları gergin bir çizgi halindeydi. Edge onun yanında duruyordu; düşüncelerine dair tek ipucu gözlerinin hafifçe kısılmasıydı. Swanny, Skylar'ın arkasında, sessiz ve diğerlerinden uzakta duruyordu. Bu sadece Swanny'nin doğasıydı. Yüzünün bir tarafını kaplayan sivri yara izi konusunda bilinçliydi. Her ikisi de henüz ordudayken Nathan'la birlikte yakalanmış, ikisi de hapsedilmiş ve aylarca tarifsiz işkencelere maruz kalmıştı.

Swanny'nin varlığını unutmak kolaydı çünkü adam nadiren konuşurdu. Bu açıdan Edge'e çok benziyordu ama kimse Edge'i görmezden gelemezdi. Adam çok büyüktü. Swanny uyumluydu. Mükemmel bir bukalemundu. Onunla aynı odada olsanız bile orada olduğunu unutabilirdiniz. Dikkatleri asla üzerine çekmeme konusunda ustaydı.

Nathan sakin görünüyordu ama ikizi Joe sabırsızlık ve hayal kırıklığıyla kaynıyordu. Ama ikisi arasında Nathan daha rahattı. Joe daha asabi ve çabuk harekete geçmek isteyen biriydi. Steele bunu anlayabiliyordu. Ama hiçbir şekilde bu görevden geri çekilmeyecekti. Sadece ve sadece Maren'in peşinden gidecek ve onun eve sağ salim döndüğünden emin olacaktı. Ve bunu yaparken Maren'i Kosta Rika'da hiçbir yerin ortasında doktorluk yapmanın saçma bir fikir olduğuna ikna edecekti. Güvenli bir yere, Amerika'ya dönmesi gerekiyordu. Kendisinin ve KGI'nin ona daha iyi göz kulak olabileceği bir yere.

"Biz söylediğimizde bir görev ," Garrett Skylar'a yöneltti. "Ve bir dakika önce de değil. Maren bizim için çok önemli ve sadece ekiplerimize sağladığı tıbbi hizmetler nedeniyle değil. O ailemizden biri. En iyisini göndeririz ve şu anda en iyisi sen değilsin."

Bu açık sözlü değerlendirme, daha düşük seviyedeki bir insanın yüzünü buruşturması için yeterliydi. Ama Skylar ve ekibinin geri kalanı Garrett'a baktı ve Skylar başını salladı.

"Yeterince makul," dedi.

"Şimdi işimiz bittiyse?" Steele araya girdi. "Zaman kaybediyoruz."

"Hadi ," dedi Donovan.

Donovan Steele'in yanından geçerken, Steele Donovan'ın kolunu yakalamak için elini uzattı.

Steele alçak bir sesle, "Bunu benim yapacağız," dedi.

"Benim ekibim. Benim görevim. Benim yolum."

Donovan'ın ağzının köşesi yukarı kalktı. "Başka bir yolu var mı ki?"

Dolphin bu konuşmaya kulak misafiri olduğu için kıs kıs güldü. "Seni yakaladı, patron adam."

"Yere iner inmez neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum," dedi Sam. "Ve ona ne olduğunu öğrendiğin anda ben de bilmek istiyorum."

Steele başını salladı. "İlk önceliğim onun güvenliği ve bunu sağlamak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. İkinci önceliğim ise sizi gelişmelerden haberdar etmek olacak."

Garrett kıkırdadı. "Ahh. Steele'in dünyasında işlerin nasıl yürüdüğünü sana öğretti diyebilirim."

Sam'in dudağı kıvrıldı ve gözleri kısıldı. "Lanet olası maaş çeklerinizi imzaladığım sürece benim emirlerime uymanızı bekliyorum."

"O maaş çekini kışına sokabilirsin," diye tersledi Steele. "Şimdi burada işimiz bittiyse, burada durup bu önemsiz saçma tartışmayı yapmaktan daha önemli işlerim var."

Döndü ve savaş odasından dışarı çıktı, zihni Maren'in görüntüleriyle doluydu. Gülümseyen Maren. Maren onun altında. Nasıl koktuğunu. Tadı nasıldı. Ve şimdi kayıptı. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Ailesi, Sam'in ona göz kulak olduğu her kimse. Çok kötü bir iş çıkarmışlardı ve bu onu öfkeliyordu. Eğer işlerini yapıyor olsalardı, kızı elini orospu çocuğunu avlamak için lanet olası bir uçağa binmek üzere olmazdı.

Acele sonuçlara vardığını biliyordu. Maren basitçe olabilirdi. Tatilde olabilirdi. Acil bir durumu olabilirdi. Ama aklına ne kadar çok olasılık gelirse gelsin, bunların hiçbirini olmadığını biliyordu. Maren . Uçarı değildi. Geldiği gibi sabit ve istikrarlıydı. Her zaman sıcak bir gülümsemesi, sıcak bir omzu vardı. Her zaman rahatlık ve güven verirdi. Ayak parmaklarına kadar iyiydi. Güneş ışığı ve şeker tek bir pakette.

Ailesine haber vermeden çekip gitmesi mümkün değildi. Bu da başına her ne geldiyse kendi seçimi olmadığı anlamına geliyordu. Eğer bir pislik onu incittiyse, ona yardım etsin, o orospu çocuğunu elleriyle parçalara ayıracaktı.

BÖLÜM 17

STEELE karşısında duran adama ve ekibine delici gözlerle bakıyor, Maren'in kaybolmasından çok sonrasına kadar neden kayıp olduğunu anlamadığına dair bir açıklama yapmasını bekliyordu. Bu nedenle Sam bilgi almak için kendisiyle temasa geçene kadar Jack'i tanımıyordu. Steele'in bir işin yarım yamalak yapılmasına tahammülü yoktu ve Sam'in Maren'e göz kulak olması için birini tuttuğu ve onun da bu işi çok kötü yaptığı açıktı.

Adam gergin görünüyordu ama o sırada öfkeli insanlardan oluşan koca bir ekip tarafından inceleniyordu. Donovan kollarını göğsünde kavuşturmuş, beklentiyle bakıyordu. P.J. ve Cole, Donovan'ın diğer tarafındaydı ve daha mutlu görünmüyorlardı; Baker ve Renshaw ise adamı neredeyse çevreleyecek şekilde çember oluşturmuşlardı.

Evet, biliyordu.

"Yerel halkla konuştum ve en olası şüpheli Javier Mendoza. Görünüşe göre bir süredir Dr. Scofield'in etrafını kokluyormuş. Mendoza'nın kiraladığı ağır adam, kliniği her zamanki gibi açılmadan önceki gece kliniğinin dışında görülmüş. O zamandan beri görülmemiş."

Steele'in burun delikleri alevlendi ve dudakları hoşnutsuzlukla kıvrıldı. "Anlıyorum. Belki bana bu adamın Maren'in etrafını kokladığını neden yerel halktan öğrendiğini açıklayabilirsin. Senin işin ona göz kulak olmaktı. Pisliğin biri ona ilgi göstermeye başladığı anda bunu anlayan gerekirdi.

Bunu derhal Sam Kelly'ye, size bunları bilmeniz için para ödeyen adama bildirmeliydiniz."

Rico'nun beti benzi attı ve endişeyle ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Hiçbir zaman bir sorun olmadı. Buralarda her şey her zaman sessizdir. Kalkar, kliniğine gider, hastalarını tedavi eder ve sonra kulübesine döner. Birkaç haftada bir malzeme almaya gider ama bunun dışında ne yapacağı belli olmaz."

"Yani tembelleştin ve kayıtsızlaştın," diye homurdandı Donovan. "Bir şey olmayacağını düşündün, bu yüzden onu yakından izlemeyi bıraktın."

Rico yanıt vermedi ama olanın tam olarak bu olduğu belliydi.

Steele tiksintiyle başını salladı. "Eğer ona bir şey olduysa. Saçının bir teline bile dokunulduysa, peşine düşerim. Seni bulamayacağım kadar büyük bir deliğe saklanamazsın."

Rico altına işemek üzereymiş gibi görünüyordu. Kekeleydi, kekeleydi, bir açıklama getirmeye çalıştı ama Steele'in bu salakla işi bitmişti. Sam'in bu moronu daha iyi kontrol etmemiş olmasına kızmıştı. Kendisinin Maren'den uzaklaştırılmasına ve Maren'in savunmasız ve yalnız bırakılmasına kızmıştı. Eğer burada olsaydı, Mendoza'nın adamının ona yaklaşmasına imkân yoktu.

Kendisi görevdeyken Maren'in başının belaya girmiş olması ve hiçbir şeyden haberdar olmaması içini kemiriyordu. Ona ulaşması için hiçbir yol bırakmamıştı. Ona telefonundan ulaşabileceği bir yol bırakmak aklına bile gelmemişti çünkü mümkün olan en kısa sürede dönmeyi planlamıştı. Her şeyi berbat etmişti. En az Sam'in işe aldığı salak kadar.

Bunun bir daha olmasına imkân yoktu. Maren'i geri alır almaz her şey değişecekti.

"Kovuldun," diye hırladı Donovan Rico'ya. "Defol git buradan. Seni Maren'in ya da kliniğinin yakınında istemiyorum."

Rico rahatlamış görünüyordu ve topuklarının üzerinde dönerek aceleyle cipine doğru ilerledi. Oradan yeterince hızlı çıkamıyordu ve muhtemelen onların yanında kaldığı sürece dayak yeme tehlikesinin farkındaydı.

"Rico," diye Steele.

Rico durdu ve yavaşça dönüp Steele'e baktı. "Sakın bizi sikmeyi düşünme bile bizi üzerinden vererek Mendoza'ya bir uyarı. Eğer seni öldürdüğünden şüphelenirsem, sen ölü bir adamsın. konuşun."

Tekrar solgunlaştı ve başını salladı. Sonra aceleyle aracına gitti, bindi ve yola koyuldu.

"Orospu çocuğu," diye küfretti Donovan. "Ne salak herif."

"Evet," diye onayladı Steele. Sonra ekibine döndü.

"Tamam, biraz keşif yapmamız gerekiyor. Javier Mendoza hakkında bilinmesi gereken her şeyi istiyorum ve bunu dün istiyorum. P.J. ve Cole, ikinizin onun yerleşkesinin dışında pozisyon almanızı istiyorum. Arazinin yapısını öğrenin. Bana neler olduğunu, neyle karşı karşıya olduğumuzu anlatın. Baker, senin ve Renshaw'ın bir giriş-çıkış stratejisi üzerinde çalışmanızı istiyorum. Maren'in yerleşkedeki varlığının görsel olarak onaylanmasını istiyorum. Bunu bir araya getirmek için 24 saatimiz var. Maren'in bu pisliğin elinde gereğinden fazla kalmasını istemiyorum ve içeri girdiğimizde ona zarar gelmeyeceğinden emin olmak istiyorum."

"Bu durumda ben ve Dolphin nerede kalıyoruz?" Donovan eğlenerek sordu.

"Mendoza, ilişkileri, yerleşkesine girip çıkanlar hakkında alabileceğimiz tüm bilgilere ihtiyacımız var. O aptal Rico'nun bize söyleyebildiği kadarıyla sıkı bir güvenliği var ve kapılarından giren çıkan her aracı izliyor. Eğer teslimatları varsa, ne zaman ve hangi gün olduğunu bilmek istiyorum. Teslimatlardan birine atlayabilirsek bizim için en kolay erişim noktası bu olacaktır."

"Yerel halkın bizimle konuşması şartıyla," dedi Donovan acımasızca. "Rico'nun söylediğine göre, onlardan pek bir şey . Hepsi Mendoza'dan ölesiye korkuyor."

Steele, "Rico beceriksiz bir aptal," diye karşılık verdi. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Alabildiğimiz kadar bilgiye ihtiyacım var."

Donovan başını salladı ve sonra Dolphin'e döndü. "Sanırım sen de benimlesin. Hadi gidip birkaç soru soralım."

Dolphin yüzünü buruşturdu. "İspanyolcan nasıl? Benimki biraz paslanmış."

Donovan, "İdare edebilirim," dedi.

Steele, "Herkesin altı saat içinde rapor vermesini istiyorum," dedi. "Dikkat çekmeyin ve görünmeyin. Mendoza'nın burada olduğumuza dair bir ipucu edinmesini istemiyorum. Eğer şüphelendiğim gibi yerel her şeyin nabzını tutuyorsa, burada olduğumuzu bilecektir. İçeri girmeli, Maren'i almalı ve ona neyin çarptığını anlamadan buradan defolup gitmeliyiz."

"Hallediyorum," dedi Renshaw.

Bu DiğerleriYankılandı Renshaw's OLUMLU
ve çabucak dışarı çıktılar.

Steele kliniğe ve Maren'in küçük kulübesine giden yola baktı.

"Sıkı tutun, Maren," diye mırıldandı. "Senin için geliyoruz."

* * *

ALTI saat sonra Mendoza'nın yerleşkesinin çevresinde, ağaçların, çalılıkların ve yeşilliklerin yoğun olduğu bir alanda toplandılar. Cole ve P.J. karanlıktan sıyrılarak en son gelenlerdi. Bir an orada yoktular, sonra ortaya çıktılar ve hareketleriyle zar zor bir dalgalanmaya neden oldular.

İyiydiler ve görülmek istemiyorlarsa onları bulamazdınız. Steele tüm ekibinin verdiği mutlak güveni seviyordu. Hiçbir yerde daha iyi bir takım yoktu. Rio'nunkiler iyiydi ama Steele'in takımı değillerdi. Onun parası haftanın her günü ajanlarındaydı.

Steele sessiz bir ses tonuyla, "Bana özetini ver," dedi. "P.J., Cole, önce sizin raporunuzu istiyorum."

"Bu Garza'nın operasyonuna hiç benzemiyor," diye başladı Cole. "Garza'nın yarım yamalak bir güvenlik ağı vardı. Tembeldi ve dokunulmaz olduğuna inanıyordu. Mendoza güvenliğini ciddiye alıyor. Yoğun devriye gezen adamları var ama düzensizler, yani bir düzen yok. Görünüşe göre kimse korumaların ne zaman ve nerede ortaya çıkacağını bilmesin diye bu şekilde tasarlanmış. Bu adam akıllı."

"Her köşede bir tane olmak üzere dört nöbetçi kulesi," diye ekledi P.J. "Her birinde üç adam ve kompleksin ortasında, içeridekilerin tüm alanı sağlayan ek bir gözetleme noktası. Orada altı adamı var. Hepsi de uzun menzilli saldırı tüfekleriyle silahlanmış. Ben olsam keskin nişancı olduklarına bahse girerdim, ama bu sadece gözlemlediğimiz diğer şeylere dayanan bir tahmin. Yetenekli olmasalar güvenlik konusunda bu kadar ileri gideceğinden şüpheliyim."

"Siktir," diye mırıldandı Steele. "Başka ne var?"

"Yüksek beton duvarlar ana evi çevreliyor. Kuzey ve güneyde demir kapılar var ve her birinde dört muhafız görev yapıyor. İzin verilmeden kimse içeri girip çıkamıyor. Bir teslimat kamyonunun geldiğini gördük ve içeri girmelerine izin verilmesi en az beş dakika sürdü. Kamyonun içindeki herkes arandı ve üstleri arandı. Tüm kamyon tepeden tırnağa arandı. Bu şekilde içeri girebileceğimizden şüpheliyim. Çok titiz davrandılar," dedi Cole.

"Sadece iki keskin nişancı ile en iyi ihtimalle ön ya da arka tarafı vurabiliriz ama aynı anda ikisini birden vuramayız. Cole ve benim bir araya gelip bir tarafı halletmemiz gerekecek ve bu gerçekleşene kadar burada olduğumuzu anlayacaklar ve kıyamet kopacak. Bu adam tepeden tırnağa silahlı. Paranoyak bir orospu çocuğu olduğunu söyleyebilirim," dedi P.J.

Donovan acımasızca, "Demek istediğin, sayıca ve silahça üstün olduğumuz," dedi. "Nathan ve Joe'nunki olsa bile, bunun için başka bir ekip çekmeliyiz."

Steele yemin etti. Bu saçmalık için zamanları yoktu. Lanet olası bir polisle karşılaşma neydi ki?

Kosta Rika'nın ortasında Knox Kalesi'nden daha sıkı bir kale mi?

Steele, "Başka bir ekip getirecek vaktimiz yok," dedi. "Maren'den bir iz var mı? Orada olup olmadığını biliyor muyuz?"

"Öyle olduğuna dair oldukça iyi bir fikrimiz var," diye araya girdi Dolphin. "Yüzde doksan dokuz eminim."

Steele, Dolphin ve Donovan'a, "Elinizdeki istihbaratı bana verin," diye talimat verdi.

"Van ve ben etrafı araştırdık," diye başladı Dolphin. "Mendoza'nın birkaç teslimatı vardı. Kadın kıyafetleri. Birkaç kadın eşyası sevkiyatı. Losyonlar, banyo malzemeleri, parfüm, saç malzemeleri. Her şey var. Birkaç yerel çiçek aranjmanı teslimatından bahsetmiyorum bile. Bana bir adam kadına kur yapmaya çalışıyor gibi geldi. Ama kimse onu görmemiş. Geçen hafta güvenliği arttırdı, ki bu da Maren'in kaybolduğu zaman çizelgesine uyuyor."

Steele'in dudakları gerildi ve bir öfke hırıltısını yuttu. "Maren'in onun malikanesinde tutulduğuna dair başka bir kanıt var mı?"

"Bir görgü tanığımız var," dedi Donovan acımasızca. "Bir çocuk. Dünyadaki en güvenilir tanık değil ama bana inandırıcı geldi ve ne gördüğü oldukça açtı."

Steele, "Anlat bana," diye sordu.

"Kapanış saatinden hemen önce Maren'in kliniğine gelen bir adam görmüş. Maren dışarı çıktığında adam onu bekliyormuş. Konuşmuşlar ve çocuk Maren'in korkmuş göründüğünü söylemiş. Ama sonra adamın Maren'i kucağına aldığını, omzuna attığını ve sonra aracına doldurup uzaklaştığını söyledi."

"Siktir," diye mırıldandı Cole. "Bu oldukça sağlam bir kanıt. Bence içeri girelim."

Steele dikkatini Baker ve Renshaw'a çevirdi. "Benim için neyiniz var?"

Baker, "Bu hiç iyi değil," dedi. "Cole'un dediği gibi, yüksek beton duvarlar ana evi çevreliyor. İki kapı var, ikisi de sıkı korunuyor. Birkaç seçeneğimiz var."

Steele sert bir ifadeyle, "Onları bana ver," dedi.

"Beton duvarları patlatarak yolumuzu açabiliriz. Bir sürü patlayıcı gerekecek ve ayrılmak ve bir taraftan girip diğer taraftan çıkmak istemediğiniz sürece bize sadece tek bir çıkış yolu verir. Kapılardan geçebiliriz ama yine de orada olduğumuzu hemen anlarlar ve yerleşkeye girip güvenliği sağlamak zaman alır. Özellikle de Maren'i nerede tuttuğunu bilmediğimiz için."

Steele ve Donovan tedirgin bakışlar attılar. Steele iki seçenekten de hoşlanmıyordu.

"Ya da," dedi Renshaw. "Helikopterle yerleşkeye inebiliriz. Onları sert ve hızlı bir şekilde vurur, helikoptere yükler ve cehennem olup gideriz. P.J.? Cole? Roketatar tespit ettiniz mi? Sence o kadar silahlılar mı?"

P.J. kaşlarını çatı. "Gördüğüm kadarıyla hayır. Ağır ateş gücü var ama benim gördüğüm tek şey tüfeklerdi ve onlardan da bolca var. Yine de en kötüsü için plan yapmamak aptallık olur."

"Hepimizi taşıyacak kadar büyük bir helikopteri nereden bulacağız ve havalanıp oradan kaçarken kığımızdan vurulmamamız için yeterli korumayı nereden sağlayacağız?" Baker sordu.

Donovan yüzünü buruşturdu. "Çok iyi bir soru."

"Hepsinin canı cehenneme," diye yemin etti Steele. "Böyle olmasını hiç istemezdim."

Donovan, "Hepimizin içeri girip onu çıkarmak istediğimizi biliyorum ama bu konuda akıllı davranmalıyız," dedi. "Başka bir ekip çağırmalıyız, Rio bize bir helikopter bulsun. Onun bağlantıları var ve bu işi bizim yerel bir bağlantı kurmaya çalışmamızdan çok daha hızlı halledebilir. Onu şimdi ararsak birkaç saat içinde burada olabilir. Nathan, Joe ve ekipleri de çok geçmeden burada olabilirler. İçeri girmeden önce yirmi dört saat beklersek, bu süreçte kendimizi ya da Maren'i öldürtmeden bu işin sorunsuz ilerlemesini sağlamak için yeterli insan gücüne ve planlama zamanına sahip oluruz."

"Peki bu arada Maren neye katlanıyor?" Steele ölümcül derecede yumuşak bir sesle konuştu.

P.J. irkildi ve başıyla onayladı.

Donovan bir elini saçlarında ve derin bir nefes verdi. "Başka bir seçeneğimiz yok. O orospu çocuğunun Maren'i neye maruz bıraktığını bilmeme fikrinden nefret ediyorum ama ihtiyacımız olan en son şey içeri girip kışımıza tekme yemek, kendimizi ve Maren'i öldürtmek. Eğer Maren'in bir gün daha olduğu yerde kalıp o şerefsizin ilgisine maruz kalması ya da erken gidip onu ve bizi öldürtmesi arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, sanırım seçimimin ne olduğunu biliyorsunuz."

Steele arkasını döndü ve damarlarında çaresiz bir öfke kaynarken parmaklarını yumruk haline getirdi. Her şeyin canı cehenneme ama imkânsız bir durumdaydılar. P.J.'in lanet olası bir canavarın eline düştüğü ve tüm ekibin onun vahşice öldürülmesini dinlemek zorunda kaldığı ve bunu durdurmak için çaresiz kaldıkları zaman aklına geldi. Bunu bir daha asla hissetmek istemiyordu. Asla.

Şimdi de çok benzer bir durumla karşı karşıyaydılar. Birçok açıdan daha kötüydü çünkü Maren'in ne tür bir durumda olduğunu bilmiyorlardı. Kör uçuş yapıyorlardı ve sadece herhangi bir istismara maruz kalmadığını umabilirlerdi.

Onun neler yaşıyor olabileceğini hayal etmek onu çıldırtıyordu. O piçin ellerinin onun üzerinde olduğunu hayal etmek. Onu incittiğini. Çaresiz ve umutsuz olduğunu. İnsanların sunabileceği en kötü şeyleri görmüştü. Zamanında pek çok pisliği alaşağı etmişti. Ama hiç böyle kör edici bir öfke hissetmemişti. Bu onu sarstı. Verdiği her kararı tekrar gözden geçirmesine neden oldu. Ve Steele kararlı değilse hiçbir şey değildi. Her zaman her durumu soğukkanlılıkla ve sakin bir şekilde hesaplayabilmişti.

Tek görebildiği Maren'in tatlı, gülümseyen yüzüydü ve onu geri alana kadar rahat etmeyeceğini biliyordu. Güvende. Ait olduğu yere.

"Ne olacak Steele?" Donovan sessizce sordu. "Karar senin. Ama ne yaparsak yapalım, hızlı hareket etmeliyiz. İki gün içinde yapmamız gereken çok şey var."

Steele arkasını döndü, çenesi hâlâ hayal kırıklığı içinde kilitliydi. Derin bir nefes aldı. Hayır, içeri girip Maren'i oradan çıkarmak için bir gün daha beklemek . Ama bu oyunu akıllıca oynamak zorundaydı. Daha fazla ateş gücüne ihtiyaçları vardı. Bir takım için çok fazla şeyle karşı karşıydılar.

-Ne kadar iyi olurlarsa olsunlar. Ve Maren'i güvenli bir yere götürmeyi ne kadar çok istese de, bu amaca ulaşmak için onun hayatını riske atmayacaktı.

"Sam'i ara. Diğer ekip yola çıksın. Sonra Rio'yla temasa geçip bize nasıl yardımcı olabileceğini öğrenmeliyiz." Dolphin'e baktı. "Bana yerleşkenin planını getir. Hataya hiç yerimiz yok. Bu iş en ince ayrıntısına kadar planlanmalı."

Donovan, "Resnick'i arayacağım," dedi.

Tüm grup sessizliğe gömüldü. Steele bakışlarını Donovan'a çevirdi, gözleri kısıldı.

"Resnick'i neden aradın ki?" Steele talep etti. "Mendoza gibi bir adamın başı büyük belada. Temiz olmasına imkân yok. Önde tuttuğu insan gücüyle mi? Kim evini gözetleme kuleleri ve insanlarla dolu kapılarla koruyan bir orduya sahip olabilir ki? Sadece düşmanları olan ve saldırıdan korkmak için bir nedeni olan birinin böyle bir düzeni vardır." "Peki Resnick bu resmin neresinde? hoşuma gitmiyor. Resnick ne zaman burnunu soksa, işler çok karışıyor. İsteyeceğim son şey, Maren'i kurtarmaya çalışırken Sam Amca'nın ensemizde soluması.

çılgın bir adam kaçırma olayından uzak tutmak için." "Hooyah," diye mırıldandı Cole.

"Aynen öyle, hooyah," diye katıldı Dolphin. "Bu bile benden bir hooyah alır," dedi P.J..

Baker ve Resnick de aynı fikirde olduklarını dile getirdiler.

Donovan, işler kontrolden çıktığında Sam'in her zaman yaptığı gibi ellerini kaldırdı ve sakinleşmesini istedi.

"Bu iş isyana dönüşmeden önce, şöyle bir şey var. Resnick'in Mendoza hakkında bize yardımcı olabilecek bir istihbaratı olabilir. Ya bize kaynak sağlayabilirse? Daha da iyi olur. Sam Amca'nın cebimizde olması bize kesinlikle yardımcı olur.

Maren, elimizden gelen her şeyi yapmamamız ve her türlü avantajı kullanmamamız için çok önemli."

Grup sessizliğe gömüldü. Donovan büyük bir puan kazanmıştı ve bunun farkındaydı. O böyle söyleyince, Resnick'e danışıp danışmama konusunda tartışamazlardı. Eğer bu onlara Mendoza'ya karşı üstünlük sağlayacaksa, ondan yararlanmamak aptallık olurdu.

"Tamam, sen Resnick'i ara," diye kabul etti Steele. "Önce Rio'yla konuşup bu tarafa gelmesini sağlayacağım ve ona bir helikoptere ihtiyacımız olduğunu söyleyeceğim. Eğer ulaşabileceği ve zamanında buraya getirebileceği ekip üyeleri varsa, onları da diğer ekiple birlikte çekerim. Cole, Donovan ve ben bu aramaları yaparken, Sam'le bağlantı kurmanı istiyorum. Ona durum hakkında bilgi ver ve diğer ekibe buraya gelebilmeleri için en kısa sürede ihtiyacımız olduğunu söyle."

"Tamamdır patron," dedi Cole. "Şu gösteriyi hemen başlatalım."

BÖLÜM 18

Mendoza'nın yerleşkesinden iki mil **ötede** herkes rapor verirken **STEELE** sabırsızlıkla kaynıyordu. İlk gelen Rio'ydu, yanında sağ kolu Terrence vardı. Diego, Rio'dan birkaç saat sonra gelmişti. Steele sadece Rio'nun ekibinin geri kalanının bu kadar kısa sürede gelemediğini varsayabilirdi.

Nathan ve Joe ekipleriyle birlikte uçakla gelmişlerdi ve onlara Sam eşlik ediyordu. KGI karargâhında sadece Garrett ve Ethan kalmıştı. Sam bu görev için her şeyi göze almıştı. Maren de onlardan biriydi ve o güvende olana kadar dinlenmeyeceklerdi.

Ve nihayet Resnick, Kyle Phillips ve Resnick için çalışan kara operasyon ekibiyle birlikte gelmişti. Steele'in Kyle'in ekibinin hükümet onaylı mı yoksa tamamen kayıt dışı mı olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Steele'in parası ikincisindeydi. Vergilerinin kara operasyon ekibinin maaşını ödediğinden emindi ama bu para da diğer pek çok şey gibi bir kara delikte kaybolmuş ve ABD hükümetinin izniyle saçma sapan bir harcama olarak kaydedilmişti.

Resnick ve Kyle Phillips aceleyle Steele, Rio, Donovan ve Sam'in durduğu yere geldiler. Ekipler, Resnick'in söyleyeceklerini dinleyebilmek için gevşek bir şekilde etrafta toplandılar. Her zamanki gibi Resnick'in ağzının kenarından bir sigara sarkıyordu ve bir tanesini bitirir bitirmez hemen

bir başkasını yaktı. Steele daha önce hiç bu kadar gergin ve tedirgin bir piçle karşılaşmamıştı. KGI'nın geçmişte onları sikip attıktan sonra Resnick'le öpüşüp barışmış olması hâlâ pek hoşuna gitmiyordu. Ama onu kullanıp kullanmamak Sam'in kararıydı. Ancak şimdi Steele'in hoşuna gitse de gitmese de daha fazla kişisel çıkarı vardı. Maren sadece derisinin altında değildi. Kalıcı olarak onun içindeydi. Ona aitti. Maren fark etse de etmese de, Steele hak iddia ediyordu.

Resnick'in söyleyeceklerini dinleyecekti ama bu hâlâ onun göreviydi ve kendi bildiği şekilde yapılacaktı. Resnick'in onlar için söyleyecekleri her neyse, oldukça önemli olmalıydı çünkü Resnick telefonda bir bok söylemeyi reddetmişti. Bunun yerine, kara operasyon grubuyla birlikte lanet olası bir uçağa atlamış ve raporunu şahsen vermek için aceleyle aşağı inmişti. Bu saçmalık için zamanları yoktu. Steele harekete geçmek için can atıyordu. Raporlarla ve istihbaratla uğraşmayı ne kadar çabuk bırakırlarsa, Maren de o kadar çabuk kollarına, güvende olduğu yere dönecekti. Ve onu bir daha asla korumasız bırakma hatasına düşmeyecekti.

"Zaman kaybediyoruz," dedi Steele sabırsızca. "Ne söyleyeceksen söyle de gidelim. Kaybettiğimiz her dakika, Maren'in o piçin elinde olduğu bir dakika daha demek."

Resnick başını salladı ve ağzına bir sigara daha attı. "Bakın, Mendoza gırtlığına kadar silah ve uyuşturucu kaçakçılığına batmış durumda. Siz Alex Mouton'u alaşağı ettikten ve tüm operasyonunu dağıtıp mal varlığına el koyduktan sonra ortaya çıkmasını KGI'nın ilginç bulacağını düşündüm."

Sam'in bakışları keskinleşti. Alex Mouton karısı Sophie'nin babasıydı, daha doğrusu amcasıydı, çünkü daha sonra Sophie'nin babasının aslında Alex'in erkek kardeşi olduğu ortaya çıkmıştı. Dünya Mouton kardeşler olmadan kesinlikle daha iyi bir yerdi. Sophie'ye ve KGI'ya azımsanmayacak kadar acı çektirmişlerdi. Ama özellikle Sophie'ye.

"Mouton'un bıraktığı yerden devam etti. Onun operasyonlarını devraldı. Hızla genişledi."

Cole, "Lanet olası Whac-A-Mole gibi," diye mırıldandı.

Resnick başını salladı. "Her indirdiğimizin yerine iki ya da daha fazlası geliyor. Bu köpeklerin birbirini yediği bir iş. Eğer biz onları alaşağı etmezsek, onlar birbirlerini alaşağı ediyor. Zayıflar itlaf ediliyor ve güçlü, acımasız olanlar zirveye çıkıyor."

"Mendoza hakkında ne gibi istihbaratınız var?" Steele konuya girmeye kararlı bir şekilde araya girdi. Boş gevezeliklerle çok fazla zaman kaybediyorlardı.

"Kurnaz piç kurusu," diye mırıldandı Resnick. "Lanet bir yılan balığı kadar kaygan. Çoğu insanın iç çamaşırı değiştirdiği gibi isim ve görünüş değiştiriyor. Onun hakkında bir düzine farklı takma adla profillerim var ve bunlar sadece bildiklerim. Muhtemelen benim bilmediğim bir o kadar daha vardır. Batı'daki her devlet kurumunun ona karşı büyük bir ilgisi var. Teşkilatımın en çok arananlar listesinde dört numarada, ama yakında yakalanmazsa kısa sürede bir numara olacak. Onu istiyorum. Bu yüzden buradayım ve ekibim de burada. Yardım etmek için elimizden geleni yapacağız. Mendoza'yı yakalarsak, kimliğini doğrulamak için DNA örnekleri almam gerekecek çünkü birçok kez estetik ameliyat geçirmiş ve parmak izleri bile ameliyatla değiştirilmiş."

Steele, "O zaman oyalanmayı bırakalım ve işe koyulalım," dedi.

tahriş içinde.

Donovan, "Steele'e katılıyorum," dedi.

Etrafta anlaşılmaya varıldığına dair mırıltılar vardı.

Resnick başını salladı. "Senin çağrın. Sam bunun senin görevin olduğunu söyledi."

"Gidelim," dedi Steele. "P.J., Cole, siz ikiniz Joe ve Skylar'ı yanınıza alın. Pozisyon alın ve helikopterle geldiğimizde alabildiğiniz kadarını alın." Sonra Kyle Phillips'e baktı. Genç denizcinin ondan emir almaktan hoşlanmayacağını biliyordu ama bu çok kötüydü. "Sen ve ekibin karadan gireceksiniz. Geri kalanımız helikopterle girecek. Helikopteri gördüğünüzde içeri girin ama Maren'in çapraz ateşe yakalanmadığından emin olun."

"Evet efendim," dedi Kyle.

Kyle dönüp ekibine işaret etti ve onlar da Mendoza'nın holdinginin çevresindeki ormana doğru yola koyuldular.

Steele kalan takım üyelerini gözden geçirdi. Kendi ekibinden kalan Baker, Renshaw ve Dolphin ile diğer ekipten Nathan, Edge ve Swanny'nin yanı sıra Sam, Donovan, Rio, Terrence, Diego ve Resnick ile birlikte toplam on üç kişiydiler. Mendoza'nın adamları ne kadar ağır silahlı olursa olsun bu operasyonda başarılı olmak için yeterli sayıya sahiptiler.

"Rio'nun getirdiği helikopteri mi uçuruyorsun?" Steele Donovan'a sordu.

Donovan başparmağını Nathan'a doğru salladı. "Helikopterler hakkında benden daha çok şey biliyor. Ben hemen hemen her şeyi uçurabilirim ama o daha iyi uçuruyor."

"Gidelim o zaman."

Hızlı bir silah kontrolü yaptılar, telsizlerini ve alıcılarını test ettiler ve sonra havalandılar. Steele herkes görevlerini netleştirene kadar kontrol listesini kısık sesle tekrarladı.

Helikopter alçaktan vızıldayarak ağaçların tepelerini kırıptı ve ardından yerleşkenin yayıldığı açıklığa daldı. Helikopterin içindeki atmosfer gergindi. İfadeler odaklanmış ve acımasızdı. Tüfekler havaya kalkmış, duvarların içine helikopterle inmeye hazırlanırken sıkıca kavranmıştı.

"İşaretimle," diye bağırdı Steele.

Helikopter yaklaştı ve yerden birkaç metre yükseklikte havada asılı kaldı. Altlarında adamlar her yöne dağılmış, siper almışlardı.

"Git! Git! Yürü!" Steele bağırdı.

Tüfekleri havada, helikopterin iki yanından aşağıya indiler. Steele göz ucuyla nöbetçi kulelerindeki adamların sinek gibi düşmeye başladığını gördü. Keskin nişancılar işlerini yapıyorlardı.

Etraflarını saran kaosla birlikte dağıldılar. Şiddetli bir patlama yeri sarstı, duman ve taş parçaları avluya savruldu. Silah sesleri havayı doldurdu. Boğuk bağırışlar, birkaç çığlık. Kahretsin, kadınlar vardı.

"Kadınlara dikkat edin," diye mikrofonuna bağırdı. "Mümkün olduğunca az kayıp verin. Tüm evin taranmasını istiyorum. Maren'i bulun ve korunduğundan emin olun."

Steele onay beklemeden avluda ilerledi, gözleri Maren'den bir iz arıyordu. Mendoza'nın adamlarının çoğu yüzüstü yere yatmış, KGI ve Resnick'in ekibi yere yatmaları ve öyle kalmaları için bağırırken ellerini başlarının arkasında kavuşturmuşlardı.

"Muhafız kuleleri temiz," dedi P.J. telsizle. "Sizin yardımcınız olmak için harekete geçiyoruz."

Steele silah sesleriyle çoktan parçalanmış olan cam kapılara doğru aceleyle ilerledi. İçeri girdiğinde duvarlara yakın durarak her odada gizlice ilerledi. Evin ortasındaki geniş oturma odasına geldiğinde, Mendoza'nın silahlı korumalarından biri elinde makineli tüfekte belirdi. Ateş edeceğini işaret eder etmez Steele onu yere düşürdü. Cesedin üzerinden atladı ve merdivenlere çarptı.

Üst katta kimse yoktu. Sessizdi ve odalar boştu. Yatak odalarını ve iki banyoyu hızlıca gözden geçirdi ve en son Mendoza'nın çalışma odası gibi görünen yere geldi. Boş olduğunu görünce yemin etti. Maren hangi cehennemdeydi?

Mikrofona "Rapor verin," dedi. "Üst kat temiz. Maren'den iz yok."

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra diğerleri teker teker giriş yaptı. Maren ya da Mendoza'dan iz yoktu.

"Aşağı geliyorum," dedi Steele. Donovan,

"Alt kat temiz," diye bildirdi.

Steele adımlarını ikişer ikişer attı ve Donovan, Sam ve Dolphin'in durduğu oturma odasına daldı.

"Nerede lan bu kız?" Steele talep etti. "Bir şeyleri gözden kaçırıyor olmalıyız. Piç herifin biz yere çakıldığımızda onu ve kendisini sakladığı bir delik olmalı."

"Dışarısı güvenli. Kyle Phillips ve ekibi bizimkilerle birlikte şu anda ayak takımını topluyor," dedi Donovan.

"Bu çok kolay oldu," diye homurdandı Sam. "Bizi beklediklerini söyleyebilirim ama ateş etmeye başladığımızda yaşanan panik ve kaosa bakılırsa Mendoza'nın muhafızları pantolonları aşağıdayken yakalanmışlar. Resnick'in tarif ettiği adama hiç benzemiyor."

Steele'in bu konuda çok kötü hisleri vardı ve içgüdüleri onu asla yanlış yönlendirmedi.

Resnick içeri daldı ve ilk kez ağzından sigara sarkmıyordu. Kızgın ve sinirli görünüyordu.

"hiçbir şeyimiz yok," dedi. "Alanlar güvenli. Kuledeki muhafızlar dışında çok az kaybımız var. Çatışma başladığında yeterince hızlı pes edemediler."

Steele, "Mendoza'nın adamlarının başında nöbet tutmayan herkesi içeri alın," diye emretti. "Tüm bölgenin baştan sona taranmasını istiyorum."

Bir saat sonra KGI üyelerinin hepsi yüzlerinde asık bir ifadeyle oturma odasında toplandı. Rio ve Terrence mutfaktan çıktıkları sırada Dolphin, Baker ve Renshaw'ı peşine takarak merdivenlerden indi.

"Bunu buldum," dedi Dolphin, katlanmış bir kâğıt parçası uzatarak. "Okusan iyi olur Steele. Hoşuna gitmeyecek."

Steele kâğıdı takım arkadaşının elinden kaptı ve hızla açarak içindekileri taradı.

Mendoza, KGI'ı adamlarından birinden öğrenmiş. KGI ile olan bağlantım da dahil olmak üzere her şeyi biliyorlardı. Mendoza bana ayrılacağımızı ve mevcut personelinin harcanabilir olduğunu söyledi. Onlardan kurtulmak için sana güveniyordu. Tek bildiğim estetik ameliyat için Paris'e gideceği ve sonra yeniden başlamak için taşınacağı. Planlarında işbirliği yaparsam bana zarar vermeyeceğine söz verdi. Aklımı kadar korkuyorum ama bana emrettiği şeyi yapmaktan başka seçeneğim yok. Ameliyattan sonra iyileşmesine nezaret etmemi istiyor. Eğer bunu bulursanız, lütfen bilin ki

Bunun olmasını engellemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Seni tekrar görmeyi umuyorum ve vazgeçmemen ve beni tekrar bulman için sana tüm inancımınla güveniyorum.

Maren

Kâğıt Steele'in elinde sallandı. Diğerleri okumak için etraflarına toplandılar ve Sam kâğıdı Steele'den aldı, okudukça yüz ifadesi daha da öfkeli bir hal alıyordu.

"çocuğu!" Steele küfretti.

Yumruğunu lanet olası bir duvara vurmak istedi. Bu saçmalıktı. Diğer ekiplerin içeri çekilmesini beklememesi gerektiğini biliyordu. Şimdi, beklediği için Maren parmaklarının arasından kayıp gitmişti ve Mendoza'nın ellerinde kim bilir nelere katlanıyordu.

El yazısı, acelesi varmış ve mektubunda da belirttiği gibi aklını kaçırarak kadar korkmuş gibi titrek ve düzensiz bir şekilde karalanmıştı. Bunu yazarak bile büyük bir risk almıştı. Mendoza bunu fark etseydi, kendini öldürtebilirdi.

Onu böyle bir durumda hayal etmek istemiyordu. Mendoza'nın elinde güçsüz bir piyon. Güzel ve zeki bir kadındı. Mendoza'nın ona olan ilgisinin tamamen profesyonel olduğuna bir an bile inanmadı. Onun korkmuş, sindirilmiş, tehdit edilmiş olduğunu düşünmek onu hasta ediyordu.

Aklını kaçırmadan önce kendini toparlaması gerekiyordu. Tüm olasılıklarla kendine işkence ediyordu. Bunu kapatması gerekiyordu. Onu daha önce pek çok görevde taşımış olan sakin, katı dış görünüşünü bulmalıydı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Resnick. "Bu hiç iyi değil. Hem de hiç iyi değil. Onu tekrar bulma şansımız en iyi ihtimalle çok az. Ona en çok bu kadar yaklaşabildik. O her zaman oyunun bir adım önündedir. Ne zaman yaklaşırsak, tekrar ortadan kayboluyor. Bu yıllardır devam ediyor."

"Paris'e gidiyor. Ne bulabilirsin, Resnick?" Sam talep etti.

Resnick elini saçlarında gezdirdi ve hemen cebinden buruşuk bir sigara paketi çıkardı. Bir tane yaktı ve uzun bir duman çıkarmadan önce derin bir nefes aldı.

"Biliyorsam ne olayım," diye itiraf etti. "Kullandığı son üç cerrah -bildiğimiz kadarıyla- ameliyatının ertesi günü ölü bulundu. Eğer ameliyat için Paris'e gidecekse, ameliyatı yapan talihsiz her kimse muhtemelen yirmi dört saat içinde ölmüş olacaktır. Mendoza dikkatlidir ve hiçbir şeyi şansa bırakmaz. Maren'in ne yazdığını gördün. Puşt herif adamlarını taşaklarıyla ortada bıraktı. Onun kirli işlerini yapmanızı ve onun için çalışan herkesi ortadan kaldırmanızı bekliyordu."

"Her birinin sorgulanmasını istiyorum," dedi Steele. "Söyledikleri her şeyin, ne kadar önemsiz görünürse görünsün verebilecekleri her bilginin tam bir raporunu istiyorum. Mendoza'nın burada en son ne zaman görüldüğünü ve ne zaman ortadan kaybolduğunu bilmek istiyorum. Eğer Maren ile Paris'e doğru yola çıktıysa, zamanımız tükeniyor demektir. Resnick, Mendoza'nın Paris'te kullanabileceği plastik cerrah hakkında ne bulabilirsen bana getir. Bu bilgiyi almak için kimi patlatman gerektiği umurumda değil."

Sonra Dolphin'e döndü.

"Ekibim benimle helikopterde buluşsun. Onlara hemen harekete geçmelerini söyle."

Dolphin başını salladı ve arkasını döndü. Steele oturma odasında toplanan grubu inceledi ve gözünü kırpmadan Sam'e baktı.

"Benim görevim. Benim yolum. Bu kişisel bir mesele. Bizden biriyle uğraştı. Siz söylemeniz de söylememeniz de bu piçi alaşağı edeceğim. Bunu KGI ile yapmayı tercih ederim, ama bu konuda bana herhangi bir sıkıntı verirsiniz, ekibimi de yanıma alıp giderim."

Sam'in kaşları kalktı ve Steele'in hararetli açıklaması karşısında aynı derecede şaşırılmış görünen Rio ve Donovan'la bakiştı.

"O senin," dedi Sam yavaşça. "Ama her adımda beni de işin içinde tutacaksın. Ne zaman, nerede ve nasıl olacağını her zaman bilmek istiyorum. Maren hepimiz için önemli. Bu konuda onu zor durumda bırakmayacağım."

Rio, "Lanet olsun, hayır," diye mırıldandı. Sonra Steele'e baktı. "Desteğe ihtiyacın olursa beni ara. Bize haber verdiğin anda ekibim hazır olacak."

Steele başıyla onayladı. "Bunu takdir ediyorum ve yardıma ihtiyacım olursa arayacağım. Bu iş berbat edilemeyecek kadar önemli."

Donovan sessizce, "Ben de seninle geliyorum," dedi. "Bu pazarlığa açık bir konu değil."

"Tamam, hatırladığın sürece-"

Donovan sözünü onun sözünü kesti. "Evet, evet, biliyorum. Senin görevin. Senin yolun. Merak etme. Ayak parmaklarına basmayacağım."

"Birbirimizi anladığımız sürece. Şimdi izin verirsiniz, ekibimle buluşmam gerekiyor, böylece buradan çıkıp bir uçağa atlayabiliriz."

"Bizim için endişelenme," dedi Sam kuru bir sesle. "Buradaki temizliği biz hallederiz."

Steele cevap vermedi. Çoktan kapıdan çıkmak üzereydi.

Ekibi helikopterin yanında bekliyordu ve yanına geldiğinde ona umutla baktılar.

"Olay nedir?" Cole talep etti. "Maren hangi cehennemde?"

Steele kısa bir süre sonra, "konuya geleceğim," dedi.

Yüzünde endişeli bir ifadeyle duran P.J.'ye dikkatle baktı.

"Maren burada değil. Bildiğimiz kadarıyla Mendoza onu kaçırdı ve estetik ameliyat için Paris'e gidiyor. Görünüşe göre Maren'in yeteneklerinin iyileşmesine yardımcı olmasını istiyor."

"Siktir," diye mırıldandı P.J.

"Onun peşinden gidiyoruz ama P.J., bunu halledip halledemeyeceğini bilmem gerek."

Kaşları çatıldı ve ona "ne oluyor lan" der gibi bir bakış attı.

"Ne bulacağımızı bilmiyoruz," dedi yumuşak bir sesle. "Mendoza onu bir süredir elinde tutuyor. Onu yanında tutuyor ve kendi itirafına göre korkudan aklını kaçırmış durumda. Maren kolay kolay korkmaz, bu yüzden bana göre bu pislikten korkmak için bir nedeni var. Bununla başa çıkabileceğinden emin olmalıyım. Bu görevden ekilirsen beni kızdıramazsın."

P.J.'in gözlerinde şiddetli bir parıltı vardı. Cole'un kolu destek olmak için otomatik olarak ona dolandı ve omuzlarını sıktı.

"İyi olacağım," dedi P.J. sakin bir sesle. "Maren çoğumuzun en kötü anlarını gördü. Bize en çok ihtiyaçı olduğu anda onu yüzüstü bırakmamın imkanı yok. Ve eğer o pislik onu herhangi bir şekilde incittiye, taşaklarını kendim çıkaracağım."

Cole sırtıttı ve Dolphin bir hooyah mırıldandı.

Steele başıyla onayladı. "Tamam, şimdi bunu aradan ıkardığımıza göre, geri çekiliyoruz ve Paris'e doğru yola ıkıyoruz. Resnick kapsamlı bir yeniden yapılandırma için gerekli beceri düzeyine sahip plastik cerrahlar hakkında elinde ne bilgi varsa bulacak ve mümkün olan en kısa sürede bize ulaştıracak. Bu arada biz de yola ıkıyoruz."

BÖLÜM 19

MAREN sessizce Mendoza'nın -daha doğrusu kendi adını verdiği Tristan Caldwell'in- dinlendiği yatak odasına girdi. Kadın yaklaştığında adam kıpırdandı. Ameliyattan yeni çıkmış ve ağrı kesicilerle uyuşturulmuş olmasına rağmen bu kadar hafif uyumasına şaşırmaı çoktan aşmıştı. Uyanık ve farkındaydı ama uykusunda öldürölmekten korkmak için iyi bir nedeni varmış gibi görünüyordu. Şüphesiz hayatı boyunca pek çok düşman edinmişti. Ya da belki de kendisini öldürmeye çalışmayacağına dair ona tam olarak güvenmiyordu. Cesaretinin olmasını diledi, çünkü eğer cesareti olsaydı fena halde baştan çıkabilirdi.

"Ah, buradasın," dedi Tristan.

Adam onun eline uzandı ama kadın elini çekti, onun yerine yüzündeki sargılara doğru kaldırdı. Ameliyatının üzerinden on iki hafta geçmişti ve büyük bandajlar çıkarılmıştı; şimdi iyileşmekte olan kesi yerlerinin üzerinde sadece daha küçük gazlı bezler duruyordu.

Ameliyatı küçük değildi. Tüm yüzü yeniden yapılmış, burnu ve elmacık kemikleri yeniden yapılandırılmıştı. Çenesi bile. Korkunç derecede acı verici olmalıydı. Bunu düzenli olarak yaptığını hayal bile edemiyordu. Ama iyileşmesi uzun sürse bile, hayal edebileceğinden daha hızlı ilerleme kaydetmişti.

"İyi görünuyorlar," dedi hızlıca.

Konuşmalarının onun sağlığından uzaklaşmasına asla izin vermemeye dikkat ediyordu. Onunla herhangi bir yakınlık kurmak istemiyordu.

Aralarında. Ona herhangi bir hastaya davrandığı gibi davranıyordu. Mesafeli ve profesyonel. Esir tutulduğunu ve deli bir adamın kaprislerine maruz kaldığını umursamadı.

"Bana çok iyi baktın Maren. Bu kadar hızlı iyileşmeme şaşırmadım. Sence bandajların geri kalanı ne zaman çıkar?"

"Ben olsam bir hafta daha verirdim," dedi.

Muhtemelen şimdi çıkabilirlerdi ama acelesi yoktu. Adam kendini tamamen iyileşmiş olarak gördüğünde neler olacağından korkuyordu. Ona dokunmayacağına dair verdiği sözü tutmasına rağmen, giderek daha cesur davranmaya başlamıştı. Adamın iyileşmek için sabırsızlandığını ve harekete geçmeye hazır olduğunu anlayabiliyordu.

Adam elini karnının üzerine koyduğunda irkildi. Kendini hareketsiz kalmaya ve geri çekilmemeye zorladı. Onu kızdırmak istemiyordu ama kendisine dokunmasını da istemiyordu.

Ona karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmamıştı ve bu onu şaşırtmıştı. Dokunuşları daha samimi hale gelmişti ve konuşması bile tehditkâr değildi ve neredeyse ... şefkatliydi. Sanki ondan hoşlanmasını istiyordu. Ona ne kadar nazik davranırsa davranırsın, Stockholm sendromuna yenik düşmeyecekti. Gitmek istiyordu. Ona ne kadar iyi davranırsa davranırsın bu değişmeyecekti.

"Yakında göstermeye başlaman gerekmiyor mu?" diye sordu.

Girmek istemediği bir bölgeye doğru hızla ilerliyorlardı. Elini çekmesi için yana doğru hareket etti. "Yakında," diye kabul etti, daha fazlasını söylemek istemiyordu.

"Babanın çocuktan haberi var mı?"

Ona bakarken gözlerini kıstı ve ilk kez göz teması kurdu. Artık gözlerini dumanlı bir maviye dönüştüren renkli lensler takıyordu. Ameliyatının ertesi günü lensleri taktığından beri onu lenssiz hiç görmemişti. Saçları artık sarıya boyalıydı ve estetik ameliyatla birlikte yüzü de dramatik bir şekilde değişmişti.

"Hayır," diye cevap verdi, bu cevabın Tristan'ı memnun edeceğini düşünüyordu.

Ve bu onu memnun etmiş gibi görünüyordu. Adamın gözlerinden memnuniyet fışkırıyordu ama aynı zamanda kadının tüylerini diken diken eden sahiplenici bir ışıkla yanıyorlardı. Bunu yapmak ona ne kadar acı verse de ona biraz hak vermek zorundaydı. Adam onun ihtiyaçlarını karşılamış, kendisine saygı gösterilmesini sağlamış ve çalışanlarından da aynısını talep etmişti. Kosta Rika'daki yerleşkesinde de ona böyle davranılmıştı. Mahkûm yerine şımartılmış bir misafir.

Tristan, "Temas kuramayacağına göre iyi olmuş," diye mırıldandı. "Sen benimsin, Maren. Çocuğun da öyle."

Dondu kaldı, elleri aniden titremeye başladı. Bandı bir kez daha sabitledikten sonra ellerini gazlı bezden çekip aldı ve sözlerinin üzerinde yarattığı etkiyi görmemesi için yanlarına koydu. Adamın açıklamasına karşılık vermemek için dudağını ısırırdı. Patlaması ona hiçbir şey kazandırmayacaktı.

"Bu akşam terasta yemek yemek istiyorum. Armand'a söyle, o ayarlasın. Elbette sen de katılacaksın," dedi.

Sanki böyle bir seçeneği varmış gibi.

"Şimdi dinlenmek istiyorum," dedi umursamaz bir tavırla. "Seni sabah bekliyorum. O zaman bandajları çıkarmak isterim."

İtiraz etmeye başladı ama bunun bir işe yaramayacağını biliyordu. Adam ne isterse onu yapıyordu ve muhtemelen sargıları çıkarma konusunda ağırdan aldığını çoktan anlamıştı.

Kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtığı anda Armand ona odasına, daha doğrusu hapishanesine kadar eşlik etmek üzere dışarıda duruyordu.

Hapishaneler kadar kötü değildi. Lüks ve konforun doruk noktasıydı. İsteyebileceği ya da ihtiyaç duyabileceği her şeye sahipti. En çok istediği şey dışında. Özgürlüğü. Korku içinde yaşamaktan bıkmıştı. Mendoza/Tristan'ın etrafında parmak uçlarında dolaşmaktan ve her gün onun sözünü tutmayıp kendisini ona zorla kabul ettireceğinden endişe etmekten. Ya da daha kötüsü, onu çocuğundan kurtarmaya karar vermesinden.

Endişeden kendini hasta ediyordu. Yediği her yemek, ikram edilen her içecek konusunda paranoyaktı. Her zaman ona düşük yapmasına neden olacak bir şey vermesinden korkuyordu. Böyle yaşanmazdı ve bu onu yıpratıyordu. Onun yumuşak tavrına güvenmiyordu. Onu hazırlıksız yakalayacağından ve en olduğu anda saldıracağından endişeleniyordu. Bu yüzden kendini çelikleştirdi ve her zaman uyanık kaldı. Ve bu onu hızla yıpratıyordu.

Kilosu ve yorgunluk canına okuyordu.

Armand duvarı itti ve odasına doğru yürürken onun yanına düştü. Kapıda durakladı ve daha önce fark etmediği bir çantayı almak için uzandı.

"Bunları kullanabileceğini düşündüm," dedi.

İçine göz atarken alnı şaşkınlıkla kırıştı. Bir kitap çıkardı ve bunun resimlerle ve hamileliğin ay ay analiziyle tamamlanmış adım adım bir hamilelik el kitabı olduğunu gördü.

Çantada ayrıca birkaç şişe vitamin ve çok çeşitli paketlenmiş ikramların yanı sıra gurme çikolatalar ve çeşitli çay poşetlerinden oluşan koca bir kutu vardı. Ayrıca geride bıraktıklarının yerine bir çift okuma gözlüğü de vardı.

Adamın nezaketi karşısında şaşkına dönmüştü. Yoksa bunu ayarlayan Tristan mıydı? Nedense onun kendisine bir şey vereceği düşüncesi midesini düğümledi.

"Bunu bana o mu gönderdi?" diye sordu kısık bir sesle.

Armand başını salladı. "Onları senin için aldım. Pek iyi beslenemiyorsun. Çayların ve paketlenmiş atıştırmalıkların seni daha rahat hissettireceğini düşündüm."

Aklını okuduğu ve uyuşturulmaktan korktuğunu fark ettiği için şok olmuş bir halde ona bakakaldı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, başka ne diyeceğini bilemiyordu.

Armand tek kelime etmedi. Sadece arkasını döndü ve uzaklaştı. Kapısına birkaç adım kala geri döndü.

"Bu akşam onunla terasta yemek yiyeceksin. Ama yarın kahvaltınızı odanızda yapacaksınız."

bandajlarını çıkarın. Bundan sonra, yarın akşama kadar size ihtiyacı olmayacak. Akşam yemeği resmi yemek salonunda servis edilecek. Ona göre giyin. Dolabında bir şey var. En altta da bir kutu ayakkabı. Şifonyerindeki mücevherleri takmanı istiyor. Talimatlarına uyduğundan emin ol. Onu kızdırma, Maren. Bu noktaya kadar sana ne kadar nazik davranmış olursa olsun, onun istediğini elde etmeye alışkın bir adam olduğunu ve engellendiğinde pek de iyi bir insan olmadığını unutmamalısın."

Sinirle dudaklarını yaladı. Armand onun için alışverişe mi gitmişti? Dolabına mı girmişti? Yatak odasında? Ve şimdi de kitabı, vitaminleri ve şekerlemeleri getirerek ona iyilik yaptıktan birkaç dakika sonra omurgasını sertleştiren emirler veriyordu.

"Vitaminlerini de al," dedi Armand sertçe. "Düzgün beslenmeyerek ve vitaminlerini almayarak bebeğine hiçbir iyilik yapmıyorsun."

O pisliğe doktor olduğunu ve kendine gayet iyi bakabileceğini söylemek istedi ama öyle olmadığını biliyordu ve kabul etmekten ne kadar nefret etse de o haklıydı. Kendisine ve çocuğuna daha iyi bakması gerekiyordu.

"Yemeğinize bir şey koymasına izin vermeyeceğim," dedi Armand, neredeyse duymadığı kısık bir sesle. "Bütün yemeklerin hazırlanmasını ben denetliyorum. Bebeğiniz güvende. Söz veriyorum."

Bu sözlerle birlikte karanlık koridorda kaybolup gitti. Kadın şaşkınlıkla çantaya baktı. Etrafı delilerle çevriliydi. Bir an Armand gerçekten de iyi görünebiliyordu. Ya sonra? Ona Tristan'ın kiralık katili olduğunu hatırlattı. Onun infazcısı. Onun ayak işlerini yapan Carlos bile Tristan'ın dediği gibi harcanabilir olarak geride bırakılmıştı. Sadece Armand onlara Kosta Rika'dan Paris'e, oradan da Tanrı bilir nereye kadar eşlik etmişti.

Maren kendini odasına bıraktı, hâlâ nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmadığı için şaşkıındı. Herhangi bir yerde olabilirdi. Tristan'ın Paris'te kiraladığı daireden ayrıldıklarında Armand onun gözlerini bağlamıştı. Bütün gün gözleri bağlı kalmıştı.

tüm yolculuk boyunca. Uçakta geçen saatlerin sayısını unutmıştu. Bir saat de olabilirdi, on saat de. Saatine bakmadığı için geçen zaman hakkında hiçbir fikri yoktu.

Gidecekleri yere vardıklarında Maren korkunç evin içine sokulmuş ve gözbağı çıkarılmıştı. Arazinin dışına hiç çıkmamıştı ve sadece çok kısa aralıklarla ve sadece Armand koluna cırt cırt takılıyken dışarı çıkmasına izin veriliyordu.

Hava ılımlıydı. Çok sıcak değildi. Geceler daha serin olmasına rağmen çok serin de değildi ve nedense dağlarda oldukları fikrine kapıldı. Belki de zengin çam kokusu ve havanın berraklığıydı.

Sıcak bir banyo yapmayı düşünemeyecek kadar yorgun bir halde yatağına uzandı. Hızlı bir duş kulağı çok daha cazip geliyordu, böylece çok daha hızlı uyuyabilirdi. Kendini sürükleyerek kalktı ve kapısının güvenli bir şekilde kilitlendiğinden emin olduktan sonra banyoya girdi. Tristan'ın bu kadar çabuk yataktan kalkacağından şüphelenmesine rağmen, söz konusu Tristan olduğunda herhangi bir şeyi varsaymak aptallık olurdu. Gardını indirdiği gün, onu pişman edeceği gün olacaktı.

Ekstra bir güvenlik önlemi olarak banyoyu kilitledi ve ardından duşu açarak buharın yükselmeye başlamasını bekledi. Spreyin altına girdiğinde yüzünü spreye doğru çevirdi ve rahatlatıcı sıcaklığı içine çekerek vücuduna çarpmasına izin verdi.

Elleri vücudundan aşağı, hâlâ ince olan beline doğru kaydı. Kilo vermişti ve bu kaybetmeyi göze alamayacağı bir kiloydu. Eğer daha dikkatli olmazsa, Tristan'ın yapmasından korktuğu şeyi yapacaktı. Kendisine ve çocuğuna daha iyi bakmayarak bebeğine zarar verebilirdi.

"Bir şekilde bundan kurtulacağız," diye mırıldandı elleriyle bebeğinin yattığı yeri düzeltirken. "Baban bizim için gelecek. Buna inanmak zorundayız. Henüz senden haberi olmayabilir ama öğrendiğinde bizi koruyacağını biliyorum. Bize sırtını dönmeyecektir, bebeğim. Sadece ona ulaşmanın bir yolunu bulmalıyız."

Düşüncelerinin ağırlığından sıyrıldı ve hızla saçlarını yıkadı. Dışarı çıkıp etrafına bir havlu sardıktan sonra ıslak saçlarını taradı ve Tristan'ın ona verdiği giysileri giymeye başladı.

Onun için ayarladığı kıyafetlerin kalitesine ve tasarımına bakılırsa, aralarında platonik bir ilişki olmayan planları vardı. Aksi takdirde neden seksi, açık iç çamaşırlarıyla uğraşsındı ki?

Her gün onun o adımı atacağı ve ona geçmeyeceğine söz verdiği çizgiyi geçeceği korkusuyla yaşadı. Saf bir aptal değildi. Onun bu sözü tutmaya niyeti olmadığını biliyordu. Ama onu zorlamak yerine ona kur yapmaya kararlı görünüyordu. Asıl soru, sabrının tükenmesi ve baştan çıkarma yönteminin işe yaramadığını anlamasının ne kadar süreceğiydi.

İşler o noktaya gelmeden çoktan gitmiş olmayı umuyordu.

BÖLÜM 20

RIO derin uykusundan güvenli telefonunun bip sesiyle uyandı. Dikkatlice Grace'den uzaklaştı, Grace uykulu bir itiraz mırıldanıp hemen yanına sokuldu. Gülümsedi ve dönüp komodinin üzerindeki telefona uzanmadan önce başının üstünü öptü.

"İyi bir şey olsa iyi olur," diye hırladı telefonda.

"Elimde KGI'nıza ait olduğuna inandığım bir şey var."

Şok onu sardığında Rio sessizliğe gömüldü. "Hancock? Beni ne sikime çağırıyorsun?"

Titan'ın lideri, Rio'nun kendi eğittiği ve haydut olduğunu düşündüğü adam, havayı sormak için arayacak tipte biri değildi. Rio'yu gecenin bir yarısı arıyorsa ya da hiç aramadıysa, bu hoşbeş etmek için değildi.

"Genç ve güzel bir kadın doktor mu? Bir şey çağırıştırıyor mu?"

Rio yatakta doğruldu. Grace onun yanında uyandı ve karanlıkta onu incelerken sessizleşti.

"Ne tür bir numara çekmeye çalışıyorsun, Hancock? Maren , taşaklarınızı bir tepside sunacağım."

"Eğer onu geri istiyorsan, dikkatini vereceksin. Koordinatları belirten şifreli bir mesaj gönderiyorum. İki gün sonra saat 200'de belirlenen yerde ol. Sakın geç kalma yoksa onun güvenliğini garanti edemem. Ve Rio, onu sadece sana teslim ediyorum. Başka biri gelirse anlaşma iptal olur. Anlaştık mı?"

Rio, "Evet, ," diye mırıldandı.

Telefon kulağında sessizleşti ve Rio telefonu indirdi. Orosu çocuğu. Hancock'un bu işe karışmış olması onu şaşırtmamalıydı. Adamın pek çok karanlık işte parmağı vardı. Hancock'un tam olarak kimin için çalıştığı belli değildi. Titan resmi olarak var olmayan gizli bir hükümet kara operasyon örgütü olarak başlamıştı. Ancak birkaç yıl önce gayri resmi olarak da var olmaktan ve dağıtılmıştı. Ancak Titan hala hayattaydı ve faaliyet gösteriyordu. Grace'in kaçırılmasından sorumlu olan Gordon Farnsworth'u yakalamışlardı ve sonuç olarak Rio ve Grace, Farnsworth'un yetim kızı Elizabeth'i, Grace'in kendini büyük riske atarak iyileştirdiği değerli küçük bir kızı evlat edinmişlerdi.

Rio'nun bu adamla yolunun bir daha hiç kesişmemesi gayet iyi olurdu. Ama anlaşılan kader o kadar nazik değilmiş.

"Rio?"

Döndüğünde karısının endişeli yüzünün kendisine endişeyle baktığını gördü.

"Sorun ne?" diye sordu .

Yanağını kavradı ve alnına bir öpücük kondurdu. "Emin değilim, bebeğim. Arayan eski dostumuz Hancock'tu. Görünüşe göre Maren onun elinde ya da en azından nerede olduğu hakkında bir şeyler biliyor."

Nefesini içine çekti, gözleri endişeyle irileşti. "O iyi mi?"

"Henüz bilmiyorum. Şifreli bilgiler gönderiyor ve onu iki gün içinde teslim edeceğini söylüyor. O bilgiyi almam gerekiyor, sonra da Steele'aramam gerekecek. Onu bulmak için dünyanın altını üstüne getiriyor."

"Gitmek zorunda mısın?"

Yüzünü buruşturdu. "Evet, bebeğim, biliyorum. Üzgünüm. Hancock gelmezsem anlaşmanın iptal olacağını söyledi. Seni ve Elizabeth'i Shea'yı görmeye götüreceğim. Ben Steele'le giderken sen onunla kalabilirsin."

Kız kardeşinden bahsedince gözleri parladı. Sonra gülümsedi. "Ona geldiğimi haber veririm."

Rio gözlerini devirdi. "Telepatiye başlamadan önce bir saniye sakın ol. Shea bu kadar çabuk öğrenirse Nathan'a söyler, Nathan da Sam'e ve diğerlerine söyler ve ben daha ne haltlar döndüğünü anlamadan hepsi öğrenmiş olur."

Gülümsedi ve yorganı geriye attı. "Sen bana onunla bağlantı kurabileceğimi söyleyene kadar bekleyeceğim. Bu arada ben Elizabeth'i uyandırayım, sen çok gizli süper casusluk işlerini hallederken biz de çantamızı hazırlayalım."

"Önce beni öp," diye mırıldandı.

Kadın tatlı ağzını uzattı ve o da sertçe aldı, onu tattı ve onun da kendisini tatmasına izin verdi. Onun öpücüklerinden, aşkından asla bıkmadı. O lanet olası bir mucizeydi. Onun mucizesi. Hayatını kurtarmıştı ve bu onu neredeyse öldürüyordu. Bunu asla unutmayacaktı ve bir daha kendini böyle bir riske atmasına asla izin vermeyecekti.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı. "Ben de seni seviyorum," dedi nefes nefese bir iç çekişle.

"Git Elizabeth'i uyandır. Bilgileri indirir indirmez yola çıkmamız gerekecek. Bizimle KGI yerleşkesinde buluşması için Steele'i arayacağım. O ve ekibi şu anda kim bilir neredeler. Maren'i bulma görevini çok kişisel olarak üstlendi."

Grace bir an kaşlarını çatı, alnı kırıştı. "Steele hiçbir şeyi kişisel almaz, değil mi? O bir insandan çok bir makine gibi. Onun herhangi bir duygusunu ifade ettiğini gördüğümü hiç sanmıyorum."

"Bu konuda derisinin altında ne olduğunu bilmiyorum ama Maren kaybolduğundan beri bir an bile rahat durmadı. Kuralları koydu ve Sam'e bunun onun görevi olduğunu ve hoşuna gitmiyorsa siktir olup gitmesini söyledi."

Grace'in kaşları kalktı. "Belki Steele'in Maren'a karşı bir ilgisi vardır."

Rio güldü. "Bundan şüpheliyim, tatlım. Steele ... şey, o Steele. Takımı için yaşıyor, başka bir şey için değil."

"Eminim senin için de böyle diyorlardır."

Rio durakladı. "Beni oraya sen getirdin, aşkım. Seninle tanıştıgımda önceliklerim bir anda değişti ve bir daha asla arkama bakmadım. Sen ve Elizabeth benim her şeyimsiniz. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gülümsedi ve diz çöküp dudaklarına yakıcı bir öpücük kondurmadan önce adamın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Evet, biliyorum."

* * *

Yirmi dört saat sonra Steele ekibiyle birlikte KGI yerleşkesindeki savaş odasında Rio'nun söz verdiği bilgiyi bekliyordu. Haftalardır doğru dürüst uyumamıştı. Tek amacı olan Maren'i bulmak, uyanıkken her düşüncesini kaplamıştı. Ekibi de aynı şekilde odaklanmıştı. Onları çok çalıştırdığını biliyordu. Talepleri neredeyse insanlık dışıydı. Ama onlar hiç şikâyet etmeden kabul etmiş ve Maren'i bulma isteğini kendi istekleri gibi benimsemişlerdi. Üç ay. Kaybolmasının üzerinden üç lanet ay geçmişti ve şu anda onu bulmaya başlangıçta olduğundan yakın değildi.

Ancak şimdi Rio'nun Maren hakkında istihbaratı olduğuna dair şifreli mesajıyla buraya getirilmişlerdi. Hepsi bu kadardı. Başka bir şey yoktu. Steele sabırsızlıkla kaynıyordu. Burada ne halt ediyorlardı? Eğer Rio Marenin nerede olduğunu biliyorsa, o zaman neden içeri girip onu çıkarmaya hazır bir şekilde havada değillerdi?

Rio savaş odasına adımını attı ve tüm toplantı hazır ola geçti. Sam doğruldu ve odadaki herkes gibi dikkatini diğer takım liderine odakladı.

Rio'nun ekibi onu kuşattı. Hâlâ bir adam eksikleri vardı ve Rio şu ana kadar onun yerini doldurmaya hiç ilgi göstermemişti. Bir adam eksik çalıştırmakla aptallık ettiler. Rio çoktan

adamını değiştirdi ve onu Nathan ve Joe'nun takımıyla antrenman yaptırdı. Ama Rio da Steele gibi her şeyi kendi bildiği gibi yapıyordu, bu yüzden Steele onun mantığını pek de yadırgamadı. Kendi takım üyelerinden birini değiştirmekte acele edeceğinden şüpheliydi. Takımı bırakıp gittiğinde P.J.'yi değiştirmediğinden emindi. Ama o zaman da geri dönmesi hiç söz konusu olmamıştı. Steele bunu düşünmeyi bile reddetti.

"Elinde ne var?" Rio raporunu herkesin duyabileceği kadar yaklaştığında Steele sordu.

Rio açıkça, "Beni Hancock aradı," dedi.

Toplananlardan küfür sesleri yükseldi. Steele'in kanı . Hancock ve vekâleten Titan kötü haberdi. Haydutluk yapıyorlardı ve maaş çeklerini kimin imzaladığı belli değildi.

"Maren'i yarın saat 200'de teslim edeceğini söyledi."

"Ne oluyor lan?" Steele ısırdı. "Maren o piçin elinde mi? Ne tür bir numara çekiyor bu? Bunun için onu duvara çivileyeceğim."

"Mendoza'nın örgütü içinde derin bir gizlilik içinde olduğunu tahmin ediyorum. Daha doğrusu Tristan Caldwell, çünkü bu onun en yeni takma adı," dedi Rio.

Sam'in ifadesi taş gibiydi. "Yani Maren'i bize öylece teslim mi edecek?"

"İletişimini araştırmam için bana bir saniye verin. Sonra oradan devam edebiliriz," dedi Rio sakince.

Oda sessizleşti ve Steele'in parmakları iki yanında yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Anlaşma Mendoza'nın ya da daha doğrusu Caldwell'in Maren'le bir pazarlık yapmasıydı. Son estetik ameliyatından sonra iyileşmesine nezaret edecek ve karşılığında zarar vermeyecek ya da dokunmayacaktı. Hancock, Maren'in şu anda tehlikede olduğuna ve Caldwell'in anlaşmanın kendisine düşen kısmını savsaklamaya çalıştığına inanıyor."

"çocuğu," diye Steele.

"Hancock, görevi tamamlanana ve Caldwell'i yakalayana kadar onu bırakmaya istekliydi. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

ama Resnick'in bir şekilde bu işin içinde olması beni şaşırtmaz. Ya da doğrudan işin içinde değilse bile bir şeyler biliyordur. Ama Hancock görünüşe göre Maren'in güvenliğinden endişe ediyor ve onu şimdi çekmek istiyor."

"Neden Caldwell'i hemen indirmiyor ki?" Garrett talep etti. "Bu hiç mantıklı değil. Maren'i çıkarma riskini göze alıyor ama Caldwell'in fişini çekmiyor öyle mi?"

Rio omuz silkti. "Senin tahminin de benimki kadar iyi. Hancock'un zihninin işleyişini anladığımı iddia etmiyorum. O soğuk ve hesapçı biri. Maren'in risk altında olmasını umursamasına çok şaşırdım. Görevini her şeyin üstünde tutan bir tip. O kadarını biliyoruz. Grace'in öldürülebileceği bir duruma girmesine izin verdi ve bunu amacına ulaşmak için yaptı. Bu onun her zamanki yöntemi değil, bu yüzden Maren'i bize teslim etme teklifine temkinli yaklaşıyorum."

"Nerede ve ne zaman?" Steele açık açık sordu. "Görevi ya da amacı umurumda bile değil. Bize Maren'i verebiliyorsa, tek umursadığım bu."

Rio spekülatif bir tavırla ona baktı, sanki Steele'in zihnindeki katmanları çözmeye çalışıyormuş gibi uzun bir süre ona baktı. Bu konuda iyi şanslar. Steele onun bakışlarına karşılık verdi, bir santim bile geri adım atmadı. Hiç irkilmedi. Sonra Rio tek kaşını yukarı doğru kaldırdı.

"Belki de Grace haklıydı," diye mırıldandı.

Steele'in gözleri kısıldı. Bu da ne demek oluyordu?

Rio başını salladı. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Artık devam edebilir miyiz?" Steele sustu. "Bu saçmalık için zamanımız yok. Sadece nerede olmam gerektiğini söyleyin ki ben ve ekibim yola çıkabilelim."

Rio nefesini üfledi. "Bununla ilgili bir sorun var. Hancock sadece benimle anlaşacak. Başka biri gelirse anlaşma olmayacağını söylüyor. Hoşuna gitmeyeceğini biliyorum ama gitmek zorundayım. Ben Maren'i alırken sen ve ekibin beklemede kalabilirsiniz."

"olmaz," diye patladı Steele.

Odada çeşitli anlaşmazlıklar dile getirildi.

Garrett'in yüzünde kısılmış bir ifade vardı. Sam başını sallıyordu ve Donovan'ın ifadesi karanlıktı.

"Bunun bir tuzak olmadığını nereden biliyorsun?" Sam sordu. "Sen ve bu adamın bir geçmişi var Rio. Ya seni saf dışı bırakmak için Maren'i kullanıyorsa? Bu konuda doğruyu söylediğini nereden biliyorsun?"

Rio sakince, "Bilmiyorum," dedi. "Bu göze almam gereken bir şans."

"Bundan hoşlanmadım," diye mırıldandı Donovan. "Bu bir tuzak kokuyor."

Terrence ilk kez konuşarak, "Yalnız gitmiyor," dedi.

"Hayır, değil," diye araya girdi Steele. "Ben ve ekibim orada olacağız."

Rio sessizlik için ellerini kaldırdı. "Bakın, Hancock damarlarında buz dolaşan, kurnaz, paranoyak bir piç. Eğer iki takımla gelirim bu işin fişini çekeceğinden bir saniye bile şüphe duymuyorum. Evet, benim takımım gidiyor. Ben nereye gidersem, onlar da oraya gider. Hancock bunu bilecektir. Buluşma yerinde yalnız olsam bile, ekibim olmadan hiçbir yere gitmediğimi bilecek. Steele, sen ve ekibin isterseniz de de Terrence ve diğerlerinin yanında kalmak zorundasınız. Maren'i ele geçirdiğimde, onu güvene alır almaz geri çekilecek ve sizinle buluşacağız."

"Yani bize Maren'i verecek ve Mendoza ya da Caldwell ya da kendine ne diyorsa artık, hâlâ dışarıda bir yerde olmasını ve Maren için bir tehdit oluşturmamasını umursamamamızı mı bekleyecek?" Steele sordu.

Rio başını salladı. "Evet, onun istediği de tam olarak bu. Maren'i dışarı çıkarmak için görevini riske atıyor ki bu karakterine hiç uymuyor. Caldwell'i kendisi kapatmaya hazır olmadan önce Caldwell'e karşı harekete geçmeyi planladığımızı düşünürse her şeyin fişini çekmekte tereddüt etmeyecektir. Geri çekilmenin sana ters geldiğini biliyorum Steele ama Maren'in geri dönmesini ve zarar görmemesini istiyorsak tam da bunu yapmamız gerekecek."

Steele'in çenesi dişleri kırılacakmış gibi hissedene kadar sıkıldı. Evet, öylece çekip gitmek ve Maren'i kaçıran piçin serbest kalmasına izin vermek ona ters geliyordu. O piçin artık Maren için bir tehdit oluşturmayacağı bir yere götürülmesini istiyordu. Ama her şeyden önce Maren'in Caldwell'in elinden kurtulmasını istiyordu ve şimdilik eli kolu bağlı oturması gerekiyorsa, yapması gereken buydu. Maren'i geri aldığı sürece Caldwell ve Hancock siktir olup gidebilirlerdi.

"Arkadaşına söyle, eğer bu konuda bize kazık atarsa, onun peşine düşeceğim. Hayatımın geri kalanını onu avlamaya ve ortadan kaldırmaya adayacağım," dedi Steele buz gibi bir sesle.

Rio tek kaşını kaldırdı. "Ona haber veririm."

"şimdi hangi cehenneme gidiyoruz?" Steele sordu.

"Kosova'ya," diye cevap verdi Rio acımasızca.

BÖLÜM 21

MAREN yatak odasında birinin varlığını hissetti ve tam bir el ağzını kapattığında uykunun ağır perdesinden uyandı. Çığlığı boğuldu ve tüm vücudu kaskatı kesilerek kendini savunmaya hazırlandı.

Anlık düşüncesi Tristan'ın yatak odasına geldiği, zamanının dolduğu ve harekete geçtiği idi. Sert elin altında debelendi ve sonra bir diğeri boğazına giderek hafifçe sıktı. Can yakıcı değildi ama baskı hareket etmesini engelliyordu.

"Sessiz ol, Maren. Sana zarar vermeyeceğim. Uyanmanı istiyorum. Her şeyden önce sessiz kal. Beni anlıyorsan başını sallla."

Armand'ın sesi paniğinin arasından süzüldü ve başını salladı. Eli gevşedi ama tekrar çığlık atmaya kalkışırca diye yakınında durdu. Onu kim kurtaracaktı? Kesinlikle Tristan değil, her ne kadar korumasını gecenin bir yarısı Maren'in yatak odasında bulmaktan memnun olmasa da.

"Otur. Acele etmelisin. Giyin. Yanına hiçbir şey alma."

Adamın dediğini yaptı ve başucundaki saate baktığında saatin gece yarısını birkaç dakika geçtiğini gördü.

"Neler oluyor?" diye tısladı. "Burada ne yapıyorsun? Ve ben nereye gidiyorum?"

"Sorular için zamanımız yok," dedi sabırsızca. "Giyinin yoksa gece kıyafetlerinizle gitmek zorunda kalırsınız. Giyin

Sıcak bir şeyler. Gideceğimiz yer daha serin."

Yataktan uzaklaşmaya başlayan adamın kolunu tuttu. "Bana neler olduğunu anlat. Sana körü körüne güvenmemi mi bekliyorsun? Bunu Tristan mı emretti?"

Ona geri döndü, sesi sakindi. "Seni buradan çıkaracağım. Ama acele etmezsen fırsat penceremizi kaybedeceğiz. Bu benim nöbet vardiyam ve arazide devriye gezen muhafızlar dışında diğerleri uyuyor ve çıkışımızı doğru zamanlamalıyız ki görülmeyelim. Giyinip bu evden çıkmak için tam on iki dakikanız var ya da burada kalırsınız. Seçim sizin."

Böyle söylendiğinde itiraz etmeyecekti. Hayır, Armand'a güvenmiyordu ama ona karşı nazik davranmıştı ve eğer onu hapishaneden çıkaracaksa, itiraz etmeyecekti. Sadece kızartma tavaından doğrudan ateşe atlamamayı umuyordu.

Ayağa fırladı ve dolabına giderek ipek pijamalarını yırttı. Alçakgönüllülüğe aldırış etmedi. Armand'ın baktığından da şüpheliydi zaten. Sütyenle uğraşmadan, Tristan'ın hediyesi olan bir tişört ve kot pantolon giydi. Onun verdiği her şeyi almaktan nefret ama giyecek başka bir şeyi yoktu.

Çoraplarını ve bir çift botunu giydikten sonra Tristan'ın verdiği kürklü ceketlerden birine uzandı. Bunu daha önce hiç düşünmemişti ama Tristan'ın uzun süre onunla kalmasını planladığı belliydi çünkü daha soğuk havalarda ihtiyaç duyacağı eşyaları satın almıştı ve şu ana kadar bulundukları her yerde hava serindi ama soğuk değildi.

Armand'ın amacı ne olursa olsun, eğer ona kaçmak için bir yol sunarsa, iki eliyle sarılacaktı.

Dolaptan dönerken fısıldadı, "Hazırım. Neredeyiz Armand? Tristan hiç söylemedi ve buranın nerede olduğuna dair bir fikir edinmek için yeterince uzun süre dışarı çıkmama izin verilmedi."

"Kosova," diye sert bir şekilde karşılık verdi.

"Kosova mı?" diye ciyaktadı. "Aman Tanrım. Kosova'nın haritada tam olarak nerede olduğunu bile bilmiyorum ve

Hem de çok. Size söyleyebileceğim tek şey Doğu Avrupa'da bir yerlerde olduğu."

"Bunun bir önemi yok. Birkaç saat içinde buradan çoktan gitmiş olacaksınız ve asla geri dönmemeniz tavsiye edilir."

"Yok artık," diye mırıldandı. "Gelecekteki tatillerimdeki sıcak noktalar arasında yer almayacağı kesin."

Onun kolunu tuttu. "Hadi gidelim. Kesinlikle sessiz kal. Tek kelime etme. Beni dinle ve emirlerime her zaman uy. Eğer yere yat dersem, hemen yere yatacaksın. Anlaşıldı mı?"

Sesinde çelikten bir iplik vardı. Onun iyi biri olduğu izlenimini nasıl edindiğinden emin değildi. Şu anda sesi buz gibi soğuk geliyordu. Ona hamilelik kitapları ve çikolata getiren adama hiç . Ya da kendine daha iyi bakmadığı için ona kızan birine.

Onu yatak odasının dışındaki koridora kadar takip etti ve o zaman omuz kılıfındaki silahı fark etti. Kalçasında bir tane daha vardı. Bu gerçek karşısında rahatlasın mı yoksa endişelensin mi bilemedi. En azından yakalanma ihtimallerine karşı bir koruması vardı ama bir silahlı çatışmanın ortasında kalmaktan hoşlanmıyordu. Fark edilmeden sıvışmaları ve gidecekleri yere sağ salım varmaları için zihninden dua etti.

Aşağıda herhangi bir ses olup olmadığını dinliyormuş gibi bir an durakladı. Sonra onu merdivenlerden aşağı indirdi ve parmağını dudaklarına götürerek sessiz kalmasını işaret etti. Sanki söylenmesi gerekiyormuş gibi. Eğer onu buradan çıkaracaksa, söylediği her şeyi yapacaktı.

Onu mutfaktan geçirdi ve terasa açılan kapıdan dışarı çıkardı. Oradan açık, çitlerle çevrili bir avluya çıkan dolambaçlı taş merdivenleri kullandılar. Adam onu evin yan tarafına doğru bastırdı ve avucunu sıkıca göğsünün üzerinde tuttu. Maren gölgeli bir figürün evin uzak köşesinden sağa doğru kaybolduğunu görene kadar uzun bir süre öylece durdular. Uzun bir rahatlama nefesi verdi ama adamın eli ona daha sert bastırdı. Sessiz ve kesinlikle hareketsiz kalması için sessiz bir komut.

Başka bir figür de ilkiyle aynı yolu izledi. Kendini çoktan yakalatmış olmalıydı. Görünüşe göre gizlilik ve kaçış onun güçlü yanları değildi. Tanrıya şükür Armand ondan daha yetenekliydi.

Adam onu arka kapıdan geçirip çitlerle çevrili alanın ötesindeki sık bitki örtüsüne götürürken aklında paniğe kapılmış bir düzine soru dönüp duruyordu. Onu evin sınırları dışında bir yere bırakıp tek başına gitmesine izin mi verecekti? Evet, özgür olmak istiyordu ama gecenin bir yarısı Kosova'da dolaşmak nedense içini rahatlatmıyordu. Ne pasaportu, ne kimliği, ne telefonu, ne de herhangi bir yere gitmesinin bir yolu vardı.

İlk ağaç sırasının ötesine geçtiklerinde, "Hızlan yoksa seni taşımak zorunda kalacağım ve bu ikimizi de yavaşlatacak," diye fısıldadı.

Hemen adımlarını hızlandırdı, elinden geldiğince onun adımlarına ayak uydurmaya çalıştı. Neyse ki çocuktan dolayı yürüyüşünü paytak paytak yürümeye indirgeyecek kadar ağır değildi. Gerçi son birkaç haftadır pek egzersiz yapmamıştı. Zamanını inzivaya çekilerek geçirmişti. Hızlı yürüyüşün verdiği efor yüzünden çoktan nefessiz kalmıştı.

Bitmek bilmeyen bir sürenin ardından, mevcut hızını sürdüremeyeceğini anladı. Yan tarafında bir dikiş vardı ve kalçasına kramp giriyordu.

" ne kadar var?" diye fısıldadı. "Başını ağrıtmaya çalışmıyorum, yemin ederim, ama bunu daha fazla sürdüremem."

Buna karşılık adam sadece durdu, onu kollarına aldı ve hızla yola koyuldu. Adam belli ki formunun zirvesindeydi. Onu taşımanın ikisini de yönündeki uyarısına rağmen, çılgınca bir tempoda yürümeye devam etti. Artık onu beklemek zorunda olmadığı için adamın daha hızlı yürüdüğüne yemin ediyordu.

Onun ağırlığını taşımayı zahmetsizmiş gibi gösteriyordu. bu adam? Tristan gibi bir adam için çalışıyordu ama onun için iyi şeyler yapıyordu ve Tristan'ın ona ya da çocuğuna zarar vermesine izin vermeyeceğine yemin etmişti. Ve görünüşe göre sözünü tutuyordu. Onun kaçmasına yardım etmek için çok risk almıştı.

Tristan onun gittiğini anladığında çok öfkelenenecekti ve Armand'ın da gittiğini anladığında ikiyle ikiyi hemen birleştirecekti.

"Bunun için seni öldürecek," diye fısıldadı. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ağaçların arasından süzülen loş ay ışığında onun gülümsemesini gördü. Dostça bir gülümseme değildi bu. Avına saldırmak üzere olan bir yırtıcı hayvanın bakışına sahipti. Ürperdi çünkü adam kesinlikle tehlikeli görünüyordu. Nedense adamın Tristan Caldwell gibi bir adama karşı koyabileceğini düşündü.

Armand basitçe, "Bırak Caldwell için ben endişeleneyim," dedi. "Mutlu olmayacaktır ama bununla ben ilgileneyeceğim."

"Geri mi dönüyorsun?" diye sordu şok içinde. "Delirdin mi sen?" "İşim daha bitmedi," diye kestirip attı.

Bir düzine soru daha dilinde yandı ama adamın tutuşu daha fazla zorlamaması için onu uyarırcasına sıkılaştı. Eğer kaçmasına yardım ettikten sonra Tristan'a dönecek kadar deliyse, bu onun sorunuydu.

Onun düşüncelerini sezmiş olmalıydı. "'Armut piş ağzıma düş' deyimi sana bir şey ifade ediyor mu?"

Sağlam bir noktaya değindi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Bunu neden yaptığınızı bilmiyorum ama minnettarım. Aklımı kaçırarak kadar korkmuştum."

"Biliyorum," dedi basitçe. "Ve kendimce sebeplerim vardı."

Adam sustu ve kadın konuyu daha fazla takip etmedi.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından, onu kısa bir mesafe ötede siyah bir helikopterin durduğu küçük bir açıklığa taşıdı. Görünür görünmez helikopter kükreyerek canlandı ve rotorları dönmeye başlayarak tozu ve yaprakları savurdu. Gözlerini enkazdan korumak için yüzünü Armand'ın göğsüne çevirdi.

Bir saniye sonra onu helikopterin içine bıraktı ve yanına atladı.

"Kemerini tak," diye bağırdı gürültünün üzerine. "Sıkı olduğundan emin ol. Düşmeni istemem."

Evet, o da bilmiyordu. Emniyet kemerini bağladı ve iyi bir önlem almak için onun koluna yapıştı. Adam ondan uzaklaşmadı, onun yerine elini kalçasına götürdü ve sonra tuttuğu kolu omuzlarına dolayarak onu sıkıca yanına sabitledi.

Bir an sonra havalandılar ve yer onun altında baş döndürücü bir şekilde döndü. Helikopter ağaç tepelerinin üzerinden geçti, uçup giderken neredeyse tepelerine çarpıyordu.

İçini bir ürperti kapladı ve adamın ona ceket getirmesini söylediğine sevindi. Sıcaklık oldukça yüksek olmasına rağmen, havaya yükseldikçe gece havasının keskin bir soğukluğu vardı. Yan taraflar açıkken içeriden esen rüzgâr burnunu buz kütesine çevirdi.

Boşta kalan elini otomatik bir koruma önlemi olarak karnının üzerinde kavradı.

Armand meraklı bakışlarla ona baktı. İyi olduğunu belirtmek için başını salladı. Çok ve gergindi ama iyiydi. Sadece nereye gittiklerini bilmek istiyordu. Eğer Tristan'a geri dönmeyi planlıyorsa, belli ki onu bir yerde bırakıp gitmeyi de planlıyordu. Bu da yalnız gideceği anlamına geliyordu.

Bu onu tam bir paniğe sürükledi. Tek seçeneği bir ABD elçiliği bulmak ve kaçırıldığına dair saçma hikâyesine inanmalarını ummaktı. Ya da KGI'nın gelip onu alabilmesi için Sam'le bağlantı kurmanın bir yolunu bulmaya çalışacaktı. Şimdiye kadar Sam'in onunla tanıştığı güne pişman olduğunu hayal ediyordu. Ekipleri için tıbbi hizmetler sağlamış olsa da o bir sorun kaynağıydı.

Eğer bu işten yara almadan kurtulursa, kariyer yolunu ciddi ciddi yeniden düşünecekti. Artık düşünmesi gereken bir bebeği vardı ve dünyanın izole, kırsal bölgelerinde bilinmeyen yerlerde çalışmak artık düşünebileceği bir şey değildi.

Bir saat sonra helikopter alçalmaya başladı. Dışarı baktığında, dağlarda olduklarını görünce şaşırdı ve sanki bir dağa iniyorlarmış gibi görünüyordu.

iki tepe arasındaki küçük vadi. Dağlara yakın olma konusundaki tahmininde yanılmamıştı.

Helikopter yere iner inmez Armand kızın emniyet kemerini çözdü ve onu dışarı çağırdı. Eğilip onu da aynı şeyi yapmaya teşvik etti ve kısa bir mesafe ötedeki ağaçların arasına çekerken vücudunu ona siper etti.

Helikopterden onu duyabileceği kadar uzaklaştıklarında, titreyen bir sesle sordu: "Neredeyiz? Şimdi ne yapacağım? Eğer sen geri dönüyorsan, ben nereye gideceğimi nereden bileceğim?"

Omzuna dokundu ve sonra güven verici bir şekilde sıktı. "Merak etme. Yalnız olmayacaksın. Biri senin için geliyor."

Rahatlama onu dengesizleştirdi ve dizlerinin bağı çözülmek üzereydi.

"Teşekkür ederim," diye boğuk bir sesle konuştu. "Benim için bunu yapma riskini neden bilmiyorum ama sonsuza dek minnettar kalacağım. Eğer borcumu ödemek için yapabileceğim bir şey olursa, bana söylemekten çekinmeyin."

O alaycı sırıtişını takındı ve gözleri eğlenceyle parladı. "Alacağım, Maren. Ama senden değil."

Bu şifreli ifadeyle onu tekrar öne doğru itti. "Başarabilecek misin yoksa seni tekrar taşımam mı gerekecek?"

"Gideceğimiz yerin ne kadar uzakta olduğuna bağlı," dedi. mırıldandı.

"Çok uzak değil. Yarım mil kadar." "Başarabilirim."

"O zaman izleri takip edelim. Burada sıkı bir zaman çizelgem var. Kırk dakika içinde helikoptere geri dönmem gerekiyor, yani ayıracak zamanım yok."

Başını sallayarak adımlarını hızlandırdı ve onu takip edebilmek için arkasına düştü.

Birkaç uzun dakika sonra, nefesleri hızlı ve kısa geliyor ve ağzından gözle görülür bir bulut halinde çıkıyordu, durdular. Daha doğrusu adam aniden durdu ve kadın adamın sırtına çarptı.

Onu sabitlemek için kolunu geri çekti ve kıpırdamadan durdu, tüm vücudu kaskatı ve temkinliydi, sanki birinin ağaçların arasından üzerlerine atlamasını bekliyordu. Boştaki eliyle silahını omuz kemerinden çıkardı ve yukarı kaldırıp hazır hale getirdi. Kalbi yerinden fırladı ve çift zamanlı atmaya başladı.

"Kıpırdamadan dur ve kesinlikle sessiz kal," dedi alçak bir sesle.

Kadın da en az onun kadar kaskatı kesilmiş, adamın geniş sırtına kilitlenmişti. Adam etrafını göremeyeceği kadar büyüktü ve daha da iyisi, bu kimsenin onu göremeyeceği anlamına geliyordu.

"Kurtarıcınızın gelmesini bekliyoruz," dedi. "Ne duyarsanız duyun ya da ne görürseniz görün, kılınızı bile kıpırdatmayın. Ne olursa olsun, ben söyleyene kadar hiçbir şey söylemeyin ve olacak hiçbir şeye tepki vermeyin. Anlaştık mı? Başını sallama konuşma."

Kadın adamın sırtına doğru başını salladı ve adam rahatladı ama adam hâlâ silahını sıkıca kavramış, dikkatle karanlığa bakarak etrafı tarıyordu.

Kendisi için kimin geldiğini, onu ülkeden çıkaracaklarına güvenip güvenmediğini ya da nereye götüreceklerini sormak istiyordu ama adam ondan istediklerinde çok titiz davranmıştı ve daha önce de belirttiği gibi, armudun sapına bakmayacaktı. Ayrıntıları, umarım Kosova'dan ve Tristan Caldwell'den kilometrelerce uzaktayken çözerdi.

BÖLÜM 22

STEELE kendi ve Rio'nun ekipleriyle belirlenen buluşma noktasından çeyrek mil uzakta toplandı. Rio'nun Maren'i tek başına almasına izin vermek Steele'in hâlâ canını sıkıyordu. Bu Hancock denen adama güvenmiyordu, özellikle de kendi gündemi olduğu ve amacına ulaşmak için ne gerekiyorsa yapacağı belliyken.

Hancock geçmişte görevinin başarıyla tamamlanmasıyla arasına hiçbir şeyin giremeyeceğini kanıtlamıştı. Gerekli her türlü aracı kullanmaktan çekinmiyordu ve bu süreçte kimin zarar göreceği umurunda değildi.

Bu da Maren'i iyi niyetinden ve Tristan'ın Maren'e hamle yapmaya çok yakın olmasından dolayı teslim ettiği şüphesini doğurdu.

"Bu adama güvenebileceğinden emin misin?" Steele sordu.

Rio başını salladı. "Daha önce ona güvendiğimi söylediğimi sanmıyorum.

Hancock. Onu atabileceğim kadar uzağa atsam bile ona güvenmezdim. Ama başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum. Maren'i geri istiyorsak, onun kurallarına göre oynamak zorundayız. Çok titizdir ve bu işi onun istediği şekilde yapmazsam kesinlikle geri çekilir ve Maren'i de yanında götürür."

Steele inatla, "Oraya yalnız gitmenden hoşlanmıyorum," dedi. "Yanında ne olduğunu ya da bunun seninle ve KGI ile dalga geçmenin bir yolu olup olmadığını bilmiyorsun. Maren'in onun elinde olup olmadığını nereden bilebiliriz ki?"

Rio iç çekti. "Bak, ben de senden daha fazla hoşlanmıyorum. Burada, Bumfuck, Kosova'da, son karşılaşmamızda Grace'in ölümüne neden olan eski bir takım arkadaşımın peşinde koştuktansa evde karımla yatakta olmayı tercih ederim. Ama Maren elindeyse ve onu teslim etmeye hazırsa, dediğini yapıp yalnız gelmekten başka çarem yok. Sen ve ekibim yakınlarda olacaksınız. İşler kötüye giderse hemen orada olabilirsiniz."

Steele geri çekildi. Bundan hoşlanmamıştı. Ama Hancock'un geri adım atması ve Maren'in Caldwell'in eline düşmesi ya da daha da kötüsü Titan'ın merhametine kalması riskini göze alamazdı. Titan'la bir dakika bile yaşayamazdı. Onu ortadan kaldıracaklardı çünkü kendilerine ve başarmaya çalıştıkları herhangi bir hedefe engel olacaktı.

Steele isteksizce, "Tamam ama yirmi dakika içinde dönmezseniz biz de geliyoruz," dedi. "İçeri girin, Maren'i alın ve defolup gidin."

Terrence takım liderine, "Altınıza dikkat edin," dedi.

Rio alçak bir sesle, "İzleyeceğim," dedi.

Steele, P.J. ve Cole'a baktı. "Hancock'u görüş alanınıza alabilmek için gizlice içeri girip geride kalmanızın bir zararı olmaz. Eğer işler kötüye giderse Rio ve Maren'i koruyun ve ikisinin de ölmediğinden emin olun."

"Ben de seninle geleceğim," dedi Diego suratsızca. "Keskin nişancılık yeteneklerim biraz paslandı ama hâlâ üç yüz metreden bir atın kışındaki sineği bile vurabilirim."

"O zaman pozisyon alalım," dedi P.J. sertçe. "Neredeyse başlama vakti geldi."

Rio tüfeğini omzuna astı ve ardından tabancasına bir şarjör taktı. "Ben çıkıyorum. Yirmi dakika içinde Maren'le birlikte döneceğim ve sonra yükleyip gitmemiz gerekiyor."

Steele diğer takım liderinin ağaçların arasında kayboluşunu izledi. Rio'nun arkasına düşmemek ve istese de istemese de onun altısını almamak için her şeyini ortaya koyması gerekiyordu. Sadece Maren'in maruz kalacağı olası tepkileri düşünmek onu geri tuttu. Yine de önümüzdeki yirmi dakika

Rio'yla birlikte dönüp dönmediğini görmek için beklerken hayatının en uzun zamanını geçirecekti.

Eğer Hancock onlara kazık atmış ve onları lanet olası bir kaz kovalamacasına sürüklemişse, Hancock ve Titan'ı sonsuza dek alaşağı etmeyi kişisel görevi haline getirecekti.

* * *

MAREN Armand'ın sertleştiğini hissetti ve hızla diğer silahını çekerek ikisini de önünde tuttu. Biri geliyordu. Vücudundaki her kas gerilmişti, saldırmaya hazırdı. Nefesini içine çekti ve solunumunu sakınleştirmeye çalıştı. Hareketlerini mümkün olduğunca hafif tutarak Armand'ın devasa bedeninin kolaçan etti ve gecenin pelerininin arkasını görmeye çalıştı.

Bir an sonra tek başına bir figür belirdi ve Armand'ın önünde durduğu yerden birkaç metre ötede durdu. Bakışları adama yapışmıştı. Bu onun kurtarıcısı mıydı? Armand'ın onu teslim ettiği kişi mi? Ve eğer öyleyse, neden onu silah zoruyla tutuyordu? Bu arada, diğer adamın da silahını Armand'a doğrultmuş olduğunu görebiliyordu.

Her kimse, Armand'ın ona güvenmediği ve diğer adamın da Armand'a güvenmediği çok açıktı. Harika. Tam da ihtiyacı olan şey, güvenilmez bir kurtarıcı tarafından kurtarılmaktı.

"Hancock, ben . Maren nerede?"

Bu sesi tanıyordu. Gözleri büyüdü. Aman Tanrım, bu Rio'ydu! İçini bir sevinç kapladı. Dizleri çöktü ve yere düşmemek için Armand'a tutundu. O kadar kendinden geçmişti ki gözlerinden yaşlar aktı. KGI onun için gelmişti. Armand'ın KGI ile olan bağlantısını bildiğini biliyordu ama onlarla gerçekten iletişime geçeceğini ya da onları

onun için gelmişti. Ama bunu nasıl yapmış olursa olsun, öpebildiği için o kadar minnettardı ki! Armand'ın her şeye rağmen iyi adamlardan biri olması mümkün müydü?

"O burada," diye Armand.

Bekle. Rio ona Hancock demişti. Sanki onu tanıyormuş gibi. Neler oluyordu? Ama sonra Rio'yla birlikte gittiği sürece Armand/Hancock'un gerçekte kim olduğunu umursamadı.

Rahatlama ve heyecandan başı dönüyordu. Atlayıp kendini Rio'nun üzerine atmak istedi ama Armand'ın ses çıkarmaması ve hareket etmemesi yönündeki kesin emrini hatırladı. Ama özgürlük sadece birkaç metre uzağındayken bunu yapmak zordu.

"Nerede?" Rio sertçe sordu.

"Arkamda."

"Onu görmek istiyorum. Yavaşça yap ve ellerini görebileceğim bir yerde tut."

Armand, "Sana yaptığım iyiliği düşününce biraz daha az talepkâr olman beklenirdi," diye söylendi.

Sesi kibirli ve kendinden son derece emin geliyordu. Sessiz ve güven verici bir adamdan metodik, soğukkanlı, katil gibi konuşan bir adama dönüşmüştü. Armand/Hancock, Tristan Caldwell ve Kosova'dan bir an önce uzaklaşmak istiyordu.

"Maren, arkamdan yaklaş ve Rio'ya nerede olduğunu göster," diye emretti Hancock. "Yanımda kal ve daha fazla ilerleme."

Maren aceleyle dışarı çıktı ve ona söylediği gibi Hancock'un yanına yerleşti. Hevesle Rio'ya baktı ama onun hâlâ tamamen Hancock'a odaklanmış olduğunu gördü. Hancock'un Rio'ya iki silah doğrultmuş olması muhtemelen iyi bir fikirdi.

"Maren, iyi misin tatlım?" Rio seslendi.

Hancock'a baktı ve onun sessiz kalması yönündeki emrini hatırladı.

Hancock kısaca, "Söyle ona," dedi.

"Ben iyiyim Rio," diye yumuşak bir sesle karşılık verdi, sesi titriyordu.

"Nasıl gidiyor, Hancock?" Rio, silahlarını hâlâ Hancock'un üzerinde tutarak sordu.

"O senin," dedi Hancock. "Ben çıkıyorum. Yolumdan çekil ve Tristan Caldwell'i unut. O benim." "Bizim için sorun değil," dedi Rio kesin bir ifadeyle. "Maren, buraya gel. Yavaş yürü ve geç. Anladın mı?"

Cevap vermek yerine, her adımını ölçerek hızlı adımlarla yola koyuldu. Rio'ya ulaştığında neredeyse olduğu yerde solacaktı ama tıpkı ona söylediği gibi onun arkasına geçti. İki adam bakışmaya devam etti, silahlarını bir kez bile indirmediler.

"Farnsworth'ten sonra ödeşmiştik," dedi Hancock. "Şimdi bana borçlusun ve tahsil etmeyeceğimi sanma."

Rio kuru bir sesle, "Aksini asla düşünmezdim," dedi.

"Beladan uzak dur, Maren," dedi Hancock ve sonra dönüp ağaçların arasına karışarak Rio ve Maren'i yalnız bıraktı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, tepkisi ortaya çıktıkça dizleri titriyordu.

Rio döndü ve kolunu tutarak ona yakından baktı. "Sen iyi misin? Sana zarar verdi mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Buradan miyiz?"

Rio, "Steele ekibiyle ve benimkilerle birlikte bekliyor," dedi. "Hadi gidelim. Buradan ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyi."

Steele'den bahsedilince nabızı yeniden hızlandı. Kahretsin, ama hamileliğini bu şekilde öğrenmesini istemiyordu. Ona bu tür haberleri özel olarak vermeyi tercih ederdi. Tercihen kurtarılmasının yarattığı heyecan dindikten ve düşüncelerini toparlayabildikten sonra.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Rio

sordu. "Hayır, . Ne kadar ?"

"Sadece çeyrek mil."

Rahatlayarak nefesini verdi ve hızla ilerlemeye başladı. Hancock ve Tristan Caldwell'den iyice uzaklaşana kadar rahat etmeyecekti.

Rio onun elini tuttu ve güven verici bir şekilde sıktı. Temas için minnettar olan kız da karşılık verdi.

"Benim için geldiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Ne zaman istersen, tatlım. İyi olduğuna emin misin? O piç seni incitmedi, değil mi?"

"Hayır. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Eve gittiğimizde daha da iyi olacağım."

Rio kararlı bir ses tonuyla, "Seni oraya götüreceğiz," dedi.

* * *

STEELE telaşla volta atıyor, saatini kontrol ediyordu. Rio gideli sadece birkaç dakika olmuştu ama bu ona sonsuzluk gibi gelmişti. Hiç tüfek sesi duymamıştı. Her şey sessizdi. Rio'nun ekibinin geri kalanı Rio'nun gittiği yöne bakıyordu, gergindiler ve içeri girmeye hazırdılar. Dolphin, Renshaw ve Baker, Steele'in yanında gergin ve huzursuz bir şekilde duruyordu. Steele'in kenara itilmesi onları da en az Steele kadar rahatsız ediyordu. Özellikle de ona ait olan lanet olası bir görevde.

Maren onundu.

Ne zaman böyle düşünmeye başladığını bilmiyordu ama onu bulmak için mümkün olan her yolu tükettiği son haftalarda, onu kendisininmiş gibi düşünmeye başlamıştı. Seks yapmışlardı. Gerçekten iyi seks yapmışlardı ve seks sahip olmak anlamına gelmiyordu ama aralarında fiziksel bir ilişkinin çok ötesinde bir şey oluşmuştu. Onu bir daha asla gözünün önünden ayırmayacaktı.

Bir ses hepsini alarma geçirdi. Doğruldular ve kaskatı kesildiler, silahlarını kaldırıp sesin geldiği yöne doğrulttular. Birkaç dakika sonra Rio, Maren'in elini sıkıca tutarak açıklığa daldı.

Tüm nefesi Steele'i anlık olarak zayıflatan bir telaşla terk etti. Kız oradaydı. Güvende ve hayattaydı.

Bakışları hızla etrafı taradı ve gözleri ona takıldığında tüm yüzüne bir rahatlama yayıldı. Şaşkınlıkla kendini ona doğru fırlattı ve doğruca kollarına koştu. Adam onu kendine doğru çekti ve sıkıca tuttu. Kadın kollarını onun boynuna doladı ve canı pahasına tutundu.

"Tanrı'ya şükür, güvendesin," diye kulağının dibinde nefes aldı. "Teşekkür ," diye boğuk bir sesle konuştu. "Geldiğin için teşekkür ederim.

Ben. Aman Tanrım, hepinizi gördüğüm için çok mutluyum."

"Senin için gelmemiz söz konusu bile değildi Maren. Aramaktan asla vazgeçmezdim."

Kollarında canlı, yumuşak ve sonsuz derecede değerli hissediyordu. Yüzünü onun boynuna gömdü ve gözyaşlarının ılık kayışını teninde hissetti. Adamın tutuşu sıkılaştı ve kızın bedeni adamın çok daha sert olan gövdesine uyum sağladı.

En uzun an boyunca sadece ona sarıldı, kollarında güvende olmasından duyduğu rahatlama onu bunaltıyordu. Aklını kaçırmış gibi hissediyordu. Titrek ve duygusal, bir görevde hiç yaşamadığı iki şey. Tanrım, ona sormak istediği her şeyi soracak kelimeleri bile bulamıyordu.

Yüzünü yukarı kaldırdı, parmakları çenesinin altında nazikçe duruyordu. "Sen iyi misin? Sana ne yaptı, Maren?"

Korkuyla ona baktı, gözleri donuklaşmıştı. "Lütfen, burada olmaz," diye fısıldadı. "Şimdi olmaz. Bekleyebilir. Lütfen, diğerlerinin önünde olmaz."

Kendini toparladı ve onu kendisinden uzaklaştırdı ama dikkatini Rio'ya verirken onu yanında tuttu.

"Sorun nedir?" diye sordu, düşünceleri hâlâ yanında tuttuğu kadınla meşguldü.

Her şeyi bilmek istiyordu. Maren'in gözlerindeki ifadeden, ne kadar kederli görüldüğünden ve ne kadar korktuğundan korkuyordu. Ama o haklıydı. Diğerlerinin önünde konuşulmasına gerek yoktu ama Maren'in hiçbir şeyi açığa vurmamak için bu kadar çaresiz olması, Maren'in katlandıklarından dolayı içini korkunç bir korkunun kaplamasına neden oldu.

Elleri kızın yanında titriyordu ve etrafında sabitlerken tüm kolu titriyordu. Ne kadar titrediğini fark etmemişti.

Şu ana kadar korkuyordu. O piçin ellerinde hayal bile edilemeyecek şeylere katlanmış olsa bile, onun burada olması ve görünüşte iyi olması onu en basit düşünme sürecinden bile aciz hale getiriyordu. Kendini toparlamalı ve Maren için ve önündeki keşifler için güçlü olmalıydı.

Rio kısaca, "Anlaşma yok," dedi. "Hadi gidelim. Hancock onu teslim etti. Caldwell'i yakalayana kadar ondan uzak durmamızı istiyor. Neden beklediğini bilmiyorum ama Caldwell'in üzerinde çalıştığı büyük bir şeyin izini sürüyor olmalı. Ona Caldwell'in umurumuzda olmadığını söyledim. Sadece Maren'ı geri istediğimizi söyledim."

Steele başını salladı ama o pisliğin Maren'a tam olarak ne çektiğini öğrenmeden Caldwell'in peşini bırakma konusunda herhangi bir garanti veremezdi. Daha sonra, Maren'yalnız kaldıklarında, tam olarak neyi bilmesi gerektiğini öğrenecekti.

P.J., Cole ve Diego bir süre sonra ortaya çıktılar ve hemen Maren'i aramaya başladılar.

Cole, bakışları onu bulduğunda, "Aramıza dönmenize sevindim, Dr. Scofield," dedi.

Maren belli belirsiz gülümsedi. "Geri dönmek güzel. Ama sakıncası yoksa buradan defolup gitmeyi tercih ederim."

Dolphin, "Bu benden bir hooyah alır," dedi.

Diğerleri de aynı fikirde olduklarını mırıldandılar.

P.J. Maren'e doğru yürüdü ve elini Maren'in omzuna koydu. "İyi misin?"

Maren, P.J.'i kocaman bir kucakla saracak kadar uzun süre Steele'den uzaklaştı. P.J. şaşırmış görünüyordu ama onun sarılışı da Maren'inki kadar şiddetliydi. P.J. diğer kadına sarılırken Maren'in omzunun üzerinden Steele'in gözlerini yakaladı ve soru sormak için bir kaşını kaldırdı. Steele başıyla kısa bir olumsuz hareket yaparak P.J.'e Maren tutsakken neler olup bittiğini henüz bilmediğini söyledi.

Maren, P.J.'den uzaklaşırken, "Sizinle birlikte olduğum için artık iyiyim," dedi. "Bir kez olsun sizi ben değil, tam tersi ben iyileştiriyorum."

P.J.'nin bakışları bir anda endişeyle keskinleşti. Maren'in koluna dokundu. "İyi misin? Yaralandın mı?" Steele'in kolu otomatik olarak Maren'in belini tekrar sararak onu bir kez daha sıkıca kendi tarafına sabitledi. O da soru sorarcasına Maren'e baktı ama Maren titrek bir kahkaha atarak, "Hayır, iyiyim," dedi.

İyi. Gerçekten. Sadece lafın geliyordu."

P.J. Steele'e şüpheli bir bakış attı ama Steele geri çekildi.

Steele Maren'ı bekleyen helikoptere giden yola doğru çevirdi. "Hadi gidelim. Yetişmemiz gereken bir uçak var."

Steele, engebeli arazide Maren'i aceleye getirmemek için yavaşça yürüdü. Helikoptere geri dönmeleri, helikopterden buluşma noktasına gelmelerinden iki kat daha fazla zaman almıştı. Ekipler Steele ve Maren'in etrafını sararak sık ormana doğru ilerlerken koruyucu bir bariyer oluşturdular.

Kadın bir ara titredi ve Steele durup ceketini çıkardı. Ceketinin kızın etrafına sararak soğuğa karşı bir bariyer olarak bir kat daha giysi sağladı. Hava çok soğuk değildi ve giydiği ceket normalde mevcut sıcaklıklarda fazlasıyla yeterli sıcaklık sağlardı ama muhtemelen şoktaydı. Rahatlamıştı. Ani kurtarılanın etkisindeydi.

Helikoptere ulaştıklarında Steele kızın içeri girmesine yardım etti ve onu Dolphin'le kendisinin arasına yerleştirdi, böylece yolculuk sırasında oldukça sıcak olacaktı. Birkaç dakika sonra havalandılar ve Kelly jetinin kalkmak için beklediği havaalanına doğru uçtular.

Herkes sessizdi ama rotorların gürültüsünden konuşmak da mümkün değildi. Helikopter Priştine'nin dışındaki havaalanına indi ve aceleyle jete bindiler. Bir saat içinde havalanmışlar ve Amerika Birleşik Devletleri'ne geri dönmüşlerdi. Maren nereye gittiklerini sormamıştı, ki bu iyi de olmuştu çünkü Steele onu evine götürmeye karar vermişti bile. Caldwell'in artık onun için bir tehdit oluşturmadığından emin olana kadar orada kalacaktı.

BÖLÜM 23

MAREN, havalanıp uçağa biner binmez yerleştikleri jetin oturma bölümündeki kanepede Steele'in yanında oturuyordu. Endişeli olduğu her halinden belliydi ve koltuklarından kalkıp arka tarafa geçtikleri anda Steele'e döndü, gözlerinde tedirginlik okunuyordu.

"Çok fazla sorunuz olduğunu biliyorum," dedi alçak bir ses tonuyla. "Sana söylemem gereken çok şey var. Sadece sen," diye vurguladı. "Sam'in ve diğerlerinin bunu isteyeceklerini biliyorum.

-Ama söyleyeceklerim sadece seninle ilgili ve bunu duyulabileceğimiz bir yerde konuşmak istemiyorum."

Sesi her kelimede yükseliyor ve konuştukça daha da üzülüyordu. Bir elini yanağında gezdirerek saçlarını kulağının arkasına götürdü.

"Sadece dinlenmeni istiyorum," dedi yatıştırıcı bir sesle. "İstemediğin hiçbir şeyi söylemek ya da yapmak zorunda değilsin. Tamam mı?"

Kadının gözlerindeki rahatlama eziciydi. Başka birinin onları görüp görmediğini umursamadan onu kollarının arasına aldı. Başını onun omzuna yasladı, yumuşak nefesleri göğsünü onunkine bastırıyordu.

"Teşekkür ederim," diye boğuk bir sesle konuştu. "Tanrım, burada olmana çok sevindim. Bir daha özgür olabileceğime dair umudumu kaybetmeye başlamıştım."

Adamın kıza sarılışı daha da sıkılaştı. "Seni aramaktan asla vazgeçmezdim, Maren. Tüm dünyayı tersine çevirmek anlamına gelse bile seni bulurdum."

Başını kaldırıp ona baktı, gözleri yumuşaktı ve yorgunluktan düşmüştü. "Öp beni," diye fısıldadı.

"Bunu benden istemene hiç gerek yok," dedi ağzı onunkine inerken.

Zorlayıcı değildi. İhtiyacı olan şey bu değildi. Rahatlamaya ihtiyacı vardı. Güvenceye. Bu yüzden ona öpücüklerin en şefkatlisini, sahip olduğunu asla söylemeyeceği bir nezaketle verdi. Ama onun için her şeyi yapabilirdi ve yapardı da.

Onun ağzına doğru iç çekti ve sonra gözlerini kapatarak ona doğru sarktı.

"," dedi nazikçe. "Dinlenmen gerek Maren. Bunun senin için ne kadar yorucu olduğunu tahmin edebiliyorum. Şimdi uyu. İnmemize daha saatler var. Hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum. Ben her şeyle ve seninle ilgileneceğim."

Ona sıkıca sarıldı ve sonra kendini dikkatlice alçalttı, bacakları sonuna kadar uzanacak ve başı onun kucağına yaslanacak şekilde kendini kanepeye yerleştirdi.

Alnını ve yanaklarını okşadı, parmaklarını yatıştırıcı bir hareketle saçlarında gezdirdi, ta ki sonunda uykuya dalana ve nefes alış veriş derinleşip uyku sinyalleri verene kadar.

Uzun süre ona baktı, düşüncelerine dalmıştı, ona ne söyleyeceğine ve bunun ikisi için ne anlama gelebileceğine dair korkularına. Sonunda yorgunluk onu ele geçirmiş olmalı, çünkü gözlerini açtığında başı koltuğa yaslanmıştı ve tavana bakıyordu.

Saatini kontrol etti ve birkaç saat geçtiğini gördü. Başını eğdi ve boştaki eliyle boynundaki düğümleri çözmek için yukarı uzandı.

"Hâlâ dışarıda mı?" Rio sordu. "Sizi daha önce kontrol ettim ve ikiniz de baygındınız."

Steele kafasını kaldırıp diğer takım liderinin oturma alanına giden koridorda durduğunu gördü. Başını salladı ama Rio'yu onlara katılması için davet etmedi. Ne yazık ki Rio ya ipucunu anlamadı ya da görmezden geldi.

Rio, Maren ve Steele'in oturduğu kanepeye açılı bir şekilde yerleştirilmiş sandalyelerden birine oturdu. Bir ayağını kaldırdı ve Steele'e baktı.

"Hancock ona borçlu olduğumuzu düşünüyor, daha doğrusu ben şimdi ona borçluyum. Ve tahsil edecek. Buna hiç şüphe yok."

Steele kaşlarını çatı. "Bizden uzak durması gerekiyor. Zaten yeterince sorun yarattı."

"Bu yeterince doğru ama Maren'i teslim ederek bize bir iyilik de yaptı. Bunu neden yaptığını hala bilmiyorum. Hedefinden başka hiçbir şeyi umursamaması onun karakterine uygun değil. Ama yemin ederim, Farnsworth'u öldürmek için neden bu kadar beklediğini uzun süre anlayamadım. Daha önce Farnsworth'u indirmek için her türlü fırsatı varken Grace'in alınmasına neden izin verdiği bana hiç mantıklı gelmedi. Erişim ve fırsatı vardı ama yine de Grace kızını iyileştirene kadar Farnsworth'u ortadan kaldırmadı. Grace'i büyük bir riske attı ve yine de Maren'i Caldwell'in ona zarar vermeye yakın olduğunu düşündüğü için mi çekti?"

Rio durakladı ve Steele ona baktı. "Şimdi anladın mı?"

"Kulağa çılgınca geliyor ama aklıma gelen tek açıklama, Farnsworth'u öldürmeden önce Grace'in Elizabeth'i kurtarmasını istemiş olması. Elizabeth'i iyileştirdiği anda Farnsworth'u vurdu."

Steele ona şüpheli bir bakış gönderdi. "Yani bu adamın o sert dış görünüşünün altında bir kalbi olduğunu düşünüyorsun."

Rio başını salladı. "Farnsworth'le aramızda geçenleri Hancock'un Hancock'luğuna vermiş olabilirim. Ne düşündüğünü asla bilemezsin. O bir makine gibi. Duygu yok. Duyguları yok. Ama şimdi bize Maren'i Caldwell'in ona asılacağından korktuğu için mi verdi? Buz gibi dış görünüşünün altında aslında yumuşak bir noktası olduğunu düşünmekten başka açıklayamadığım iki şey var."

Gözleri ani bir eğlenceyle parladı. "Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim, buz adam."

Steele'in gözleri kısıldı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Sadece o buz gibi soğuk dış görünüşün ardında gerçek bir kalp var. Bir görevi bu kadar kişisel algılamak senin tarzın değil ama Maren'i bulmak için kaldırımları yumrukluyor ve uykusuz kalıyorsun."

Steele, "Onun bu kuruluş için bir anlamı var," dedi. "O diğerleri gibi isimsiz bir görev değil. Onu gerçekten tanıyoruz. Bize pek çok kez yardım etti. Elbette bunu kişisel olarak alacağım. Tıpkı P.J. firar ettiğinde ona yaptığım gibi ve ekibimin herhangi bir üyesinin başı belaya girdiğinde bunu kişisel olarak alacağım gibi."

"Uh-huh. Sen ne dersen," dedi Rio sırtarak. Steele kabaca, "Siktir git, dostum," dedi.

Diğer takım lideri sırtmaya ve Steele'e doğru kendini beğenmiş, bilmiş bir bakış atmaya devam etti. Sanki Steele Rio'yla kişisel meselelerini konuşacakmış gibi. İkisi birlikte çalışmak zorundaydı ama bu Steele'in bundan hoşlanması gerektiği anlamına gelmiyordu. Ve kesinlikle diğer adamlarla dokunaklı bir an yaşamayacaktı.

"Diğerleri biraz dinleniyor mu?" Steele konuşmayı mevcut konusundan uzaklaştırmak amacıyla sordu.

Rio başını salladı ama gözlerindeki eğlence hâlâ ısıltılı parlıyordu.

Steele, "Ekibimin ara vermeye ihtiyacı var," dedi. "Son aylarda durmaksızın çalışarak Maren'i aramak için her taşın altından çıktılar. Bu görev ortaya çıkmadan önce gecikmiştik."

Çok geç fark etti ki, odak noktasını tekrar Maren'i takıntılı ve yorucu bir şekilde aramaya koymuştu. Siktir et hepsini. Ama uzun bir süre için kayıt dışı olduğunu açıkça belirtecekti. Maren'i ona en çok ihtiyaç duyduğu anda terk etmesine imkân yoktu.

Rio başını salladı. "Benim takımım dinlendi. Nathan ve Joe'nunki de her an serbest bırakılabilir. Yetkinler. Senin takımın biraz dinlenirken biz de boşluğu .

kendinizi de bu senaryoya dahil ettiğinizden emin olun. Ama Maren'in kısa vadede biraz yardıma ihtiyacı olabilir. Olanlardan sonra Kosta Rika'ya geri döneceğini sanmıyorum."

Steele yine kaşlarını çatdı. "Hayır, değil."

Kısa vadede ne olacağını tam olarak bilmiyordu. Maren'i ülkeye geri getirmesi ve yaşadığı çileyi atlatması için ona zaman tanıması gerektiğini biliyordu. Ailesi endişeden çılgına dönmüştü ve onu bir an önce görmek isteyeceklerdi ama Steele'in onun tek başına kaçmasına izin vermesine imkân yoktu. Caldwell zaten değilse bile büyük ihtimalle ailesini izliyordu. Ve şimdi Maren ondan kaçtığına göre, raydan çıkıp onu geri almaya çalışmayacağını kim söyleyebilirdi?

Yanı başında Maren kıpırdandı ve Maren aşağı bakınca gözlerinin irkilerek açıldığını gördü. Bir an için kafası karıştı ve gözleri uykudan bulanıklaştı. Sonra gözlerini kırıştırdı ve bakışları onunkilerle birleşince rahatladı.

"Hey," dedi usulca.

Küçük oturma alanına göz gezdirdi ve Rio'yu görünce dondu kaldı.

Rio sanki onun rahatsızlığını hissetmiş ya da belki de onları yalnız bırakmayı tercih etmiş gibi ayağa kalktı ve diğerlerinin oturduğu yere doğru aceleyle uzaklaştı.

"Neredeyiz?" diye mırıldandı.

Oturmak için çabaladı ve adam battaniyeyi üzerine örtmeye devam ederek ona yardım etti.

"ABD toprakları üzerindeyiz," dedi Steele. "Bir saatten az bir süre içinde inmiş olacağız."

Mavi gözlerine bir kez daha rahatlama yerleşti. Omuzları çöktü ve sonra iki eliyle yüzünü sildi, ileri geri ovuşturdu.

Steele, "İhtiyacın varsa tazelenmek için banyoyu kullanabilirsin," dedi. "Ya da bana ne istediğini söylersen, senin için getirebilirim."

Başını iki yana salladı. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Uzun bir banyonun iyileştiremeyeceği bir şey değil. Yaklaşık bir saat banyo yapabilmek için

saat."

"Tamamdır," dedi huysuzca.

Alt dudağını ısırdı ve endişeyle ona baktı. Bu bakıştan nefret ediyordu. Sanki bir şekilde onun yargısından korkuyormuş gibi. Ya da bir şekilde onun kendisi hakkındaki fikrini değiştireceğinden korktuğu bir şeyi ona söylemekten korkuyordu. Caldwell'in ona yaptığı herhangi bir şeyi kendisine karşı kullanacağını mı düşünüyordu? Sikerim böyle işi.

"İndikten sonra beni bir yere, belki bir otele götürebilir misin? Şu anda KGI yerleşkesinde olmak istemiyorum. Sam ve diğerlerinin bir sürü sorusu olacağını biliyorum ama dürüst olmak gerekirse şu anda sadece sıcak bir banyo yapmak, ailemi aramak ve bunu kimseye açıklamak zorunda kalmadan önce kendim için çözmek istiyorum."

Otel lafını duyunca kaşlarını çattı. "Benimle eve geliyorsun. Banyonu ve telefon görüşmelerini orada yapabilirsin. Sam sen hazır olana kadar bekleyebilir. Zaten sen söylemek istemedikçe onun bilmesi gereken bir şey de yok."

Gözleri büyüdü. "Buna gerek yok, Steele. Gerçekten. Rahatsız etmek istemem. Mahremiyetinize önem verdiğinizi biliyorum. Bir otel gayet iyi. Ailemi arayıp oraya gidebilirim. Eminim çok endişelenmişlerdir."

Başını iki yana salladı. "Benim yerim. Tartışmak yok. Ayrıca, ailene gitmene imkân yok. En azından şimdilik."

"Ne?"

"Caldwell'in ailenizi izliyor olması çok muhtemel. Özellikle de sen kaçtığından beri. Caldwell etkisiz hale getirilinceye kadar açıkta olman çok tehlikeli. Ailen ve kardeşin sağ salim döndüğün konusunda bilgilendirildi. Sam ayrıca Caldwell aptalca bir şey yaparsa diye ailen ve kardeşin için koruma ayarlıyor. Onlara ABD'ye döner dönmez sizinle temasa geçileceği söylendi."

"Gerçekten tehlikede olabileceklerini mi düşünüyorsun?" diye sordu endişeyle.

Onun gözlerindeki korku ve endişeden nefret ediyordu. Zaten her ikisini de fazlasıyla yaşamıştı. Ama ona yalan da söyleyemezdi.

Başını salladı. "Bu iyi bir olasılık. En kötüsünü düşünmemeyi göze alamayız."

İç çekti ve yüzü düştü. "Özür dilerim Steele. Sana ve KGI'nın geri kalanına bu kadar rahatsızlık vermekten nefret ediyorum."

Parmaklarıyla çenesini yukarı doğru itti. "Can sıkıcı biri değilsin ve benden özür dilemeyeceğin de kesin. Anlaştık mı?"

Küçük bir gülümseme ağzının kenarlarıyla flört etti. "Temiziz."

"Güzel. Şimdi indiğimizde seni evime götüreceğim. Sam ne zaman hazır olursan seni bekleyebilir. Dinlenip kendine sonra, iyi olduğunu bilmeleri için aileni arayabilirsin. Geri kalan her şeyle sen ve ben ilgileniriz."

Endişe yeniden bakışlarına sızdı ve onu bu kadar endişelendiren şeyi ona söylemesi gerektiğini merak ederken midesi düğümlendi. Ona her şeyi anlatırken kendini güvende hissetmesini istiyordu ama kendisine tamamen güvenmesini sağlamak için sallayabileceği sihirli bir değnek yoktu. Yapabileceği tek şey, söylediği hiçbir şeyin onun hakkındaki hislerini değiştirmeyeceğini sözleriyle ve hareketleriyle açıkça ortaya koymaktı.

"Maren," dedi sessizce. Kadın tekrar ona baktı.

"Bunu gayet iyi atlatacaksın. Güven bana. Seni bununla baş etmen için yalnız bırakmayacağım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Umarım sana her şeyi anlattığımda hâlâ böyle hissediyorsundur."

BÖLÜM 24

Neyse ki indiklerinde onları bekleyen bir hoş geldin partisi yoktu. Maren Sam'e bir açıklama borçlu olduğunu biliyordu ama Steele ona Sam ve diğerleriyle birlikte bu işi halledeceğine dair güvence vermişti. Sam, Maren'in yerini tespit etmek için örgütünün kaynaklarını ve hatırı sayılır miktarda insan gücünü kullanarak elinden gelenin fazlasını yapmıştı. Ama Steele'den edindiği izlenim, belki de onu geri getirmek için yorulmak bilmeden çalışanların o ve ekibi olduğuydu. Sam'in, hatta Rio ve ekibinin çabalarını küçümsediğinden değil. Hiç de bile. Ama Steele için bir anlamı olduğunu bilmek ona sıcak bir parıltı veriyordu. Bitkin görünüyordu. Yüzünde o kaçırılmadan önce olmayan çizgiler vardı. Sanki onu bulmayı tek hırsı haline getirmiş gibi görünüyordu.

Hepsine çok şey borçluydu. Bu asla geri ödemeyi umamayacağı bir şeydi ve bu onun hayatını kurtardıkları ilk sefer değildi. Sadece bunun son olmasını umuyordu.

Gemiden indiklerinde Rio, Steele'e Sam'e rapor vereceğini ve onu durumdan haberdar edeceğini söyledi. Armand ya da daha doğrusu Hancock konusunu ele almak için daha uygundu, çünkü Hancock'un çağrısını alan Rio'ydu ve Maren'i almaya giden de Rio'ydu.

Maren'in en çok istediği şey sessizlik ve Steele'e söylemek zorunda olduğu şeyi kabullenmek için zaman kazanmaktı. Öğrendiği anda ona söyleyebilmeyi çok isterdi ama

Kader ve Caldwell aksini emretmişti. Ama ona haberi vermenin zamanı gelmişti. Ve ölümüne korkuyordu ve şu anki haliyle çocuğunun babasıyla yapacağı konuşmaya hazır değildi.

Rio ve ekibine, ardından da Steele'in ekibine teşekkürlerini sundu ve onlar da kendi yollarına gitmeye hazırlandılar. Steele onu pistten kısa bir mesafede park etmiş bir SUV'ye götürdüğünde rahatlayarak sarktı. Ceketini çıkardı ve vücudunu hızlıca gözden geçirmeden önce arkaya tıktırdı. Ceketin sunduğu örtü olmadan kendini çıplak hissediyordu. Henüz göstermiyordu ama yine de hamileliğine dair herhangi bir kanıt olup olmadığını görmek için eliyle tişörtünü düzeltti.

Karnı artık daha sıkıydı, eskisi kadar yumuşak değildi. Karnının her şişebileceğini hayal ediyordu. Ama karnında zar zor fark edilen bir sertlik dışında, henüz bir bebek yumrusu olduğuna dair bir kanıt yoktu.

Steele'in sadece bir bakışla onda farklı bir şey fark etmeyeceğinden emin olarak araca bindi ve koltuğa yaslanarak rahatladı. Eğer sevişiyor olsalardı, vücudundaki farklılıkları büyük olasılıkla fark ederdi.

Göğüsleri biraz daha büyümüştü ve çok daha hassastı. Meme uçları daha koyu renkliydi ve karnının o kadar da yumuşak olmadığı gerçeği vardı. Ama çok şey varsayıyordu. Bir daha birlikte yatağa gireceklerinin kesinlikle garantisi yoktu. Şu anda tek istediği bu olsa bile. Seks yapmalarına bile gerek yoktu. Sadece onun kollarında olmak istiyordu, vücudu koruyucu bir şekilde onunkine sarılsın ve böylece son iki aydır onu rahatsız eden endişe ve kaygılar olmadan uyuyabilsin.

Küçük havaalanından uzaklaşırlarken Steele açıkça, "Bitkin görünüyorsun," dedi.

"Öyleyim," dedi solgun bir gülümsemeyle. "Ve bir nedeni yok. Uçakta uyudum. Çoğunlukla rahatlamış durumdayım. Gerçekten özgür olduğumu ve artık Tristan için endişelenmek zorunda olmadığımı yeni yeni anlıyorum. Ama sanırım bir hafta kadar uyuyabilirim."

"Önümüzdeki süre boyunca dinlenmekten başka bir şey yapmayacaksın," dedi huysuzca.

Bakışlarını ona çevirdi. "Sen ve ekibinin yaptığı her şey için gerçekten minnettarım Steele. Ne kadar çok olduğunu asla bilemeyeceksin."

Şaşkınlıkla uzanıp elini tuttu ve nazikçe sıktı.

"Kıçımızı yeterince kurtardınız. İyiliğinize karşılık vermemiz söz konusu bile olamaz. Şimdi arkanıza yaslanın ve rahatlayın. O piçi düşünmemeye çalış. Evim çok uzakta değil ve bence hoşuna gidecek. Huzurlu ve en önemlisi, tamamen özel. Tekrar ayaklarının üzerinde durman ve ileride ne yapacağına karar vermen için iyi bir yer olacak. Peki ya Maren? Aceleye gerek yok, tamam mı? Kendine baskı yapma. İstedikğin kadar kalabilirsin ve Caldwell ile aranızdaki sorun tamamen çözülene kadar seni gözümün önünden ayırmam mümkün değil."

"Vay canına. Sanırım tek seferde en çok bunu söylediğini duydum."

Ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Ukalalığını kaybetmediğini gördüğüme sevindim."

Mutlu olma hissinin tadını çıkararak arsızca sırıttı. Haftalardır onu saran korku ve endişeden kurtulmuştu. Rahatladı, koltuğa yerleşti ve penceresinden manzaranın geçişini izledi.

Gözlerini kapadı ve uzun bir nefes verdi. Aşması gereken bir engel daha vardı ve belki o zaman rahatlayıp yeniden ayaklarının üzerinde durmaya odaklanabilirdi. Steele'le geleceklerinin paylaştıkları tek parçası hakkında konuşmadan geleceğe dair herhangi bir plan yapamazdı.

Onların çocuğu.

BÖLÜM 25

MAREN, Steele ferforje kapının yavaşça açılmasını beklerken cip yavaşlayıp sonra durduğunda dalmış olduğuna şaşırarak uyandı. Geniş, çiftlik tarzı bir eve çıkan uzun, dolambaçlı araba yolunu gördüğünde nefesini tuttu.

Açık merada atlar otluyordu ama Steele'in evinin geldikleri yola bakmayan üç tarafı sık ağaçlarla çevriliydi. Sanki ormandan bir delik açmış ve evini tam ortasına yerleştirmiş gibiydi. Tek kelimeyle muhteşemdi.

Ve haklıydı. Arkalarına bakmak için koltuğunda döndü. Burası özel bir yerdi. Garaj yoluna giden yol, fazla trafik almıyormuş gibi görünen dar bir ilçe yoluydu.

Beklentiyle neredeyse iç çekiyordu. Huzur. Huzur. Caldwell'in onu burada bulması için çok araması gerekecekti. Bunun bir olasılık olduğunu düşünmediğinden değil. Onun şımartılmış tutsağı olduğu kısa süre içinde, adamın muazzam bir servete ve kaynaklara sahip olduğunu anlamıştı. Eğer onu bulmak isterse, muhtemelen bulabilirdi ve bulacaktı da. Tek umduğu, onun yokluk ve mesafeyle yıpranacak bir yenilik olması ve peşinden gelme riskine değmeyeceğini düşünmesiydi. Bir de arkasında Steele'in -ve KGI'nin- gerçeği vardı. Bu olasılıkları haftanın her günü kabul ederdi.

Evin önünde , "Çok güzel, Steele," dedi. "Verandana bayıldım. Çok mükemmel. Yine de bir salıncak için çığlık atıyor. Bilirsin, şu çatıdan sarkanlardan. Bir de tahta . Kesinlikle. Hayal edemiyor musun?"

Adam kıkırdadı ve kadın kulaklarında titreşen bu sestten keyif aldı. Derin, erkeksi ve sıcak. Genellikle Steele'le bağdaştırılan bir sözcük değildi bu. Sıcak bir insan değildi. Ama çok farklı görünüyordu. Onu ikinci kez görmeye geldiğinden beri, o zaman bunu istemesi dışında hiçbir neden yoktu. Bu çok hoşuna gitmişti. Onun için sadece fiziksel bir rahatlama dan daha fazlasını ifade ettiğine dair bir umudu vardı.

Ona karşı soğuk ve mesafeli olmaktan başka bir şey yapmamıştı. İlk gece ateşli ve tutkuluyken, ikinci ziyaretine çok daha fazla değer veriyordu çünkü hiçbir şey onu gelmeye zorlamamıştı. Yaralı takım arkadaşı yoktu. Tıbbi bakıma ihtiyacı yoktu. Onu istemişti.

Lanet olası hamilelik hormonları merhamet çığlıkları atıyordu. Sadece bunu düşünmek bile ateşini üç derece yükseltmişti.

"Sence ben verandada sallanan sandalyede oturacak tipte biri miyim?" diye sordu.

Konuyu düşünüyormuş gibi yaptı ve sonra yüzünü tamamen düz tutarak başını salladı. "Seni örgü örerken çok iyi görebiliyorum."

Adam kahkahalarla güldü ve sonra dışarı çıktı. Kadın kapısını açtı ve adam onu almak için etrafta dolanırken dışarı kaydı.

"Ben iyiyim, Steele. Kendimi arabadan çıkarıp o muhteşem ön verandaya götürebilecek durumdayım."

Yine de onu yanına yatırdı ve kız şikâyet etmedi. Hele de o nefis vücuda bastırılmışken. Yaklaşan babalık haberini iyi karşılamayabileceği ve kendisini bir daha asla bu kadar yakın ve kişisel bulamayabileceği gerçeği göz önüne alındığında, sürdüğü sürece tadını çıkaracaktı.

Basamakları çıktılar ve adam kapının tuş takımına bir kod . Kızın kaşları birbirine çarptı ve ona baktı.

"Yüksek teknoloji bu eve yakışmıyor. Tüm bu rustik cazibeye sahip, sallanan bir sandalye ve salıncak için çığlık atan bir verandanız var ve sonra kapıya geliyorsunuz ve elektronik bir girişi var."

Omuz silkti. "Bubi tuzaklarıyla dolu son teknoloji bir alarm sistemim var. Yanlış kod girilirse Diyelim ki ezberlemek istiyorsun ya da senin için açmam için yanında olduğumdan emin ol."

Gözleri büyüdü. "Bubi tuzakları mı? Vay anasını. Yanlış kodu girersem ciddi şekilde sakatlanabileceğimi mi söylüyorsun? Steele, sana şimdiden söyleyeyim, sayılar konusunda berbatımdır. Telefon numaraları, hesap numaraları, aklına ne gelirse."

Sırıttı. "Şaka yapıyorum. Ama yüzündeki ifade paha biçilemezdi."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Şaka mı yaptın? Belki de yıldırım düşme ihtimaline karşı geri çekilmeliyim."

Adam ona kaşlarını çattı ve sonra onu içeri itti. Kadın kıs kıs güldü ve sedir ağacının keskin kokusunun tadını çıkararak derin bir nefes aldı.

Rustik cazibe hakkında yalan söylememiştii. Ona bir dağ evine girdiğini hatırlatmıştı. Adam onu geniş oturma odasına götürdü ve kadın bir daire çizerek her şeyi içine çekti.

"Bayıldım," diye nefes aldı. "Bu çok ... sen."

"Onayladığınıza sevindim."

Büyük bir taş şömine oturma odasının odak noktasıydı. Şöminenin üzerinde monte edilmiş bir geyik kafası asılıydı ve dekorun geri kalanını incelerken birkaç tane daha doldurulmuş hayvan gördü. Şöminenin önünde bir ayı halısı vardı ve duvarlarda birkaç vahşi yaşam tablosu asılıydı.

Bakışları Steele'e dönerken burnunu kırıştırdı. "Güzel hayvanlar, ama nedense canlı ve vahşi doğada daha da güzel olacaklarını düşünüyorum."

"Eminim Afrika'da geçirdiğiniz süre boyunca vahşi yaşamdan payınıza düşeni almışsınızdır."

"Oh, yaptım!" diye haykırdı. "Harikaydı. Afrika harikaydı. Rehine olayına kadar. Sonra, o kadar da değil."

"Önce ne yapmak istiyorsun? Bir yerde durup sana kıyafet almalıydık ama uyuyordun ve seni uyandırmak istemedim. Ama eğer benim eşofmanlarım ve tişörtüm seni idare edecekse, daha sonra kasabaya gider ve ihtiyacın olan şeyleri alırız."

"Seçeneklerim neler?" diye sordu hafifçe.

"Oturabilirsin, ben de öğle yemeği hazırlayayım. Ya da ben yemek yaparken gidip sıcak banyonu yapabilirsin. Ya da telefon görüşmelerini yapabilir ve sonra yukarıdaki seçeneklerden birini yapabilirsin ya da yemek yiyebilir ve sonra aileni arayabilirsin. Ama tüm bunların arasında bir yerde, seninle konuşmamız gereken bazı şeyler var," dedi sessizce.

Yutkundu, adamın ne kadar çok konuşmaları gerektiğinin farkında bile olmadığını biliyordu. Korkak değildi. Ona kesinlikle anlatacaktı ama belki de bu konuşmayı temizlendikten ve ikisi de yemek yedikten sonra yapmalıydı.

"Şu banyoyu yapsam, birkaç dakika ılsam, sonra yemek yesek nasıl olur? Konuşuruz ve sonra ailemi ararım," dedi.

Steele'e haberi ailesini aramadan önce verse çok daha kolay olurdu, çünkü Steele'e söyleyeceği her şeyi onlara da söylemek zorunda kalacaktı ve Steele'in bunu, parçası bile olmadığı bir konuşmanın ikinci el katılımcısı olmaktansa doğrudan kendisinden duymasını tercih ederdi.

"Tamam, size misafir yatak odasını göstereyim. Kendine ait bir banyosu var ama sadece duşu var. Eğer ılsan ben banyomu kullanman gerekecek. Sana giyecek bir şeyler getireyim, banyoda acele etme. Ben misafir banyosunu kullanarak hızlıca bir duş alacağım ve sonra da yemek için bir şeyler hazırlayacağım."

Düşüncesizce yaklaştı ve kollarını adamın beline dolayarak ona sıkıca sarıldı. Başını kısa bir süre için onun göğsüne yasladı, sıcaklığının ve vücudunun sertliğinin tadını çıkardı.

"Teşekkür . Sen en iyisisin, Steele."

Kucaklaşmaya şaşırmış gibiydi ama iki kolunu da ona sıkıca sardı ve sıkıca sarıldı, neredeyse onu kucaklayarak boğacaktı. Güzeldi. Hoştan da öte. Eğer onun kucaklamalarını her derde deva olarak şişeleylebilseydi, dünya çok daha iyi bir yer olurdu.

"Geri döndüğüne sevindim," dedi huysuzca.

"Döndüğüme sevindim," dedi hararetle.

Onu kendi bedeninden, aşağıya bakabileceği kadar uzaklaştırdı. Buz mavisi gözleri yüzünde gezinirken için için yanıyordu. Sonra ağzını indirdi ve dudaklarının tüy kadar hafif bir fırçasıyla onu öptü.

Gözlerini kapadı ve ona doğru sallandı, elleri göğsüne gitti, avuç içleri gömleğine düz bir şekilde bastırdı. Öpücüğü derinleştirdi, dudakları ayrılana kadar yaladı ve bir iç çekiş kızın ağzından onunkine doğru aktı.

Adam geri çekildiğinde oda yüzüyor gibiydi ve kız ona baktı, görüşü bulanıktı. Parmağının ucuyla hâlâ karıncalanan dudaklarına dokundu.

"Git banyonu yap," diye mırıldandı. "Çıktığında öğle yemeğini masaya ."

Bacaklarının sağlamlığını test etmek için bir adım geri attı. Ayak parmaklarını karıncalandıran öpücükten sonra yüzüstü düşmeyeceğinden emin bir isteksizce döndü ve onun yatak odasına gitmesine izin verdi.

Ebeveyn yatak odası çok büyüktü. Rustik, çıtalı ahşap başlıklı ve ayaklı bir kral yatağı vardı. Bir kulübe yatağına benziyordu ama dekorun geri kalanıyla uyumluydu ve yine çok Steele. Evin her santimetresinde yankılanıyordu. Ona tam uyuyordu.

Banyoya girdiklerinde kaşları havaya kalktı. Evin geri kalanı uzaktan yakından modern görünmese de, harika bir banyosu ile tüm modern

kolaylıklar. Radyan ısıtılmal karo zeminler, granit tezgâhlar, mermer gibi görünen bir duş ve ayrı büyük bir küvet. Nedense Steele'i küvette ıslanırken hayal edemiyordu. Onun yapmaya hazırlandığı gibi oturup kendini kaynatacak bir tipe benzemiyordu. O daha çok sabırsız bir tipti, iki üç dakika içinde duşa girip çıkıyordu.

"Bu bakış ne için?" Steele sordu.

Burnu kırıktı. "Evin geri kalanı sana yakışıyor. Kişiliğinize yani. Ama banyo? O kocaman küveti kullanmanı aklım almıyor. Muhteşem, beni yanıls anlama. Böyle bir küvetim olmasını hayal ederdim. Böyle bir banyo. Bu mükemmel. Ama yine de seni banyoda oyalanırken ya da sıcak bir banyonun lüksünü yaşarken göremiyorum."

Omuz silkti. "Benim işimde eve ağrıyan kaslarla, kurşun delikleriyle gelirim. Cehenneme kadar dayak yedim ve beş gün boyunca hiç uyumadım. İnanın bana, bazen en iyi ilaç kendimi sıcak suya gömmek ve orada birkaç saat kalmaktır."

Yüzünü buruşturdu. "Böyle söyleyince çok mantıklı geliyor. Ne yazık ki kendimi kaynatamıyorum, hatta küvette çok uzun süre kalamıyorum."

"Neden olmasın?"

Ağzı açıldı ama hiçbir şey çıkmadı. Hamile kadınların uzun süre sıcak suya girmemesi gerektiğini söyleyerek neredeyse kendini ele veriyordu.

"Bana yemek sözü vermiştin ve şu anda sıcak bir banyo bile yemeğin önüne geçemez."

"Yatağın üzerine senin için birkaç kıyafet bırakacağım. Havlular duşun yanındaki dolapta. Yatak odasının kapısını kapatacağım. İçeri girmem konusunda endişelenme. İşin bitene kadar dışarıda kalacağım."

"Teşekkürler," diye mırıldandı.

Döndü ve banyo kapısını arkasından kapatarak dışarı çıktı.

Banyo suyunu çalıştırmak için uzandı ve ardından hızla giysilerini çıkardı. Gömleğini çıkardığında yüzünü buruşturdu ve Hancock'la ayrılmak için acele ederken sütyen giymediğini fark etti ve Steele'in böyle bir aksesuara sahip olacağını hiç düşünmemişti.

Bu nedenle, temiz i çamaşırı yoktu, bu da onları satın almak için bir mağazaya gidene kadar sütyen ve külot giymeyeceği anlamına geliyordu. Kesinlikle alışveriş listesinin en başında.

Yirmi dakika sonra, sıcak suyun orgazmik mutluluğundan isteksizce ayrıldı ve kurulanmak için dışarı ıktı. Saçlarını bir havluya doladı ve diğer havluyu vücuduna sarmadan önce başının üzerine yığdı. Sonra yatak odasına gitti ve söz verdiği gibi, bir çift eşofman altı ve büyük boy bir kapüşonlu sweatshirt hazırlamıştı. Mkemmeldi. Styensiz halini gizleyecekti.

Başında hl havlu vardı - henüz saçlarını tarayacak gücü yoktu - Steele'in yatak odasından çıktı ve mutfağa yöneldi. Steele ocağın bulunduğu adada duruyor ve üç farklı tencereyle ilgileniyordu.

U şeklindeki adadaki bar taburelerinden birine kayarken takdirle kokladı.

"Harika kokuyor. Ne pişiriyorsun?"

"Spagetti," diye yanıtladı. "Daha süslü bir şey olmadığı için zgnm. Son zamanlarda eve pek uğrayamadım ve bakkaliyenin yeniden doldurulmaya ihtiyaçı var. Umarım spagettinin içine geyik burger koymamın sakıncası yoktur. Dondurucuda bir tek o vardı."

Karnı guruldadı. "Eminim harikadır. Bu kadar güzel kokan her şey lezzetli olmalı. Dürüst olmak gerekirse, Caldwell'in her zaman hazırlattığı o süslü gurme şeylerden gerçekten sıkılmıştım. Çoğu zaman ne yediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Korkarım benim damak zevkim o kadar rafine değil. Bana bir hamburger ve patates kızartması verin, cennete gideyim."

Steele sırtıttı. "Sen ve ben çok iyi anlaşacağız o zaman. Yemek yapabilirim ama cordon bleu değilim."

Birkaç dakika sonra makarnayı süzdü ve ardından kalın spagetti sosunu iki makarna yatağına .

"Ne içmek istersiniz?" diye sordu. "Hemen buzlu çay demledim ama şekerli çay sevip sevmediğinizden emin olamadım. Bana göre şekerli çay yoksa çay sayılmaz ama Güneyli değilseniz bu fikri paylaşmanız pek olası değil. Ayrıca çeşitli gazlı içeceklerim ve şişe suyum da var."

"Çay iyidir," dedi. "Kuşkusuz, benim içtiğim çay genellikle sıcaktır, ama buzlu çaya hiç karşı değilim."

"Marketi yeniden doldurduğumda sana biraz çay getireceğim. Bana sevdiğin çeşitlerin bir listesini yap. Küçük bakkalımda çok fazla çeşit olacağını garanti edemem ama sizin için her zaman sipariş verebilirim."

"Çok tatlısın," dedi yumuşak bir sesle.

Konuşma tarzına bakılırsa, birkaç günden daha uzun süre kalacağına kesin gözüyle bakıyor gibiydi. Ama o zaman bombayı attıktan sonra hâlâ misafirperver hissedip hissetmediğini daha iyi anlayabilirdi.

"Bana pek çok şey söylendi ama kimsenin bana tatlı dediğini sanmıyorum," dedi kuru bir sesle.

"O zaman senin o tatlı yanını görebildiğim için mutluyum. Kesinlikle orada!"

Onun tabağını barda kaydırды ve sonra kendi tabağını onunkinin yanına koydu. İki bardağa buz doldurdu, çayı doldurdu ve sonra yanına oturmak için yürüdü.

Dumanı tüten spagetti tabağına baktı ve midesi derhal isyan etti. Kıpırdamadan oturdu ve mide bulantısının geçmesini diledi. Ama oturdukça daha da kötüleşti. Alnından terler boşandı ve yaptığı hatayı çok geç fark ederek keskin bir nefes aldı.

"Maren?"

Steele'in keskin sorusu kulaklarına ulaşmıştı ama o çoktan bardan fırlamış, kendini tamamen kaybetmeden önce banyoya doğru tökezlemeye başlamıştı.

Steele'in banyosundan içeri daldı ve içgüdüsel olarak birkaç dakika önce bulunduğu yere geri döndü. Az önce

Tuvalete ulaştığında ilk kuru kusma onu vurdu, başındaki havlu yere yuvarlandı.

Kusmanın şiddetiyle neredeyse dūřuyordu. Midesi bir şeyler çıkarmaya çalışırken acı içinde kıvrandı ama dışarı çıkaracak bir řey yoktu.

Ve sonra Steele oradaydı, onu tutuyor ve yere yıęılmasını engelliyordu. Onu kendi tarafına sabitledi ve saçlarını yūzünden uzak tutarak onunla birlikte eęildi. Tanrı'ya řükūr hiçbir řey sōylemedi. Sadece yanında durdu, vūcudu tekrar tekrar kasılırken sabırlı ve nazikti.

Kızın kabarması nihayet yatıřtıęında, adam tutuřunu gevřetti ama orada kaldı, gōrūnūře gōre bir sonraki adımda ne yapması gerektięinden emin deęildi. Bunun onun önūnde olmasından dolayı dehřete dūřmūřtū. Ařaęılanması sınır tanımıyordu.

"Bir saniye burada durabilir misin? Yūzūn için serin bir bez getireceęim ama dūřmeni istemiyorum. Oturabilir misin, yoksa hālā kusman mı gerekiyor?"

Zayıfa bařını salladı. "İyi olacaęım. Ŭzgūnūm."

Nefesinin altından kūfretti. "Ŭzūlme. Kapaęı kapatayım, sen de otur."

Klozetin kapağını kapatırken onu tuttu ve sonra klozetin űzerine rahatça inmesine yardım etti. Kızın dūřmeyeceęinden emin olunca lavaboya doğru geri çekildi ve hızlıca bir el bezini ıslattı.

Geri dōndū ve alnına bastırdı. "Burnundan derin nefesler al. Sakin ol ve hiçbir řeyi aceleye getirme. Ayaęa kalkabileceęini hissettięinde, bir sūre yataęa uzanmayı tercih etmezsen, oturma odasındaki kanepeye gitmene yardım edeceęim."

Bařını salladı ve adam yūzūnū ve aęzını nazikçe silerken gōzlerini kapattı. Hiçbir řey ıkmmasına raęmen aęzı ięrenç hissediyordu ve gerçekten bir řeyler içmek istiyordu ama tekrar çıkmasından korkuyordu.

"Daha iyi misin?" diye sordu usulca.

Tekrar başını salladı ve sonra gōzlerini açarak ona .

"Neler oluyor Maren? Hasta mısın? Seni hastaneye götürmem gerekiyor mu?"

İç çekti. "Beş ayın daha iyileştiremeyeceği bir şey değil."

Adam ona şaşkın bir bakış attı.

"Hamileyim, Steele," dedi. "Sana bu şekilde söylemek istemezdim ama sorun da bu zaten. Hamileyim ve hâlâ her şey beni rahatlatıyor aşamasındayım."

BÖLÜM 26

STEELE'in zihni tamamen boşaldı. Gözlerini Maren'e dikti ve yüzüne net çizgilerle yazılmış endişeyi içine çekti. Solgun, çizgili yüz hatları. Gözlerindeki korkuyu. Sessiz kaldığı sürece Maren daha da korkmuş görünüyordu ve yine de hayatını kurtarmak için lanet olası dilini bulamıyordu.

Öfke içinden bir fırtına gibi geçti. Kızın, öfkesinin kendisine yönelik olduğunu düşünmesinden korktuğu için bir şey söylemeye korkuyordu.

"Sana ne yaptı?" diye sordu sonunda boğuk bir sesle. "O orospu çocuğunu öldüreceğim, Maren. Yemin ederim. Seni zorladı mı? Onun çocuğuna hamile olduğunu biliyor mu?"

Caldwell bilseydi, Maren'a olan saplantısı muhtemelen sona ermezdi. Onu acımasızca takip edecek ve Steele adamın ona bir daha dokunmasına asla izin vermeyecekti. Denerken ölse bile onu son nefesine kadar koruyacaktı.

Maren gri görünüyordu ve tekrar kusacakmış gibi bir hali vardı. Tehlikeli bir şekilde sallanıyor, endişeyle ona bakarken gözleri gölgeleniyordu.

"Steele, o yapmadı. Yani o değil..."

Gözlerini kapattı, her zamankinden daha hasta görünüyordu. Steele onu nazikçe kollarının arasına aldı ve ayağa kalkarak onu yanında taşıdı.

"Banyo böyle bir konuşma için uygun bir yer değil," diye mırıldandı.

Yatak odasından çıkıp oturma odasına geçti ve onu kanepenin ucuna yatırdı, mümkün olduğunca rahat etmesi için etrafına yastıklar koydu. Sonra bir battaniyeye uzandı çünkü kız yaprak gibi titriyordu.

Onun rahat ettiğinden ve sıcak olduğundan emin olduktan sonra yanına oturdu, bilerek ona yakın durdu, vücutları birbirine değiyordu. Kadının buz gibi ellerini avuçlarının arasına alıp hafifçe ovuşturdu.

"Maren, bana bak," dedi yumuşak bir sesle. "Ne olursa olsun, bu konuda benimle konuşabilirsin. Tabii istediğin bu değilse. Başka biriyle konuşmayı tercih edersen, senin için onları getiririm. Belki annenle? Belki de onu şimdi aramalıyız."

Başını salladı ve gözünün kenarından bir damla yaş süzülerek onu telaşlandırdı. Oh, kahretsin. Ağlayan kadınları sevmezdi. Peki Maren ağlıyor muydu? Ne yapması gerektiğini düşünmeye çalışırken panik onu felç etti.

"Düşündüğünüz gibi değil," dedi. "Bana zarar vermedi. Bana dokunmadı. Hapishanelere göre onunki oldukça zengindi. İhtiyacım olabilecek her şeyi sağladı, beni şımarttı ve şımarttı. Bol bol hediye verdi. Hayır, kendi özgür irademle orada değildim ama beni 7 gün 24 saat kilit altında tutmak dışında bana hiçbir şekilde kötü davranmadı."

Steele'in gözleri şaşkınlıkla kısıldı. Kesinlikle onun düşündüğü şeyi kastetmemişti. "Yani ne demek istiyorsun? Onunla isteyerek birlikte olduğunu mu?"

Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Tristan'ın bebeğine hamile , Steele. Bana hiç dokunmadı. Giderek cesaretleniyordu. Sanırım orada daha uzun süre kalsaydım, o da Çıktığım zaman çıkmamış olsaydım işlerin nereye varacağını tercih ederim." Steele'inağzı düştü açık içinde Şaşkınlık. Onun söylemesini beklediği şey hiç de bu değildi. Akli

Ne oluyor lan diye bağıırıyordu. Bu hiç mantıklı gelmiyordu.

"O zaman babası kim?"

Ellerini adamın ellerinden çekti ve kaygıyla açılmış kocaman mavi gözleriyle adama baktı, yüz hatlarında korku açıkça okunuyordu. Ondan korkuyor gibi görünüyordu. Bu düşünce onu dehşete düşürdü. Onun kendisinden korkmasını hiç istememişti. Başka bir adamdan hamile kaldığı için onun raydan çıkmasını mı bekliyordu?

"Son on sekiz ayda sadece bir erkekle birlikte oldum," dedi sessizce. "Sen. Ben senin bebeğine hamileyim, Steele."

Az önce ona söylediği şeyi düşünürken tam bir sessizlik içinde ona baktı. N'oluyor lan'dan mutlak rahatlama ve sevince kadar pek çok çelişkili duygu vardı. Ve bunların arasında bir sürü şey.

Ve sonunda ağzını açmayı başardığında, ayağını tam içine soktu.

"Prezervatif kullandım," diye mırıldandı. "Seninle asla böyle bir risk almazdım Maren. Seni asla korumazdım." Ve sonra aklına geldi. "O son sefer. Prezervatif kullanmamıştık. O zaman olmuş olmalı. Tanrım, çok üzgünüm. Daha iyi biliyordum."

O daha devam edemedi kadını başını salladı ve alt dudağını ısırıldı. "O zaman zaten hamileydim."

Sesi savunmaya ama aynı zamanda sesinde midesini düğümleyen bir titreme de vardı. Her şeyi boş ver, onun kendisinden korkmasını istemiyordu. Çıldıırıp sorumluluğu inkâr etmeye başlamayacaktı. Ama bu çok büyük bir şeydi. Hayatı değıştirecek kadar büyük.

Bir elini düzensiz bir şekilde saçlarında gezdirdi ve uzun bir nefes verdi ve sonra kadının söyledikleri nihayet aklına geldi. Ona bakarken gözleri kısıldı.

"Zaten hamile miydin? Bunu biliyor muydun? Ve bana söylemedin mi? Ne oluyor, Maren?"

Dehşete kapılmıştı. Hamile olduğu için değil. Ama hamile olduğu için. Eğer bilseydi, asla gitmezdi. Hiçbir şey onun için

onu ve çocuğunu. Hiçbir zaman kaçırılıp haftalarca alıkonulmaz, korkudan aklını kaçırmaz ve kendisinin ve doğmamış çocuğunun güvenliği için endişelenmezdi.

O olur var olmuştur Orada, Hatta Eğer o vardı hamileliği sırasında onunla birlikte olmak için Kosta Rika'ya taşınmak anlamına geliyordu. Ya da daha iyisi, başka bir ülkenin izole bir yerinde değil, burada, onun evinde onunla birlikte olabilirdi. Gözlerinde yaşlar yükseldi. Elleri titriyordu ve o kadar korkmuş görünüyordu ki daha fazla dayanamadı. Onu kollarının arasına çekti ve titrerken sıkıca sarıldı

ona karşı.

Sözcükleri boğuk boğuk çıkıyordu, göğsünden boğuk boğuk çıkıyordu ama adam onu tutuşunu gevşetmedi.

"O zamanlar bundan emin değildim, Steele. Anlamak zorundasın. Şüpheleniyordum ama bunun doğru olabileceğini düşünemiyordum. Dediğin gibi, prezervatif kullandık. Geri geldiğin gün, kendi kanımı aldığım ve test için gönderdiğim gündü. Sen gelmeden önce sonuçları bekleyecek ve Sam aracılığıyla seninle iletişime geçecektim. Ama sonra oraya vardın ve bir süre kalmayı planladın, ben de sonuçları aldığımda sana yüz yüze söyleyebileceğimi ve oradan devam edebileceğimizi düşündüm. Ama sonra sen gittin ve bir görev için ayrılırken bunu senin üzerine yıkmak istemedim. Bunun adil düşündüm. Ya hamile olmasaydım? Göreve giderken hamile olup düşünecektin. Dikkatin dağılırdı ve senin işinde dikkat dağınıklığı ölümcül olabilir."

Saçlarına doğru nefes aldı ve sonra bir eliyle saçlarını aşağı doğru okşadı, sonra tekrar yukarı kaldırdı ve parmaklarını saç tellerine doladı.

"Bana söylemeliydin," dedi sessizce. "Mesele öyle olup olmaman değil. Olma ihtimalin var. Böyle bir ihtimal olduğunu bilseydim seni asla terk etmezdim. Bana söyleseydin kalırdım Maren ve sen de asla kaçırılmazdın."

"En iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım," dedi, bir hıçkırık sesini yakaladı ve cümlenin ortasında çatlattı.

Geriye çekildi, adamın kucağından çekildi ve sonra yüzüne dokunmak için uzandı, parmakları teninde gezindi. Bakışları ciddi ve yalvarırcaydı.

"Ben de korkuyordum ama bana inanmalısın Steele. Sana söylememek gibi bir niyetim hiç olmadı. Sen gittikten üç gün sonra sonuçları aldım ve döner dönmez sana söyleyecektim. Ama sonra klinikten çıkarken Tristan'ın kiralık adamı Carlos beni bekliyordu."

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu, yanaklarından aşağı gümüş izler süzülüyordu.

"Lütfen inan bana, Steele. Böyle bir şeyi senden asla saklamam."

"Sana inanıyorum," dedi sessizce.

Gözleri parlıyordu ve o kadar umutlu görünüyordu ki ona saldırdığı için pişmanlık duydu. Onu terk ettiği için hissettiği suçluluk duygusundan başka bir mazereti yoktu. Eğer o orada olsaydı, kız asla kaçırılmazdı. Son aylarda çektiği acıları asla çekmezdi.

Sözlerinin hemen ardından da kendini suçlamaya başladı.

"Tanrım, üzgünüm Maren. İstedığın bu olamaz. Bu benim hatam. Lanet prezervatif kırılmış ya da sızdırmış olmalı. Bu benim suçum. Seni asla bilerek bu duruma sokmayacağımı bilmelisin."

Yüzünü okşadı, dokunuşuyla onu yatıştırdı.

"Bunu biliyorum Steele. Bu hem bizim suçumuz hem de aynı zamanda ikimizin de suçu değil. Bizler yetişkiniz. İkimiz de doğum kontrolünün kusursuz olmadığını biliyoruz. İkimiz de ateşle oynadık ve ikimiz de yandık. Ama şimdi haberleri sindirecek zamanım oldu, bebek için üzgün değilim. Umarım siz de tüm bunları sindirecek kadar zamanınız olduğunda üzülmezsiniz. Çocuğumuza bilerek hamile kalmamış olabiliriz ama o artık orada. İçimde. Benim bir parçam. Bebeğimizi şimdiden seviyorum. Son birkaç hafta çok stresliydi. Tristan'ın çocuğumuza zarar vereceğinden ya da beni düşük yapmaya zorlayacağından korktuğum için bir şey yiyip içmeye korkuyordum."

İçindeki öfke yeniden kabardı. Uzanıp çenesini kavradı, başparmağını elmacık kemiği boyunca ovuşturarak yorgunluk ve stres çizgilerini silmeye çalıştı. Yanaklarını ıslatan gözyaşlarını kovaladı ve sonra eğilip yumuşak bir öpücükle nemi uzaklaştırdı.

"Seni hayal kırıklığına uğrattım Maren ve bunun için üzgünüm. Görünüşe göre son bir yılda benim için önemli olan insanları hayal kırıklığına uğratma konusunda epey tecrübeliyim. Önce P.J. şimdi de sen. Daha önce orada olmalıydım. Olsaydım, son aylarını cehennemde, o orospu çocuğunun seni zorlayacağından ya da çocuğunu kaybetmene neden olacağından endişelenerek geçirmezdin. Benim çocuğumu," dedi zorla.

Çocuğu. Tanrım, baba olacağı gerçeğini bile getiremiyordu. Ebeveynliğe o kadar hazırlıksızdı ki, bu gülünçtü. Çocuklar onun oyun planında hiç olmamıştı. Asla. Yaptığı iş ve bir günden diğerine nerede olacağını asla bilememek ve daha da kötüsü, bir görevden dönüp dönemeyeceğini bilememek? Bu bir çocuğun yaşaması için uygun bir yol değildi. Etkili bir ebeveyn olmanın yolu değildi.

Kendi babasının ona yaptığı gibi bir baba olmak istiyordu. Çocuk sahibi olmayı hiç planlamamış olsa da, artık kaçınılmaz olduğuna göre, çocuğuna tıpkı kendi babası gibi sevgi dolu, istikrarlı iki ebeveyn vermek istiyordu.

İşleri onları dünyanın dört bir yanına götürürken o ya da Maren bunu nasıl sağlayabilirdi? Tehlikeli durumlara?

"Beni hayal kırıklığına uğratmadın Steele," dedi usulca, onun düşüncelerini bölerek. "Nasıl bilebilirdin ki? Tristan etrafımı koklamaya başladığında bir şey söyleyebilirdim. Boş verdim. Aptalcaydı. Sam'i istediğim zaman arayabilirdim. Ama ben büyük bir kıyım. Kendimi idare edebilirim. Yıllardır bu işi yapıyorum. Birçok erkeğin cesaret edemeyeceği yerlerde tek başıma çalıştım. Ama ne oldu biliyor musun? Onun işleri bu kadar ileri götüreceğine inanmam için hiçbir neden yoktu."

Nefesini sertçe verdi ve devam etti.

"Ben hiç böyle dışlanmadım. Anlamalısınız, ben karışırim. Asla dikkatleri üzerime çekmem. Trafiği durduracak ya da kalabalıkta fark edilecek türden bir kadın değilim. Afrika'da olanlar sadece yanlış zamanda yanlış yerde bulunmanın getirdiği talihsiz bir durumdu. Kişisel bir şey değildi. Aynı yanlış zamanda aynı yanlış yerde bulunan diğer tüm insanlarla birlikte rehin alındım.

"Ama Mendoza ya da Tristan ya da gerçekte her kimse, bu kişisel bir şeydi. Ve ben bunu anlamadım. İşimi sessizce ve yaygara koparmadan yapmayı alışkanlık haline getirmişken tek başıma bırakıldığıma inanamadım. Sanırım bu kadar rahatsız edici bulduğum ve beni bu kadar üzen şey de bu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım ve bunu neden yaptığını hala anlamış değilim. Neden ben? Onun gibi gücü ve parası olan bir adam paranın satın alabileceği en iyi doktoru tutabilirdi. Böyle adamlar, yoksullara bedava sağlık hizmeti veren taşralı bir doktor istemezler. Ve dediğim gibi, ben trafiği durduran bir kadın değilim, bu yüzden neden bana takıldığını anlamıyorum. Uygunluk muydu? Yakınlık mı? Tesadüfen o ve o "Ne olacak, o bir doktor, onu alacağım" mı dedi?

Steele bir parmağını dudaklarının üzerine koydu ve sonra ovuşturdu yatıştırıcı bir şekilde. "Belki de asla bilemeyeceğiz. Deli insanların nasıl düşündüğünü anlamaya çalışarak kendini delirtemezsin. Ama trafiği durdurmamana gelince? Sana bir haberim var. Kalabalıkta seni kesinlikle fark ederdim."

Narin bir pembeyle kızardı, yanaklarında renk çiçekleri açtı. Adam onu serbest bırakmak için parmağıyla dokunana kadar alt dudağını ısırdı ve adam hassas derisine zarar vermemek için yumuşakça geri itti.

"Peki ne yapacağız Steele?" diye sordu sessizce. "Bunun duymak istediğin şey olmadığını biliyorum. İkimizin de bunu planlamadığını biliyorum. İstedığımız gibi olmamış olabilir ama şu anda pişman değilim. Geriye dönüp hamileliğimi geri almak istemem. Bu bebek benim bir parçam. Bu çocuğu korumak için her şeyi yaparım."

Hâlâ yaklaşan babalığını keşfetmenin şokunu atlatmaya çalışırken onun sözlerini tarttı. "Yaptığımız şey"- yavaşça başladı-"ilk yaptığımız şey senin ve çocuğumuzun sağlığını ve refahını sağlamak. Çok stresli birkaç ay geçirdin ve Caldwell sana fiziksel olarak zarar vermemiş olsa bile, bu gerginlik seni yıprattı. Senin sağlıklı olduğundan, bebeğin sağlıklı olduğundan ve her ikinizin de ihtiyacınız olan bakımı aldığınızdan emin olmamız gerekiyor.

"Ondan sonra mı? Burada, güvende olduğumu bildiğim yerde benimle kalacaksın. Bu her şeyi değiştirir, Maren. Planlarının ne olduğunu ya da bunu henüz düşünüp düşünmediğini bilmiyorum. Bu kadar çabuk mu sahaya dönmek istiyorsun?"

Yavaşça başını salladı. "Sadece ben olsaydım ve düşünmem gereken bir çocuğum olmasaydı, başka bir görev alırdım. Deli bir piçin hayatımı belirlemesine ya da beni işimi yapamayacak kadar korkutmasına izin vermezdim. Bu bir işten daha fazlası, Steele. Bu bir çağrı. Bunu anlıyor musun bilmiyorum, belki de deli olduğumu düşünüyorsun."

"Hiç de değil. Hepimizin çağrıları var. Benimki KGI ve görevlerimiz. Yaptığım iş için ne kadar deli olduğumu düşünüyorsam senin de o kadar deli olduğunu düşünmüyorum. İkimiz de insanlara yardım ediyoruz. Sadece bunu farklı şekillerde yapıyoruz."

Gülümsedi ve onun elini sıktı. "En azından bunun için teşekkürler. Soruna cevap vermek gerekirse, bilmiyorum. Hamileliğimin her şeyi değiştirdiği konusunda haklısın. Önceliklerimi değiştiriyor. Uzun zamandır ülke dışında yaşıyorum ve burada evim diyebileceğim gerçek bir yerim yok. Her şeyi çözene ve bebek doğana kadar ailemin yanında kalabilirim."

Kaşları anında çatıldı. Bu senaryoda pek çok sorun vardı. Güvenlik sorunlarının yanı sıra, onun kendisinden uzaklaşmasını da istemiyordu. Bu hamileliğin bir parçası olmak istiyordu. Çocuğu dünyaya geldiğinde orada olmak istiyordu. Ve eğer kız uzakta yaşarsa bunu yapamazdı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu usulca.

Bakışları ona odaklanmıştı, mavi gözleri sorguluyordu.

"Benden kilometrelerce uzakta olmanı istemiyorum," dedi açıkça. "Bunu senden daha fazla planlamamış olabilirim ama çocuğumun hayatının bir parçası olmak istiyorum Maren. Büyüdüğünü görmek istiyorum. Onu içinde tekmelerken hissetmek istiyorum. Sonogram resimlerini görmek istiyorum. Ve kesinlikle doğumda orada olmak istiyorum. Bunu yalnız yapman için hiçbir sebep yok. Yalnız olmayacaksın. Çünkü ben yanında olacağım. Her adımında."

Gözleri irileşti ama adam orada bir rahatlama gördü. Onu yanında mı istemişti? Çocuğunun hayatının bir parçası olmak istemeyeceğinden mi korkmuştu?

"Ben ne istediğimi söyledim," diye devam etti. "Ama senin ne istediğin hakkında konuşmadık."

"Seni yanımda istiyorum," diye fısıldadı. "Bunu çok isterim. Emin değildim. Yani, bunun senin büyük bir bomba olduğunu biliyorum. Tüm bunları sindirmenin zaman alacağını biliyorum. Sanırım benimle ya da bebekle fazla bir şey yapmak istemeyeceğinden endişelendim."

Gözleri kısıldı. "Böyle bir şey olmayacak. Ama zorba olacağımı bilmen gerek. Ben böyle biriyim. Ve kendini buna hazırlamalısın. Senin ve bebeğimizin güvenliği söz konusu olduğunda, nasıl bir adam olacağımı bilecek kadar kendimi tanıyorum. Ve bu muhtemelen seni çıldırtacak. Çoğu kadını çıldırtır. Mantıklı olmaya çalışacağım. Bir çentik aşağı çekmeye çalışacağım. Ama seni baştan uyarıyorum, bildiğim tek yol kafa kafaya vermek ve işlerin benim istediğim gibi yapılmasına alışkınım."

Dudakları kıpırdadı ve gözlerinde eğlence parıldadı. "Ben senin ekip üyelerinden biri değilim, Steele. Bunu unutma. Emir almakta pek iyi değilimdir."

Acı acı gülümsedi. "Elimden geleni yapacağım ama bana karşı sabırlı olmanız gerekecek."

"Seninle bir anlaşma yapalım. Sen bana karşı sabırlı olacağına ve bana patronluk taslama dürtünü kontrol etmeye çalışacağına söz verdiğin sürece ben de sana karşı sabırlı olacağım."

"Anlaştık."

"Peki bu bizi nereye götürüyor, Steele? Şimdi ne yapacağız? Bebeğimizin doğumundan anlamaya mı çalışacağız yoksa her şeyi olduğu gibi kabul edip zamanı geldiğinde mi karar vereceğiz?"

Derin bir nefes aldı ve şu anda onun üzerine ne kadar uzanması gerektiğini merak etti. Elinden gelse onu kendi evine taşıyacak ve her şey yoluna . Ama daha en başından onu bunaltmak istemiyordu. Özellikle de kendi hislerinin ne olduğu, onun hislerinin ne olduğu ya da ev arkadaşı olarak uyumlu olup olmadıkları hakkında hiçbir fikri yokken.

Eninde sonunda onun yatağında uyumadan onun evinde yaşayamayacağından emindi. Bu kesin bir şeydi. Onun çocuğunu taşıdığını bilmeden önce bile bir kez yeterli olmamıştı. Birlikte geçirdikleri gecelerden beri her düşüncesine musallat olmuştu ve bu kaybolmadan önceydi. Onu bulup sağ salim eve getirmeye karar verdiğinde, daha büyük bir saplantı haline gelmişti.

Ama bu çekimin karşılıklı olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Harika seks yapmışlardı ya da en azından onun için öyleydi. Ama çarşafı birkaç kez yırtmış olmaları, onun yatağına tekrar girmek için sıraya gireceği anlamına gelmiyordu. Bir de ilk seferinde çok açık bir şekilde onu sisteminden çıkarmak istediğini söylemiş ve ertesi sabah tek kelime etmeden, başka bir temas kurmadan ya da herhangi bir şey yapmadan gitmiş olması gerçeği vardı. Hâlâ bunun için kendini tekmeliyordu. Onu her düşüncesinden kovmaya kararlı bir pislik olmasaydı, belki de Javier Mendoza, nam-ı diğer Tristan Caldwell'in isteksiz bir misafiri olmayacaktı. Adamın telafisi imkânsız bir şekilde çuvallamış olması ve kızın, hamileliği boyunca kendisine yardım etmesine izin vermek dışında hiçbir şey yapmak istememesi çok olasıydı.

Zaten kurtarılmasından bu kadar kısa bir süre sonra ortaya çıkması da tam bir piçlikti. Kendini toparlamak, hayatına yeniden odaklanmak ve kısa bir süre içinde olan biten her şeyi kabullenmek için zamana ihtiyacı vardı.

hamileliği, hayatı ve onunla olan ilişkisi hakkında herhangi bir karar vermesi beklenebilir.

İlişki. Bu kelime zihninde bir neon tabelası gibi belirmişti. Gerçek bir ilişki mi düşünüyordu? Altı ay önce biri ona sormuş olsaydı, bir ilişkinin aradığı ya da istediği en son şey olduğunu hemen söylerdi. İşi onun hayatıydı. Takımı onun hayatıydı. Ve kalıcı bir eş ya da sevgili, seçtiği yolun bir parçası olamazdı. Onu ekibiyle ve KGI'ya karşı sorumluluklarıyla paylaşmak zorunda kalmak bir kadın için adil olmazdı.

Ne Maren'a ne de çocuklarına haksızlık olurdu. Bu da geleceğinde oldukça büyük kararlar alacağı anlamına geliyordu. Henüz düşünmek istemediği kararlar. Ama o zaman, tüm pratik amaçlar için bir saplantı haline gelen, sürekli olarak düşüncelerinde yaşayan bir kadından nasıl uzaklaşabilirdi? Çocuğunun annesinden. Onun kanından olan küçük bir can. Sevgi ve koruma için ona muhtaç olan biri. Bu sorumluluktan hiçbir şekilde kaçamazdı. Bu düşünebileceği bir şey bile değildi.

Bu da Maren ile aralarında ne olursa olsun hayatlarının geri kalanında amansız bir bağ kuracakları anlamına geliyordu.

Hâlâ bir yanıt bekliyordu ve adam bakışlarını ona yöneltip onunkilerle kitlemeden önce bir nefes çekti.

"Size önerim, şimdilik benimle kalmanız. Bir sürü neden var ama en önemli iki tanesiyle devam edelim. Senin ya da bebeğın güvenliğini riske . Bu da seni koruyabileceğim bir yerde olman gerektiği anlamına geliyor. Güvende olduğunu ve seninle ilgilenildiğini bildiğim bir yerde. Kendin de söyledin, Amerika'da bir ikametgahın yok, bu da hamileliğin ilerledikçe rahat edebileceğın bir yere ihtiyacın olacağı anlamına geliyor. Ailenin yanına gitmeni zaten veto ettim çünkü bu birinci neden ile bağlantılı, güvenli değil. Senin böyle bir tehlike altında olmanı istemiyorum ve senin de anne babanın ya da kardeşinin risk altında olmasını isteyeceğini sanmıyorum."

Başını kararlılıkla salladı. "Hayır, istemiyorum."

"Burada benimle yaşamakla ilgili bir sorunun mu var?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Başını yavaşça tekrar sallamadan önce tereddüt etti. "Yap bununla ilgili bir sorunuz mu var?"

"Emin olduğum bir şey olmasaydı teklif etmezdim."

"Ama bu bizi nerede bırakıyor?" diye fısıldadı. "Ya da biz diye bir şey var mı? Kendimi aptal gibi hissediyorum Steele, ama ne olduğumuzu bilmiyorum. Birlikte bebek sahibi olan arkadaşlar mıyız? Bebek için en iyisi bu olduğu için medeni bir ilişki kuran eski sevgililer miyiz? Ya da birlikte geçirdiğimiz zamanın beni sisteminden çıkarmanın ötesinde bir şey olduğunu düşündüğüm için kendimi aptal yerine mi koyuyorum?"

Homurdandı ama az önceki endişesinin yersiz olabileceğini düşünerek rahatladı. Onu bir daha yatağına alma şansını mahvettiğinden endişelenmişti. Ama başka bir şey değilse bile, kararlıydı ve istediği hiçbir şeyden asla vazgeçmemiştir. Ve onu kesinlikle istiyordu.

"Seni sistemimden çıkarabileceğimi düşündüğüm için aptalın tekiydim. Aksine o gece seni her zamankinden daha fazla derimin altına gömdüm. Sen aptal değilsin, Maren. O gecenin benim için de bir anlamı vardı. İstedimden daha fazla. Sana yalan söylemeyeceğim. Çok rahatsız ediciydi ve hayır, bebekten bahsetmiyorum. O konuda hiç pişman değilim. Ama bu yüzden o zaman sana geri döndüm ve bu yüzden görevim tamamlandığında sana tekrar dönmek için her türlü niyetim vardı. Çünkü o ilk geceden sonra seni düşünmeden duramadım."

Ona bakarken gözleri parladı ve burun delikleri titredi. Gözlerinde açık bir rahatlama vardı ve omuzları, onun cevabına kadar gerginmiş gibi aşağıya doğru sarktı.

"Ve sana bir şey daha söyleyeceğim," diye mırıldandı, ağızları kışkırtıcı bir şekilde yakınlaşana kadar eğildi. "Sana bir şey daha

seni yatağıma geri getireceğim. Belki bu gece ya da yarın değil, hatta gelecek hafta. Ama bu olacak ve ikimiz de bunu biliyoruz."

BÖLÜM 27

STEELE, Maren'i telefon görüşmelerini yapması için yalnız bıraktı ama yakınından ayrılmadı ve bilerek dinledi. Maren'in telefon konuşmalarına kulak misafiri olmak muhtemelen onu bir pislik yapıyordu ama bu noktada, amacına ulaşmasına yardımcı olacak herhangi bir bilgiyi öğrenmek için elinden gelen her avantajı kullanacaktı.

Nihai hedefinin ne olduğu kafasında tam olarak netleşmemiştir. Tek bildiği Maren'in gözünün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğiydi. Maren'in ve bebeklerinin ona en çok ihtiyaç duyduğu anda ondan imkân yoktu.

Kadının hamile olma ihtimali olduğunu bilseydi, onu asla terk etmeyeceğini ve Tristan Caldwell tarafından kaçırılmayacağını düşünmek ona acı veriyordu. Onun nedenlerini anlıyordu. Ona söylemediği için kızgın değildi. Ama keşke söyleseydi. Keşke şüphelerini ve korkularını onunla paylaşırdı. Onlarla birlikte yüzleşebilirlerdi ve o lanet olası laboratuvar sonuçlarını aldığı anda o da yanında olurdu.

Birdenbire uzun vadeli düşünmeye başlamıştı ve bu onu tedirgin ediyordu. Hayatı her zaman dikkatlice planlanmıştı. Emekli olmayı düşünmeden önce KGI ile en az on yıl daha çalışmayı planlıyordu. O zamana kadar banka hesabında ve yatırımlarında hayatının geri kalanında rahatça yaşayabileceği kadar para biriktirmiş olacaktı. Ancak bu zaman dilimine göz atarken bile, eğer sağlığı yerindeyse ve kendisini öldürmeyi ya da ciddi şekilde sakat bırakmayı başaramazsa, emekli olabileceğini biliyordu,

Sadece oturmaktan, avlanmaktan, balık tutmaktan ve hareketsiz kalmaktan sıkılırdı.

On yıl içinde ellisine yaklaşacaktı. Çoğu erkeğin yuva kurduğu, evlendiği, çocuk sahibi olduğu zamanın ötesinde. Ama hâlâ KGI'da aktif olarak çalışırken ciddi bir ilişki yaşamayı hiç düşünmemişti. Karısını ve çocuklarını bırakıp geri dönememe riskinin olduğu bilinmeyen bir yere gitmek adil görünmüyordu. Hiçbir kadın böyle bir belirsizlik istemezdi ve onu suçlayamazdı.

Ama şimdi Maren -ve çocuklarının yaklaşan gelişi- her şeyi bir anda değiştirmişti. Ve bu konuda ne yapacağından emin değildi. Ayrı bir hayat yaşamayı, çocuğunu sadece programları elverdiğinde görmeyi, yarı zamanlı bir baba olmayı düşündüğünde, bundan hiç hoşlanmıyordu. O böyle biri değildi. Hiçbir zaman olmak istediği kişi olmamıştı.

Ama Maren'in kendisi ne istiyordu? Milyon dolarlık soru buydu. Ama ne istediğinin cevabını kendisi de bilmezken bunu soramazdı.

Maren'i yanında istiyor muydu? Kesinlikle istiyordu. Çocuklarının ikisiyle birlikte olmasını istiyor muydu? Buna şüphe yok. Ama bunu nasıl ayarlayacak, Maren'le ilişkisini nasıl yürütecek ve her ikisinin de kariyerini nasıl dengeleyecekti? Hiçbir fikri yoktu.

Bir mağara adamı rutinine bürünmemek, kanunları ortaya koymak ve ona işlerin nasıl olacağını söylememek için her şeyini ortaya koyması gerekiyordu. Bunu yapmak istediğini inkâr ederse yalancı bir orospu çocuğu olurdu. Maren'e basitçe onunla kalacağını ve çocuklarını birlikte büyüteceklerini söylemeyi düşünmek ona aşırı bir tatmin duygusu veriyordu. Hatta belki de evlenmeliydiler. Onun ve çocuklarının kendi adını taşıması fikri hoşuna gitmişti. Ama ekibine tıbbi bakım sağladığı zamanlar ve birkaç gece gerçekten harika seks dışında birbirlerini neredeyse hiç tanımıyorlarken bu çok büyük bir adımdı. Zihinsel olarak onu arzularak geçirdiği onca zaman, kaliteli bir ilişki kurmak olarak sayılmazdı.

Çoğu kadın bir ilişkiye başlamadan önce romantizm konusunda bundan biraz daha fazlasına ihtiyaç duyar.

Adam. Geri döndüğünde geçirdikleri zaman, hatırlayabildiğinden daha uzun süredir geçirdiği en iyi birkaç gün olmuştu. Ve pek bir şey de yapmamışlardı. Sadece konuşmuşlar, adam klinikte ona yardım etmiş, yemek pişirmişler, biraz daha konuşmuşlar ve sevişmişlerdi.

Bunun gibi daha fazla gün istiyordu. Birbirlerini tanımak. Milyonlarca başka şeyle uğraşmadıkları ve ayrı yönleri çekilmedikleri zamanlarda birlikte zaman geçirmenin tadını çıkarmak.

Belki de bu onun için bir fırsat olabilirdi. Maren buradaydı, evinde. Bir süre görev almayacağı kesindi. Burada sadece ikisi olacaktı. Birbirlerini daha iyi tanıyabilir, seçenekleri üzerine konuşabilir, gelecekleri ve bebeklerinin geleceği hakkında birlikte karar verebilirlerdi.

Steele bir elini saçlarında gezdirdi ve yorgun bir nefes verdi. Kahretsin, ama son birkaç ay onu hızla tüketiyordu. Maren'in nerede olduğunu ya da iyi olup olmadığını bilmemenin stresi, ekibiyle sürekli hareket halinde olması ve sonunda onu geri alması ve şimdi de baba olacağı haberi.

Sinir ve adrenalinden başka bir şey olmadan uzun süre devam etmeye şartlanmıştı ama duvara toslamış gibi hissediyordu. Dinlenmeye ve ileriye dönük en iyi stratejiyi düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Maren'in ayrılması, kendi başına gitmesi fikri midesini düğümledi. Bunu istemiyordu. Onu burada istiyordu, sadece onu koruyabilmek için değil. Evet, bunun büyük bir parçasıydı. Ama tek neden bu değildi ve bu özel ifşanın tüm nedenlerini ve niçinlerini yakından araştırmaktan korkuyordu.

Şüphesiz onun derisinin altındaydı, ama aynı zamanda hızla kalbine doğru yol alıyordu. Çoğu kişinin var olmadığını iddia edeceği bir kalp. Diğerleri onunla şakalaşıp buzdan yapıldığını söyleyebilirdi ama Maren'in yanında birkaç dakika geçince buzlar ağıstosun ortasındaki bir kar külahından daha hızlı eriyordu.

Ve sarı saçlı, mavi gözlü, Maren'in minik bir kopyası olan tatlı bir bebeği hayal ettiğinde, kalbinin hızla karıştığına şüphe yoktu. Kelly'nin çocukları hakkında şüpheleri vardı. Sam ve Sophie'nin değerli küçük kızları ve Ethan ve Rachel'in ikiz oğulları. Çok sevimliydiler ama yine de kokan, gürültücü, kıvranan küçük insanlardı. Ama kendi oğlunu ya da kızını hayal ettiğinde? İçinde bir şeyler yumuşadı ve hayal bile edemeyeceği bir heves onu sardı.

Maren'in sesinin kesildiğini duyunca kaskatı kesildi. Kahretsin. Ağlıyordu. Telaşla döndü, bakışları onu arıyordu. Yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı. Gözleri kızarmış ve şişmişti. Ama onu rahatlatan şey, kızın gülümsüyor olmasıydı.

"Ben iyiyim anne. Söz veriyorum. Ama sana söylemem bir şey var."

Steele dinliyordu, onun dinlediğini bilip bilmediğini umursamıyordu bile. Annesine hamilelik haberini vermek üzere olduğu belliydi.

Maren derin bir nefes aldı. "Hamileyim anne. Neredeyse dört aylık hamileyim. Hayır, bekle. Açıklamam için bana bir şans ver, lütfen. Sakin ol. Sorun yok. Tristan Caldwell'in bebeği değil."

Maren gözlerini kapadı ve başını öne eğdi, diğer eliyle telefonu kulağına götürürken burnunun kenarını parmaklarının arasına sıkıştırdı.

"Anne, dur ve beni dinle!"

Steele'in gözleri kızın sesindeki sertlikle irileşti.

Derin bir nefes daha aldı ve başını kaldırdı. Arkasını döndü ve Steele'in kısa bir mesafe ötede durduğunu gördü. Yüzünü buruşturup gözlerini devirdi ve sonra parmağını şakağına götürerek silahı taklit etti ve ateş ediyormuş gibi yaptı.

"Kaçırıldığımda zaten hamileydim."

İnledi ve gözlerini tekrar kapattı. Sonra sandalyelerden birine yığıldı.

"Size söylemedim çünkü de yeni öğrenmiştim. Test sonuçlarını kaçırıldığım gün aldım. Kaçırılmamıştım.

anne. Babasına söylemeye bile fırsatım olmadı!"

Steele'e baktı, yüz hatlarında gerginlik okunuyordu.

"O iyi bir adam anne. Artık onunla birlikteyim. Bir süre onunla kalacağım. En azından kendimi toparlayana ve bundan sonra ne yapacağıma karar verene kadar."

Steele kaşlarını çattı, duyduklarından hoşlanmamıştı. Sanki o daha yeşil çayirlara taşınmadan önce geçici bir yara bandıymış gibi.

"Bilmiyorum anne. Steele'e sormalıyım. Tristan Caldwell'in ailemi izlediğinden endişeleniyor. Steele ifşa olmamı istemiyor."

Telefonu ağzından uzaklaştırdı. "Steele? Beni burada ziyaret etseler sorun olur mu?"

Steele ona doğru yürüdü ve karşısındaki kanepeye oturdu. "Elbette gelebilirler. Onları KGI jetine bindirmek için Sam'le anlaşacağım ve Henry County'ye uçabilecekler. Onları alıp buraya getireceğim."

Gözleri parlıyor ve göz kamaştırıcı gülümsemesi onu tekrar tekrar gülümsetecek şeyler yapmaya devam etme isteği uyandırıyor.

"Anne, sorun olmayacağını söyledi. Seni şirket uçağıyla getirecek. Ayrıntıları öğrenir öğrenmez sizinle temasa geçeceğim ve sizi havaalanından alacağız."

Kısa bir duraklama oldu ve sonra, "Ben de seni seviyorum anne.

Yakında görüşürüz."

Telefonu bıraktı ve Steele'i şaşırtarak ayağa kalktı ve onun oturduğu kanepeye doğru yürüdü. Sürünerek onun yanına geldi ve kollarını ona doladı.

"Teşekkür ," dedi onu anlamsızca sıkarken.

Kollarını ona doladı, hafif ağırlığının vücudunda şekillenmesinden hoşlandı. Kız kucağına düşene kadar çekti ve başparmağını kızın saten tenine sürterek yanağını kavradı.

"Rica ederim. Onları görmek için sabırsızlandığınızı biliyorum ve muhtemelen onlar da aynı şeyi yapmak ve sizin iyi olduğunuzu görmek için sabırsızlanıyordur."

Bu fırsatın elinden kayıp gitmesine izin vermeyecekti. Kollarındaydı, ağızları o kadar yakındı ki nefesinin yumuşak puflarını hissedebiliyordu. Başını eğdi ve dudaklarını onunkilere bastırarak içeri girdi.

İçinde nazik olmak olduğunu asla düşünmezdi. Bu onun tarzı değildi. Ama bu kadar önemli bir şeyi aceleye getirme fikri ona hiç de iyi gelmiyordu.

Nefes nefese bir iç geçirdi ve onu tekrar öptü. Dili onunkıyla şakacı bir şekilde oynadı, yaladı ve tadına baktı ve sonra saldırgan olup dilini ileri doğru daldırarak öpücüğünü derinleştirerek onu şaşırttı.

Nabızı hızlandı ve kanı damarlarında dolaşmaya başladı. Vücudu canlandı. Kasıkları gerildi ve aleti pantolonunun içinde kabardı. Hepsi basit bir öpücük içindi. Ama onun bu kadar yakınında, kollarında olması, ona verdiği o tatlı gülümseme ve dilinin onunkıyla şakacı bir şekilde oynamasının birleşimiydi.

Onu acıya varan bir yoğunlukla istiyordu. Evet, onun yatağında olacaktı. Onu oraya götürür götürmez.

Avucunu bacağından yukarı, sonra da karnına doğru kaydırıldı. Parmaklarını hâlâ düz olan karnının üzerinde gezdirdi ve çocuğunun elinin altında yattığı düşüncesiyle hayretler içinde aşağıya baktı. Onun rahminde yuvalanmıştı. Onun bir parçası. Onun kanından.

"Görebilir miyim?" diye mırıldandı.

Yavaşça kapüşonunu yukarı çekerek karnını ortaya çıkarmaya başladı. Elini üzerinde gezdirdi, etini ovuşturdu ve okşadı. Karnı öncekinden daha sıkıydı. Yuvarlak bir kıvrımın başlangıcını hissedebiliyordu ama sertti, derisi daha önce olduğundan daha sıkıydı. Vücudu büyüyen bebeği barındırmak için esnemeye hazırlanıyordu.

"İçinde küçük bir hayat olduğunu düşünmek inanılmaz," dedi huysuzca. "İkimizin de bir parçası. Pişman olmadığına sevindim Maren, çünkü gerçek şu ki ben de pişman değilim. Bebeği dokuz ay taşımak ve sonra doğurmak zorunda olanın ben olmadığımı biliyorum, ama şu anda ve burada lanet prezervatifin işe yaramadığı için üzgün değilim."

Çenesini avucunun içine aldı ve ona baktı, gözleri sıcak ve yumuşaktı. "Sevindim çünkü ben de üzgün değilim. Bahse girerim sonunda çok güzel bir bebek yapacağız."

"Eğer annesine benziyorsa, bu garanti."

Gülümsedi. "Peki ailem ne zaman gelebilecek? Ailemin buraya gelmesine izin vererek sizi daha fazla zorlamak istemem ama son birkaç aydır çılgına döndüler ve endişelenmeyi bırakabilmeleri için beni kendi gözleriyle görmeye kararlılar."

"Bu anlaşılabilir bir durum ve siz de dayatmacı değilsiniz. Seni bir an önce görmek istedikleri için onları suçlamıyorum. Sabah Sam'le bu konuyu konuşacağım. Şimdilik akşam için dinlenip erken yatarız diye düşündüm. İkimizin de biraz uykuya ihtiyacı var. Zaten Sam'le birlikte rapor vermem gerekiyor, o yüzden listeye bir KGI jetine el koymayı da ekleyeceğim."

Gözle görülür bir şekilde yutkundu ve aniden kararsız göründü, gözleri aşağıya doğru kaydı. Dişleri parladı, alt dudağına battı, bu onun tedirginliğinin kesin bir işaretiydi. Adam nazıkçe dudağını okşadı ve sonra çenesini yukarı doğru itti.

"Seni rahatsız eden ne, Maren?"

Başını iki yana salladı. "Yok bir şey. Sadece merak ediyorum. Gerçekten çok aptalca."

Onun ne düşündüğünü merak ederek başını eğdi. "Anlat bana."

Adam şaşırdı, kızardı, yanakları pembeleşti. "Nerede uyuyacağımı soracaktım ama sen bana misafir odasını gösterdin. Aptalca bir düşünceydi."

Kıpırdamadan durdu, nabızı aniden kulaklarında gümbürdedi. Sonra yüzünü ellerinin arasına alarak onu doğrudan kendisine bakmaya zorladı.

"Nerede uyuyabileceğini soruyorsan, evet, misafir odası tamamen senin. Nerede uyumanı istediğimi soruyorsan, cevabım benimle. Benim yatağımda. Ama istediğin bu değilse, sorun değil. En azından şimdilik."

Gözlerinde rahatlama parladı. "Seninle yatmak istiyorum. Yani eğer sorun olmazsa. Kendimi daha güvende hissederim."

Kadının itirafı adamın yüreğini burktu ve başparmaklarını kadının teninin yumuşaklığı üzerinde gezdirdi.

"Maren, seninle yatmamışız gibi davranmayacağım. Çok güçlü bir bağ kurmamışız gibi davranmayacağım. O zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum. Bu yüzden sana geri döneceğimi söyledim. Aramızdaki şey bitmemiştir. Hem de hiç. Sadece ertelendi. Ama artık bitti. Burada, ait olduğun yerde benimlesin. Ve bunun bizi nereye götüreceğini görmek istiyorum. Artık aramızda bir bağ var. Çocuğumuz. Ama aramızdaki tek bağ bu değil ve sanırım sen de bunu en az benim kadar biliyorsun. Ve benimle birlikte olmanın tek sebebinin bebeğime hamile olman olduğunu düşünmeni asla istemiyorum."

Ona doğru eğildi, kollarını boynuna doladı ve sonra başını onun omzuna koydu. "Korkuyorum, Steele."

Kadının samimi itirafı adamın göğsünü yırttı. Ona daha sıkı sarıldı ve başını eğerek kızın tepesini öptü.

"Ben de korkuyorum," diye itiraf etti.

Sertleşti ve sonra şaşkınlıkla ona bakmak için başını kaldırdı. "Seni korkutacak bir şey hayal bile edemiyorum."

"O zaman son haftalarda nerede olduğunu, yaralanıp yaralanmadığını, ölüp ölmediğini, acı çekip çekmediğini, korkup korkmadığını bilmeden neler yaşadığım hakkında en ufak bir fikrin yok. Liste uzayıp gidiyor. Sam'in bana kaybolduğunu söylediği gün çok üzülmüştüm ve o günden beri hiçbir şey yapamadım. Seni bırakıp geri döneceğime söz verdiğim günden beri bildiğim tek huzur anı şu anda burada, kollarımda seninle olmak. Sana ne olduğunu öğrendiğimde tutamayacağımdan korktuğum bir sözdü bu.

"Ve bunun ötesinde, çocuğumu taşıma düşüncesi beni çok korkutuyor. İstemediğim bir şey olduğu için değil, ters gidebilecek her şeyi bildiğim için. Tristan Caldwell'den uzakta olman peşinden gelmeyeceği anlamına gelmiyor. Seni koruyamayacağımdan korkuyorum. Olabileceklerden korkuyorum.

sana ve çocuğumuza bir şey olmasından korkuyorum. Yani evet, şu anda oldukça korktuğumu söyleyebilirim."

Onu uzun ve derin bir şekilde öptü, ağzı onunkinin üzerinde tatlı bir şekilde hareket ediyordu. Hareketi onun belirlemesine izin verdi, arkasına yaslanıp ona verdiklerinin tadını çıkarmaktan son derece memnundu.

"Bir kadına karşı böyle hissedeceğimi hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı, kadın geri çekildiğinde gözleri arzuyla parlıyordu. "Hiç istemedim."

"Peki ya şimdi?" diye sordu
usulca. "Şimdi hiç umurumda
değil."

BÖLÜM 28

Steele, kucağına oturup kollarına sarılan Maren'e, "Bir şeyler yemen gerek," dedi.

İkili son bir saat boyunca orada kalmış, sadece birlikte olmanın ve bebek hakkında konuşmanın tadını çıkarmıştı. Çok ciddi bir şey yoktu. Sadece boş muhabbet, akıllarına ne gelirse. Bu onun için kesinlikle en iyi ilaçtı.

Kendini hiç bu andaki kadar güvende ya da mutlu hissetmemişti.

"Biraz çorba ve belki bir fincan sıcak çay içebilir misin? Senin içtiğin çaylardan pek yok ama en azından buzlu çay yaptığım poşet çayları kullanabilir ve senin için sıcak çay yapabilirim."

Adamın sesindeki endişe ve onunla ilgilenme kararlılığı karşısında kalbi yumuşadı. Güzel hissettirdi. Her zaman kendi kendine yetmişti. Ailesi ona çok küçük yaşlardan itibaren kendi başının çaresine bakmayı öğretmişti ve bunun için her zaman minnettar olmuştu. Kendine güvenen, yetenekli bir yetişkin olmuştu ve bunun için ailesine teşekkür etmeliydi. Ama bu, zor durumda kaldığında Steele gibi bir adamın onu korumasını ve ona kesinlikle kabul etmeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Bir fincanda biraz et suyu ve ardından bir fincan sıcak çay kulağa harika geliyor," dedi. "Biraz krakeriniz varsa belki birkaç tanesini atıştırıp midemin nasıl olduğuna bakabilirim."

Avuç içi kadının karnına kaydı ve onu sahiplenerek kavradı. "Çok hasta mıydın? Hamileliğinin başlangıcında ideal koşullardan daha azına sahip olduğunu ve inanamayacağın kadar stresli olduğunu biliyorum. Bu yüzden senin için daha mı kötü oldu? İtiraf etmeliyim ki hamile kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Etraflarında çok fazla bulunma ihtiyacım ya da isteğim olduğunu söyleyemem."

Gülümsedi ve sonra yüzünü buruşturdu. "Komik çünkü sonuçlara bakıp hamileliğimi doğruladığım güne kadar aslında hiç hasta olmamıştım. Biraz midem bulanıyordu, evet. Ama sonuçları gördüğüm an? Ofisimdeki çöp kutusuna kustum. Ve Tristan tarafından kaçırılıp alıkonulduktan sonra, evet, sık sık hastalanıyordum. Çok kötüydü çünkü çoğu zaman bana ilaç verir korkusuyla bir şey yemeye korkuyordum. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama dürüst olmak gerekirse ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyordum. Çok soğukkanlı ve mesafeliydi. Kendini sorun olarak gördüğü bir şeyden kurtardığı için bir gram bile suçluluk duyacağını düşünmemiştim."

Steele'in dudakları inceldi ve gözlerinde şiddetli bir ışık parladı. "Zamanın diğer yarısında gerçekten yemek istediğimde ya da ihtiyacım olduğunu hissettim, servis ettiği her şey zengindi. Çok kibardı. Zevkleri pahalıydı ve çoğu midemi o kadar bulandırıyordu ki kokusunu geçip tadına bakamıyordum. Tatma arzum da yoktu.

"Armand, daha doğrusu Hancock, bana iyi davrandı. Bana bir şeyler alırdı. Vitaminler ve çikolata gibi. Bana bir bebek kitabı bile aldı. Ve kaybettiklerimin yerine gözlük."

Steele'in kaşları Hancock'tan söz edilince daha da çatıldı.

"Kim o, Steele?" diye sordu sessizce. "Ben onu Armand, ama biz Kosta Rika'dan ayrılmadan önce Tristan'la konuşurken kulak misafiri oldum. Tristan'ı KGI ile olan bağlantım konusunda uyarmıştı. İsim vermedi ama kimden bahsettiği belliydi. Daha sonra beni Kosova'dan çıkarıp Rio'ya ve nihayetinde size getirdi. Ama Rio ile buluştuğumuzda ben de oradaydım ve hiç de dostane bir buluşma değildi. Birbirlerinden hoşlanıyormuş gibi bile davranmadılar ama yine de Hancock bana yardım etti."

"Hancock, Grace'i bizden aldığında onu neredeyse öldürtecek olan piç kurusu. Grace'e hamle yaptığında ekip üyelerimden birinin vurulmasından da o sorumluydu. Resmi ya da gayri resmi olarak var olmayan bir örgüt için çalışıyor."

Maren titredi. "Bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

"Öyle değil," dedi Steele acımasızca. "Onlar haydut bir örgüt. Çeklerini kimin imzaladığı ya da düzenli olarak aynı kişinin imzalayıp imzalamadığı konusunda hiçbir fikrim yok. Pek çok farklı işte parmakları var. Caldwell'in kampında gizli görevde olduğu ve eninde sonunda onu alaşağı edeceği söyleniyor. Neden beklediği hakkında hiçbir fikrim yok. En iyi tahmin Caldwell'in onu henüz aradığı şeye yönlendirmemiş olması. Ya da belki Caldwell daha büyük biri için bir basamaktır."

"Neden böyle gitmeme izin verdi? Görevini riske atması garip görünüyor. Tristan'ın kaybolduğumu öğrendiğinde ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Umurumda da değil. Ama Hancock yaptığı şeyle büyük bir risk aldı. Ve ondan hoşlanmadığını biliyorum. İfadenden belli oluyor. Ama bana karşı iyiydi. Beni ölümüne korkuttu ama Tristan'ın bana ya da bebeğime zarar vermesine izin vermeyeceğine yemin etti."

"Eğer bu doğruysa, orada olduğu için minnettarım," dedi Steele, ancak kelimeler boğazında düğümlenmiş gibiydi.

Maren bakışlarını kaldırarak Steele'in bakışlarıyla tam olarak buluştu ve en büyük korkusunu ortaya koydu.

"Sence gelir mi?" diye sordu usulca.

Steele onun elini sıktı ve sonra parmak eklemlerini öpmek için kaldırdı. Sonra parmaklarını onunkilere doladı ve elini kucağında tuttu.

"Yalan söylemeyeceğim ve hiçbir ihtimal olmadığını söylemeyeceğim. Gerçek şu ki bilmiyorum ama bu ihtimali kesinlikle göz ardı etmiyorum. Onun senin ve çocuğumuz için gerçek bir tehlike olduğunu varsayıyorum ve buna göre hareket edeceğim. Ama endişelenmeni istemiyorum Maren. Sadece bana sahip değilsin. Tüm KGI'a sahiptin. Benim ekibim var. Senin için her şeyi göze alacaklar, kesinlikle ve onlara senin benim için ne ifade ettiğini söylediğimde, sen de bana aynı sadakati göstereceksin."

Onun sözlerini anladığında nabızı hızlandı. "Onlara ne söyleyeceksin?"

"Çocuğuma hamile olduğunu ve o orospu çocuğunun sana bir daha dokunmasına asla izin vermeyeceğimi."

"Oh."

Yutkundu ve elinin onun avuçlarında titremeye başladığını hissetti.

"Hamile olduğun için üzgün değilim Maren ve öyleymişim gibi davranmayacağım ya da baba olacağımı saklamaya çalışmayacağım. Bu kutlanacak bir şey ve biz de tam olarak bunu yapacağız."

Gülümsedi ve onun elini sıktı. "Yemin ederim seninle ne yapacağımı bilmiyorum Steele. Sürekli dengemi bozuyorsun. Tam seni çözdüğümü düşündüğüm anda, her şeyi tamamen değiştiren bir şey yapıyorsun."

"Güzel," dedi kendini beğenmiş bir ses tonuyla. "Tahmin edilebilir hale geldiğimi düşünmek istemezdim."

"Senden çok hoşlanıyorum, biliyorsun," dedi ciddi bir tonda.

Yüz ifadesi de ciddileşti ve sesi onunkine uyacak şekilde alçaldı.

"Ben de senden çok hoşlanıyorum Maren. Senden hoşlanmaktan da öte." Nefes almayı unuttu ve sonra nefesini tuttuğunu fark ettiğinde her şey bir anda ortaya çıktı. Ve sonra başını eğdi, tamamen rastgele bir fark etti aklına giriyordu.

"Adını bile bilmediğimi biliyor musun? Açıkçası 'Steele' senin soyadın ve herkes seni böyle çağırıyor, ama ilk ne? Bana kardeşinin adını söyledin ama seninkinin ne olduğunu hiç söylemedin."

Steele irkilmiş görünüyordu ve sonra alaycı bir şekilde gülümsedi. "O kadar uzun zamandır 'Steele' diye çağırılıyorum ki bir ilk adım olduğunu unutuyorum. Bunu düşünmüyorum bile çünkü düşündüğümde kulağa benmişim gibi gelmiyor. Başka biri gibi geliyor."

Başını salladı ama beklentiyle ona baktı, paylaşmasını bekliyordu.

"Ben Jackson," dedi uzun bir nefes alarak. "Jackson Steele. Kulağa komik , değil mi?"

Gülümsedi. "Hiç de değil. Hoşuma gitti. Çok erkeksi bir isim. Ama sanırım yine de sana Steele diyeceğim."

"Çok şükür," diye mırıldandı. "Bana Jackson ya da Tanrı korusun Jack demeye başlasaydın, kiminle konuştuğunu bile anlamazdım."

Güldü ve onu öpmek için eğildi, ikisi arasında oluşan yakınlığın tadını çıkardı. O da onu öptü ama sonra sert bir ifade takınarak arkasına yaslandı.

"Yeterince uzun konuştuk. Açlıktan ölüyor olmalısınız. Biraz çorba ve çay içmeye hazır mısınız? Bayatlamamış kraker var mı diye bakacağım ama hiçbir şeyi garanti edemem. Yarın Sam'i kontrol etmem gerekiyor, ben de bir market alışverişi yapacağım ve hazır gitmişken sana kıyafet de alacağız. Sana yeni gözlükler de almamız lazım. Neye ihtiyacın varsa alacaksın."

Onun sesindeki samimiyet karşısında kalbi yumuşadı. Ve onun gözlüğünün olmaması gibi küçük ayrıntılara dikkat etmesi.

"O zaman ben de seninle geliyorum?"

Tek kaşını kaldırdı, yüz ifadesinden kızın aklını kaçırdığını düşündüğü belliydi.

"Ben nereye gidersem, sen de oraya gidersin, Maren. Bu bir gerçek. Kendini savunabileceğinden emin olana kadar -ki önümüzdeki dönemde sana epeyce bir şey öğretmeyi planlıyorum- bensiz hiçbir yere gitmiyorsun, ben de sensiz hiçbir yere gitmiyorum."

"O zaman sanırım benden hoşlanmana sevindim," dedi arsızca. "Hoşlanmasaydın çok kötü olurdu, çünkü birlikte çok zaman geçireceğiz."

Kıkırdadı ve sonra onu kucağından kaldırarak yanındaki kanepeye oturttu.

"Rahatınıza bakın ve arkanıza yaslanın. yudumlaman için bir şeyler getireceğim ve işin bittiğinde erkenden yatacağız. Yarın yoğun bir gün olacak ve aşırıya kaçmanı istemiyorum."

"Evet, Dr. Steele."

"Ukala herif," diye mırıldandı.

BÖLÜM 29

Maren ertesi sabah uyandığında Steele çoktan yataktan çıkmıştı. Komodinin üzerindeki saate göz ucuyla baktığında, saatin on olduğunu görünce şok oldu. On dört saat uyumuştur!

Yatağa gittiğini bile hatırlamıyordu. Çorbasını yudumlamış, ardından bir fincan sıcak çayın tadını çıkarmış ve her şeyin bitmemiş olmasına şükretmişti. Sonra Steele'le birlikte kanepeye oturup bir film izlemişlerdi. Daha sonra Steele'in onu yatağa taşıdığını biliyordu çünkü kız kanepede uyuyakalmıştı. Steele onu yorganın altına soktu ve sonra yanına kıvrıldı. Bam. Ertesi sabah olmuştu bile.

Ateşli maymun seksi için çok fazla.

Esnedi ve gerindi, ayaklarını yatağın sonuna kadar uzattı ve ayak parmaklarını yumuşak çarşaflara doğru kıvrıldı. Steele'in gerçekten harika yatak çarşafları vardı. Kosta Rika'daki yatağındaki ucuz olanlara hiç benzemiyordu.

Evini ve kliniğini düşünmek sabahın rüya gibi niteliğine bir son verdi. Oradaki muayenehanesini kurmak için çok çalışmıştı. Bu hiçbir zaman onu zengin edecek bir iş olmamıştı, hatta finansal olarak iyi durumda bile değildi. Ama ödüllendirici olmuştu. Bölge halkının hepsi onu seviyor ve ona güveniyordu. Ve şimdi doktorsuzlardı ve en yakın hastane iki saat uzaklıktaydı.

Kliniğini ve evini başka bir doktorun devralıp alamayacağını öğrenmek için birkaç telefon görüşmesi yapması gerekecekti. Bu nedenle, eşyalarını oradan alması gerekiyordu. Kaybetmek istemediği eşyaları vardı. Kişisel eşyaları ve hatıraları. Ve sadece kliniğinde binlerce dolarlık tıbbi ekipman ve malzeme vardı.

Tüm bunları düşünmek bile onu strese sokuyordu. Gözlerini kapadı ve başını ovuşturdu, bunun kendisini etkilemesine izin vermemeye kararlıydı. Odak noktası kendisi ve çocuğu olmalıydı.

Yatak eğildi ve gözlerini açtığında Steele'in yüzünde endişeli bir ifadeyle üzerine doğru geldiğini gördü.

"İyi misin?" diye sordu. "Yine mi hastasın?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, ben iyiyim. Sadece evimi ve kliniği düşünüyordum. Bu konuda heyecanlanıyordum ve kendimi strese sokmamaya çalışıyordum."

"Ne olmuş ona?" Steele daha sessiz bir tonda sordu. Onu yatakta gördüğünde endişelendiği belliydi. Gözleri endişeyle parlıyordu ama şimdi gözlerinin etrafındaki çizgiler hafiflemiş ve tüm ifadesi yumuşamıştı.

"Eşyalarımı istiyorum," dedi. "Sahip olduğum her şey o evdeydi. Fazla bir şeyim yok. Yani sahip olduklarım çok para etmiyor. Ama eşyalarım benim için önemli ve onları kaybetmekten nefret ediyorum."

"Anlıyorum," dedi. "Ne yapabileceğime bakacağım. Belki Rio evinizin toplanmasını ve her şeyin buraya teslim edilmesini sağlayabilir."

Ayağa kalktı ve kollarını onun boynuna doladı, bu sırada onu yatağın üzerine devirdi. Bir sıçrayışla onun üzerine indi ve sonra onu öptü.

"Teşekkür ederim," dedi. "Sana son zamanlarda ne kadar harika olduğunu söylemiş miydim?"

Adam ona sıırttı ve kadın, diğer pek çok kez olduğu gibi, adamın gülümsediğinde ne kadar muhteşem olduğuna hayret etti.

"Belki öyledir, ama bunu istediğiniz kadar sık söylemekten çekinmeyin."

"Harikasın," dedi usulca.

Bir elini ensesinde dolaştırıp onu ağzıyla buluşturmak için aşığı çekerken başını kaldırdı. Göğsü hava alma ihtiyacıyla yanana kadar birkaç uzun saniye boyunca öpüştiler. Nefes almak için derin derin soluyarak kendini uzaklaştırdı.

Steele bir eliyle onun yüzünü okşarken, "Kahvaltının hazır olduğunu ve bugün yapılması gereken her şeyi yapacaksak acele etmen gerektiğini söylemek için geldim," dedi.

"Tam bir köle sürücüsü gibi konuşuyorsun," diye inledi. "Emin olabilirsin. Buralarda sıkı bir gemi işletiyorum."

"Tanrım, kurtar beni. Sana ne kadar dağınık olduğumu söylemiş miydim? Ve dalgın olduğumu? Ben de tam bir sakarım. Bil diye söylüyorum. Neredeyse yürüyen bir felaketim, bu da senin gibi anal birini kesinlikle çıldırtmalı."

Kaşları kalktı. "Anal?"

"Um, evet. Anal. Her şey belli bir şekilde olmadığında çıldıran şu OKB insanlarından birisin. Sen de kontrol manyağısın. Ve son dolarına kadar bahse girerim ki aynı zamanda bir temizlik manyağısın ve evindeki her şey düzenli. Ayrıca hiçbir şeyi unutmadığına ve zihninin çelik bir tuzak gibi olduğuna bahse girerim. Aptalca bir kelime oyunu."

Kadının eğlenmesiyle adamın yanaklarına renk geldi.

"Yakalandın!" diye . "Bu bakış her şeyi anlatıyor."

"Düzenli bir yaşam sürmeyi seviyor olmam, kompulsif bir bozukluğa sahip olduğum anlamına gelmez."

"Sen nasıl istersen," dedi masumca.

"Ayrıca, eğer söylediğin gibi dalgın, sakar ve düzensiz biriyisen? Tüm bunları dengelemek için bana ihtiyacın var."

Sırıttı ve onu tekrar öpmek için eğildi. "Beni oldukça iyi dengelediğini tartışmayacağım. Peki ben senin için ne yapabilirim? Düzenli varlığına unutkanlık, dağınıklık ve sakarlık eklemek istediğinden şüpheliyim."

"Beni dengelediğine hiç şüphe yok, Maren," dedi, sesi aniden çok ciddileşmişti. "Seninleyken eğleniyorum ve en son ne zaman başka biriyle eğlendiğimi hatırlamıyorum. Beni güldürüyorsun. Bunu bana sen veriyorsun. Bu seni çok özel ve bana sunduğun şeyi de çok değerli kılıyor."

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Sanırım kusurlar listenize suskunluğu da ekleyeceğiz," dedi.

Adamın göğsüne bir şaplak attı ve sonra yataktan yuvarlandı. "Sanırım dün gece giydiklerimin aynısını giyeceğim."

"Banyoya senin için temiz bir çift eşofman ve yeni bir gömlek koydum," dedi. "Kahvaltıdan sonra diğer işlerimizi halletmeden önce sana kıyafet almak için alışverişe çıkacağız."

"Errands?"

"Evet. Sana kıyafet alacağız ve sonra KGI yerleşkesine doğru yola çıkacağız. Dönüşte durup market alışverişi yapacağız, böylece hiçbir şey kötü gitmez. Market alışverişi gibi yerel bir şey yapabileceğini mi sanıyorsun? Şampuan, diş fırçası ve kadınların hayatta kalmak için sahip olması gereken diğer her şey gibi tüm kadınsı eşyalarınızı da almanız gerekecek. Yeni bir gözlük almak için göz doktoruna görünmeniz gerekiyor mu? Reçeteli mi? Yoksa eczaneden bir şeyler alabilir miyiz? İdeal olmayacağını biliyorum ama daha iyi bir şey bulana kadar işe yarayabilir."

"Onlar reçeteli," dedi. "Ama bekleyebilir. Gerçekten. Şu anda çalışmıyorum ve onlara en çok o zaman ihtiyacım vardı."

"Onları sende seviyorum," dedi huysuzca. "Ve bir dakikalığına bile olsa ihtiyacın olan şeylerden yoksun kalacağını düşünmek istemiyorum."

Gülümsedi ve sonra çok daha acil bir endişe ön plana çıkınca kaşları çatıldı.

"Steele, yerel bir kadın doğum uzmanına görünebilir misin? Hamile olduğumu öğrendiğimden beri ilk kontrolümü yaptırmadım. Her şeyin yolunda olduğundan eminim ama bu bebeğin bakımını bir doktorun üstlenmesini gönül rahatlığıyla isterim."

Bakışları yumuşadı. "Şimdiden senden öndeyim. Sophie ve Rachel'in gittiği doktorların isimlerini almak için bu sabah Sam'le konuştum."

"Ona hamile olduğumu mu söyledin?"

Ona şaşkın bir bakış gönderdi. "Şey, evet. Bugün onlara söylediğimde hepsi öğrenecek."

Yanakları ısındı ve zevk ile öz bilinç arasında savaş verdi. Bir yandan Steele'in babalığı bu kadar açık bir şekilde benimsemesi ona baş döndürücü bir heyecan veriyordu ama diğer yandan diğerlerinin bakışlarından ve bakışlarından korkuyordu. Sert takım liderini bir baba olarak hayal etmekte yeterince zorlanıyorlardı, ama sonra ona bakıp ikisinin nasıl olup da bir araya geldiğini merak edeceklerdi.

"Bu nasıl tepki verdi?" diye sordu.

Steele omuz silkti. "Bana doğum uzmanlarının isimlerini verdi ve Kentucky, Murray'de her iki kadının da kullandığı bir klinik olduğunu söyledi. Ona benim bebeğim olduğunu söylemedim, sadece hamile olduğunu söyledim. Yakında hepsi bunu öğrenecek."

İnledi ve gözlerini kapattı. "Tanrım, Steele. Muhtemelen o da seninle aynı sonuca varacak ve Caldwell'in beni zorla hamile bıraktığını düşünecek."

Steele kaşlarını çatı. "O zaman için mantıklı bir varsayımdı. Ve eğer düşündüğü buysa, hiçbir şey söylemeyecektir. Sam kişisel bilgilerini ortalığa saçacak biri değildir. Ona herkesten daha çok güveniyorum."

Onu düşünceli bir şekilde inceledi. "Bahse girerim pek çok insana güvenmiyorsundur, değil mi?"

Kaşları çatıldı. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"İyi ya da kötü olduğunu söylemiyorum. Sadece bir değerlendirme."

"Ekibime güveniyorum, aksi takdirde onları komutam altına almazdım. Sam, Garrett ve Donovan'a güveniyorum, aksi takdirde onlar için çalışmazdım. Rio ve ekibine de güveniyorum. Onlarla çalışmaktan her zaman hoşlanmayabilirim ama onların benim arkamı kolladığını biliyorum, onlar da benim onların arkasını kolladığını biliyor."

Başını yana eğdi. "Rio ile aranızın bozuk olduğuna birkaç kez şahit oldum. Neden birbirinizden hoşlanmıyorsunuz?"

"Anlaşmazlık içinde olduğumuzu söyleyemem. Sadece rekabetçiyiz. O kendi takımının en iyisi olduğunu düşünüyor. Ben de takımımın en iyisi olduğunu biliyorum. Ondan hoşlanmıyorum ya da hoşlanmıyorum. Onun hakkında şu ya da bu şekilde güçlü hislerim yok. O birlikte çalışmak zorunda olduğum biri ve bu yüzden de belli bir nezakete ihtiyacım var. İşin yapılması için bunun ötesinde bir şeye gerek yok."

Güldü ve başını salladı. "Bu tam da bir erkeğin söyleyeceği bir şey."

"Dikkatinizden kaçtıysa söyleyeyim, ben bir erkeğim."

Elini aralarına soktu ve adamın kasıklarını kavrayarak hafifçe sıktı. Adamın siki parmaklarının karşısında hemen sertleşti.

"Oh, sanırım fark ettim," dedi.

"Elini hareket ettirmek için yaklaşık iki saniyen var yoksa beş saniye içinde sırt üstü yatmış ve ben içinde olacağım."

Onu öptü ve hafifçe bir kez daha sıktı. "Bu pek de caydırıcı değil," diye mırıldandı.

Sonra onu iterek yataktan kalktı ve arkasından bakakaldı.

Giyinirken onu izlediğini hissetti ve arkasına dönüp baktığında, gözlerinde düşünceli bir parıltıyla tembelce onu izliyordu.

"Ne düşündüğünü bilmek istiyor muyum?" diye sordu.

"Oyun oynamaman hoşuma gidiyor," dedi açık açık.

Kaşları yukarı kalktı. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Açık açık söylüyorsun. Bazı şeyleri itiraf etmekten korkmuyorsun.

Eğer tepkiden ya da istediklerinizin karşılık bulup bulmayacağından emin değilseniz. Çekingen davranmaman ve

Benim seninle ilgilendiğim gibi sen de benimle ilgileniyorsun. Seninle tahmin yürütmek yok ve bu hoşuma gidiyor. Oldukça ferahlatıcı."

"Benden 'hoşlanıyor' musun?" diye nefes aldı. "Benden hoşlandığınızı biliyorum. Benden etkilendiğinizi biliyorum. Ama nedense bunu söyleme şeklin kulağa çok daha ciddi geliyor. Hoşuma gitti. Söyleme şeklin. Bir süre bu sözlerin tadını çıkaracağım."

Dirseğine kadar itti, bakışları Maren'in vücudunda bir aşağı bir yukarı gezinirken hararetlendi. "Evet, senden hoşlanıyorum Maren. Çok derindeyim ve çok uzun bir süre çıkış yolu göremiyorum. Umarım bu işte benimle birlikteyindir çünkü eğer değilsen işler çok karışacak."

"Eğer sana daha fazla ilgi duysaydım, çıkış yolunu asla bulamazdım," diye fısıldadı.

"Bu benim açımdan kötü bir şey değil. Kaybolman umurumda olmazdı. Benimle birlikte kaybolduğun sürece."

"Bir erkekle hiç böyle bir konuşma yapmamıştım," dedi hayıflanarak. "Tanrım, bu beni biraz korkutuyor. İyi anlamda. Sadece bunu mahvetmek istemiyorum Steele. Sana karşı olan hislerimi hâlâ çözmeye çalışıyorum ama senden çok uzun zamandır hoşlanıyorum."

Sözünü kesti ve ona baktı, aklından geçen şeyi söylemeye ödü kopuyordu. Ama onun açık olması hoşuna gitmişti. Sadece çok açık olmamasını umuyordu.

"Kendimi sana aşık olurken çok iyi görebiliyorum," diye fısıldadı. "Ama bana söylemen gerek Steele. Bunun gerçekleşmesine izin vermemem gereken bir şey olup olmadığını söyle. Kendimi sana karşı savunmasız bırakıyorum ve sen beni koruyacağına yemin ettin. Bunun fiziksel anlamda olduğunu biliyorum ama sana hiç kimseye göstermediğim bir şeyi gösterdim. Kalbimi. Ve sen de onu korumak için yemin etmelisin."

Yataktan kalktı ve ona doğru yürüdü, gözleri kararlılıkla parlıyordu, gözbebeklerinin siyahının etrafındaki mavi şiddetle parlıyordu. Yüzünü avuçlarının arasına aldı, dudakları onunkileri ele geçirmek için aşağı inerken onu sıkıca yerinde tuttu.

"Bunu senin için çok kolaylaştırayım, Maren. Sana söylemek üzere olduğum şeyi ailem dışında başka hiçbir insana söylemedim, hissetmedim. Sana ailem dışında hiç kimseye vermediğim bir şeyi veriyorum. Eğer bu beni sana karşı savunmasız yapmıyorsa, o zaman ne yapar bilmiyorum."

"Ne?" diye fısıldadı.

"Sana çoktan aşık olduğuma eminim."

Rahatsızlıktan gözlerini kırpmak zorunda kalıncaya kadar gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Daha önce hiç aşık olmadım. Nasıl bir his olduğunu bilmiyorum. Ama eğer sen kayıp olduğun ve nerede olduğunu bilmediğim, incindiğin ya da korktuğun için içim parçalanmış ve ikiye bölünmüş gibi hissediyorsam, o zaman evet, sana aşık olduğumu söyleyebilirim. Ya da senden birkaç dakika bile ayrı kalmak istemediğimi ve hayatımın her gününü istediğin her şeye sahip olduğundan emin olmak için harcamak istediğimi hissediyorsam. Ya da belki de aşk, burada kollarımda olduğun ve çocuğuma hamile olduğun için bana şimdiye kadar verilmiş en değerli hediyeymiymiş gibi hissetmektir."

Gözyaşları görüşünü tamamen bulanıklaştırdı ve aceleyle gözlerini silerek Steele'in hâlâ yanaklarını sıkıca kavrayan ellerine çarptı.

"Tanrım, Steele, sanırım ben de seni seviyorum."

Onu kollarının arasına çekip kendine doğru bastırdı. "Şükürler olsun ki burada boğulan tek kişi ben değilim."

"Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadı.

Ona karşı güldü, göğsü çabayla gümbürdüyordu. "Şimdi kahvaltıya gideceğiz ve sonrasında seni kıyafet alışverişine götüreceğim. Ve eğer bu seni sevdiğimi göstermiyorsa, ne gösterir bilmiyorum. Ben kimse için alışverişe gitmem."

BÖLÜM 30

Hamile kıyafetleri için alışveriş yaptıktan **sonra** -Maren daha uzun süre normal bedenlerde olamayacağını biliyordu- Stele aldıklarını SUV'unun arkasına doldurdu ve Kelly yerleşkesine doğru yola çıktılar.

Maren, KGI'yi kendi topraklarında en son ziyaret edeli uzun zaman olmuştu. Nathan'ın eşi Shea'ya bakmak için buraya geldiğinden beri, Shea çok büyük bir travma geçirmişti.

İlerlemeden çok etkilenmişti. İnşaat tamamlanmak üzereydi. Geriye kalan tek şey uçak pistini bitirmektir ve o zaman Kelly jetlerinin şu anda bulunduğu Henry County havaalanını kullanmak zorunda kalmayacaklardı.

"Tüm evler tamamlandı mı?" diye sordu minyatür bir ordu üssünü andıran yerden geçerken.

"Marlene ve Frank'in evlerini inşa edebilecekleri bir yer var ama şu ana kadar Marlene oyalamayı başardı ve Frank'le birlikte oldukları yerde kalmaya devam ediyorlar. Sam bundan hoşlanmıyor ama onları bedensel olarak taşımak dışında yapabileceği pek bir şey yok."

"Peki ya Donovan ve Joe?"

"Hâlâ Sam'in göldeki eski evinde yaşıyoruz. Donovan aslında kendi evinin temelini attı, ama ağırdan alıyor ve yavaş ilerliyor. Acelesi olduğunu sanmıyorum. Joe daha başlamadı bile. Bulunduğu yerden oldukça memnun."

"Eminim doğru kadınla karşılaştıklarında fikirlerini değiştireceklerdir," diye mırıldandı.

"Birkaç ay önce olsa aynı fikirde olmazdım," dedi hayıflanarak. "Şimdi o kadar da değil."

Ona gülümsedi. Şaşkınlığı çok tatlıydı. Ama hakkını teslim etmeliydi. Aralarındaki ilişkiyi -ya da her ne haltsa- çok iyi karşılıyordu. Hiç karşı koymuyor gibi görünüyordu, yine de aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu, özellikle de haftalardır kayıpken.

Belki de bu süre içinde ona karşı olan hislerini kabullenmişti. Bu kesinlikle onun zihninde bazı şeyleri sağlamlaştırmıştı. Ama zaten birlikte geçirdikleri ilk geceden itibaren sert ve hızlı bir şekilde aşık olmuştu.

"Buradayken Rachel'ı ve bebekleri görmeyi çok isterim," dedi. "Sence o ve Ethan uğramamın bir sakıncası olur mu?"

"Hiç umursayacaklarını sanmıyorum. Hepimiz senin için çok endişelendik, Maren. Herkes seni gördüğü için çok rahatlayacak ve mutlu olacak. Sen hepimiz için önemlisin."

Bu parlak iltifat karşısında yanakları ısındı. Bu kadar görmek güzeldi. Onları arkadaş olarak görüyordu -iyi arkadaş- ve onların da kendisini aynı şekilde gördüklerini duymak güzeldi.

Planlama ve istihbarat toplantılarının çoğunun yapıldığı savaş odasının önünden geçtiler. Oraya gideceklerini hayal ettiği için meraklanmıştı ama şimdi geçtiklerine göre rahatlamıştı. Hesap verdiği steril, göz korkutucu bir toplantıya hazır değildi.

Sam'in geniş evinin önüne geldiklerinde rahatladı. Sam'in ve Sophie'ninkinden başka araç yoktu. Her ne olursa olsun, sakın bir toplantı olacak gibi görünüyordu.

Steele uzandı ve onun elini sıktı. "Bilmenizi istediğim bir şey var, böylece hazırlıksız olmazsınız ve ayrıca geri çekilmek için çok geç olmadığını bilirsiniz. Herkesin

senin için küçük bir sürpriz parti düzenlediler. Hepsi geri döndüğün ve güvende olduğun için çok heyecanlı ve rahatlamış durumda. Seni gafil avlamak istemedim, bu yüzden sürprizi bozuyorum, tabiri caizse. Sam bu sabah onunla konuştuğumda bana bundan bahsetti. Sana söylememi istemedi ama ben de seni bunaltmak istemiyorum. Bu senin için sorun olmayacak mı? Çünkü eğer bugün bununla uğraşmak istemiyorsan, kesinlikle geri döneceğim ve Sam'e bunu başka bir zaman yapabileceğimizi söyleyeceğim."

Gülümsedi, herkesin onun güvende olmasından bu kadar rahatlamış olması ve ona hoş geldin demek istemeleri fikri göğsünde bir sıcaklık yarattı. Elini tekrar sıktı. "Kulağa gerçekten mükemmel geliyor ve kendimi rezil etmemem için beni uyardığın için minnettarım."

"Yani istiyorsun?"

"Evet, hadi . Herkesi görmek için sabırsızlanıyorum."

Steele arabadan inip kızın kendisini karşılaması için aracın önünde bekledi ve sonra kızın yanına geçerek onu evin arka tarafına doğru yönlendirirken bir kolunu gevşekçe kızın beline doladı.

Güverte görüldüğünde Maren'in boğazı . Tüm Kelly klanı oradaydı ve KGI ekipleri de oradaydı. Üçü birden!

Bir alkış tufanı koptu ve tezahüratlar havada uçuştı. Charlotte elinde bir avuç balon ipi tutuyordu ve balonlar havalanıp süzülürken sevinç çığlıkları atarak ipleri bıraktı.

Steele ona dönüp sırtıttığında Maren kıpırdamadan durdu, ağzı hâlâ açıktı.

"Sürpriz," dedi alçak bir sesle. "Sana bizim için çok önemli olduğunu söylemiştim Maren."

Gözleri yaşlarla doldu ve Steele hemen paniklemiş görünüyordu.

"Ağlama," dedi. "Ne yaparsan yap, ağlama."

Başını geriye, Kelly'lerin akın ettiği güverte basamaklarına doğru çevirdi ve Steele'in eriyip gitmemesi için aceleyle gözlerini sildi. Sonra da

güldü. İçinden fokurdadı ve Tanrım, kendini bırakmak iyi hissettirdi.

İlk gelen Sam oldu ve onu korkunç bir kucaklamanın içine aldı. Gözlerini kapadı ve sarılmayı içine çekti. O ve Sam uzun zamandır arkadaşları. Tüm Kelly'ler arasında ona en yakın olan oydu. Sam onu sık sık sohbet etmek için arardı. Bazen tıbbi tavsiye ya da onu rahatsız eden konularda genel tavsiye almak için. Onları kolay bir dostluktu. Bunun için çok minnettardı.

"Güvende olmana çok sevindim," diye mırıldandı Sam. "Çok endişelendim Maren. Tanrı'ya şükür burada, sana göz kulak olabileceğimiz bir yerdesin."

"Sana ve KGI'daki herkese kocaman bir teşekkür borçluyum," dedi sarılmasından uzaklaşırken. "Hepiniz benim için çok şey yaptınız. Siz olmasaydınız şu anda burada olamazdım."

Sam onun elini tuttu ve Steele'den uzaklaştırıp merdivenlere doğru çekti. "Hadi gel. Herkes seni görmek için can atıyor."

Sam'in onu alıp götürmesinden hiç de memnun görünmeyen Steele'e baktı. Nereye gittiğini görebilmek için arkasını dönmeden önce gülümseyip omuz silkti.

"Maren Teyze!" Sam ve Maren merdivenlerin tepesine ulaşır ulaşmaz Charlotte bağırdı.

"İşte benim Cece'm!" Maren onu kollarının arasına alırken haykırdı.

Sonra inledi ve kıpır kıpır yürüyen çocuğu - artık gerçekten bir çocuk değildi - kavradı çünkü dizleri neredeyse ağırlığın altında bükülüyordu.

Steele onun yanında, "Dur bakalım," diye mırıldandı. İçeri girip Charlotte'u Maren'in kollarından aldı ve sonra onu kalçasına yerleştirdi, böylece Charlotte hâlâ Maren'in yanında ve ulaşabileceği mesafedeydi. "Bu kadar ağır bir şeyi kaldırmamalısın."

Maren eğilip Charlotte'un tatlı bebek yanaklarını öptü ve ardından karnını gıcıklayarak çıkan kıkırdamaları dinledi.

"Maren, eve döndüğün için çok ," dedi Sophie.

Maren Sam'in karısına sarıldı. "Ben de burada olduğum için çok mutluyum. Charlotte'un bu kadar inanamıyorum. Bu kalbimi kırıyor!"

Sonra Maren, devasa güvertenin diğer tarafında oturan Rachel Kelly'yi gördü, Ethan da onun yanındaydı ve her ikisi de kucağında bir bebek tutuyordu.

"Tanrım, affedersin Sophie." Sonra etrafını saran herkesi gördü, hepsi ona sarılmak ve güvende olduğu için rahatlamak için bekliyordu. "Affedersiniz çocuklar, bana bir dakika izin verin lütfen. İkizleri görmek istiyorum."

Kahkahalar etrafı çınlattı.

"Gösteriyi çalmak gibi bir huyları var," dedi Garrett hayıflanarak. "Ethan, dünya gezegenini şerefleştiren en zeki çocuklara sahip olduğuna yemin ederek buna büyük katkıda bulunuyor."

"Eminim Kelly genlerinin bununla hiçbir ilgisi yoktur," dedi Maren sırtarak.

Kalabalığın arasından ilerledi ve tanıdık, sıcak yüzlere gülümsedi. Kalbini sıktı ve göğsünde rahat bir parıltı bıraktı. Bu insanlar onu önemsiyordu. Gerçekten önemsiyorlardı. Onun için ikinci bir aile gibiydiler, kendi anne babası ve kardeşi kadar seviyorlardı.

Ethan ve Rachel'a yaklaşıp yaklaşmaz Rachel kucağındaki bebeği Rachel'ın diğer tarafında oturan Rusty'ye uzattı ve sonra hızla ayağa kalkarak Maren'i sert bir şekilde kucakladı.

"Döndüğüne çok sevindim," dedi Rachel. "Hepimiz çok endişelendik. Ben endişelendim, Maren. Beni ölümüne korkuttun."

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Maren. "Annelik seninle aynı fikirde, Rachel. Beni bebeklerinizle tanıştırır mısınız? Duyduğuma göre ikisi de erkekmiş."

Rachel gülümsedi ve sonra Ethan ayağa kalktı, hâlâ oğullarından birini tutuyordu. Bir kolunu Maren'a dolayarak onu yanına çekti, diğer koluyla da bebeği kucaklamaya devam etti.

"Kucağında bir bebekle iyi görünüyorsun Ethan."

Ethan gülümsedi ve bu gülümseme tüm yüzünü ısıttı. Gözlerinde mutluluk ve derin bir memnuniyet parlıyordu.

Çocukları ve karısı arasındaki bakışlarındaki sevgi Maren'in boğazında düğümlendi.

Rusty, Maren'in yanında bebekler olacak şekilde durdu ve Rachel, Maren'in görebilmesi için battaniyeyi yüzlerinden çekerken gururla gülümsedi.

"Rusty'nin tuttuğu bu küçük adam Ian. Ethan'ın tuttuğu da Mason."

"Ben ... ben bir tane tutabilir miyim?" Maren fısıldadı.

Rusty hemen Ian'ı uzattı ve Maren bebeği tam kollarının arasına aldı, sonra da yüz hatlarını görebilmek için battaniyeyi çenesinin altına çekti.

Gözleri yaşlarla doldu. Yakında bu o olacaktı. Kendi çocuğunu kucağına alacaktı. Onun ve Steele'in. Başını kaldırdı, otomatik olarak kalabalığın içinde onu aradı. Bakışları ona kilitlenmişti ve bir bebek tuttuğu görüntüsünün onu da derinden etkilediği açıktı.

Daha önceki aşk ilanından şüphe duyduysa bile, artık en ufak bir şüphesi yoktu. Aşkı tüm dünyanın görmesi için oradaydı. Kimse ona bakıp, ona nasıl baktığını görüp Steele'in kalbinin işin içinde olmadığına bir an bile inanamazdı.

Onun yüzünde daha önce hiç görmediği bir ifadeydi bu. Bu onun ruhuna açılan bir pencereydi, kimseye vermediği bir açıklık. Ve bunu kimin gördüğünü umursuyormuş gibi görünmüyordu.

Önce bebeğe, sonra da Steele'e baktı ve onun sessiz mesajı aldığını umdu.

Ona gülümsedi, tüm yüzü yumuşamıştı. Çok iyi anlamıştı. Ona yakında kucağına alacağı çocuğun kendi çocukları olacağını söylediğini biliyordu. O gülümsemeyi ve gözlerindeki sevgiyi hafızasına kazıdı, bu anı asla unutmak istemiyordu.

"Çok güzeller, Rachel. Kendi bebeğimi kucağıma almak için sabırsızlanıyorum."

Rachel, Maren'in elini sıktı ve sonra ikisi de kucağındaki bebeğe bakarken bir kolunu Maren'in beline doladı.

"Çocuk sahibi olmak gibi bir planınız var mı, yoksa uzun bir gelecekte mi bahsediyorsunuz?"

Maren'in yanaklarına bir sıcaklık çöktü ama doğruyu söylemekten başka bir şey yapmayı reddetti. Hamile olduğu ya da Steele'in bebeğini doğuracağı için bir an bile pişmanlık duymamıştı. Steele nasıl olsa herkese söylemeyi planladığına göre, Rachel'ın yakında haberi olmayacak değildi ya.

"Beş ay kulağa nasıl ?" Maren sordu.

Rachel ve Rusty'nin ağzı açık kaldı. Ethan yanlış duymuş gibi gözlerini kırptırdı.

"Gerçekten mi?" Rachel ciyakladı. Ve sonra, sanki olasılıkları fark etmiş gibi, Rachel'ın bakışları endişeli ve kaygılı bir hal aldı. "Tanrım, Maren. Bu iyi bir şey mi? O değildi. Yani, o yapmadı ..." Sözünü kesti, gözlerine keder çökmüştü.

Maren bebeği Rusty'ye geri verdi ve sonra Rachel'ın iki elini de kendi ellerinin arasına aldı. "Bu çok iyi bir şey. Zaten hepiniz haberlerimizi duymak üzeresiniz."

Steele, "Bunun en uygun zamanın şimdi olduğunu söyleyebilirim," dedi.

Maren, Rachel'ın ellerinden birini ve Steele'in tam arkasında durduğunu gördü. Eli ensesine gitti, parmakları ensesini sararken başparmağı kulağının hemen arkasındaki noktayı okşadı.

"Herkes zaten sana sarılmak ve geri döndüğün için ne kadar mutlu olduklarını söylemek istiyor. Biz de herkese iyi haberi verelim ki sana tekrar tekrar sarılmak zorunda kalmasınlar."

Ses tonu kuruydu ve tüm bu sarılmalardan ve duyguların etrafa saçılmasından bu kadar rahatsız olması onu eğlendirdi. Adam kollarını omuzlarına indirdiğinde onun yanına kaydı ve tutuşunun sıcaklığını kabul etti.

"Sen hazır olduğunda ben de hazırım," diye fısıldadı.

"Emin misin?" Steele sordu. "Kimin bildiği umurumda değil. Dünyaya anlatırdım. Ama bu konuda rahat olduğundan emin olmak istiyorum."

"Sen yanımda olduğun sürece her şeyin üstesinden gelebilirim Steele."

"Kıçına bahse girerim," diye mırıldandı, eğilip herkesin önünde onu öpmeden hemen önce.

Maren uzaklaştığında kendini biraz aptal gibi hissetti ve daha da aptalca bir gülümseme takındığından emindi.

Rusty'nin yüzünde tam bir geyik bakışı vardı. Rachel'ın ağzı bir karış açıktı ve Ethan sadece şaşkın görünüyordu. Sanki uzaylılar vücudunu istila etmiş gibi Steele'e bakıyordu. İtiraf etmeliydi ki, Steele'in onun yanındayken sergilediği tavırlardaki farklılıklara alışması epey zaman almıştı ve hâlâ da alışmaya çalışıyordu.

Bakışları kalabalığın geri kalanını taradığında, orada da benzer tepkiler gördü. Eğlenceden inançsızlığa kadar her şey. Grace ve Rio da oradaydı ve Grace kendini beğenmiş görünüyordu. Bilmiş bir gülümsemesi vardı ve sonra Rio'ya dönüp avucunu yukarı kaldırarak açık bir "öde" hareketi yaptı.

Bunun ne geldiğini bilmek bile istemiyordu.

Elini Steele'in elinin içine soktu ve onun kendisini Sam'in evin karşısında durduğu yere götürmesine izin verdi. Steele diğerlerine doğru döndü, eli hâlâ Maren'in elinin üzerindeydi.

İlgi istemesine gerek yoktu. Onu öptüğü anda herkes ölüm sessizliğine bürünmüştü. Ve şimdi Steele'in söyleyeceklerini beklerken tüm gözler onların üzerindeydi.

"Maren hamile ve yaklaşık beş ay sonra çocuğumuzu doğuracak."

Asla lafını esirgemeyen biri değildi, bu kadarı kesindi.

Maren tepkiye karşı kendini hazırladı. Aslında oldukça komikti. Kimse ona zerre kadar bakmıyordu. Bütün gözler Steele'in üzerindeydi ve yüz ifadeleri paha biçilemezdi. Keşke tepkileri kaydedecek bir kamerası olsaydı diye düşündü.

Sonra herkes aynı anda konuşmaya başlayınca sessizlik bozuldu. Yanlarındaki Sam şaşkın görünüyordu. Steele'e bir şey söylemek istediği belliydi, onu tebrik etmek ya da başka bir şey, ama gözleri boştu ve Maren ile Steele'e bakarken dudakları ayırık duruyordu.

Sonra Steele'in ekibi öne doğru ilerledi ve Maren ile Steele'in etrafını sardı. Maren'e ilk sarılan P.J. oldu. Ekibin geri kalanı Steele ile yumruk tokuşturdu ve

Baba Steele ve küçük ninjalar yetiştirmek hakkında birkaç espri yaptı. Baker ve Renshaw bebeğe patlayıcıları kimin daha iyi öğreteceği konusunda tartışırken P.J. keskin nişancı dersleri önerdi.

Maren kuşkuyla, "Kaba olmaya çalışmıyorum Baker, ama patlayıcılarla ilgili herhangi bir şey için en iyi eğitmenin sen olmadığını düşünüyorum," dedi.

Ekip çılgına döndü ve hemen Baker'a patlayıcılara çok yaklaştığı için fırça atmaya başladı.

Cole sözlerini uzatarak, "Bu bir şeyleri değiştirecek," dedi. Diğerlerinin duymaması için daha sessiz bir tonda söylemişti ama ekibi duydu ve başlarını sertçe sallayarak onayladı.

Steele, "Bu bazı şeyleri değiştirir," dedi. "Yine de bunu şimdi ve burada tartışmayacağım. Yarın hepinizi eve götürmek istiyorum, orada otuz kişi olmadan konuşabiliriz."

Hepsi başlarıyla onayladıktan sonra diğerlerinin de iyi dileklerini iletebilmeleri için geri çekildiler.

Maren henüz KGI'nın en yeni iki üyesiyle tanışmamıştı ve P.J.'nin artık organizasyonun tek kadın üyesi olmamasına çok sevinmişti.

Skylar, P.J.'den daha neşeli ve dışa dönüktü ve insanları hemen rahatlatan bulaşıcı bir gülümsemesi vardı. Edge ise onun tam zıttıydı. İri yarı - vay canına kadar iri - ve taş gibi. Sessiz ve kesinlikle çekingendi. Hiç de fena görünmüyordu. Eğer güçlü ve sessiz bir tip arıyorsanız, bu adam tam size göreydi.

Karanlık biriydi. Koyu renk gözler, koyu renk saçlar, koyu renk bir ifade. Çok kasvetli. Skylar ise çok daha açık renkliydi. Sarı saçlı, mavi gözlü, soluk tenli ve güneş tarafından zar zor öpülmüş gibiydi. Ve çok fazla sarı saçı vardı. Doğal kıvrıcık gibi görünüyordu ama çok karışık değildi. Yumuşak dalgalar ve katlar halinde omuzlarına ve sırtına dökülüyordu.

İkili kendilerini tanıttı ve Maren'e onun hakkında çok şey duyduklarını söylediler. Maren hemen rahatladı.

ama Edge'in elini nazikçe tutup eğilerek önce bir yanağını, sonra da diğer yanağını öperek selamlayana kadar ondan emin olamamıştı. Nedense bu jest onu duygulandırmış ve boğazını düğümlemişti.

Rio ve Grace en son tebrik eden ve kucaklayanlar oldu ve Maren ve Steele'in durduğu yere vardıklarında Maren uzun süre ayakta durmaktan, gülümsemekten ve insanlarla konuşmaktan sarkmıştı.

Maren, o ve Grace ona sarıldıktan sonra, "Uygarlığa dönüşümü kolaylaştırdığın için tekrar teşekkürler Rio," dedi.

Rio gülümsedi, kolu Grace'in beline dolanmıştı. "Bir şey değil, Doktor. Ne zaman isterseniz. Kızımızı yeterince kurtardın."

"Maren, Elizabeth'le henüz tanışmadın." Grace döndü ve şu anda Rusty'nin yanında oturan, bebeklerden birine bakıp gülümseyen kızı işaret etti. "Elizabeth, seni Dr. Scofield'la tanıştırmak istiyorum tatlım. Gel de gör."

"Onun hakkında çok şey duydum," dedi Maren usulca. "Umarım şimdi iyidir."

Rio'nun bakışları evlatlık kızını yol boyunca takip etti ve Maren onun gözlerindeki şiddetli koruyucu ışığın yanı sıra hem kızına hem de karısına duyduğu sıcaklık ve sevgiyi görebiliyordu.

Yakında bunların hepsi onun da olacaktı. Sam ve Sophie'yi Charlotte'la izlemişti. Şimdi de Ethan ve Rachel'ı bebeklerle. Ve son olarak Rio ve Grace'i Elizabeth'le birlikte. Her bakışlarında ve dokunuşlarında bir fener gibi parlayan sevgiyi görmek çok güzeldi. O da aynısını arzuluyordu.

Elini karnına götürdü ve sonra Steele'in eli onunkinin üzerinden geçti, düşüncelerinin yönünü anladığını anlatmak istercesine hafifçe sıktı.

"Harika gidiyor," dedi Grace, sesinde gururlu bir ton vardı. "Bazı kötü günler geçirdi, beni yanlış anlama. Ama Rio ve ben onu seviyoruz, o da bizi seviyor. Tatlım, bu Dr. Scofield, çok iyi bir arkadaşımız."

Elizabeth utangaç bir ifadeyle Maren'a gülümsedi ve elini uzattı.

Maren onu aldı ve kıza gülümsedi.

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Elizabeth." "Teşekkür . Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Rio içten bir sesle, "Tebrikler dostum," dedi. "Maren müthiş bir kadın. Ona sahip olduğun için şanslısın."

Rio'nun yaptığı varsayım karşısında Maren'in yüzü hemen alev aldı. Sanki Maren ve Steele çok yakınlarmış gibi davranıyordu. Bir şey. Bir eşya. Neredeyse evlilerdi.

Steele'in tepkisini ölçmek için ona gizlice baktı ama Steele'in tek yaptığı belindeki kavrayışını sıkılaştırarak onu omzunun altına daha sıkı sabitlemek oldu ve sonra, "Çok şanslıyım. Onu asla geri alamayacağımdan korkuyordum. Onu bir daha gözümün önünden ayırmayacağımdan emin olabilirsin."

Bunu onun için yaptığından hiç şüphesi yoktu. Söylediklerini söylerken hiç de rahat görünmüyordu. Ama sesi de samimiydi. Rahatsız ama içten. Başkalarının önünde kişisel bir şey konuşmaktansa dilini kesmeyi tercih ederken, ona ihtiyacı olduğunu düşündüğü şeyi verdiği fikri kalbini biraz daha eritti.

Sophie eğildi ve elini Maren'in koluna koydu. "Biz kadınlar Maren'i bir süreliğine çalacağız, Steele. Yemekten önce onu geri getireceğim."

Steele isteksizce kolunu indirerek onu tuttuğu yerden kurtardı. Elinin, kızın eline ulaşana kadar kolundan aşağı kaymasına izin verdi. Onu yakaladı ve tamamen serbest bırakmadan önce bir an sıktı.

Ona, daha önce bakışlarında tanık olduğu tüm sevgiyi içediğini umduğu bir gülümseme gönderdi. Ve şimdi ona nasıl baktığına bakılırsa, başarılı olmuş olmalıydı.

BÖLÜM 31

"Maren'**le** aranızda **ne var**?" Sam açık açık sordu.

Steele Sam'in sesine doğru döndü, Sam'in sorusunun sertliği karşısında kaşları çatıldı. Sonra başkalarının da duyabilecek kadar yakın olup olmadığını görmek için etrafına bakındı. O ve Sam güverteden inmiş, merdivenlerden inmiş ve rıhtımla ana güverte arasında kalan, diğerlerinin hâlâ yemek yiyip konuştukları daha küçük avluya çıkmışlardı.

Steele kuru bir sesle, "Sanırım aramızda ne olduğu çok açık," dedi.

Sam dudaklarını büzdü ve Maren'in Kelly kadınlarıyla çevrili olduğu yere baktı, gülüyor ve iyi vakit geçiriyordu.

"Maren benim çok iyi bir arkadaşım. Onun arkadaşlığına çok değer veriyorum. Sahip olduğum en yakın arkadaşlarımdan biri. Profesyonel bir ilişkinin çok ötesinde. O benim için gerçek bir kız kardeşin tüm sinir bozucu niteliklerine sahip olmayan bir kız kardeş gibidir."

Steele'in ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Beni 'kız kardeşin' konusunda mı uyarıyorsun?"

Sam başını salladı. "Hayır, ama ben de onun incinmesini istemiyorum. O iyi bir kadın, Steele. En iyisi. Pek çok insana yardım etti."

"Ona tam olarak ne yapacağımı düşünüyorsun?" Steele öfkeyle sordu.

Bu konuşmayı yapmak istemiyordu. Nokta. Maren onun işiydi. Maren ile olan ilişkisi onun işiydi.

iş. Çocukları kesinlikle onun işiydi. Ve bunların ondan başka kimseyi ilgilendirmiyordu. Sam'in onu nasıl gördüğü umurunda bile değildi. Kız onun kızıydı. Sam geçmişte onun için ne yapmak istemiş olursa olsun, artık bundan vazgeçebilirdi, çünkü Steele devralıyordu.

"Bak, sen sert birisin. Bunu herkes bilir. Diğerlerinin sana ne dediğini biliyorsun. Duygusuz bir makine olduğuna katılmasam da, çoğu kadın için bir kabussun çünkü her zaman ağzın sıkı ve kadınlar erkeklerin kendileriyle konuşmasını ister."

Steele, Sam'in omuzlarına yayılan gözle görülür ürpertiye neredeyse gülecekti.

"Maren özel biri. Umarım neye sahip olduğunun farkındasıdır, Steele. Ve eğer henüz anlamadıysan, çok geç olmadan anladığından emin ol. Neredeyse çok uzun süre beklemiş biri olarak söylüyorum bunu."

Steele yürüyüş yoluna bakınca Garrett ve Donovan'ın yaklaştığını gördü. Bugün onlarla bu konuya girmeyi planlamamıştı ama fırsat ayağına gelmişti ve bu onu geri dönmekten kurtaracaktı.

Garrett ve Donovan yeterince yaklaşır yaklaşmaz Steele bir adım geri çekildi, böylece onlar da konuşmaya katılabileceklerdi.

Steele, "Bir süreliğine kayıt dışı kaldım," dedi.

Sam tepki vermedi. Şaşırmış görünmüyordu. "Tamam. Burada ne kadar süreden bahsediyoruz?"

Ses tonunda ihtiyat vardı ve belki de Steele'in Maren ve doğmak üzere olan bir çocuğu varken tamamen raydan çıkıp çekip gitmesinden endişe ediyordu.

Steele dürüstçe, "Buna cevap veremem," dedi. "İlk önceliğim Maren'in ve çocuğumun güvenliği olmalı."

Garrett başını salladı.

"Anlıyorum." Donovan da başını salladı.

Steele, "Benimle birlikte ara vermek ekibime haksızlık olur," dedi. "Harekete ihtiyaçları var. Ne kadar uzun süre hareketsiz kalırsak o kadar paslanır ve rehavete kapılırız. Ayrıca biz aksiyonda olmadığımız zaman para da almıyorlar."

Sam şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı. "Bize takımını almamızı mı söylüyorsun? Bu senden beklediğim bir şey değildi." Steele bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bakın. Uzun zamandır ekibim benim hayatım oldu. KGI benim oldu. Sadakatimin yüzde yüzünü ve onunu aldılar. Şimdi de Maren bunu benden alıyor. O bunu hak ediyor. Çocuğumuz bunu hak ediyor. Geri dönmeyeceğimi söylemiyorum. Ama halletmemiz gereken çok şey var. İşte bu yüzden hepinizle konuşmak istiyorum. Öncelikle, bir süreliğine sahalardan uzak kalmam gerekiyor. Caldwell'in bir hata yapmayacağına güvenmiyorum. onun için yakala."

"Seni duyuyorum," diye mırıldandı Garrett.

"İkinci olarak, çözmemiz gereken çok şey var. Maren'in Kosta Rika'da bir antrenmanı vardı. Uzun bir süre oraya ya da başka bir yere dönmesini kesinlikle istemiyorum. Ama bu ona haksızlık olur. Ne kadar istesem de bu kararı onun yerine ben veremem."

"Akıllı adam," dedi Sam, gözlerinde parlayan eğlenceyle.

"Ona burada bir şeyler almak istiyorum, böylece benimle kalabilir ve ben de ona ve çocuğumuza göz kulak olabilirim.

KGI'nin bir doktora ihtiyacı olduğuna şüphe yok. Ama aynı zamanda bu bölgede bir muayenehane de açabilir, en azından çocuğumuz sahaya dönmeyi düşünecek kadar büyüyene kadar.

Maren'i mutlu et."

Donovan çenesini kavradı ve düşünceli bir şekilde ovuşturdu. "Fena fikir değil. Doktor Campbell emekli olacağını söylüyordu. Bence yerine birini bulmuş olsaydı bunu çoktan yapardı. Maren uygulamalı bir doktor ve Doktor Campbell hala ev ziyaretleri yapıyor ki bu çağda böyle bir şey duyulmadı. Onun gibi birini isterdi çünkü emekli olduğunda hastalarının ne yapacağı onu endişelendiriyor. Maren'i çok severdi ve onun yerini almak için mükemmel olurdu."

Steele'in zihninde heyecan kaynıyordu. Çok hevesli görünmek istemiyordu ama Maren'i burada mutlu etmek için neredeyse her şeyi yapardı. Onunla birlikte. Binlerce mil uzakta değil.

Onu hiçbir zaman geride tutmak istememişti ama bulunduğu yer gibi bir yerde yalnız ve savunmasız olması fikri onu çok korkutuyordu. Çocukları da tıpkı

savunmasız. Yalnız olacağından değil. Çünkü eğer gitmekte ısrar ederse, o da toparlanır ve onunla giderdi. Ama bu onun ilk tercihi değildi. Henüz değil.

İleride kız nereye isterse oraya gitmeleri için bolca zamanları olacaktı. Herhangi bir yere kök salmamıştı. Tennessee'yi zorunluluktan evi haline getirmişti, burada bağları olduğu için değil.

Steele, "Bunu düşünüp düşünmeyeceğini görmek için buna değer," dedi. "Fırsat bulduğumda bu konuyu gündeme getireceğim."

Sonra Sam'e baktı. "İzin almam senin için sorun olur mu? Ne kadar süreceğini bile söyleyemem. Kesinlikle bebek doğana kadar. Caldwell hâlâ bir tehditse belki daha da uzun. Eğer işimi o kadar uzun süre sürdüremezsen, anlarım."

Sam elini kaldırdı, kaşları birbirine yaklaşmış ve dudakları kızgınlıkla düzleşmişti. "Döndüğünde işin burada olacak. Şimdilik Donovan senin ekibini devralabilir. Onlarla Garrett ya da benden daha fazla çalıştı, bu yüzden takım liderliği rolünü üstlenmek için mantıklı bir seçim olacaktır. Van mı? Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Donovan kuru bir sesle, "Beni gönüllü olarak kabul ettiğine göre, sanırım hayır," dedi.

"Bundan hoşlanmayacaklar," diye araya girdi Garrett. "Sizinkiler dışında kimsenin emirlerine uymaya alışık değiller."

"Anlayışla karşılayacaklardır," dedi Steele. "Bunu benim için yapacaklar." Sam başıyla onayladı. "Onlara söyleyecek misin?"

"Yarın. Onları evime davet ettim. sonra senindirler, Van."

"Tamam. Onlara haber veririm ve birkaç gün içinde burada, yerleşkede bir buluşma ayarlarım. Şimdilik dinlenmeye ihtiyaçları var."

"Evet, ," dedi Steele. "Hepimizin var."

"Bebek," diye başladı Sam. Sonra sözünü keserek, "Sormamalıyım. Bu beni ilgilendirmez. Ben sadece ..."

Steele alçak bir sesle, "O benim," dedi, Sam'in sorusuyla nereye varmak istediğini doğru tahmin etmişti.

Garrett ve Donovan rahatlamış görünüyorlardı.

Donovan, "Belki de Maren'i Caldwell'in onu istismar ettiğini ve hamile bıraktığını herkesin bilmesinden kurtarmak için adım attığınızı düşündük," dedi.

"Bebek benim. Caldwell onu kaçırmadan önce hamileydi."

Sam bu açıklama karşısında şaşkınlığını gizleyemedi ama Garrett ve Donovan tepki vermediler.

"Tebrikler o zaman," dedi Sam sonunda, gözlerinde bir eğlence parıltısıyla. "Sanırım bir süre daha seninle uğraşacağız. İçimizde en son senin düşeceğini düşünmüştüm. Ve işte Van hepimizden daha uzun ömürlü olacak."

Donovan kendini beğenmiş bir tavırla, "Ayakları serbest ve süssüz," dedi. "Geri kalanınız am kırbacı yemişsiniz."

"Ve bundan gurur duyuyorum," diye araya girdi Garrett, Donovan devam edemedi.

Donovan dramatik bir iç çekişle, "Ayrıca, hepiniz iyi olanları aldınız," dedi.

"Bu doğru," diye onayladı Sam.

Donovan, "Gerçi Maren tanıdığım kadarıyla çok zeki bir benimle çok daha iyi anlaşır," dedi. "Pek çok ortak yönümüz var. Birlikte doktorculuk oynayabiliriz."

Steele, "Sadece taşaklarının anestezi olmadan alınmasını istiyorsan," diye homurdandı.

Sam ve Garrett kahkahalara boğuldu.

Sam başını sallayarak, "Adamım, düştüğünde çok sert düşüyor," dedi. "Rio'nun kötü olduğunu sanırdım ama Steele onu okyanusta yüzen bir lepişese ."

"Özel hayatımı tartışmayı bir kenara bırakıp asıl konumuza dönebilir miyiz? İznim ve ekibimin başında artık inek bir çocuğun olması gibi?"

Donovan homurdandı. "En azından sonunda zekâyla ele alınacaklar. Belki sen geri dönmeye karar verdiğinde beni daha çok sevdiklerine karar verirler. Onları senin kadar çok vurdurmayacağım."

Garrett ve Sam bu kez gülerken Steele kaşlarını çattı.

"Şimdi bildiklerimizin ışığında, sanırım onları Maren'i ziyaret etmek için bir bahanesi olsun diye bilerek vurdu."

Garrett sinsi bir sesle, "Siktir git," dedi. "Siktir ," diye mırıldandı Steele.

Yürüyüş yoluna geri dönüp baktığında Maren'in güvertenin ahşap korkuluğuna yaslanmış, ara sıra ona bakabilmek için yan tarafını ona doğru çevirmiş olduğunu gördü. Maren ona doğru bakar bakmaz sanki bakışlarını hissetmiş gibiydi ve dönüp onun kendisini izlediğini görünce gülümsedi.

"Burada işimiz bittiyse," diye mırıldandı Steele.

Diğerleri onun bakışlarının yönünü takip etti ve sonra kıkırdadı.

"Evet, işimiz bitti," dedi Sam. "Zaten daha fazla dikkatini çekecek değiliz."

Steele herkesi görmezden gelerek merdivenlerden yukarı doğru ilerledi. Odak noktası Maren ve ona geri dönmekti. Saatlerdir ayrıymışlar gibi görünüyordu ama aslında otuz dakikadan fazla olmamıştı. Ama ona yakın olmak için tutuşuyordu. Onun yanında olmasını, ona dokunabilmeyi, hatta onu yanı başında görebilmeyi seviyordu.

Yanında kimin olduğunu ya da ne düşüneceklerini umursamadan arkasından yaklaştı ve sonra yanına geçerek kolunu beline doladı ve elini karşı kot pantolonunun cebine soktu.

Ona mükemmel uyuyordu. Sanki sadece onun için yaratılmış gibiydi. Başı tam çenesinin altına geliyor, ona sarılmak istediğinde mükemmel bir dinlenme yeri sağlıyordu.

Sarılmayı sevmezdi. En son ne zaman birine sarıldığını hatırlayamıyordu. Kelly kadınlarından birkaçı, genellikle kurtarıldıktan ya da korkudan akılları başlarından gittikten sonra çılgınca sarılma nöbetleri geçirmişlerdi ve o da bunlardan birden fazlasının muhatabı olmuştu ama anne ve babası öldüğünden beri kendisi kimseye sarılmamıştı.

Maren'e dokunmayı seviyordu. Ve bu sadece cinsel bir şey değildi. Ona yakın olmayı, onun kendi alanında olmasını, zihnini meşgul etmesini seviyordu. Ona sarılmayı ve onu kucaklamayı seviyordu. Bir gece önce, Maren kucağındayken film izledikleri ve sonunda onun üzerinde uyuyakaldıkları gece, hayatının en güzel gecelerinden .

Bu konuda herhangi bir seçeneği olsaydı, hala kanepesinde, bir kilimdeki iki böcek gibi sarılmış olurlardı ve dış dünyayı becerirlerdi.

Ve lanet olsun. Dış dünyadan bahsetmişken.

Başını Maren'in kulağına doğru eğdi. "Gidip Sam'le ailen hakkında konuşmalıyım. Ona jeti sormayı unuttum. Bir dakikalığına burada iyi olacak mısın?"

Kadın döndü ve Steele'e neredeyse dizlerinin bağı çözülecekmişçesine göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlattı. "Ben iyiyim, Steele. Git Sam'le işini yap."

Elindeki fincana baktı ve sonra bir şey arıyormuş gibi etrafına bakındı.

"Neye ihtiyacın var?"

"Yok bir şey. Sorun değil. İçecek başka bir şey almaya gidiyordum."

Fincanını kaptı. "Hemen döneceğim. Yine limonata mı istersin yoksa çay mı?"

Ona kalp atışlarını hızlandıran yumuşak bir gülümseme gönderdi.

"Limonata iyidir."

İnsan kalabalığını yarararak ilerledi ve bir kenarda duran Sean ve Rusty'yi fark etti. Tahmin edilebileceği gibi Rusty'nin kaşları çatıktı -Sean'ın yanında her zamanki ifadesiydi bu- ve Sean da sinirli ve sabırsız görünüyordu. Yine, bunda şaşılacak bir şey yoktu. Eğer bu ikili hızla bir tür tartışmaya dönüşmeyen bir konuşma yapmış olsalardı daha çok şaşırdı.

Maren'in fincanını buz ve limonatayla doldurduktan sonra dönüp onu tekrar aradı. Rachel'in yanındaydı ve Rachel'la konuşurken bebeklerden birini tutuyordu. Bir an için onun çocuğu kucağına alışının tadını çıkardı ve kucağındaki bebek kendi bebekleriymiş gibi davrandı.

Resim o kadar güçlüydü ki ona çarptı ve onu bir anlığına zayıflattı. Çok uzun zamandır hissetmediği bir duygu olan sevgi dalgasıyla dolup taşıtı. Onunla birlikte anılar, çok sevdiği insanları kaybetmenin acısı geldi.

Herhangi bir şey. Ve Maren'i kaybetme fikri onu korkudan felç etmişti.

Ailesini kaybetmek onu çocukken dibe vurdurmuştu ve bu olayın etkisinden kurtulması yıllar almıştı. Ama Maren'i ya da çocuklarını kaybetmek onu tamamen mahvedecekti. Böyle bir kaybın telafisi olamazdı. Bunu düşünmek bile acı veriyordu.

Kelly'lerin ve hatta Rio'nun her göreve çıkışlarında yaşadıkları bu muydu? Karılarıyla vedalaşmalarının onları son kez gördükleri an olabileceği ve bu kez geri gelemeyebilecekleri bilgisi? Yıllar boyunca edindikleri tüm düşmanları düşünerek ve bir noktada birilerinin intikam peşine düşüp KGI'yi en çok acıtacak yerden vuracağından endişe ederek geceleri uyanık mı yatıyorlardı? Eşleri ve çocukları aracılığıyla mı?

Gözlerini kapadı ve parmaklarını sıkı yumruklar haline getirdi. Siktir et hepsini. Eğer aşık olmak böyle bir şeyse, bunu istemiyordu. Her gün nasıl var olması gerekiyordu? Korku bunu imkânsız hale getirirken nasıl nefes alacaktı? Yetişkin hayatı boyunca hiçbir şeyden korkmamıştı. İşini ezbere yapıyordu. Mekanik olarak. Tıpkı olmakla suçlandığı makine gibi.

Ama Maren'i kaybetme fikri? Çocuklarını kaybetme fikri? Bir gün ayrılıp bir daha eve dönmemek? Ya da daha da kötüsü, bir pisliğin karısını ve çocuğunu öldürerek intikam alması?

Korku o kadar ağır, o kadar yoğundu ki tadını alabiliyordu. Her hücrelerine, her düşüncesine nüfuz etmiş, tek bildiği şey olana kadar beyninin derinliklerine sızmıştı.

Tanrım, ama var olmanın yolu bu değildi. Diğerleri bunu nasıl yapıyordu? Her zaman nasıl bu kadar rahat görünüyorlardı? O tam bir bunalımdaydı ve sadece yarım gündür aşıktı.

Tamam, yarım günden çok daha uzundu ama bu itirafı ya da daha doğrusu keşfi sadece birkaç saat önce yapmıştı.

Gidip bir şeyleri havaya uçurması gerekiyordu. Ya da bir hedefe birkaç mermi sıkmak. Birini döverken

iş başındaydı. Onu hayalarından yakalayan bu huzursuz, kurnaz, hayvani hissi gidermek için her şeyi yapardı.

"Seni ne yiyip bitiriyor patron?" Cole sordu.

Steele etrafında döndü ve neredeyse Maren'in limonatasını güverteye düşürüyordu. İfadesi sert olmalıydı çünkü Cole bir adım geri çekildi, yüzünde temkinli bir ifade vardı.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı Steele. "Sadece düşünüyordum. Bunu Maren'a geri götürebilir misin? Sam'i hemen etiketlemem gerekiyor."

Cole, Steele'in elindeki fincanı alarak, "Elbette," dedi.

Steele, Sam'in güvertedeki diğerlerine yeniden katıldığı yere doğru ilerledi ve onu kenara çekti. Garrett Sam'le birlikte geldi, onu Donovan izledi.

"Ne var ne yok?" Sam sordu. "Limon yutmuş gibi görünüyorsun."

"Çok önemli bir bilgiden bahsetmeyi unuttum ve bir ricam olacak."

"Adını söyle," dedi Sam. Aynen böyle. Steele'in çalıştığı kişiyle ilgili en sevdiği şeylerden biri de buydu. Sam onun arkasındaydı, hiçbir soru ya da çekince yoktu.

"Maren'in ailesini KGI jetlerinden biriyle uçurmak ve onları Henry County'den almak istiyorum. Onu görmek için sabırsızlanıyorlar elbette. Endişeden çılgına dönmüş durumdalar. Dün onlarla konuştu ve iyi olduğuna dair güvence verdi. Ve onlar buradayken, eve döndüklerinde güvende olmaları için onlara koruma ayarlamaya çalışmalıyız. Caldwell'in aptalca bir şey yapmayacağına güvenmiyorum."

"Ben icabına bakarım," dedi Sam. "Ve elbette onlar için jetlerden birini gönderebiliriz. Bu arada bazı telefon görüşmeleri yapacağım ve yerel bir güvenlik şirketiyle temasa geçeceğim, böylece ailesi eve döndüğünde 24 saat gözetim altında olacaklar. Onlar buradayken tam olarak neyle karşı karşıya olduğumuzu onlarla açıkça konuşmanız iyi bir fikir olacaktır, böylece eve döndüklerinde daha dikkatli ve bilinçli olabilirler."

"Teşekkürler Sam. Bu Maren için çok şey ifade ediyor. Ve benim için." "Bunu Maren için yapmıyor olsaydık bile Sen," diye araya girdi Garrett. "Asla sormak zorunda değilsin. Biz yaparız

yardım etmek için elimizden geleni yapacağız."

"Peki ya senin evin?" Donovan sordu. "Evinizin etrafında oldukça sıkı bir güvenlik ağı olduğunu biliyorum, ancak orada sadece siz ve Maren kalacaksanız, ek insan gücü bulundurmayı düşünebilirsiniz."

"Ekibim yarın geliyor ve onlara çevreyi güçlendirmelerini söyleyeceğim. Isı sensörleri ve lazer dedektörleri ekleyerek kordon altına alınmış bölgeyi ihlal eden olursa sessiz alarm vermelerini sağlayacağım. Daha fazla kamera yerleştireceğiz ve bir geyik osursa bile bundan haberim olmasını sağlayacağız. Sıra dışı bir şey hissedersen, sizi ararım."

Sam memnuniyetle başını salladı. "Çok paranoyak olmaya inanmadığımı biliyorsun, bu yüzden yardıma ihtiyacın olduğunu düşünürsen, aramaktan çekinme. Kısa sürede oraya bir ekip gönderebilirim. Nathan ve Joe'nun ekibini kısa süre içinde serbest bırakacağım, ancak sizin için ekstra güvenlik olarak mükemmel olurlar ve tesiste fazladan göz ve kulak olması daha iyi hissederseniz nöbetleri paylaşabilirler."

Steele, "Bu teklifinizi kabul edebilirim," dedi. "Takımımın biraz dinlenmesini istiyorum. Buna ihtiyaçları var. Bu yüzden onlar dinlenirken, diğer takımın da zaman zaman beni ziyaret etmesini geri çevirmem. En azından kendi ekibimi geri kazanana kadar."

"Tamamdır," dedi Donovan. "Sam, Garrett ve ben de seve seve nöbet tutacağız. Şu anda işler sakın ama hepimiz bunun anda değişebileceğini biliyoruz. Ama eğer bir görev almazsak, hepimiz sizin olacağız."

Steele elini uzatarak Kelly kardeşlerin her birinin elini sırayla sıktı. "Maren ve ben bunu takdir ediyoruz."

"Ne zaman istersen. Sen ailedensin Steele, her ne kadar sert kıçın bunu kabul etmeyi reddetse de. Ailesine ve ekibine sırtını dönmediği için P.J.'e bindin. Sadece aynı hatayı yapmadığından emin ol," dedi Garrett sert bir şekilde.

Steele gülümsedi. "Evet, seni anlıyorum. Sadece bu konuda yüzüme vurabilmek için bekliyordun, değil mi?"

Sam sırttı. "Olabilir. Sana bok atma fırsatının kaçmasına izin verecek biri değilim."

"O müthiş bir kadın, Steele. Sen şanslı bir piçsin," dedi Garrett. "Benim kadar şanslı değilsin ama iyi iş çıkardın."

Steele gözlerini devirdi. "Kimin daha iyi bir kadına sahip olduğu konusunda sidik yarışına girmeyeceğiz. Kadınlarımızın eşi benzeri yok ve bu bir gerçek."

"Tanrım, ama hepiniz midemi bulandırıyorsunuz," diye homurdandı Donovan. "Siz bebek patiklerinden, örgü örmekten falan bahsetmeye başlamadan ben gideyim."

Steele güldü. "Maren beni verandamda sallanan bir sandalyede örgü örerken kesinlikle görebileceğini söyledi."

"Amcık," diye mırıldandı Garrett.

Donovan, "Konuşacak yeriniz yok, Bay Karımın yanında artık s... diyemem," dedi.

Garrett yüzünü buruşturdu. "Evet, evet. Seni de bindiğin atı da sikeyim."

Donovan, "Tüm bu lanet organizasyonun hızla evcilleşmesi bende uzaklara, çok uzaklara taşınma isteği uyandırıyor," dedi.

"Senin zamanın geliyor. Sözlerimi bir kenara yaz," dedi Sam, parmağıyla Donovan'ı göstererek. "Peki o zaman? Hepimiz seni bir katır gibi güdeceğiz. Bunu asla unutamayacaksın. Bu kadarını garanti edebilirim."

Donovan gözlerini devirdi ve "Döndür beni Van Amca!" çığlıkları arasında Charlotte'u kollarının arasına alarak uzaklaştı.

BÖLÜM 32

"YORULDUN MU?" Steele, Kelly yerleşkesinden dönerken aldıkları yiyecekleri yerleştirdiği mutfaktan döndüğünde sordu. Satın aldıkları giysilerin bulunduğu poşetler Steele'in yatağına atılmış, ardından Maren hemen kanepeye uzanmış, başını geriye atmış, minderlere gömülmüştü.

"Evet," dedi gözlerini açmadan. "Bugün çok mu fazla?"

Gözlerini açtı ve kirpiklerinin altından ona baktı. "Hayır, eğlenceliydi. Buna ihtiyacım vardı. Çok uzun zamandır herkesten kopuktum. En kötü zamanlarımda, o insanlardan hiçbirini bir daha görememekten korktum."

Steele kanepenin ucuna oturdu ve ona yanına gelmesini işaret etti. Yan dönerek onu kalçalarının arasına çekti ve o iri, güçlü ellerini kasların üzerinde gezdirerek omuzlarını ovmaya başladı. Kadın içini çekti ve gözlerini kapatarak Steele'in kucağına daha da yaslandı.

"Peki ya sen?" diye sordu uykulu bir şekilde. "Bugün senin için eğlenceli geçmiş olamaz. Önde ve merkezdeydin ve bundan nefret ettiğini biliyorum."

Eğlenmekle boyun eğmek arasında bir ses çıkardı. "Evet. Yalan söyleyip eğlenceli olduğunu söyleyemem. Ama kötü de değildi. Aşk benim için yeni bir şey Maren. Bir şeyleri değiştiriyor, biliyor musun? Her zaman arkama yaslanıp başkalarının ön çıkmasına izin vermekten memnun olmuşumdur. Olması gerekeni yapıyorum.

işinizi yapın ve bırakın ayrıntılarla başkaları ilgilensin."

"Evet, biliyorum," dedi Maren yumuşak bir sesle.

"Ama bugün ... farklıydı. İyi bir farklılık. Göz önünde olmak umurumda değildi çünkü sen ve bunu kimin bildiği umurumda değildi. Sen benimsin ve bunu bilmelerini sağlamaktan gurur duydum. Sen ve bebeğim. Bana bakmalarını ve ne kadar şanslı bir piç olduğumu düşünmelerini istedim."

Adamın kollarında döndü, ona, gözlerindeki samimiyete baktı ve kalbi tamamen eridi.

"Biliyor musun, eğer sana aşık olduğumdan zaten emin olmasaydım, işte o zaman her şey biterdi."

Gülümsedi ve onu öpmek için eğildi. "Neden sabah ilk iş olarak aileni arayıp ayarlayabildikleri anda gelebileceklerini söylemiyorsun? Sam'le konuştum ve Kelly jetlerinden birini gönderip onları aldıracak. Onları Henry County'den alacağımı ve burada birkaç gün kalabileceklerini, böylece onlarla biraz zaman geçirebileceğini söyledim."

"Lanet olsun, seni her geçen dakika daha çok seviyorum," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı.

Onu tekrar öptü, uzun, yavaş, telaşsız. Sadece yeni, parlak ve çok değerli bir şeyin verdiği hissin tadını çıkarıyordu.

"Sen harika bir adamsın, Steele. Ve o çivi gibi sert dış görünüşünün ardında altın gibi bir kalbin var."

"Evet, ama bunu herkese söyleme ihtiyacı hissetme," dedi huysuzca. "Bu tür bilgileri bilmesi gereken tek kişi sensin."

Sırıttı. "Merak etme. Biri sorarsa, senin OKB sorunları olan kontrolcü bir pislik olduğunu söylerim."

"Ben de beni yatağa götürmene ve benimle hınzırca oynamana izin vermeyi düşünüyordum. Ama eğer bir kontrol manyağıysam, belki de bu seçeneği yeniden düşünmeli ve sana emirler yağdırmaya başlamalıyım."

Onun göğsüne vurdu. "Bunu çoktan aştık, ahbap. Bu hayatta olmayacak."

"Bir erkek deneyebilir," dedi masumca.

"Yine de fikrin hoşuma gitti," diye düşündü, konuyu ciddiye alıyormuş gibi yaparak. "Ne kadar kötü olabilirim?"

Onu tekrar öptü, bu sefer derinleştirdi. Uzun ve daha yoğun. Nefes alışları hızlandı ve nabızı göğsüne çarptı. Onun bu şekilde tepki vermesini sağlayabilmesi hoşuna gitmişti. Onu istemesini. Onu sevmesini.

Tarif edemeyeceği bir duyguydu bu. Birlikte geçirilen her anla daha da güçlenen, yeni ve hâlâ tomurcuklanmakta olan bir şeyin merakı, heyecanı. Bunun tadını çıkarmak, kalbinde tutmak ve asla gitmesine izin vermemek istiyordu. Kaçırılışının ve haftalar boyunca hissettiği dehşetin anısı zihninde bu kadar tazeyken bile bu anları her zaman hatırlayacaktı. Ama burada ve şimdi Steele'le birlikte olmak bu tatsız anıları silikleştirmişti. Onları silmiş, yerlerine sevgi ve şefkati koymuştu.

O onundu. Bu hâlâ aklını kurcalıyordu. Bu adam, bu savaşçı onundu. Onu seçmişti. Onu istemişti. Ve şimdi tüm kalbiyle umduğu şeyle birlikte bir aile kuruyorlardı, sadece zaman ve özenle daha da güçlenecek uzun süreli bir ilişki.

Onunla sonsuza dek birlikte olmak istiyordu.

Uzaklaştı, gözleri arzudan ağırlaşmıştı. "Hayal gücünün izin verdiği kötü."

"O halde seni çok uzun bir gece bekliyor," diye mırıldandı. "Sabah ailemi arayacağım ve yarın geldiğinde onunla ilgileneceğiz. Ama bu gece? Tek düşünmek istediğim sen, ben ve seni merhamet için yalvartmak."

"Yalvarmak yok," dedi.

Bir kaşını kaldırdı. "Yalvaramayacak kadar gururlu musun, koca adam?" "Tabii ki hayır, ama işin içinde yalvarmak varsa

merhamet için olmayacak. Verebileceğin her şeyi istiyorum. Ama daha fazlası için yalvarmayı da göz ardı etmeyeceğim."

Kadın ayağa kalkmak ve adamın üzerinden inmek için mücadele etti ve adam kollarını kavrayarak kanepeden inerken onu sabit tuttu. Sonra ona yardım etmek için elini uzattı.

"Ne kadar hızlı soyunabilirsin?" diye sordu alaycı bir sesle.

Yatak odasına doğru ilerlerken, Steele arkalarında giysilerinden bir iz bıraktı. Kapıdan girdiklerinde tamamen çıplaktı ve aşırı derecede tahrik olduğu belliydi.

"Tanrım, çok güzelsin," diye nefes alırken, adamın zayıf ve kaslı fiziğine bakıyordu.

"Repliklerimi çalıp duruyorsun," diye homurdandı. Ona doğru yaklaştı, çıplak ve görkemli bir şekilde ona bastırana kadar ilerledi. "Güzel olan sensin, Maren. Ve üzerinde çok fazla kıyafet var."

"Bu küçük sorun için bana yardım etmek ister misin?" diye sordu masumca.

"Öyle."

Pantolonu ayağına düşene kadar çekti. "Bana yardım et ve onları tekmele. Ben daha çok bu gömleği üzerinden çıkarmakla ilgileniyorum."

Adam sabırsızlıkla giysilerinin geri kalanını çekiştirirken kadın adamın dediğini yaptı. Kaybolan her parçayla birlikte onu öptü, vücudunu onunkine göre şekillendirdi, elleri kadın arzudan titreyene kadar vücudunda aşağı yukarı dolaştı.

Aşağı uzandı, elini onun sertleşmiş ereksiyonuna doladı ve nazik hareketlerle aşağı yukarı okşadı. Adam ona karşı hareketsiz kaldı, ağzı boynuna dayandı ve nefesi tenine sert ve sıcak geldi.

"Sanırım tek iyi şey artık prezervatif konusunda endişelenmemize gerek kalmaması," dedi boğuk bir sesle.

Boynuna doğru gülümsedi ve sonra hassas eti ısırmadan önce yaladı. "Gerçi ilk seferinde pek işe yaramadılar."

Güldü. "Hayır, sanırım bu bebek kaderde ."

Geri çekildi, gözleri ciddi bir şekilde ona bakıyordu. Kızın çenesini kavradı ve ağzını kendi ağzına doğru yaklaştırdı.

"Bizim kaderimizde varmış, Maren. Bununla savaştım, tıpkı sana olan çekimimle savaştığım gibi. Bu beni şaşırttı hem de kızdırdı. Ama teslim olduğum an biliyordum ki

Birlikte olduğumuz ilk gece her şey değişti. Buna rağmen savaşımaya devam ettim ve çekip gittim. Bundan her zaman pişmanlık duyacağım."

"Ama sen geri döndün," diye fısıldadı.

"Evet, gittim ve keşke bir daha gitmeseydim."

Parmağını onun dudaklarına götürdü. "Bu senin hatan değildi, Steele. Bir delinin yaptıklarının sorumluluğunu alamazsın. Sen işini yapıyordun."

"Benim işim seni ve bebeğimizi korumak," dedi sertçe. "Ve bunu yapacağınıza inancım tam. Şimdi kapa çeneni. kalk ve beni öp. Senin hakkında bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama çok fazla konuşuyorsun."

Güldü, yüzündeki ve gözlerindeki mutlak ciddiyeti daha hafif, daha neşeli bir şeye dönüştürdü. Ondaki bu ifadeyi seviyordu. Ve onun uzun zamandır etrafını saran soğukluktan biraz olsun kurtulmasını sağlamaktan sorumlu olmak istiyordu. Buz adam olarak geçirdiği günler geride kalmıştı.

Ağzını indirdi ve onun nefesini kesen sahiplenici, tutkulu bir öpücükle dudaklarını aldı. Dudakları adamın sevgi dolu saldırısı altında karıncalandı. Dudakları ayrıldı ve adamın dili içeri girerek onu tattı ve alay etti.

Sonra onu şaşırtacak şekilde, önünde diz çöküp ağzı göbeğiyle aynı hizaya gelene kadar vücudundan aşağı indi. Ellerini nazikçe kalçalarına koydu ve sonra ağzını göbeğinin hemen üzerine bastırarak sevgi dolu bir öpücük kondurdu.

"Çocuğumuz," dedi, sesinde huşu vardı. "Bebeğimin senin içinde olduğu, rahminde büyüdüğü gerçeği beni hayrete düşürüyor. Söyleyecek söz bulamıyorum, Maren. Bunu hiç hayal etmemiştim. Hiç planlamamıştım. Sevdığım bir kadının önünde diz çöküp çocuğumun yuvalandığı yere dokunacağımı hiç düşünmemiştim. Ama şimdi sen ve bebeğimiz yanımdayken bunun benim için ne anlama geldiğini tarif bile edemem. Sizler bana verileceğini hiç düşünmediğim armağanlarsınız ve son nefesime kadar ikinize de değer verip korumaya niyetliyim."

Elini adamın kısa kesilmiş saçlarında gezdirdi, adam karnını tekrar öperken sevgiyle okşadı. Bu anın muazzamlığını kavrarken gözleri yaşlarla doldu. Kadın

bunu sonsuza dek hatırlamak istiyordu. Bu anın sonsuza dek sürmesini istiyordu.

Bu adam, bu huysuz, güzel adam, sesinde büyük bir saygı ve sevgiyle önünde diz çökmüştü. Ondandır ve çocuklarının bir armağan olduğundan söz ediyordu, ama kendisi onun armağanıydı. Onun da almayı hiç düşünmediği bir hediye.

Yaşlanıp saçları ağardığında bu anı hatırlayacaktı. Çocuğuna, babasının önünde diz çöküp karnını öptüğü ve onu her zaman sevip koruyacağına söz verdiği zamanı anlatacaktı. Çocuğuna en başından beri ne kadar çok sevildiğini anlatacaktı.

"Seni seviyorum Maren," diye fısıldadı Steele onun karnına doğru. "Buna inanmana ihtiyacım var. Nasıl ya da ne zaman olduğunu bilmiyorum. Ama orada ve sanki hep oradaymış gibi hissediyorum. Senden önce nasıldı hatırlamıyorum. Sadece sana kadar hayatım soğuk, cansız ve mekanikti. Renk yoktu. Canlılık yoktu. Yaşamıyordum. Var oluyordum. Sen tüm bunları değiştirdin. Önceden amacım, hedefim başkalarını korumaktı. Hayatımın bir önemi yoktu ve ekibimi ya da kurtarmak için gönderildiğimiz bir kişiyi korumak için hayatımı verebilirdim. Ama şimdi önemli. Sen önemlisin. Artık hayatımdaki en önemli kişi sensin. Ekibim değil. KGI değil. Kurtardığımız isimsiz kurbanlar değil. Sen ve bu çocuk benim hayatımsınız. Bana artık sadece var olmak için değil, gerçekten yaşamak için bir sebep verdiniz. Çok kısa bir süre içinde beni ne kadar değiştirdiğinizin farkında olduğunuzu sanmıyorum."

Adamın dudaklarından dökülen içten sözleri özümserken gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı süzüldü. Adam başını kaldırıp onun bakışlarını yakaladı ve gözlerindeki ifade kadının nefesini . Yoğunluk ve içtenlikle yanıyordu. Her kelime, bir zamanlar buz gibi soğuk olduğunu düşündüğü o vahşi mavi gözlere yansıyor.

Şimdi sıcaklık ve sevgiyle parlıyorlardı.

Yüzünü ellerinin arasına aldı, gözyaşlarını silme zahmetine bile girmede. Sonra eğilip onu öptü ve sonra da yanağını karnına bastırarak ona sarıldı.

"Ben de seni seviyorum, Steele. Tanrım, beni mahvediyorsun. Bana söylediklerine ne diyebilirim ki? Bunu duymanın beni nasıl etkilediğini hayal bile edemezsin. Kimsenin bana böyle şeyler söyleyeceğini hayal bile edemezdin. Hepsini içime çekmek istiyorum ki bundan yirmi yıl sonra bile her bir kelimesini hatırlayabileyim."

Yavaşça ayağa kalktı, tam boyuna doğru yükselirken onu kendisine doğru tuttu. Gözlerinin içine bakabilmesi için çenesini yukarı kaldırdı.

"Unutmak konusunda endişelenmene hiç gerek yok," dedi sessizce. "Çünkü ben sana her gün hatırlatacağım." Onu yavaşça yatağın kenarına kadar geri götürdü, vücutları birbirine değiyordu, ağzı onunkinin hemen üzerinde geziniyordu ve onu aşağı doğru eğerken tekrar öptü. Sıcak, kavurucu. Vücudu onunkinin üzerine inerek onu yatağa bastırdı. Sıcak bir battaniye gibiydi, onu kendisiyle, sevgisiyle sarıyordu. Yana doğru yuvarlandı, böylece artık tüm ağırlığını taşımıyordu, ama itiraz edemedi ağzını göğsünün kıvrımına bastırdı ve nazikçe meme ucuna yaklaştı. Karnını okşadı ve sonra elini diğer göğsüne götürdü, avuçladı ve sonra dikkatlice başparmağını diğer meme ucunda gezdirdi.

"Şimdi daha mı hassaslar?" diye sordu. "Sana burada dokunmamın sakıncası var mı?"

"Oh Tanrım evet," diye nefes aldı.

Hafifçe kıkırdadı. "Bu bir oh Tanrım evet, hassaslar mı yoksa oh Tanrım evet, sana dokunmamı sorun etmiyor musun?"

"İkisi de. Kesinlikle daha hassaslar. Hamileliğin ilk haftalarında yanlarına bile yaklaşamazdınız. O kadar hassastılar ki dokunmak bile acı veriyordu. Ama şimdi daha hassaslar sanırım. Ama bana dokunmanı seviyorum."

"O zaman buna da aldırmazsın," diye mırıldandı ağzını gergin bir tepeye indirmeden hemen önce.

Adam meme ucunu dikkatlice ağzına alıp hafif bir baskı uygulayarak emerken kadın inledi.

istek ve ihtiyaçtan çıldırmış.

Ona bakmak için başını kaldırdı. "Çok mu fazla?" "Oh hayır. Buna bayılıyorum. Lütfen durma."

Başını tekrar eğdi ve parmak ucuyla diğer meme ucunun etrafında bir çizgi çizerken diğerini de dilledi.

"Daha koyu renkliler," dedi.

Elini aşağı indirdi, parmaklarını karnının üzerinde gezdirdi, ovuşturdu ve okşadı.

"Buran daha sıkı. Bir şişliğin başlangıcını hissedebiliyorum. Küçük ve gözle zor fark ediliyor ama hissedebiliyorum. Bu inanılmaz."

Gülümsedi, adamın vücudunu nazikçe keşfetmesinden ve hamileliğinin yarattığı fiziksel değişiklikleri fark etmesinden tamamen büyülenmişti.

Oturma odasında ona söylediği gibi onunla bir ilişki kurmaya niyetliydi ama aslında onunla sevişiyordu. Yavaş ve enfes. Uzun bir ayrılıktan sonra şehvetli bir yeniden keşif.

Ve sevişiyorlardı. Daha önce de sevişmişlerdi. İkinci seferde daha samimiydiler, birbirlerini daha derin bir seviyede tanımaya başlamışlardı. Onları bu noktaya, anlamlı bir şeyin keşfine getirecek şeyin temelini oluşturuyorlardı. Aşk.

Aşk oldu. Bunun bu kadar hızlı gerçekleşebileceğini hiç düşünmemişti. Aşk üzerinde çalışılan bir şeydi ve ilişkilerinin çok sıkı çalışma ve özveri gerektireceğinden hiç şüphesi yoktu. Ama öylece oluvermişti. Hiçbir açıklama yoktu. Dışarıdan gelen bir olayın yol açtığı dehşet verici bir olay ya da dünyayı sarsan bir vahiy yoktu.

Bu basitçe olmuştu. Ve bunu analiz etmeye, nasıl ya da neden olduğunu anlamaya hiç niyeti yoktu. Sadece bu adamı sevdiğini biliyordu ve Tanrım, o da onu seviyordu. Kalbi o kadar çok duyguyla dolup taşıyordu ki, söylemek isteyip de söyleyecek söz bulamadığı o kadar çok şey vardı ki. Şu anda yapabileceği tek şey ona kalbini göstermekti. Ve kendini onun ruhunun derinliklerine öyle bir yerleştirmişti ki.

Zaman basitçe buydu. Zaman. Farklı insanlar için farklı hızlarda ilerliyordu. Onun için Steele geri döndüğünde ona aşık olmuştu ve o değerli birkaç günü birbirlerini tanıyarak, her şeyden ve hiçbir şeyden konuşarak geçirmişlerdi. Kader onları farklı yönlere sürüklemeyen ve Steele'le özel ve anlamlı bir şeye başladıkları o yere bir daha asla geri dönemeyeceğinden korkmadan önceki o çalıntı günlerin değerini her zaman .

Kader onlara ikinci bir şans verdiği için çok minnettardı. Burada, onun kollarındaydı. Güvende. Korunduğu için. Ve çok seviliyordu. Tam olarak olmak istediği yerin burası olduğunu biliyordu. Gelecekte ne olursa olsun, Steele'in yanında olmasını, karşılaşacakları engellere göğüs germesini istediğini biliyordu. Birlikte. Onun yanındayken hiçbir şeyin aşılamaz olmadığını biliyordu. Hiçbir şey çok zorlayıcı değildi. Bu işte birlikteydiler ve ilişkileri ne kadar yeni ve taze olursa olsun, geleceğe birlikte göğüs gereceklerine inanıyordu.

Acele etmedi, sanki o da bu yeniden keşif anını ezberliyor ve hafızasına kaydediyormuş gibi vücudunun her santimini okşadı. Sanki onun burada ve güvende olduğuna, ona kötü bir şeyin dokunamayacağına dair kendine güvence veriyordu. Kadının sürekli korku ve belirsizlik içinde yaşadığı son ayları silip atmaya kararlı görünüyordu.

Ve sonunda onu ateşin zirvesine getirdiğinde, vücudu kızardı ve arzuyla ağrıyordu, onun üzerinde yükseldi, uyluklarını aralarına yerleşmek için ayırdı, ereksiyonu onun açıklığının hemen içine sıkışmıştı.

"Sanki yeniden ilk kez birlikteyiz, Maren," dedi şefkatli bir sesle. "Gerçekten birlikte olduğumuz ilk anımız. Bu seks değil. Bundan çok daha fazlası. Bu benim sana sevgimi gösterme şeklim, sana kelimelerden daha fazlasını gösterme şeklim.

-Seni ne kadar önemsemişimi ifade edemem. Bunu aceleyle getirmek istemiyorum. Bütün gecemiz var ve bütün geceyi sana benim için ne kadar önemli olduğunu göstererek geçirmek niyetindeyim."

Sesinde garip bir tutukluk vardı. Sesi savunmasız geliyordu. Karşısında çırılçıplak duruyordu ve kadın onun başka birine karşı bu kadar savunmasız olmasına daha önce hiç izin vermediğini fark etti. Onun dünyanın geri kalanından sakladığı bir parçasını görüyordu ve ruhunun en derin kısmını paylaştığı kişinin kendisi olması onu çözdü. Ondan başka kimse tarafından asla görülemeyecek parçalarını. Bu onun için sözle ifade edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu ama her kelimenin, her dokunuşun tadını çıkararak içine çekti. Onları, ölene kadar yaşayacakları kalbinin derinliklerinde saklıyordu.

"O zaman göster bana Steele," diye fısıldadı. "Ben seninim. Sadece senin. Umarım bu parçana benimle güvenilebileceğini biliyorsundur. Seni asla incitmeyeceğim. Sana asla ihanet etmem. Aramızdaki şeyi asla başka bir canlıyla paylaşmayacağım. Aramızdaki şey özeldir. Sadece bize aittir. Özel ve değerli. Bunu ve seni her nefesimde koruyacağım. Kalbini ve ruhunu benim koruyacağım gibi koruyacak başka bir insan asla olmayacak ve bu sana sözümdür."

Gözlerini kapadı ve alınları birbirine değene ve burunları birbirine sürtünene kadar öne doğru eğildi. Tam içine girerken onu öptü. Sıcak, erimiş. Sertliği vücudunun derinliklerinde ama her zaman çok nazıkçe okşuyordu.

"Bir daha asla lanet olası bir prezervatif takmayacağım," dedi kısık sesle. "Eğer önümüzdeki on yıl boyunca hamile kalmak istemiyorsan, doğum kontrol hapi kullanman gerekecek çünkü seni prezervatifsiz doğurduktan sonra, aramızda bir bariyer olmasına asla geri dönemem. Hiç bu kadar iyi bir şey hissetmemiştim, Maren. Aletimin etrafında çok sıcak ve ipeksi. Kadife ve satenin içine dalmak gibi. Sen uyuyorsun. Biz uyuyoruz. Olmamız gerekiyordu," dedi, daha önceki sözlerini yineleyerek. "Sen benim için yaratılmışsın. Sadece benim için."

"O zaman bu işe girişmeye karar vermemiz iyi oldu," diye alay etti. "Benim için hiç gelmeyen bir adamı bekleyen yaşlı bir hizmetçi olmayı düşünmekten nefret ederdim."

"Bu bir daha asla olmayacak," dedi, yüz ifadesi son derece ciddi. "Benim için o sensin, Maren. Bir daha asla

benim için başka bir kadın ol. Umarım sen de benim için aynı şeyleri hissediyorsundur."

Adam onun içinde hareket etmeye başladığında nefes nefese, "Sanırım bu oldukça açık," dedi.

Uzun, derin vuruşlar. Yavaş ve duygulu. Acele etmeden. Sabırsızlık yok. Sadece ölçülü itişlerle kadının içine girip çıkarken yavaş, şehvetli hareketler.

Onu sıkıca kollarının arasına aldı, vücutları birbirine o kadar sıkıca yapışmıştı ki aralarında hiç boşluk kalmamıştı. Sadece kalçaları hareket ediyor, adam yükselip tekrar kadının içine giriyordu. Orgazmı dalgalandı ve yükseldi, zirveye doğru uzun ve yavaş bir tırmanış. Patlayıcı ya da dünyayı sarsıcı değildi. Şimdiye kadar yaşadığı en güzel birikimdi. Gittikçe yükseliyor, kanı arzuyla dolana kadar yayılıyordu.

Kendi tahliyesi yaklaştığında bile hızını artırmadı. Hareketlerinde hiçbir aciliyet yoktu. Yavaşça vücuduna doğru sallanmaya devam etti, kolları ona sarıldı, onu o kadar sıkı tuttu ki kalbinin göğsüne doğru attığını hissedebiliyordu.

Maren'in ağzını kaptı ve dudaklarını hararetli bir telaşla birleştirdi. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Maren. Nelerden hoşlanırsın? Öğretmen Seni nasıl memnun edeceğimi."

"Hiçbir talimata gerek yok," dedi gülümseyerek ve ardından bir öpücük daha kondurdu. "Bunu seviyorum. Seni seviyorum. Benimle gel, Steele. Çok yakınım ve bu çok güzel. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Çılgınca, nefes nefese patlayan bir orgazm yok. Sadece . . . güzel. Ruhumun derinliklerinde. Seni her yerimde hissediyorum. Sen oradasın."

"Sen de benim içimdesin, Maren. Sen benim en iyi parçamsın. Kalbimi işgal ediyorsun. Ruhumu. Uykuya daldığımda rüyalarımıdasın ve uyandığımda seni yanımda gördüğümde, beni saran memnuniyeti tarif bile edemem. Sanki tüm hayatım boyunca seni beklemişim ve yanımda olman bana doğru geliyor. Benim yerimde. Benim yatağımda. Benim hayatımda."

Sevgi ve duygu dalgası onu tüketirken, sözleri onun üzerinde yıkandı ve arzusunu artırdı. Kız sarıldı

kendini onun etrafında. Kolları, bacakları, kendini onun ruhuna nakşetmeye çalışıyordu.

Yüzü aniden gerginleşti, nefesleri hızlandı ve daha derine itti.

"Hazır mısın, Maren? Sana yetişebilmem için yavaşlamam gerekiyor mu? Oraya gitmeni istiyorum. Benimle birlikte. Her zaman benimle."

Yüzüne dokundu, çenesinin hatlarını nazikçe okşadı ve sonra dudaklarının üzerinde gezindi. "Her zaman seninle olacağım, Steele. Ben ve çocuğumuz. Artık bir aileyiz. Senin ailen."

Duyguları yüzünde dalgalanıyordu ve söylemeye çalıştığı kelimeleri bir türlü oluşturmıyordu. Üstesinden gelmiş gibi görünüyordu ve bu yüzden ona daha sıkı sarıldı, kendi duyguları yatıştırıcı bir dalga gibi onu yıkarken onu serbest bırakmaya teşvik etti. Çok güzeldi. Dokunaklı. Şimdiye kadar yaşadığı hiçbir orgazma benzemiyordu.

Dalgalar halinde, yoğun ve zevkli bir şekilde içinden geçti. Ve sonra hareketleri hızlandı, sanki artık vücudu üzerinde kontrolü yokmuş ve içgüdüsel olarak hareket ediyormuş gibi, kasları kıvrılıp kasılırken kadının içine doğru ilerledi. Onu sıcaklığıyla doldurdu, serbest kalmasının sıcak fısıkiyeleri vajinasının içini yıkadı ve itişlerini kolaylaştırdı.

Ona doğru eğildi, her şeyini, vermek zorunda olduğu her şeyi istiyordu. Onun her santimini içinde istiyordu, böylece onu çevreledi ve sunması gereken her şeyi aldı.

Onu tekrar öptü, ağzının etrafındaki gergin çizgileri hafifletti ve sonra üzerine yığılmadan hemen önce alnını tekrar onunkine bastırdı, vücudunun sıcaklığıyla onu örttü.

En uzun süre boyunca orada sessizce yattılar, her ikisi de o anın duygusal yoğunluğundan kurtulmaya çalışırken derin derin nefes aldılar. Kadın adamın sırtını okşadı, aşağı yukarı ve omuzlarının üzerinden okşayarak ona dokunuşunu sundu.

Yüzünü onun boynuna gömdü ve sonra kulağının hemen altını öptü.

"Başka bir kadınla hiç bu şekilde olmamıştım, Maren. Sadece seninle. Hep seninle. Bir başkası asla olmayacak."

Sessiz yemini içine çekerek gülümsedi.

"Bu iyi bir şey," dedi hafifçe. "Bölgeme tecavüz ettiği için birinin kığını tekmelemek zorunda kalmaktan nefret ederim. Sana 'Alındı' yazan bir tabela taktırmak istiyorum. Ellerini Çek."

Kıkırdadı, göğsü göğsünde titreşiyordu. "Ve sanırım sana üzerinde 'Hamile bir kadına bulaşma' yazan bir tişört alacağım."

"Çok sağlam bir tavsiye."

Onu da yanına alarak yuvarlandı, böylece birbirlerine bağlı kaldılar, adam hâlâ kadının derinliklerine gömülmüştü.

"Kalkıp bizi temizlemek için bir havlu getirmem gerektiğini biliyorum ama hareket etmek istemiyorum. Burada, senin içinde olmayı seviyorum. Sabah çarşafı değiştirip bu şekilde uyumaya ne dersin?"

Onu öptü, sadece dudaklarının üzerinde durdu. "Bana uyar."

BÖLÜM 33

STEELE ertesi sabah yataktan kayarken Maren'i uyandırmamaya dikkat etti. Geceyi yavaş yavaş sevişerek geçirmişlerdi. İkisi yorgun ve doygun bir uykuya dalana kadar sevişmişlerdi ama birkaç saatlik uykuya rağmen kendini tamamen dinlenmiş hissediyordu. Uyandığında etrafındaki dünyanın ona doğru geldiğini hissettiği başka bir zaman hayal edemiyordu.

Ama öyle değildi ve birbirlerini yeniden keşfetmelerinin yeniliğinden ve yoğunluğundan keyif alırken bile gardını gevşetmesine izin veremezdi. Ekibi yakında burada olacaktı ve evinin Maren için olabildiğince güvenli olduğunu hissetmeden önce konuşacakları ve yapacakları çok şey vardı.

Ekibinin, kısa bir süreliğine bile olsa Donovan'a teslim edilmeye nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Bu ne kendisinin ne de onların daha önce karşılaştığı bir durumdu. Donovan'ın, hatta Garrett ya da Sam'in görevlerine katılması yeni bir şey değildi ve ekiplerin aynı görevde birlikte çalıştığı pek çok zaman olmuştu ama bu her zaman açıktı. Rio kendi ekibini yönetiyordu. Steele de onunkine. Rio ve Steele emirleri KGI'dan alıyor olabilirlerdi ama ekipleri emirleri yalnızca Rio ve Steele'den alıyordu.

Her ne kadar Donovan'a güveni tam olsa ve ekibinin emin ellerde olduğunu bilse de komutayı başka birine vermekten hoşlanmıyordu. Ama o ve ekibi, her zaman olduğu gibi sağlam, kırılmaz bir birlikti.

görev korkunç bir şekilde yanlış gittiğinde büyük ölçüde test edildi

P.J. Ama her zamankinden daha güçlü çıktılar. Onlar bir takımdan daha fazlasıydı. Maren'den önce, hayatındaki en önemli insanlar onlardı. Şimdi Maren ve çocukları her şeyden önce geliyordu. Takımının bile.

Bunu anlayacaklardır. Onu kesinlikle desteklerlerdi. Kararları ne olursa olsun arkasını kollayacaklarını biliyordu. Ama komutaya devam edene kadar, her şey aynı olmayacaktı. Hiçbiri için. Tıpkı P.J. bir süreliğine ayrıldığında eskisi gibi olmadığı gibi.

Uyuştular. Mükemmel bir uyum içinde çalışıyorlardı. Gelişmesi yıllar alan bir kimyaları vardı. Maren'in kariyerinden vazgeçemeyeceği gibi o da bundan vazgeçemezdi. Ancak her ikisi de ileriye dönük tavizler vermek zorundaydı çünkü kendilerinden daha fazlasını düşünmeleri gerekiyordu.

Bir çocukları vardı. Sevmeleri, korumaları ve onun ihtiyaçlarını hayatlarındaki her şeyin üstünde tutmaları gereken küçücük bir hayat. Maren ile çocuklarına ilişkin hedefleri söz konusu olduğunda aynı fikirde olduklarından kesinlikle emindi.

Hızlı bir duş aldıktan sonra sessizce giyindi ve Maren'in hâlâ mışıl mışıl uyuduğunu görmek için ona doğru baktı. Dizlerini karnına doğru çekerek kıvrılmıştı ve bunun o belirsizlik ve korku dolu haftalar boyunca bir alışkanlık haline gelip gelmediğini, uyurken bile çocuğunu korumak için bilinçsiz bir önlem olup olmadığını merak etti.

Bu kadar uzun süre korku içinde yaşamış olması, Caldwell'in ona ne zaman baskı yapacağını ya da bebeğine zarar vermeye çalışıp çalışmayacağını asla bilememiş olması onu öfkeliyordu. Yaptığı şey için o piçi öldürmek istiyordu. Hancock'un başarmaya çalıştığı şeyin canı cehenneme. Steele Caldwell'in kanını istiyordu.

Ona bir süre daha baktıktan sonra isteksizce arkasını döndü ve yatak odasından çıkarken saatini kontrol etti. Herhangi bir gürültünün onu uyandırmaması için kapıyı arkasından kapattı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı ve uyuyabildiği kadar uyumasına izin verecekti.

Bir demlik kahve hazırladıktan sonra, bir gün önce Maren için aldığı poşet çayları yerleştirdi ve Maren uyandığında hazır olsun diye su ısıtıcısına su doldurdu. Ayrıca kutudan bir kol tuzlu kraker çıkardı ve barın üzerine koydu. Maren çayını yudumlarken bunları atıştırabilirdi ve eğer daha ağır bir şeyler yiyebileceğini hissederse, ona kahvaltı hazırlar ya da en azından biraz tost yapardı.

Kosta Rika'da birlikte geçirdikleri zamandan beri kilo vermişti. Karnı hafifçe yuvarlaklaşmaya başlasa bile daha zayıftı. Ona daha iyi bakılması gerekiyordu ve eğer bu konuda söz hakkı varsa, önümüzdeki beş ay boyunca ve daha sonrasında da yapacağı şey tam olarak buydu.

İlk kahvesini bitirdiğinde ekibi de gelmeye başlamıştı. Baker ve Renshaw birkaç dakika arayla ilk gelenlerdi. P.J. ve Cole daha sonra birlikte geldi ve Dolphin en son geldi.

"Maren nasıl?" P.J. hepsi yerlerine oturduktan sonra sordu.

"Hâlâ uyuyor. Uyuyabildiği sürece izin veriyorum," dedi Steele.

Dolphin açıkça, "Hepimizin merak ettiği şeyi soracağım ve eğer fazla kişiselleştiriyorsam bana siktirip gitmemi söyleyebilirsiniz," dedi.

Steele bir kaşını kaldırdı ama ekip üyesine sessizce bakarak aklında ne olduğunu bekledi.

"Maren'le aranızdaki bu şey gerçek mi?" Dolphin sordu.

Steele'in hemen kaşlarını çatması üzerine Dolphin elini kaldırdı. "Şunu tekrar ifade edeyim. Onun bebeği gerçekten senin mi yoksa

göt herif ona zorla sahip oldu ve sen de ona yardım etmek için devreye girdin?"

Steele içini çekti. "Sam de aynı soruyu sordu. O ve Maren çok yakınlar. Endişeliydi. Ve Caldwell'in kışını tekmeleyip tekmelemeyeceğini bilmek istiyordu. Evet, bebek benim. Ve evet, bu gerçekten seni , ama işte

Anlaştık. Önümüzdeki süre boyunca, bebek doğana kadar, görevimin başındayım."

Şaşkınlıktan hızlı kaş çatmalara kadar bir dizi tepki vardı.

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" Cole alçak bir sesle sordu.

"Bu, ben işimin başına dönene kadar Donovan'ın altında çalışacağınız anlamına geliyor. Şimdilik bir sorun çıkmadığı sürece hepiniz boşta kalacaksınız -ki bunun nasıl olduğunu hepimiz biliyoruz- ama Sam, Nathan ve Joe'nun ekibini serbest bırakıyor, böylece boşluğu onlar doldurabilir. Donovan ben dönene kadar seninle ilgilenecek. Şimdilik odak noktam Maren ve çocuğumuz olmalı ve onun güvende olduğundan emin olmalıyım. Bebek doğduktan sonra nereye gideceğimiz de dahil olmak üzere çözmemiz gereken çok şey var. İkimiz de kariyerlerimizden vazgeçmek istemiyoruz ama şu an itibariyle bu işler çocuğun yanında ikinci planda kalıyor."

"Anlıyorum," dedi P.J. "Senin için çalışmamak aynı şey olmayacak, Steele. Bunu en iyi ben bilirim. Ama kabul ediyorum, yapman gerekeni yapmalısın. Van'la yeterince çalıştık ve onun liderliğinde rahatız. Sadece görevde değilken tembellik etme ve işe geri döndüğünde boşluğunu doldurmamızı bekleme."

Diğerleri P.J.'in onu azarlamasına güldü. Steele rahatladı. Bunu ekibine söylemek zorunda kalmayı hiç beklemiyordu. Onlar hayatının büyük bir parçasıydı. Günlük varlığının. Onlarla çoğu evli çiftin birlikte geçirdiği zamandan daha fazla zaman geçiriyordu.

"Seni buraya getirmemin bir diğer nedeni de buradaki güvenliği artırmama yardımcı olman. Herhangi biri çevreyi ihlal ederse bunu bildiğimden ve hazırlıklı olduğumdan emin olmak istiyorum."

Diğerleri başlarını salladı.

"İhtiyacın olursa bizi ararsın," dedi P.J. bir soru olarak değil, bir gerçeği ifade etmek için. Sonra sesi alçaldı. "Sen benim için savaştın. İhtiyacın olduğunda senin için savaşmamam mümkün değil. Bunu unutmayacağım, Steele. Bize ihtiyacın var, sen . Kesinti süresini umursamayın. Eğer

herhangi bir endişeniz varsa, nöbet tutmak için bile olsa burada olacağız."

Steele gözlerini P.J.'e dikti, göğsü sıkıştıyordu. "Yapacağımı biliyorsun. Arkamı korumak için ekibimden daha fazla güvendiğim kimse yok. Maren'in güvenliği konusunda daha fazla güvendiğim kimse yok."

Dolphin, "Tamam, bunu da aradan çıkardık," dedi. "Şimdi kimsenin büyük bir uyandırma çağrısı olmadan içeri girip çıkamayacağından emin olmak için çalışmaya başlayalım."

"İşte şimdi konuşmaya başladık," dedi Renshaw. "Bize ne istediğini söyle patron, biz de bunu gerçekleştirelim."

Steele yapılmasını istediği şeyleri özetledikten sonra ayağa kalktı ve diğerleri de onu takip etti, tam o sırada Maren oturma odasına girdi, saçları duştan dolayı nemliydi, kot pantolon ve tişört giymişti ama ayakları çıplaktı. Kadının tamamen evindeymiş gibi görünmesi dikkatini çekti. Onun evinde, sanki duş alıp giyindikten sonra onun yatak odasından çıkması dünyanın en doğal şeyiymiş gibi.

Haklılık duygusu ona sertçe çarptı ve uzun bir an boyunca tek yapabildiği, sessiz incelemesiyle onu rahatsız ettiğini fark edene kadar bakmak oldu.

"Herkes merhaba," dedi küçük bir el sallayarak. "Bugün hepinizin geleceğini tamamen unutmuşum. Uyuyakalmışım."

Herkes onu sıcak bir şekilde karşıladı ve garipliği gözle görülür bir şekilde kayboldu. Steele yanına gitti ve onu mutfığa doğru yönlendirdi.

"Birazdan size yetişirim," diye geri seslendi Steele. "Tüm ekipmanların depolandığı kulübeye gidebilir ve yanınızda getirdiğiniz eşyaları boşaltabilirsiniz."

Diğerleri ayrılırken Steele, Maren'i bara oturttu ve daha önceden hazırladığı su ısıtıcısının altındaki ocağı yakmak için ocağa gitti.

"Çay ve krakerle başlayabilirsiniz diye düşünmüştüm. Eğer bu sizin için uygunsa, size biraz daha doyurucu bir şeyler hazırlayayım. Simit ve tarçınlı çöreklerim var ya da

tost yiyin. Eğer yumurta yiyebileceğini düşünüyorsan, senin için biraz çırpabilirim."

Gülümsedi ve dirseklerini bara dayadı. "Teşekkürler Steele, ama beni şımartmak zorunda değilsin, yine de yalan söylemeyeceğim ve bundan zevk almadığımı söylemeyeceğim. Ama yapman gereken şeyler var ve seni bunlardan alıkoymak istemiyorum. Sen git ve diğerleriyle işlerini hallet, böylece bekletilmemiş olurlar. Ben çayı bitireceğim ve krakerlerden sonra acıkırsam bir şeyler hazırlarım. Herkes için öğle yemeği hazırlamamı ister misin? Tüm bunlar ne kadar sürer?"

"Birkaç saat," dedi. "Öğle yemeğini düşünmemiştim ve burada pizza siparişi de vermiyoruz. Ya da başka bir şey."

"Herkes için hamburger ya da onun gibi bir şey yapmamı ister misiniz? Sen ve onlar bunu benim için yaptığınıza göre en azından bunu yapabilirim."

Onun başının tepesini öptü. "Herhangi bir borcu ödemek zorunda olduğunu düşünme. Biz birbirimizi kollarız. Ben onların arkasını kollarım, onlar da benim. Bu onların bizim arkamızı kollaması. Ama evet, hamburger kulağa hoş geliyor. Çiğ hamburger eti kokusunu kaldırabileceğinden emin misin? Ya da kızartmanın kokusunu? İstersen sadece köfteleri yap, eğer miden kaldırıyorsa, işimiz bittikten sonra her şeyi ızgaraya atarım. Bira ve hamburger yeriz. Ekibimin bunu geri çevirmeyeceğini garanti ederim."

Güldü. "Hayır, sanırım yapmazlar. Anlaştık. Eti baharatlayıp köfteleri yapacağım ve buzdolabına koyacağım, böylece işiniz bittiğinde hazır olacaklar. Sonra tüm malzemeleri hazırlayacağım, birkaç domates ve soğan dilimleyeceğim ve marulları yıkayacağım ve hazır olacağız."

Bar taburesini döndürerek yüzünü ona çevirdi ve onu göğsüne çekti. "Seni mutfağında seviyorum. Yemek hazırlarken kimin ne yaptığı hakkında son derece sıradan bir konuşma yapmak hoşuma gidiyor. Burada olman hoşuma gidiyor. Nokta. Sanırım beni evcilleştiriyorsun, Maren."

Kadın gevşedi ve alnını adamın boğazının çukuruna dayayarak çenesini başının üzerine koydu. "Oh,

Korku. Dünyanın sonu geliyor olabilir. Yüce Steele'in bırakın evcilleşmeyi, evcilleştirildiğini kabul edeceği kimin aklına ki?"

"En azından yeni keşfettiğim evcimenliğimin kısa süresinde bundan hoşlandığımı itiraf etmeme ne dersin?"

"Dur," dedi dramatik bir şekilde. "Bir günde ancak bu kadarını kaldır. Bu tür bir şok bebek için iyi olamaz."

Saçlarını alaycı bir şekilde çekiştirdi ve sonra onu öpmek için başını geriye yatırdı. "Birkaç saat sonra görüşürüz. Bir şeye ihtiyacın olursa kafanı arka kapıdan çıkar ve seslen. Çok uzakta olmayacağız ve birimiz seni duyacaktır."

"Tamam. Ailemi arayıp buraya uçuşlarını ayarlamadan önce öğle yemeğinden sonra herkesin dağılmasını beklerim diye düşündüm. Sonra ben onlarla konuşurken ikimiz de oturup ayrıntıları konuşabiliriz."

"Kulağa hoş geliyor."

Onu tekrar öptü ve sonra isteksizce kendini ondan çekti.

"Bir şeyler yemeye çalış," dedi arka verandaya açılan kapıya doğru giderken. "Ve açıklığa kavuşturalım, bu bir ricaydı. Doğrudan bir emir değil."

Güldü, gözleri neşeye parlıyordu. "Vay, vay, görünüşe göre eğitilebilirsin, Steele."

O da sırtı ve aralarında kolayca gelişen şakacı şakalaşmanın tadını çıkardı. "Verdiğin ödüle bakılırsa, bu yaşlı köpek kesinlikle birkaç yeni numara öğrenebilir."

BÖLÜM 34

MAREN, Steele ve diğerleriyle birlikte oturma odasında oturmuş, diğerleri kendi hamburgerlerini mideye indirirken o da kendi hamburgerini kemiriyordu. Tadı harikaydı ama ağırdan alıyor, her lokmanın tadını çıkarıyor, midesinin itiraz etmeyeceğini ve yemeğin içinde kalacağını umuyordu.

Steele ve ekibinin ne kadar yakın olduğunu görebiliyordu. Elbette onları pek çok kez görmüş ve aralarındaki bağı şahit olmuştu ama hiçbir zaman görevin söz konusu olmadığı ve ilgilenmesi gereken yaralıların bulunmadığı tamamen rahat bir ortamda onlarla birlikte olmamıştı.

Gülüyor ve şakalaşıyorlardı, iletişim kurma kolaylıkları ona ne kadar sıkı bağlarla bağlı olduklarını kelimelerden daha iyi gösteriyordu.

Herkes Steele'i yaklaşan babalığı konusunda azarlamaktan zevk alıyordu ve Steele'in hakkını vermek gerekirse, bunu iyi bir mizahla karşıladı. Karakteristik çatık kaşları bir kez olsun yüzünden geçmedi ve ne zaman baba olacağından bahsedilse bakışları Maren'e kayıyor, gözlerinden sıcaklık yayılıyordu.

Mutlu ve memnun görünüyordu. Onu başkalarının yanında hiç görmediği kadar rahattı. O ve ekibi tedavi için kliniğe geldiklerinde bile mesafeli ve soğuk davranmış, kesik kesik cümlelerle konuşmuş, meramını anlatmak için sadece birkaç kelime kullanmıştı.

Ekibinin onun ne kadar farklı olduğunu görüp görmediğini merak etti. Ne düşünüyorlardı acaba? Steele'in bir gece önce ona söylediklerinden, bir süreliğine görevden çekildiğini biliyordu. En azından bebekleri doğana kadar. Bu konuda karışık duygular içindeydi. Bir yandan, tutkuyla bağlı olduğu belli olan bir işle onun arasına girmek istemiyordu. Bunun ilişkilerini zorlamasını ya da sevdiği şeyden uzak kaldığı için ona kızdığı bir noktaya gelmesini asla istemiyordu.

Ama öte yandan, bebek doğana kadar herhangi bir göreve gitmeyeceği için de çok rahatlamıştı. Onu ve çocuklarını hayatındaki diğer her şeyin üstünde tutması onun için çok şey ifade ediyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, onun bir an önce gitmesi ve geri dönüp dönemeyeceğini bilmemesi konusunda endişelenmek zorunda kalmamak büyük bir yükü.

İlişkilerinin uzun vadede yürümesi için buna alışması gerekecekti. Ondan takım liderliğini bırakmasını ve emekli olmasını istemesi ya da beklemesi mümkün değildi. Ama en azından şimdilik, çocukları doğana kadar burada ve güvende olacaktı.

Bunun ötesini düşünmek sadece belayı ödünç almaktı. En iyisi her seferinde bir gün almak ve köprüye geldiklerinde ya da geldiklerinde köprüyü geçmekti.

Bir bip sesi duyuldu ve konuşma anında durdu. Steele aniden tetikte ve temkinliydi; ekibi de şakalaşma ve konuşmadan tam bir sessizliğe geçmişti. Gergin, hazır, harekete hazır.

Şaşkınlık içinde etrafına bakındı ve Steele'in dikkatle oturma odasının köşesinde bulunan bir monitöre odaklandığını gördü - şimdiye kadar fark etmediği bir monitör.

Işık yandı ve bunun ön kapının video görüntüsü olduğunu fark etti. Ancak kapıda duran ve doğrudan güvenlik kamerasına bakan adamı fark ettiğinde dondu kaldı.

"Hancock," diye fısıldadı.

Korku onu sardı. Damarlarında dolaşan panik selini durdurmak imkânsızdı. Kendisine güvence vermesi için Steele'e baktı ama o çoktan ayağa kalkmış ve monitöre gitmişti, Hancock'un adını fısıldadığını duyduğu anda yüz hatları sabitlenmişti.

Bir düğmeye bastı ve sonra ahizeye konuştu. "Burada ne halt ediyorsun, Hancock?"

"Beni içeri al, Steele. İhtiyacın olan bilgiye sahibim ve bu konuşmayı güvenlik kameraları aracılığıyla yaparak zaman kaybediyoruz. Yalnızım. Yürüyerek geldim."

Steele ekibine döndü ve hızlı bir emir verdi. "Çevreyi kontrol edin. Herhangi bir alarmin tetiklenip tetiklenmediğine bakın. Ama video görüntülerine güvenmeyin. Burada tipik sivillerle uğraşmıyoruz. Eğer Titan buradaysa, sıradan bir kiralık katilden çok daha dikkatli olacaklardır. Derhal fiziksel bir arama yapılmasını istiyorum. Derhal rapor verin."

Kimse cevap vermedi. Hepsi ayağa fırladı ve gözden kayboldu. Steele monitöre geri döndü.

"Soyun," diye bağırdı. "İçeri girmenin tek yolu neyle uğraştığımı bilmem."

Maren'in monitörü görmesi engellenmişti ama Hancock Steele'in emrine uymuş olmalıydı çünkü Steele uzun bir süre boyunca monitöre odaklanmış, sırtı kaskatı kesilmiş bir şekilde durdu.

Birkaç dakika sonra Steele tekrar konuştu. "Kapıyı açıyorum. Sen yavaşça yola çık. Seninle verandada buluşuruz."

Steele döndü ve Maren'in kanepede oturduğu yere doğru yürüdü. Eğildi, avuçlarını Maren'in iki yanına yerleştirdi, yüzü Maren'inkinden birkaç santim uzaktaydı.

"Beni dinle," dedi. "Korktuğunu ve bu adamı görmek istemediğini biliyorum. Ama neler olduğunu ve neden buraya geldiğini öğrenmem gerek. Bu noktadan ayrılmanı istemiyorum. Adamlardan birini seninle kalması için çağırıyorum ve diğerlerini bizi gözetlemeleri ve korumaları bırakıyorum. Tamam mı?"

Başını salladı, dudaklarındaki ihanet dolu titremeye engel olmaya çalışıyordu. "Belki de sonunda bize Caldwell'i indirdiğini söyleyecek."

Steele umutlu görünmüyordu ve konuştuğunda Maren'in korkularını yatıştırmaya çalıştığı açıktı.

"Evet, belki. Sanırım . Sıkı durun."

BÖLÜM 35

"Onu gözüne kestirdin mi, P.J.?" Steele telsizine mırıldandı.

"Evet, onu yakaladım. En ufak bir yanlış hareket yaparsa, onu gözlerinin ortasından çivileyeceğim."

"Kıyı temiz patron. Kimseden iz yok," diye rapor verdi Renshaw. "Geride kalıp emir bekleyen adamları yoksa tabii. Ama kimse çevremizi ihlal etmedi."

Steele, "kal," diye emretti. "Baker, sen Maren'la kal. Ne olacağı umurumda değil, onu bırakma ve işler kötüye giderse onu koru ve buradan çıkar."

Baker, ",," diye cevap verdi.

Steele verandasının basamaklarının dibinde bekledi ve Hancock'un yavaşça arabasına doğru ilerleyişini izledi. Yürüyüşü farklıydı. Sanki her adımı acı veriyormuş gibi kaskatı kesilmişti.

Yaklaştığında Steele nedenini anlayabildi.

Birisi adamı fena halde dövmüştü.

Hancock'un yüzü şişmiş ve hırpalanmıştı. Dudağı yarılmıştı ve kurumuş kan saçlarına bulaşmıştı. Buraya gelmeden önce temizlenecek kadar bile vakti olmadığı belliydi. Steele'in binlerce sorusu vardı, birincisi Hancock'un onu nerede bulacağını nasıl bildiğiydi. Eğer Rio

Eski takım arkadaşına bu tür bir bilgi sızdıran Steele, Belize'nin her yerinde onun canına okuyacaktı.

"Sana ne oldu böyle?" Steele, Hancock sadece birkaç adım uzağındayken açıkça sordu.

"Caldwell kafayı yemiş," dedi Hancock lafı dolandırmadan. "Maren nerede? Seninle güvende mi?"

Steele'in bakışları daraldı ve dudaklarını ince bir çizgi haline getirdi.

Hancock ona yorgun bir bakış gönderdi. "Bak, kimin daha büyük alete sahip olduğu ve bölge üzerine sidik yarıştıracak vaktimiz yok. Bilmen gereken çok şey var ve hızlı olmalısın. Maren güvende değil ve neyle karşı karşıya olduğunuzu bilmeniz gerekiyor."

Steele tek kaşını yukarı kaldırarak, "Demek beni uyarmaya geldin," dedi.

"Neye istersen ona inan. İstihbaratı istiyor musun, istemiyor musun?"

Steele uzun bir süre baktı ve sonra yavaşça başını salladı. Sonra döndü ve kapıya doğru eliyle işaret etti. "Geri çekilin," dedi telsizden. "İçeri giriyor, ama pozisyonunuzu koruyun."

Kapıyı açarken Hancock'a sert bir bakış fırlattı. "Maren'i korkutacak ya da üzecek bir şey yaparsan, sana bunu yapanı bir amatör gibi gösteririm. Anladın mı?"

Hancock başını salladı. "Hakkımda ne düşünürseniz düşünün, masum bir insanın incindiğini görmek gibi bir arzum yok. Benim bir amacım var. Anlaman gereken bir şey. Ne pahasına olursa olsun başarılı olmak. Hiçbir şey yoluma çıkamaz."

"İşte burada yanılıyorsun," dedi Steele ölümcül yumuşak bir tonda. "Vicdanını rahatlatmak için kendini benimle kıyaslamaya çalışıyorsan, bu saçmalık. Ben amacıma ulaşmak için masum insanları kullanmam."

Hancock, Steele'le burun gelene kadar itti, ikisi de geri adım atmadı.

"Bana bir şey söyle buz adam -evet, sana ne dediklerini biliyorum- Maren'e yönelik bir tehdit olsaydı, amacın onu güvende tutmak olsaydı, kime zarar verdiğin umurunda olur muydu?"

Bu hedefe ulaşmak için? Onu hayatta tutmak için kimi kullanmanız ya da ne yapmanız gerektiği umurunuzda olur muydu?"

Steele cevap veremedi arkasına baktı, çünkü Hancock çok haklıydı. Steele, Maren'i korumak ve ona zarar gelmesini önlemek için her şeyi yapardı. Ve bu süreçte kime zarar vereceği umurunda bile değildi.

"Peki senin Kriptonit'in ne, Hancock?" Steele mırıldandı.

"Amacının peşinden durmaksızın gitmeni sağlayan motivasyonun ne? Grace'i kullandın. Maren'ı kullandın. Seni ne yönlendiriyor?" Hancock's bakışlar oldu KAPALI ve o sertleşti.

"Gereksiz saçmalıklarla vakit kaybediyoruz."

Steele hassas bir noktaya dokunduğunu biliyordu ve evet, Hancock'u neyin motive ettiği kimin umurundaydı ki? Eğer Maren'in tehlikede olduğuna dair bir istihbaratı varsa, Steele bunu öğrenmek istiyordu.

Oturma odasına girdikleri anda Maren'in nefesi kesildi, Hancock'u görünce gözleri irkildi. Maren bunun onun gelişinden korktuğu için mi yoksa Hancock'un görünüşü karşısında şok olduğu için mi olduğunu bilmiyordu.

Maren, Baker'ı itip Hancock'a doğru koştuğunda cevabını çok geçmeden almıştı.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu.

Konuşurken elini uzatıp kafa derisindeki yırtıklardan birini yokladı.

"Bunun dikilmesi gerekiyor ve burnun kırılmış gibi görünüyor. Bunu Tristan mı yaptı? Kaçmama yardım ettiğin için mi?"

Hancock hızlı sorular karşısında şaşkın görünüyordu ve Maren'in kendisi hakkında endişeli görünmesi onu daha da şaşırtmıştı. Başını uzanamayacağı şekilde geriye attı.

"İkinize de söylemem gereken çok şey var," dedi Hancock, Maren ve Steele'in arasına bakarak.

"Ben yaraları dikerken sen de bize anlatabilirsin. Steele, sende tıbbi malzeme var. Baker'ı gönderebilir misin? Eminim dikiş setiniz vardır."

Steele gülümseme tehdidine karşı yutkundu. Bu durumun eğlenceli bir yanı yoktu ama Maren'in bir çocuk gibi emir yağdırmasını komik bulmuştu.

ve Hancock'tan en ufak bir korkusu yokmuş gibi görünüyordu.

Baker aceleyle sağlık çantasını getirdikten sonra Steele onu diğerleriyle birlikte nöbet tutması için gönderdi.

Birkaç dakika sonra Hancock mutfaktaki barın taburelerinden birine oturmuş, Maren ise dikkatle yaralarını dikmeye odaklanmıştı.

Steele yanında dururken Hancock Steele'e, "Altına dikkat etmen gerek," dedi. Steele'in Maren'ı Hancock'la birlikte bırakıp gitmesine imkân yoktu. "Caldwell kendini kaybetti."

"Evet, bunu zaten söyledin. Ama bu ne anlama geliyor? Onu mı? Neden onun olduğu yerde değil de buradasın?"

Hancock tiksintiyle, "Tüm durum FUBAR'dı," dedi. "Caldwell ben Maren'i çıkardıktan sonra iyice çıldırdı. Öncesinde sakın davranıyordu. Maren'i almasına hiç taraftar değildim. Onun istediği şeyi yapması için herhangi birini tutabilirdi. Ona aşık olduğunu biliyordum ama saplantısının boyutunu tam olarak bilmiyordum.

"Maren'i bizimle tuttum çünkü Caldwell'i yatıştırmak ve peşinde olduğum adamla yaptığı anlaşmaya odaklanmasını sağlamak istedim. Caldwell sadece bir amaç için bir araçtı. Beni Maksimov'a götürmesi için ona güveniyordum."

"Dur bir dakika. Ivan Maksimov mu? Rus olan mı?"

"Görüyorum ki adını duymuşsunuz," dedi Hancock.

"Kimin yok ki?"

"Ah, ben mi?" Maren işine ara vererek "Ben mi?" dedi. İki adam da onu görmezden geldi.

"Maksimov'u indiriyor musun?" Steele sordu. Hancock'tan hiç hoşlanmamasına rağmen, adam Ivan Maksimov'un peşine düşecek kadar cesurdu. Bu adamla uğraşılması gerekiyordu. Ondan korkuluyordu ve bunun iyi bir nedeni vardı. Son derece acımasız olmasıyla ün salmıştı. Metresinin kendisine karşı gelmesini cezalandırmak için kendi çocuklarından birini annesinin önünde öldürdüğü söyleniyordu. Daha sonra kadını cinsel kölelik için satmış ve Interpol ajanlarına yardım etmeye çalıştığında

onlara bilgi verirken, parçalanmış cesedi bulunmuştu. Parçalar halinde.

"Caldwell yükselişte olan biriydi. Sahnede büyüktü. İşleri halledebilmesiyle kısa sürede ün kazandı. Temiz bir şekilde. Maksimov'un dikkatini çekti ve Maksimov Caldwell ile ilgilenmeye başladı. Caldwell'in Kosta Rika'dan ayrılmasının, yeniden yapılandırma ameliyatı geçirmesinin ve tamamen yeni bir kimliğe bürünerek Kosova'ya taşınmasının nedeni buydu.

"Caldwell'in yanına doğru zamanda girdim. Onun güvenini kazandım ve kendimi onun için değerli kılmak için yapmam gerekeni yaptım. Ayrıca onun üzerinde çok fazla etki ve kontrol sağladım. Benim işim bu. Farnsworth'la yaptığım da buydu. Sanırım buna bir yetenek diyebilirsiniz."

"Ne hediye ama," diye mırıldandı Maren.

"Bu çok değerli bir yetenek," diyor Hancock. "Bir süre sonra onları kontrol edebiliyorum, istediğimi yaptırırken bunun kendi fikirleri olduğunu düşünmelerini sağlayabiliyorum. Ve size kadar da gayet iyi çalışıyordu."

Maren düğümü çözdükten sonra kaşlarını çatarak geri çekildi. "Benim ne alakam var ki?"

Hancock açıkça, "Sana kafayı takmış," dedi. "Taşıdığın çocuğun kendisinden olduğuna kendini inandırmış."

Beti benzi attı ve elini bara dayamak için uzandı. Steele onu sabitlemek için parmaklarını dirseğine doladı.

"Sakin ol Maren," diye mırıldandı kulağının dibinde. "Sana burada dokunamaz. Bunu unutma."

"Seni çıkardıktan sonra çılgına döndü. Dikkatini kaybetti. Maksimov umurunda bile değildi. Seni aramak için dünyanın altını üstüne getirmekle meşgul olduğu için onu ekmeye başladı."

"Tanrım, lütfen ona benim hakkımda bilgi vermediğini söyle," dedi belli belirsiz.

Steele kolunu onun omuzlarına dolayarak sessiz bir destek sundu. Bir şey söyleyemeyecek kadar kızgındı.

"Bulmak zorunda değildim. Bulması zor değil Maren," dedi Hancock garip bir şekilde nazik bir ses tonuyla.

Steele, Rio'nun Hancock'un tüm o taş katmanlarının altında bir yerlerde gömülü bir kalbi olduğu konusunda haklı olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Hancock Maren'a karşı son derece nazik davranıyor, ona eldiven takarak muamele ediyordu. Ve Caldwell onu kilit altında tutarken Hancock'un onu rahatlatmak için ne kadar ileri gittiğini Steele'e anlatmıştı.

"Peki ne oldu?" Maren ağzından kaçırdı. "Neden onunla değil de buradasın?"

"Bunun için Maksimov'u suçlamalıyım," diye cevap verdi Hancock. "Bir de Caldwell'in kendini kaybedip raydan çıkması var."

Steele konuya girmek için sabırsızlanarak, "Dökül bakalım," diye araya girdi. "Maren ayrıldığı andan itibaren Caldwell onu geri almakla ilgiliydi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Bana kızgındı ama yine de beni zorlamayacak kadar korkuyordu. Maren'i bulmaya çalışırken ne kadar ileri gittiğini bilmediğimi düşünüyordu. Bana KGI hakkında yüzlerce soru sordu, oysa daha önce onları kendisi için bir tehdit olarak görmüyordu."

"Peki ona ne söyledin?" Steele sertçe sordu. Her şeyin canı cehenneme, ama tek ihtiyaçları olan KGI'ya salınmış bir deli adamdı. Sanki zaten başlarında yeterince dert yokmuş gibi.

"Onu bir yere götürecek bir şey yok ama onu meşgul etmeye yetecek kadar var. Maren oradayken Caldwell Maksimov'la ilgilenmekten çok Maren'e odaklanmıştı. Maren söz konusu olduğunda sabrını yitirmeye çok yakındı ve her an bir hamle yapmasını bekliyordum."

Steele'in burun delikleri alevlendi ve Maren'i tutuşu sıkılaştı, parmakları Maren'in omzuna saplandı.

"Maren'i denklemden çıkarırsam, Caldwell'in dikkatini yeniden odaklayacağını, onu unutacağını ve yoluna devam edeceğini ummuştum. Ona olan takıntısını hafife almışım."

Steele'in gözleri kısıldı. "Yani büyük belalı Hancock çuvalladı."

Hancock, Steele'in bakışlarını soğuk bir şekilde karşılayarak, "Eğer çuvallamış olsaydım, Maren'i orada bırakırdım," dedi.

"Her neyse, Maren oradayken Caldwell, ameliyatını ve tam olarak iyileşmediğini gerekçe göstererek Maksimov'la olan toplantılarını iptal etmeye devam etti. Normal iyileşme süresinden çok sonra bile Caldwell onu ekmeye devam etti ve Maksimov kızdırmak isteyeceğiniz bir adam değil.

"Dediğim gibi, Maren'i ortadan kaldırırsam Caldwell'in yeniden odaklanıp ilerleyeceğini ve ikisini de alaşağı etmeye bir adım daha yaklaşacağımı umuyordum. Maksimov ile bir toplantı ayarladım ve o sabah Caldwell ortadan kayboldu. Yazışmalarını, bilgisayar dosyalarını, elime geçen her şeyi inceledim.

"Sonra Maksimov ortaya çıktı ve Caldwell yoktu ve Maksimov bunu pek iyi karşılamadı. Adamları benim üzerimde çalıştı Caldwell tekrar ortaya çıkarsa ona bir mesaj iletmemi söylediler. Bu bir tehdit değildi. Bir sözdü. Caldwell ölü bir adam."

"Ona önce ben ulaşırsam olmaz," diye hırladı Steele.

"Şey, de bu. Muhtemelen bunu yapacaksınız."

Hancock Maren'e baktı, yüz ifadesinde sanki söylemek üzere olduğu şeyi ona söylemek istemiyormuş gibi bir isteksizlik vardı.

"Ailenin nerede yaşadığını biliyor. Onlar ve yaşadıkları bölge hakkında kapsamlı bir araştırma yaptığı belliydi. Muhtemelen seni arıyor ama ne kadar dengesiz olursa olsun, seni orada bulamazsa kendini tamamen kaybedebilir."

Maren'in yüzündeki tüm renk soldu. Gözleri kocaman olmuş, anlık bir korkuya kapılmıştı. Adamın elinden kurtulup Steele'in cep telefonuna doğru atıldı, parmakları tuşları karıştırıyordu.

Steele yanına gitti ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Nefes al, Maren. Anneni ara. Her şeyin yolunda olduğundan emin ol. Sonra bırak onunla ben konuşayım. Annenle babana ne yapmaları gerektiğini söyleyeceğim ve Sam'in uçağı hemen oraya getirmesini sağlayacağım. Endişelenmeni istemiyorum. Onları da seni de koruyacağız."

Başını salladı, gözlerindeki tedirginlik biraz azalmıştı. Telefonun tuşlarına bastıktan sonra kulağına götürdü ve beklerken sabırsızca ayağını yere vurdu. Birkaç uzun dakika boyunca orada öylece durdu, sessizlik uzadıkça dudakları daha da sarktı.

"Anne, benim. Lütfen bunu alır almaz beni ara. Acil bir durum var."

Sonra telefonu kapattı.

"Sesli mesaj," dedi gereksiz yere. "Tanrım, Steele, ya zaten elindeyse?"

Ona doğru gitti, ellerini omuzlarına koydu ve onu yatıştırmak için kollarını aşağı yukarı ovdu. "Bunu bilmiyoruz, Maren. Panik yapma. Yakında tekrar deneyeceğiz. Daha fazlasını öğrenene kadar kendini toparla, tamam mı?"

Başını salladı ama gözlerindeki endişe azalmadı.

Steele Hancock'a döndü. "Cevap vermen gereken bir sürü şey var. Öncelikle, Maren'in burada olduğunu ve beni nerede bulacağını nereden biliyordun? Yerimi Rio mu verdi?"

Hancock'un dudağı bir gülümseme parıltısıyla yukarı kalktı. "Maren'in onunla birlikte olmayacağını bildiğim için Rio'yla temasa geçmedim. Zaman kaybı olurdu. Hayal bile edemeyeceğiniz kaynaklara sahibim."

"Kimin için çalışıyorsun sen?"

Hancock ona kararlı bir şekilde baktı. "Maaş çeklerimi kimin imzaladığı önemli mi? Titan artık yok. Haydutluk yaptığımız söyleniyor. Sadece artık Sam Amca'nın maaş bordrosunda değiliz. Ama bu hain olduğumuz ya da bu ülkenin çıkarlarını düşünmediğimiz anlamına gelmez. Benimle -bizimle- çok alay ediyorsunuz ama bizim sizin KGI'nızdan ne farkımız var? Sam Amca için çalışmıyor olmam hala bağlantılara ve istihbarata erişimim olmadığı anlamına gelmiyor ve bu kimsenin dokunamayacağı özel görevler almadığımız anlamına da gelmiyor. Politikaya ve saçma sapan dış politikalara bağlı değiliz. Eğer haklı bir davamız varsa ellerimizi kirletmekten korkmayız. Ancak biri için doğru olan bir başkası için doğru olmayabilir. Ve biz sadece ABD çıkarları için çalışmıyoruz. Her türlü

ulusal ve dünya güvenliğine tehdit. Benim hakkımda ne istersen düşün, Steele. Umurumda bile değil. Ama yardım etmeye çalıştığım bir adama minnettarlığını göstermek için boktan bir yolun var."

Steele dişlerini gösterdi. "Endişelendiğim tek şey Maren'in ve çocuğumuzun güvenliği. Evet, benim çocuğum. Caldwell'in bebeği değil. Maren ve o bebek benim, bu yüzden onu korumak söz konusu olduğunda yolumdan çekil çünkü görevinin ne olduğu, ne kadar doğru olduğu ya da dünya siyasetinde nasıl bir yer edindiği umurumda değil. Burada benim ailemden bahsediyoruz ve ailemi korumak için seni ve diğer herkesi ortadan kaldıracam."

Hancock alaycı bir hareketle bir kaşını kaldırdı. "Ve senin buz adam olduğunu söylüyorlar. Senin ve benim pek çok ortak yönümüz var, ya da ben öyle sanıyorum. Ama belki de ikimiz de sandığımızdan çok daha tutkuluyuzdur. Ama senin siyah-beyaz bir adam olduğun yerde, ben griye o kadar gömüldüm ki bir daha asla güneş ışığını göremeyeceğim. Ruhum lanetlendi, ama günün sonunda aynaya baktığımda yaptığım şey için dünyanın daha iyi bir yer olduğunu bildiğim sürece, senin ya da bir başkasının ne düşündüğü umurumda değil."

Steele'in dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Siyah ve beyaz hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Hancock bir an ona baktı. "Hayır, sanırım bu tam olarak doğru bir ifade değildi. Brumley ve ekip üyeniz P.J. Rutherford ile neler olduğunu biliyorum. Yoksa şimdi Coletrane mi oldu? Evlendiklerini duydum. Ve Brumley'nin adamlarını öldürmeden önce onu soğukkanlılıkla öldürdüğünü biliyorum. Yani evet, beni yargılamaya hakkın yok Steele. Çizgiyi aştın ama sanırım başkası aşmadığı sürece aşan sen olunca sorun olmuyor, değil mi?"

"Siktir git, Hancock. Sana hiçbir şey borçlu değilim. Maren'i korudun, ama o zaman en başta kaçırılmasını engelleyebilirdin, bu yüzden o piçin elinde hamile ve dehşet içinde geçirdiği haftalar için minnettarlığımı bekleme. O pozisyonda asla olmamalıydı.

Özellikle de Caldwell üzerinde çok fazla kontrolünüz ve etkiniz olduğu düşünülürse. Maren'i almak istemesine engel olabilirdiniz ama bunu yapmadınız çünkü bu sizin görevinizi ilerletiyordu. Yaptığım seçimler hakkında ne deyin, ama hedeflerime ulaşmak için hiçbir zaman masum bir insanı isteyerek tehlikeye atmadım."

"Ah, yani takım arkadaşınızı savunmasız olduğu bir durumda ve takımının desteği olmadan gizli göreve göndermediniz. Tamam."

Öfke Steele'in zihnini dağladı. Kör edici öfke suçluluk duygusuyla karışmıştı, o gecedan beri yaşadığı suçluluk duygusu

P.J. vahşice saldırıya uğramıştı. Her lanet olası gün bununla yaşadı. Bu kararından ve P.J. ile ekibinin geri kalanını hayal kırıklığına uğrattığı gerçeğinden pişmanlık duyuyordu. Ve bunun bu kendini beğenmiş piç tarafından yüzüne vurulması, yumruğunu Hancock'un dişlerinin arasına sokmak istemesine neden olmuştu.

"Kesin şunu! İkiniz de!" Maren ağladı. "Bunun bir faydası yok! Geçmişte ne olup olmadığı ya da ikinizin de geçmişte ne yaptığı umurumda değil. Bunların hiçbir önemi yok! Olan oldu. Sadece ailemin iyi olduğunu ve o canavarın ellerinin onların üzerinde olmadığını bilmek istiyorum."

Steele arkasını döndü, pişmanlığı çoktan fark edilmişti. Kadın haklıydı. Bunun ne yeri ne de zamanıydı ve kendi endişe ve korkusunun onu ele geçirmesine izin veriyordu. Ama Maren'in buna ne onun ne de Hancock'un ihtiyacı vardı. Güvenceye ve onun desteğine ihtiyacı vardı. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Sorumlu olduğu birini tekrar hayal kırıklığına uğratmayacaktı. P.J.'e olanlar yüzünden hayatının sonuna kadar pişmanlık duyacaktı ve Maren'e ve çocuklarına bir şey olmasına izin verirse lanetlenecekti.

Bir elini saçlarında gezdirdi ve ona özür dileyen bir bakış attı. Sonra tekrar Hancock'a döndü.

"Peki neden buradasın? Sadece beni uyarmak için ve sonra da bir görev aldığında sürünerek çıktığın deliğe geri mi dönüyorsun?"

"Buradayım çünkü Caldwell'in Maren'i ele geçirmesine en az senin kadar ben de izin vermeyeceğim. Maksimov parmaklarımın arasından kaçmış olabilir - bu sefer - ama Caldwell'in düşmesi gerekiyor. Maksimov'u indirmek için başka bir yol bulmam gerekecek. Ve bunu yapacağım. Ne kadar uzun sürerse sürsün, ne yapmam gerekirse gereksin. O . Caldwell şu anda birinci önceliğe sahip olacak. Dengesiz biri ve serveti ve bağlantılarıyla, arkasına almak istediği şey için ne kadar ileri gideceğini kimse bilemez. Sonunda istediğini elde ettiği sürece kime zarar vermesi gerektiğini umursamayacaktır."

Maren, Steele düşeceğinden endişelenene kadar daha da . Renksiz yüzüne karşın gözleri kocaman görünüyordu.

Ona güvence vermek için ağzını açtı ama bunların boş sözler olacağını biliyordu. Neyle uğraştıkları, Caldwell'in nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve Hancock'un da söylediği gibi, Maren'in peşinde tek başına ne kadar ileri gidebileceğini bilmenin hiçbir yolu yoktu.

"Sam'i arayacağım. Yerel bir güvenlik firmasıyla aileniz için koruma hakkında konuşacaktı. Sizi ziyaret ettikten sonra evlerine gittiklerinde korunmaları için bunu sağlayacaktı. Ama onu arayıp hemen işe koyulmasını sağlayacağım. Ailenizi bulup olabildiğince hızlı bir şekilde buraya getireceğiz. Buraya geldiklerinde, hem sizin hem de onlar için 24 saat koruma içeren bir plan üzerinde çalışabiliriz." Biraz rahatlamış görünüyordu ki telefon çaldı ve yerinden sıçramasına neden oldu. Telefona baktı ve sonra yüzü . "Steele, bu ailemin numarası! Oh,

Tanrı'ya şükür!"

BÖLÜM 36

MAREN telefonu açtı, rahatlama o kadar fazlaydı ki dizleri çok kötü titrediği için kendini bara yaslamak zorunda kaldı.

"Anne? Tanrıya şükür. Seni aramaya çalıştım. Çok endişelendim." "Maren . . ."

İsmi titrek çıkmıştı ve Maren bir şeylerin çok yanlış gittiğini hemen anlamıştı. Parmak eklemleri beyazlayana kadar barı kavrayarak dondu kaldı. Steele hemen uyandı ve yanına yaklaşarak onun yanında durdu. Hancock Steele'in tepkisi karşısında kaşlarını çattı ve diğer tarafa geçerek Maren'le yüz yüze geldi; her iki adam da dikkatle Maren'e bakıyordu.

"Anne, ne ? Neyin ?" Maren sertçe sordu.

Kısık bir hıçkırık sesi duyuldu ve Maren telefonu daha sıkı kavradı, annesinin ona neler olduğunu anlatmasını istiyordu.

"Maren, ben baban. O yaralı. Burada adamlar var. Tristan Caldwell."

Maren bar taburesinin üzerine yığıldı, o kadar kötü titriyordu ki telefonu tutmakta zorlanıyordu. Steele çenesine uzandı, yüzünü ona dönmesini sağladı, bakışları bariz bir soruyla Maren'i delip geçti.

Caldwell, Maren mouthed.

Steele otomatik olarak telefona uzandı ama Maren eğildi ve bar taburesinden tökezleyerek onun elinden kurtuldu.

"Ne istiyor anne? Ne yaptı o? Babam iyi mi?"

"Seni ve çocuğunu geri istediğini söyledi," diye boğuk bir sesle konuştu annesi. "Maren, o neden bahsediyor? Bana bebeğinin babasıyla birlikte olduğunu söylemiştin."

"Öyleyim. Adam deli. Ne yaptı anne? Benimle konuşman gerek. Kendini topla ve bana neler olduğunu anlat!"

"Seni nerede bulabileceğini bilmek istedi. Reddettiğimizde babanı dövdüler. Üzgünüm tatlım," dedi kırık bir sesle. "Onu öldürmelerine izin veremezdim, bu yüzden bana söyledikleri gibi seni aradım. Çok özür dilerim. Sana asla ihanet etmem. Sana ya da torunuma gelebilecek herhangi bir zarardan sorumlu olmak istemem ama Tanrım, onu öldürebilirlerdi!"

"Doğru olanı yaptın," dedi Maren şiddetle. "Ona daha fazla zarar vermelerine izin verme. Bana ne istediklerini söyle. geliyorum." Steele'in el geldi etrafında onu Kol, dönüyor Yüzündeki ifade o kadar karaydı ki, onu dehşete düşürebilirdi. Eğer zaten korkudan ödü patlamamış olsaydı.

"Seninle konuşmak istiyor," dedi annesi titreyerek. "Telefonu ona ver o zaman," dedi Maren.

Steele, "Hoparlörü aç, lanet olsun," diye fısıldadı.

Hancock bile ilerlemişti ve şimdi sadece bir adım ötede duruyordu. İki adam tarafından boğulduğunu hissetti. İç burkan bir korkuya kapılmıştı. Ailesi o piçin elindeydi! Babasını dövmüşlerdi. Dünyadaki en nazik, en kibar iki insan. Tüm hayatlarını başkalarına yardım etmeye adanmış insanlar. Bunu hak etmemişlerdi! Caldwell'in saplantısına sürüklenmeyi hak etmemişlerdi. Bunun olmasına asla izin veremezdi. Onların güvenliğini sağlamak için ne yapması gerekiyorsa, hiç tereddüt etmeden yapacaktı. Steele elindeydi. Hatta Hancock bile vardı. Ve KGI vardı. Yalnız değildi ve Caldwell uğraşmak için yanlış insanları seçmişti.

Hoparlör seçeneğinin düğmesine hızlıca bastı ama yine de çok belli olmasın ve sesi daha uzakta görünmesin diye kulağına tuttu.

"Maren."

Caldwell'in sesi onu dondurdu. Tamamen hareketsiz kaldı, kanı damarlarında buza dönüştü.

"Ne istiyorsun?" diye sordu kısık sesle.

Steele ve Hancock ona yaklaştılar, her kelimeyi duymak için gerildiklerinde yüz ifadeleri sertleşiyordu.

Caldwell soğuk bir ifadeyle, "Ne istediğim çok açık," dedi. "Sen ve çocuğum. Ait olduğunuz yere dönün."

"O senin çocuğun değil ve bunu sen de biliyorsun!" diye bağırdı.

Steele elini kızın koluna koydu ve parmağını ağzına götürerek onu kızdıracak bir şey yapmamasını işaret etti. Sanki! Çok öfkelenmişti. Eğer telefonun içinden uzanıp ellerini o piçin boynuna dolayabilseydi, bunu yapar ve onun canını çıkarırdı.

"Sen benimsin. Bebek benim," dedi Caldwell. "Ve ikinizi de geri istiyorum. Bir seçeneğin var, Maren. Bana geri dönersen ailenin gitmesine izin veririm. Reddedersen, sen telefonda dinlerken onlar ölür."

Arka planda annesinin çığlığı yükseldi ve Maren'in ensesindeki tüm tüyler diken diken oldu.

"Dur!" diye bağırdı. "Ona zarar verme. Ne istersen yaparım ama ne ona ne de babama zarar verme. Bana ne istediğini söyle. Kes şunu!"

"Bu daha doğru," dedi yumuşak bir sesle. "Seni burada istiyorum, Maren. Gelmek için tam on iki saatin var yoksa ikisi de ölür."

"Nereye?" diye sordu umutsuzca. "Evlerine öylece girmemi ve senin onları bırakıp beni alacağına inanmamı mı istiyorsun?"

"Benimle onların evinde buluşmayacaksın. Evlerinde olmayacaklar. Florida'ya indiğinizde size yerlerini söyleyeceğim. Bana inanmana gelince, seçeneğin olduğunu sanmıyorum. Seçim senin Maren. Bir uçağa bin ve buraya gel. On bir saat içinde bu numarayı arayıp benimle nerede buluşacağını söyleyeceğim. Oraya vardığında, ailenin serbest bırakılması için telefon edeceğim. Eğer o aramayı tam 12 saat 15 dakika içinde yapmazsam? Ölürlük. O yüzden bu konuda benimle taşak geçmeyi aklından bile geçirme. Eğer bana bir şey olursa ve o aramayı yapmazsam, korkunç bir şekilde ölürlük. Blöf yapmıyorum, bu yüzden beni aramaya çalışmayın."

"Onları öldürmeyeceğinizi nereden bileyim?" Maren sordu, sesi histeriyle yükseliyordu.

"Çocuğumun büyükanne ve büyükbabasını öldürmek için hiçbir nedenim yok. Çocuğumu benden uzak tutmaya devam ettiğin sürece yok. Seni ve çocuğumuzu istiyorum. Hayatımızın geri kalanında onların öldürülmesinin aramızda kalmasına gerek yok. Ve eğer işbirliğini kanıtlar ve benimle savaşımazsan, onları ara sıra görmene bile izin veririm."

"Orada olacağım," diye boğuk bir sesle konuştu.

Telefon kapandı ve Maren dizlerinin üzerine çöktü, hıçkırıklar göğsünden acı dolu patlamalar halinde fışkırdı. Steele'in kolları Maren'in etrafına dolandı, onu kendine doğru çekti ve sıkıca tuttu, saçlarını okşadı, başının yanını öptü.

"Şşşt, Maren," diye fısıldadı. "Sakin olmalısın. Bunu enine boyuna düşünmeliyiz. Bu konuda yanımda olmana ihtiyacım var. Ailen için güçlü olmalısın. Anlıyor musun? Kendini topla ki bu işi çözebilelim."

"O bir deli!" dedi, sesi tehlikeli bir şekilde yükseliyordu. "Aman Tanrım, onu duydun Steele. Aslında benden sadece onunla bekliyor ve eğer iyi bir kız olursam, arada bir ailemi görmeme izin verecek. Sanki akrabalarını ziyaret eden evli bir çiftmişiz gibi."

Hancock, "Sana söyledim, aklını kaçırmış," diye araya girdi. "Kendini tamamen kaybetti. İtiraf ediyorum, bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. Maren'a karşı bir şeyler hissettiğini biliyordum ama o işine odaklanmış durumda. Acımasız biri. Maksimov'a kazık atacağını asla tahmin edemezdim. Ölüm fermanını imzaladı. Maren'i oradan çıkardığımda, kendini kaybetti. Maren onun saplantısı haline geldi. Onu geri almak. Bu onun tek amacı haline geldi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ve işin kötüsü, bence ona gerçekten aşık. Kaçtığı için kızgın olduğuna şüphe yok. Ancak bu bir güç oyunu ve engellendiği için intikam almak istemesiyle ilgili değil. Bu herif aslında ona aşık ve onu geri almak için her şeyi yapacak, başarılı olsa ve onu alaşağı edecek KGI ya da Titan olmasa bile Maksimov'un onu alaşağı edeceğinin farkında bile değil.

ve Maren'in ikisi de dışarıda. Ödünç alınmış bir zamanda yaşıyor ve her yönden sikilmiş durumda."

"Tanrım," diye mırıldandı Steele. "Lanet olsun."

Hancock Steele'e, "Ekibini çağır," dedi. "Hızlı hareket etmemiz gerekecek."

"Biz mi?" Steele sordu. "Burada biz diye bir şey yok, Hancock."

Sen bu işe karışma."

Hancock Steele'e sabit bir bakışla baktı. "Ben de içeri giriyorum. Elde edebileceğiniz tüm insan gücüne ihtiyacınız var."

"Tartışmayı kesin artık!" Maren acı içinde içini parçalayarak konuştu. "Bunun için zamanımız yok. Gitmek zorundayız!"

Steele oturma odasına doğru yürüdü, telsizi aldı ve ekibinin hemen eve dönmesi için kısa bir emir verdi. Sonra Maren'in yanına döndü ve omuzlarını kavradı.

"O piçle gitmene imkân yok Maren."

"Başka ne seçeneğim var ki? Onu duydunuz. Onu kandıramayız ve KGI'yi benimle birlikte onu indirmeye gönderemeyiz. Eğer o telefon görüşmesini yapmazsa, ailem ölür. Ve ben ona inanıyorum! Bunu yapabilecek kadar deli."

Steele'in ekibi arka kapıdan ve ön kapıdan içeri doluştu ve saniyeler içinde mutfakta toplandılar, duruşları sertti, tamamen tetikteydiler ve Steele'in emirlerini bekliyorlardı.

"Bunu kısa tutacağım çünkü yola çıkmamız gerekiyor. Havaalanına giderken Sam'i arayacağım ve kim varsa getirmesini isteyeceğim. Rio ve ekibini getirecek vaktimiz yok. Hepsi dün uçtu, o yüzden Sam, Garrett, Donovan ve yeni ekiple yetinmek zorundayız."

Sonra hızlı bir şekilde kırılmış cümlelerle durumun üzerinden geçti ve sonunda bir oda dolusu sinirli, içeri girmeye ve tekmelemeye hazır insan vardı.

"Ben gidiyorum," dedi Maren, gözlerini tüm ekibe dikerek. "Bunu bensiz yapmanıza imkân yok. Beni arıyor ve eğer cevap vermezsem ailem ölür."

"Evet, geliyorsun," dedi Steele, her kelime acı ağzından dökülüyordu. Sanki kaçınılmazlığın farkındaymış gibi

Gitmek zorundaydı ve onu tehlikeye atmaktan başka çaresi yoktu.

Koluna dokundu ve onunla bakışlarını kilitledi. "Sana güveniyorum, Steele. KGI'a güveniyorum. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağız. Ama şimdilik gitmeliyiz ve onun istediği gibi oynamalıyız."

Steele başını salladı ama işkence görmüş gibiydi. Sonra ekibine döndü. "Hadi gidelim. Tüm planımızı havada yapmak zorunda kalacağız. Yerleşkedeki diğerleriyle birlikte plan yapacak zamanımız yok. Umarım Sam ve diğerleri müsait olur ve bizimle havaalanında buluşabilirler."

37. BÖLÜM

Bir buçuk saat sonra havadaydılar. Hancock'un varlığı tartışmalı olmuştu ve kimsenin onu orada istemediği ve ona güvenmediği açıktı. Ama şu anda Steele, Maren'i Caldwell'in pençesinden uzak tuttuğu sürece kimin geldiği umurunda değildi.

Jetin dinlenme bölümündeki kanepenin ucuna oturmuş, ayaklarını altına kıvrımış, sessiz ve solgun bir şekilde tartışılan stratejiyi dinliyordu.

Sam, Garrett, Donovan ve hatta Ethan, Nathan, Joe, Swanny, Skylar ve Edge gelmişti. Bir sürü kas gücü. Keşke neyle karşı karşıya olduklarını bilselerdi.

Hancock söz alarak Caldwell hakkında sahip olduğu bilgileri aktardı. Caldwell'in çok fazla insan gücüyle hareket etmediğini düşünüyordu. Maksimov'un sabrının tükendiği ve Caldwell'i ortadan kaldırmak için harekete geçtiği sabah adamlarından sadece ikisi onunla birlikte ortadan kaybolmuştu. Yani Caldwell daha fazla adam tutmuşsa bile, bu kadar kısa sürede en nitelikli adayları işe almış olması pek mümkün değildi.

Maren'in Caldwell'den alınmasının üzerinden haftalar geçmiş gibi görünse de sadece günler geçmişti. Caldwell sadece iki gün önce ortadan kaybolmuştu ve 'in serveti ve kaynakları düşünüldüğünde bu kadar çabuk kiralık kas gücü bulmak ihtimal dışı değildi.

bir adam için çok zordu.

Onların lehine bir puan. Umarım sadece Caldwell'den birkaç dolar koparmak isteyen vasat altı uşaklarla çalışıyorlardı.

"Caldwell'in Maren'i nerede karşılayacağını bilseydik, işler çok daha kolay olurdu," diye mırıldandı Donovan. "Açık mı yoksa içeri girip pozisyon alabileceğimiz, onu her taraftan kuşatabileceğimiz bir yer var mı bilirdik."

"Ama bunu yapamayız," diye araya girdi Maren, sesi çaresizdi. "Eğer ona bir şey olursa ve o aramayı yapmazsa, ailem ölür. Kendi hayatımı onlarınkiyle takas edemem. Yapamam! Beni öldürmek istemediği çok açık. Burada uzun vadeli bir ilişkiden bahsediyor."

Omuzlarında gözle görülür bir ürperti oluştu. Skylar koltukta onun yanında oturuyordu ve Maren'in elini sıkmak için uzandı. Maren sanki bu bağ için çaresizmiş gibi ona sarıldı. Paylaşılan güç. Şimdiye kadar iyi dayanmıştı ama Steele onun uçurumun kenarında sallanmakta olduğunu ve her an kaybedebileceğini anlayabiliyordu.

"Biliyoruz Maren," dedi Donovan, sesi alçak ve yatıştırıcıydı. "Ama cep telefonu sinyaline kilitlenecek kadar yaklaşabilirsem, aramayı ailenin tutulduğu yere kadar takip edebilirim."

"Ama Maren'e sahip olana kadar bu kararı vermeyecek," dedi Sam acımasızca.

Kimse bu açıklamadan memnun görünmüyordu. Steele kendi tepkisini güçlükle kontrol etti. Bunu kapatmak zorundaydı. Bunu da diğer görevler gibi düşünmek zorundaydı. Odaklan. Duygularını kapatmalıydı. Maren'in bir dakikalığına bile olsa Caldwell'in elinde olduğu düşüncesinin aklını kaçırmamasına neden olduğu gerçeğini unutmalıydı.

Edge öne doğru oturdu ve boğazını temizledi. Herkes ona doğru döndü. Adam pek konuşmazdı ama eklemek istediği bir şey olduğu açıktı.

"Bakın, bunun ideal olmadığını biliyorum ama Maren'in de dediği gibi, onu öldürmeyi planlamıyor. Ona kafayı takmış durumda. Ve onun çocuğunu kendi çocuğu olarak görüyor. Bu yüzden kendisini tehdit altında hissetmediği ve ikisini de yanında götürmeye karar vermediği sürece onu ya da bebeği riske atacak bir şey yapmayacaktır."

Steele kaşlarını çatı, bu sözler içini öylesine burkan görüntüler çağırıştırıyordu ki zorlukla nefes alabiliyordu.

Kapat şunu. Kendisine bunu yapmasını kaç kez söylediyse de başaramadı. Onu hiçbir zaman yarı yolda bırakmayan, duygularını her zaman sıkı sıkıya kontrol eden dizginleri yıpranmış ve kırılma noktasına gelmişti.

"Bu yüzden Maren'i, o aramayı yapmasına yetecek kadar uzun süre içeride tutacağız. Onu bağlarız, ailesiyle konuşmayı talep etmesini sağlarız. O hattı yeterince uzun süre açık tutarsak Donovan sihrini konuşturup o yere kilitlenebilir. Ekipleri ayırırız. Biri Maren'la, diğeri ailesinin yerini öğrendiğimiz an harekete geçmeye hazır. Arama biter bitmez içeri girip Caldwell'i indireceğiz ve diğeri ekip de Maren'in ailesini elinde tutan şerefsizleri haklayacak."

Donovan, "Bunun kötü bir fikir olmadığını söylemeliyim," dedi.

Steele, "Kızımın bir dakika bile onun elinde kalmasını istemiyorum," diye mırıldandı.

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Maren. "Bu yapılmak zorunda, Steele. Sana güveniyorum. güveniyorum. Arkamı kollayacaksınız. Onun benden kaçmasına izin vermeyeceksiniz."

"Ya Maren'le birlikte hareket edene kadar o aramayı yapmazsa?" Skylar sordu. "Maren'in gelmesi gerektiğini söylediği saatle o aramayı yapması gereken saat arasında on beş dakikalık bir boşluk var. Bu bana tam olarak planladığımız şey için hazırlandığını ve o aramayı hareket halindeyken yapacağını söylüyor."

"O zaman hiçbir noktada görsel teması kaybetmediğimizden emin olmalıyız ve o hareket ettiğinde biz de hareket etmeliyiz. Ayrıca Maren'e bir takip cihazı yerleştireceğiz, görsel teması kaybedersek ya da gerçekten kaçarsa en kötü senaryoya hazırlıklı olmalıyız," dedi Sam. "Bu adamın deli olduğu kesin. Adam deli. O değil

net düşünmek. Bu çok açık. Yani her şeyi örtbas etmiş olamaz. Tek amacı Maren'ı geri almak. Hancock onu bizim hakkımızda ilk uyardığından beri bizi küçümsüyor. Ona göre o dokunulmaz. Bu bize avantaj sağlıyor çünkü bizim bir hamle yapmamızı bekliyor olsa bile zaten bizi alt ettiğini düşünüyor ve gücümüzün ve kaynaklarımızın büyüklüğünü tahmin edemeyecektir."

Steele, "Eğer sabit bir yerdeyse ve bu çağrıyı yaptığında hareket halinde değilse, Cole, P.J., Skylar ve Joe'nun pozisyon almasını ve çağrı bittiğinde onun dışarı çıkarılmasını istiyorum," dedi.

"Peki sen neden yine buradasın, Hancock?" Garrett çizdi. "Gördüğüm kadarıyla, ponponları tutup bize tezahürat yapmadığın sürece pek bir şey sunmuyorsun."

Hancock soğuk bir ifadeyle Garrett'a baktı. "Caldwell benim görevim ve o düştüğünde orada olacağım."

Ethan gözlerini devirerek, "Evet, evet, başarısızlık bir seçenek değil," dedi. "Bunu daha önce de duyduk. Ama benim durduğum yerden, bu senin karnende kocaman bir F, Hancock."

Hancock, "Onu indirdiği için kimin övgü alacağı umurumda değil," diye hırladı. "Sadece Maksimov'a geçebilmek için bu işin bitmesini istiyorum." Önce morarmış çenesini, sonra da şişmiş gözünü ovuşturdu. "Artık o pislikle görülecek kişisel bir hesabım var."

"Sanırım bir sonraki performans değerlendirmen berbat olacak," dedi Dolphin.

Normalde Steele herkesin Hancock'a bok atmasına izin verirdi. Piç kurusu geçmişte onlara yaşattığı onca acı için bunu hak etmişti. Ama dikkatleri dağılmıştı ve zamanları hızla tükeniyordu. Bir saat içinde ineceklerdi ve sonra geniş bir bölgeyi taramak için sadece birkaç saatleri olacaktı ve sonra Maren'e telgraf çekip aramayı bekleyecekler ve buluşmak istediği bölgeyi kapsadıklarını umacaklardı.

Steele, "Saçmalamayı kes ve şu lanet olası göreve odaklanalım," diye tersledi.

Kabin sessizliğe gömüldü. Maren ellerini yorgun bir şekilde şakaklarına bastırıp masaj yaparak ovuşturdu, endişesi yüzünden okunuyordu. Steele kazanma şansı olmayan bir durumdaydı. Eğer hiçbir şey yapmaz ve Maren'in Caldwell'in talimatlarını yerine getirmesine izin vermezse, bunun bedelini ailesi ödeyecekti ve Maren bunun için Steele'i asla affetmeyecekti. Hayatının geri kalanında suçluluk duygusuyla yaşayacak ve onları kurtarabileceği gerçeğiyle işkence çekecekti.

Ama gitmesine izin verirse, onu doğrudan tehlike hattına sokarsa, onu kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırdı ve bu, aklını kaybetmeden üzerinde durabileceği bir şey değildi.

Cep telefonuna bir can simidi gibi sarıldı ve zaman zaman sanki o son konuşmayı zihninde tekrar tekrar oynatıyormuş gibi telefona baktı. Onu rahatlatmak istiyordu. Kendini onun etrafına sarmak, onunla dünyanın geri kalanı arasında bir bariyer oluşturmak istedi. Ama odak noktası hem ona hem de ailesine zarar gelmesini engelleyecek bir yol bulmak olmalıydı.

Florida, St. Augustine'deki küçük havaalanına indiler ve hızla Sam'in ayarladığı bekleme araçlarında toplandılar. Donovan yüz mil çapındaki her havaalanını havadan çekilmiş fotoğraflarla işaretlemişti ve Caldwell'in Maren'le nereye gideceğini belirlemeye çalışarak her birini inceliyordu.

Sorun şuydu ki, ele alabilecekleri çok fazla olasılık vardı. Maren o telefonu alana kadar kör uçuş yapıyorlardı.

Sam yerel şehir ve ilçe polis departmanlarıyla temasa geçti ve Resnick'in işbirliğinin önünü açmasını sağladı. Resnick de Caldwell'i en az KGI kadar istiyordu ve yakalanmasını kolaylaştırmaya hevesliydi.

Donovan, "Maren'e verdiği zaman parametreleri göz önüne alındığında, buradan uçmayı planlıyorsa en iyi ihtimal Flagler County ya da Craig Municipal," dedi. "Özel iniş pistlerini kontrol ettim ve bir olasılık var. Kırsal bir yer. Sadece Cessna'lar inebilir, jetler inemez. Yeterince büyük değil. Bahse girerim

Bu konuda. Diğer ikisi küçük olsalar da çok göz önünde."

"Ne kadar uzakta?" Steele talep etti.

"Otuz dakika ve bu kış çekmektir."

Steele başını salladı ve sonra Maren'e dönerek onu kollarının arasına aldı. "Sıkı tutun, Maren. Bunu da atlatacağız."

Onu tekrar kavradı, umutsuzca ona sarıldı. "Umarım haklısındır, Steele."

Bekleyişin sonu gelmiyordu. Herkes gergindi. Huzursuzdu. Maren birkaç dakikada bir saatini kontrol ediyordu ve saat on bire yaklaştıkça rengi daha da soluyor ve daha da tedirgin oluyordu.

Telefon çaldığında yerinden sıçradı ve yüz hatlarında belirgin bir korkuyla telefona baktı. Konuşma kesildi ve telefonu titreyerek kulağına götürürken bütün gözler Maren'in üzerindeydi.

"Merhaba," dedi.

Steele kullandığı sert ses tonuyla gurur duyuyordu. Korkudan aklını kaçırmak üzere olduğunu biliyordu ama telefonda sesi net ve iş gibi çıkıyordu.

Uzun bir süre dinledi ve sonra şöyle dedi: "Bu konuda benimle taşak geçme Tristan. Yemin ederim, anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmezsен seni uykunda öldürürüm."

Steele yüzünü buruşturdu, Caldwell'i kızdırmasını istemiyordu. Ama aynı zamanda onun cesaretiyle gurur duyduğunu da hissetti.

Telefonu sessizce indirdi ve diğerlerine bakarken elinde asılı kalmasına izin verdi.

"Bir saat içinde havaalanında olmamı istiyor. Kendimi ona teslim ettikten on beş dakika sonra ailemi serbest bırakmak için telefon edecek."

"Hangi havaalanı?" Donovan nazikçe sordu.

"Bana adresi verdi. Bana bir isim vermedi."

Kadın bilgileri tekrarlarken Donovan GPS'ine yazdı ve başıyla onayladı. "Evet, tam düşündüğüm yerde. Bir jeti destekleyemeyeceğini söylediğim özel bir havaalanını tercih etti. Yani bir Cessna ile uçmayı planlıyor."

"Gidelim," dedi Sam. "Maren'i birkaç mil ötedeki bir araçta bırakabiliriz, böylece geri kalanımız pozisyon alabilir. Zamanı geldiğinde -ve gelmen bir dakika önce gelme Maren-havaalanına doğru sür ama acele etme."

"Maren'i ben götüreceğim," dedi Steele sessizce. "Ayrıldığımız yere vardığımızda ben de birinize atlarım."

Steele onu tekrar kollarının arasına aldı ve diğerleri araçlara binmeye başlarken hiçbir şey söylemeden ona sarıldı. Kızın başının tepesine bir öpücük kondurduktan sonra onu cipin yolcu koltuğuna doğru yönlendirdi ve ardından sürücü koltuğuna geçmek için etrafından dolaştı.

BÖLÜM 38

Havaalanından birkaç mil uzakta durdular ekipler Maren'in kullanacağı aracı boşaltarak eylem planlarını gözden geçirmek üzere bir araya geldiler.

Steele Maren'la birlikte geride durmuş, sessiz ve yoğun bakışlarıyla Maren'a odaklanmıştı. Küçük vericiyi nazikçe Maren'in saçlarına geçirip örgüyle birlikte örerken sessizdiler, aralarında hiçbir kelime geçmiyordu. İş bittiğinde Maren'i kollarının arasında döndürdü ve kollarını gevşekçe kalçalarına doladı.

Alnını onunkine bastırdı ve uzun bir süre gözlerini kapattı, bu hassas anı paylaşırlarken nefes aldı. "Seni seviyorum," dedi sonunda sessizliği bozarak. "Tüm içgüdülerim bana bunu yapmamamı söylüyor. Senin bu duruma girmene izin vermememi söylüyor.

yüz."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı.

Steele'in gözlerini daha iyi görebilmek için arkasına yaslandı ve avuçlarını onun sert göğsüne dayadı. "Steele, eğer işler ters giderse, yani en kötüsü olur ve o kaçarsa-"

Parmağıyla onu susturdu, gözleri kızın söylediklerinden dolayı acı çekiyordu.

"Hayır, bırak da bitireyim," dedi boğuk bir sesle. "Eğer en kötüsü olursa, lütfen seni sevdiğimi ve benim için geleceğin umudundan asla vazgeçmeyeceğimi bil. Çocuğumuzu tüm varlığımla koruyacağım.

ve birlikte olma ve bebeğimizi birlikte büyütme umudumdan asla vazgeçmeyeceğim."

Elini yüzünde gezdirdi, çenesinin altına kaydırarak çenesini kavradı ve ona baktı.

"Şimdi beni dinle. Ailenizi serbest bırakmak için o aramayı yapması için gereken zamandan daha fazlasını onunla geçirmemeniz için elimden gelen her şeyi yapacağım. Seni ve aileni korumak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz ve buna inanmanı ve güvenmeni istiyorum. Ama bunun ötesinde - ve bu önemli, Maren. Bu konuda beni dinlemeni istiyorum. Eğer bir şeyler ters giderse, her ne sebeple olursa olsun senden kaçarsa, hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapacaksın. Anladın mı?"

Gözlerini yakan hızlı yaş dalgası karşısında nefesini içine çekti.

"Seni aramaktan asla vazgeçmeyeceğim, Maren. En iyi çabalarımıza rağmen o piç seni alıp kaçarsa asla vazgeçmeyeceğim ve hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmanı istiyorum. Kendini ve çocuğumuzu korumak için yapman gerekeni yaptığın için senin hakkında asla kötü düşünmeyeceğim. Onu kızdırma. Onu kışkırtma. Tamamen işbirliği yap ve beni bekle, çünkü geliyorum. Ait olduğun yere, benim yanıma dönene kadar asla rahat etmeyeceğim."

Çenesi başının üzerine gelecek şekilde alnını onun boynuna yasladı ve boğazına dolan duyguları bastırmak için kollarını onun boynuna dolayarak sıkıca sarıldı.

İkisi de onun ne demek istediğini biliyordu. Eğer iş o noktaya gelirse, hayatta kalması ve zarar görmemesi için Caldwell'e istediğini vermesini istiyordu. Ona hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmasını ısrarla söylerken gözlerinde işkence vardı. Ama aynı zamanda kararlılık da vardı ve onun her kelimesinde ciddi olduğunu biliyordu. Onu bulana kadar asla dinlenmeyecekti. Hayatının geri kalanına mal olsa da, onun için gelecekti. Ve ondan vazgeçmemesini istiyordu.

"Vakit geldi," dedi Sam birkaç adım öteden huysuzca. "Diğerleri yerlerini aldılar. Pistte içinde pilot olan bir uçak var. Bölgeyi saran keskin nişancılarımız var ve her an içeri girmeye hazırız. Maren, tatlım, oyalanmanı istiyorum. Oraya vardığında Caldwell'in dikkatini dağıtmanı istiyorum. Nathan pilotu indirip uçağı uçuracak. Ama ona Caldwell fark etmeden uçağı binip işini yapması için zaman vermelisin. Yani ne gerekiyorsa yap. Nathan tüm hareketleri yapacak ama Caldwell o çağrıyı yapar yapmaz uçağı indirecek. Eğer şanslıysak, sen havalanmadan önce aramayı yapar. Ama olmazsa, yalnız olmayacağınızı bilin. Nathan içeride olacak."

"Pilotta bir değişiklik fark etmeyecek mi?" Maren kuşkuyla sordu.

"İşte burada sen devreye giriyorsun. Sana odaklanmasını istiyoruz. Pilotun saç rengi Nathan'inkine benziyor. Eğer Nathan içeri girebilir, kulaklıklarını ve güneş gözlüklerini takabilirse, kokpitin sadece dar bir açıklığı var, bu yüzden Caldwell pilotu kontrol etmek için bir nokta yapmazsa, işe yarayacağını düşünüyoruz. Eğer sizinle ve sizi uçağı bindirmekle daha çok ilgileniyorsa, muhtemelen pilota pek dikkat etmeyecektir."

Maren derin bir nefes aldı ve ardından Steele'in kollarına dönerek ona sıkıca sarıldı ve olacaklar karşısında kendini toparlamaya çalıştı.

"Bunu yapabilirim," diye fısıldadı.

Steele onu daha sıkı kavradı ve kulağının hemen üstündeki saçlarına bir öpücük kondurdu. "Emin ol yapabilirsin. Sen güçlüsün, Maren. Ve biz senin arkadayız. Şimdi gidip biraz kış tekmeleyelim ve aileni geri alalım."

Steele, Maren'e yavaş ve sakın olmasını söyledikten sonra Sam ve Hancock'la birlikte ata bindi. Hâlâ zamanı vardı ve o olay yerine gelmeden önce hepsi yerlerini almak istiyordu. Steele'in sinirleri gerilmiş ve açığı çıkmıştı. Hayatında hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti. Maren, Steele'in ölümünde büyük bir rol oynamıştı.

ve bunun plana göre gidip gitmeyeceğini bilmenin hiçbir yolu olmaması içini kemiriyordu.

Onu kaybedebileceğini kabul edemezdi. Ya da Caldwell'in niyetinin ne olduğunu çok iyi bildiği halde onun Caldwell'in merhametine kalmasını. Steele'in olanı istiyordu. Steele'in olanın kendisinin olduğunu iddia ediyordu. Steele'in böyle bir tehdidi kabul etmesine imkân yoktu.

Sam arabayı ormanlık bir alana çekti ve arabadan indiler, havaalanının bulunduğu açıklığın kenarına ulaşana kadar ormanda koşular.

Gerçekten de küçüktü. Buraya bir, belki iki uçak asılabilirdi. Küçük uçaklar.

Sam'in söylediği gibi, pistte motoru çalışan daha küçük bir Cessna vardı ve birkaç metre ötede, camları renkli siyah bir SUV park etmişti.

"Aracı görebilen var mı?" Steele telsizden sordu.

Skylar, "Ön camdan bir görüşüm var," diye rapor verdi. "Sürücü koltuğunda bir erkek var. Önde yolcu yok."

"Arkada bir tane var," diye araya girdi P.J. "Muhtemelen Caldwell. Etrafı taradım ama başka bir şey bulamadım. Ya gerçekten iyi ya da gerçekten aptal."

Steele Cessna'ya dikti. Akla yatkın değildi. Caldwell kendini kaybetmiş olabilirdi ama o kadar aptal olamazdı. Burada bir terslik vardı ve içgüdüleri ona bağıırıyordu.

"İçeri geliyorum."

Maren'in yumuşak sesi telsizden geldi. Belirgin bir titreme vardı. Keşke ona bir kulaklık verebilselerdi de onlar onu duyabildiği gibi o da onları duyabilseydi. Böylece ona talimat verebileceklerdi. Destek. Hatta sadece yalnız olmadığını bilmesini bile.

Sonraki dakikalar Steele'in hayatının en uzun dakikalarıydı ve sonra aniden Maren'in kullandığı SUV belirdi. Diğer araca doğru sürdü ama inmedi. Akıllı kız.

Onlara biraz zaman kazandırın. Durumu öğrenmeden kendinizi riske atmayın.

Siyah cipin kapısı açıldı ve bir adam dışarı çıktı. Maren'in kapısına doğru yürüdü ve kapıyı açarak Steele'in dişlerini göstermesine neden olan cesur bir hareketle elini uzattı.

Sonra telgraftan sesler geldi. Caldwell Maren'ı uzun süredir ayrı olduğu bir sevgili gibi karşıladı. Onu öpmek için eğildi ve Maren geri çekilmedi. Ama Steele çekindi. Adamın ona dokunmasından nefret ediyordu. Birkaç dakika önce Steele'in ağzının olduğu yerde onun ağzı vardı.

Sonra Maren yalpaladı ve uzanıp kendini cipin kaputuna yasladı. Bir an için Steele'in kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ama sonra onun sadece kendisine söyleneni yaptığını hatırladı.

Caldwell onunla birlikte eğildi, eliyle sırtını aşağı yukarı ovdu. Steele'in bütün sinir uçlarını yatıştırıcı sözler mırıldandı. Steele, Nathan'ın Cessna'nın diğer tarafından geldiğini görece kadar dikkatini Maren ve Caldwell'den uzaklaştırdı. Ona Edge eşlik ediyordu ve bir dakika sonra Edge, pilot bir omzunun üzerinde, pist boyunca iki kat hızlı koştu. Gözden kayboldu, tüm bu değişim sadece birkaç dakika sürdü.

Maren ve Caldwell ile neler olup bittiğine hızla geri döndü.

"Aramayı yap," dedi Maren titrek bir sesle. "Söz vermiştin. Geldim. Şimdi aramayı yap. Aradığında onlarla konuşmak istiyorum. Güvende olduklarından emin olmak istiyorum."

Steele Caldwell'e baktı, huzursuzluğu her geçen dakika artıyordu. Alnı konsantrasyonla çatılmıştı çünkü bir şey onu rahatsız ediyordu. Ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyordu.

Caldwell kapalı hangara doğru defalarca baktı ama bir kez bile bekleyen uçağa bakmadı.

Caldwell sakın bir sesle, "İşte anlaşma," dedi. "Ben arayacağım ve annen serbest bırakılacak. Havalandıktan ve hedefimize ulaştıktan sonra bir telefon daha edeceğim ve baban serbest kalacak."

"Anlaşma bu değildi!"

"Kartlar benim elimde, Maren. Bana güvенеbileceğini göstermek için bir iyi niyet jesti yapmaya hazırım. Aramayı şimdi yapacağım. Annen bir eskortla serbest bırakılacak. Kimseyle konuşmaması aksi takdirde babanın öldürüleceği söylenecek. Gerisi sana kalmış."

Telefonunu çıkarırken Maren'in koluna uzandı. Ve hâlâ uçağın olduğu yöne bakmamıştı. Hangara doğru dönmüştü.

Steele mikrofonuna, "Uçak bir şaşırtmaca," dedi. "Bunun bir tuzak olması ihtimaline karşı kendini koruyor."

O konuşurken bile hangarın çatısı geri çekilmeye başladı ve kayarak büyük bir açıklık oluşturdu.

Cole, "Kahretsin, orada bir helikopter var," dedi. "Ve net bir atış yok. Yeterince yüksekte değilim. İkinci bir telefon görüşmesi yapıyorsa zaten onu şimdi indiremeyiz."

Donovan, "Bir sinyal kilidi üzerinde çalışıyorum," dedi. "Eğer aramanın izini sürebilirim, ikinci telefon görüşmesine gerek kalmayacak. Hadi, ," diye mırıldandı. "Konuş benimle, bebeğim. Bana ihtiyacım olanı ver."

Donovan'ın elektronik cihazlarıyla tatlı tatlı konuştuğu ve pek de başarılı olamadığı belliydi. Hayal kırıklığı sesinden anlaşılıyordu.

Caldwell telefonu Maren'e verdi ve onu hangara doğru yönlendirmeye başladı. Helikopterin motoru kükredi ve rotorlar dönmeye başladı.

Joe, "Tanrım, lanet hangarın içinde gevşek bir şey, enkaz, alet edevat, herhangi bir şey varsa, kanatlardan gelen rüzgârın şiddetiyle başı kopabilir," dedi. "Caldwell aptalın teki!"

"Buldum!" Donovan bağırdı. "Bir kilit buldum. Şimdi arıyorum."

"Sikerim böyle işi. Ben içeri giriyorum," dedi Steele. Caldwell Maren'i elinden alırken orada öylece oturmasına imkân yoktu.

Garrett, "Cipte hâlâ bir adam var," diye uyardı. "Onu gören var mı?"

"Onu yakaladım," dedi Skylar.

Bir an sonra cam ön camda paramparça oldu ama Steele hangara doğru olabildiğince hızlı koşmaya başlamıştı bile, uçak havalanmadan yetişmeye kararlıydı. Şaşırtıcı bir şekilde Hancock da peşinden geliyordu.

Bir mermi Steele'in ayaklarının dibinde yere çarparak beton parçalarını havaya savurdu.

"Keskin nişancı, yere yat!" Joe kükredi. "Saat dokuzda geldi. Biri çabuk olsun."

KGI'nın geri kalanı Steele ve Hancock hangara doğru ilerlerken onları korurken silah sesleri patladı. Helikopter yerden kalkıp çatıdaki açıklıktan yukarı doğru yükselirken Caldwell'in Maren'i yönlendirdiği aynı kapıdan içeri daldılar.

"Ateş etmeyin," diye bağırdı Steele. "Maren o helikopterin içinde. Onu etkisiz hale getirmeye çalışmayın!"

İniş raylarına doğru hamle yaptı, raylar yükselirken parmaklarını zar zor raylara dolamayı başardı. Hancock kendini diğer tarafa fırlattı ve helikopter çatının üzerine yükseldi, iki adam raylardan tehlikeli bir şekilde sarkıyordu.

Helikopter çatıyı geçer geçmez ileri doğru zum yaptı ve yer baş döndürücü bir şekilde dönmeye başladı. Steele bacaklarını yukarıya doğru salladı ve sonra kendini rayların üzerinde duracak şekilde çekti. Başı açıklıktan çıkar çıkmaz Caldwell'in kendisine doğru bir silah doğrulttuğunu gördü.

Kaçamak bir hareket yapamadan Maren kendini Caldwell'e doğru fırlattı ve Steele'i vurmasını engellemek için bileğini yakaladı.

"Hayır!" Steele kükredi. Lanet olsun, onun kendini vurdurmasını istemiyordu.

Maren Caldwell'le boğuştu ve her ikisi de kontrolü ele geçirmek için mücadele ederek etraflarında döndüler. Bir el silah sesi duyuldu ve o da Hancock da eğildiler. Helikopter tehlikeli bir şekilde alçaldı ve Steele o zaman kurşunun kontrol panelini parçaladığını ve pilotun öne doğru yığıldığını gördü.

Siktir!

Steele, Caldwell Maren'i bileğinden sıyırdığı sırada kendini yukarı ve helikopterin içine itti.

"Vazgeç Caldwell. Pilotun öldü. Hiçbir yere gitmiyorsun ve yaşamak istiyorsan şu lanet silahı indir de şu sürtüğünü indirelim."

Caldwell'in duyması için kelimeleri bağırarak söyledi ama Caldwell'in mantıklı düşünemediği belliydi. Kolunu Maren'e doğru çılgınca savurdu.

"Eğer ben ona sahip olamazsam, siz de olamazsınız. Hepimiz öleceğiz," diye bağırdı Caldwell.

Steele kendini Caldwell'in üzerine atarak atışı boşa çıkarmak istedi ama çok geç kalmıştı. Steele Caldwell'le çarpıştığı anda bir el silah sesi duyuldu. Ama Maren için duyduğu korku önceliği aldı. Caldwell'i silkeledi ve çılgınca Maren'e doğru baktı ama onu ayakta, bir hayalet kadar solgun, dehşet içinde yere bakarken eliyle ağzını kapatırken gördü.

Hancock yere yığılmıştı, kan göğsüne hızla yayılıyordu. Lanet olsun. Hancock kendini Maren ve Caldwell'in arasına atmış ve Maren'i hedef alan kurşunu yemişti.

Steele'in kafasında bir acı patladı ve yana doğru savruldu. Caldwell öfkeliydi ve helikopterin açık kapılarının önünde silüet halinde durmuş, silahını yere yığılmış olan Steele'e doğrultmuştu.

Caldwell, "Ben kazandım," dedi.

Maren bir hareket bulanıklığı içinde Caldwell'e doğru uçarak onu açıklıktan dışarı ve boşluğa doğru itti. Steele, Maren'in Caldwell'le çarpışmasını ve Caldwell'in elini savurup kolunu yakaladığında onunla birlikte yuvarlanmasını dehşet içinde izledi.

"Hayır!" Steele kükredi.

Yana doğru hamle yaptı, öfke ve keder kalbini bıçaklıyordu. Caldwell'in aşağıdaki toprağa düştüğünü görmek için başını yan tarafa doğru uzattı. Ama Maren yoktu. Gözyaşları yakıp görüşünü bulanıklaştırırken başını salladı. Sonra onu duydu.

"Steele!"

Tiz bir çığlıktı ve onu uyuşukluktan uyandırdı. Şok. O bakışlı düz aşağı ve gördüm onu

Elleri parmaklığın etrafında sıkıca kıvrılmıştı. Helikopter düzensiz bir şekilde dönüp alçalırken bacakları sallanıyor ve dönüyordu.

Kadının düşerek ölmemiş olmasından duyduğu büyük rahatlamayı sindirecek zamanı yoktu. Zar zor ve saniyeler içinde ona ulaşmazsa düşecekti.

"Dayan!" diye bağırdı. "Dayan, lanet olsun. Sakın bırakayım deme, Maren. Beni duyuyor musun? Sakın bırakma!"

Kenara doğru ilerledi, düşmemek için ayağını koltuğun altından geçirdi. Elini uzatabildiği kadar uzatarak aşağı doğru gerindi.

Lanet olsun. Birkaç santime daha ihtiyacı vardı ama ayağını gevşetirse onunla birlikte gider ve ikisi de ölürdü.

"Maren, beni dinle. Üç kadar sayınca sağ elini bırak ve benimkine uzan. Çabuk ol ve diğer elini bırakma. Bunu yapabilir misin? Bana ulaşmalısın. Elini ver bana. Yemin ederim seni bırakmayacağım."

Başını salladı, ancak gözlerinde dehşet parlıyordu. Seni seviyorum, ağzından kaçırdı.

Olamaz. Vedalaşma olmayacaktı. Ölmeden önce seni seviyorum demeyecekti. Onun ölmesine izin vermeyecekti.

Elini açarak ve vücudundaki tüm kasları gererek olabildiğince aşağıya indi. "Bir, iki, üç!"

Kadın yukarı doğru sıçradı, eli adamın elini sıyırdı. Parmakları onunkileri sarmayı başaramadı ama adam bileğini yakaladı, o kadar sert kavradı ki kırmamış olması mucizeydi. Ama onun gitmesine izin vermesine imkân yoktu.

"Şimdi bana diğer elini ver, Maren. Uzan ve onu bana ver. Seni yukarı çekebilmem lazım. Eğer seni ayaklarını alt korkuluğa koyabileceğin kadar yükseğe çıkarabilirsem, ayağa kalkabilir ve sürünerek içeri girebilirsin."

Başını salladı ve sonra korkuluğu bıraktı. Helikopter çılgınca bir salınım yaptı, sarhoş bir atlıkarınca gibi hızla döndü. Çırpındı, savruldu ve sonra vücuduyla korkuluklara çarptı.

Bileğindeki kemikleri eziyor olması gerektiğini biliyordu ama tutuşu onun yaşamıyla ölümü arasındaki tek şeydi.

Elleri birkaç kez sektikten sonra, sonunda kızın parmaklarını kavramayı başardı ve sonra elini aşağı indirerek her iki bileği de kavradı.

Yukarı doğru çekti, gücünün her zerresini kullanarak onu olabildiğince yükseğe çekti, böylece korkulukta bir dayanak bulabilecekti. Ayağı, koltuğun altına sıkıştırdığı yerden kaymaya başladı.

Siktir!

Aşağı doğru eğildi ve ya onun gitmesine izin vermesi gerektiğini ya da ikisinin de ölüme düşeceğini biliyordu. Onunla bakışlarını kilitledi, yüzünde sert bir ifade vardı. Onun yalnız ölmesine asla izin vermeyecekti. Düşerlerse, yol boyunca ona sarılacak ve son nefesinde onu sevdiğini bilecekti. Hatta şansları yaver gidebilir ve kız onun üzerine düşerse, çarpma anında ölmemesi için küçük bir şansları bile olabilirdi.

Tam ikisinin de öleceği gerçeğini kabullenmeye başlamıştı ki, eller ayak bileklerine dolandı ve onu geriye doğru sürüklemeye başladı. Maren'in gözleri genişledi, teslimiyet ve kabullenışten umuda geçti.

Steele çabalarını yenileyerek Maren'i tüm gücüyle yukarı doğru çekti. Helikopterin kontrolden çıkması ve Maren'in rüzgârda çırpınması durumu daha da kötüleştiriyordu. Onu bırakmamak için tüm gücünü, cesaretini ve kararlılığını kullanıyordu. Hancock üzerine doğru eğilip Steele'in sırtına uzanarak Maren'in bileklerini Steele'in tuttuğu yerin hemen altından yakalamak için uzandığında, Maren'in bileklerini kavrayan kollarını aşağı doğru uzatarak helikopterin içine kadar girmişti.

Birlikte onu yukarı çekip helikoptere bindirdiler ve Hancock göğsüne kan bulaşmış bir halde hemen yuvarlandı. Ölecek kadar solgundu ve Steele'e yardım etmek kalan gücünü de tüketmişti.

"Pilot," Hancock soluk soluğa dışarı çıktı. "Hayır pilot.

Aşağı gidiyorum.

Kontroller vuruldu."

Steele kendini sürükledi ve sonra Maren'i ayağa kaldırdı. Rahatlamak ya da sevinmek için zaman yoktu. Dışarıda değillerdi.

Henüz ormanda.

"Kemerlerinizi bağlayın ve sıkı tutunun," diye bağırdı Steele. "Elimden geldiğince bizi indirmeye çalışacağım ama bu hiç de kolay olmayacak ve çok sarsıntılı bir iniş olacak."

BÖLÜM 39

Steele kokpite yönelir yönelmez, Maren Hancock'un vücuduna doğru eğildi ve onu koltuğa doğru çekmeye başladı. Bütün gücünü harcıyordu ama adrenaline doluydu ve şu anda bir dağı bile yerinden oynatabilirdi.

Hancock'un göz kapakları titredi ve kadın onu koltuğa yatırmak için desteklemeye başladığında şaşkınlıkla ona baktı.

"Ne yapıyorsun lan sen? Delirdin mi sen? Kıçına kemeri tak. Hemen!" diye bağırdı.

Ancak sesi o kadar zayıf çıkıyordu ki gerçek bir havlamadan çok bir yip gibiydi. Daha önce bir Alman çoban köpeği gibi ses çıkarırken, şimdi bir Chihuahua gibi ses çıkarıyordu. Tanrım, histerikleşmeye başlamıştı çünkü şimdi onun ne tür bir köpeğe benzediğini düşünüyordu.

Steele pilotun cesedini yere indirdikten sonra kokpitteydi. Küfür ediyordu ve Maren bunun iyi bir şey olmadığını biliyordu. Hem de hiç.

"Seni kemerle bağlayacağım. Kaza yapacağız," dedi sakince. Sesinin ne kadar soğukkanlı çıktığına hayret etti. Sanki az önce bir sarayda çaya katılacaklarını söylemişti. Evet, kendini kaybediyordu.

"Tanrı aşkına kadın, senin için kurşun yedim. Beni çalışırken kendini öldürürsen çok kızarım. Şimdi

kıçını koltuğuna koy ve başını eğip ellerinle kapat. Anladın mı beni?"

görmezden geldi ve emniyet kemerini bağlayabileceği kadar koltuğa oturtana kadar itti ve çekti. Sonra onun yanına itti ve kendi kemerini . Daha sonra ne yapacağını düşünemedi, Hancock onu aşağı itti ve vücudunu kendi vücuduyla kapladı.

Onun kanının sıcaklığını teninde hissedebiliyordu. Kokusunu alabiliyordu. Nabızı zayıftı. Onu yerden kaldırırken kısa bir süre nabzını kontrol ettiğinde bunu zar zor fark edebilmişti. Konuşmayı nasıl başardığı bile onu aşıyordu ama adam şimdiden bir tür süper insan olduğunu kanıtlamıştı. O ve Steele belli ki aynı kumaştan kesilmişlerdi.

"Aşağı iniyoruz!" Steele ön taraftan bağırdı.

Gerisi bulanıktı. Neredeyse her şeyin yavaşladığı ve hayatının epizodik kareler halinde gözlerinin önünden geçtiği o beden dışı anlardan birini bekliyordu. Ama tek kaydettiği cam kırıkları, kemik kıran bir gümbürtü ve yırtılan metalin gıcirtısıydı. Sonra dünya yana doğru eğildi ve Hancock hâlâ üzerindeyken helikopterin yan tarafına çarptı.

Ve sonra sessizlik.

Korkunç, ezici bir sessizlik. Hareket etmeye çalıştı ama Hancock'un vücudunun altında sıkışmıştı ve bir şey onu üstüne sabitliyordu. Nabzını hissetmek için uzanmaya çalıştı ama başaramadı. Adamın ölü mü diri mi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve ölü bir adamın altında sıkışıp kalma fikri onu çok korkutmuştu.

Hayatta olduğu ve bunun için minnettar olması gerektiği düşünüldüğünde bu aptalcaydı. Zihinsel olarak vücudunun her parçasını gözden geçirdi ve yaralanma seviyesini tespit etmeye çalıştı. Ve bebeği. Tanrım, bebeği. İçini panik kapladı ve gözlerini kapatarak her nefesinde kazanın sonucunda çocuğuna bir şey olmaması için dua etti.

Steele. Akli nihayet başına gelmeye başlamıştı ve çocuğu için duyduğu endişenin hemen ardından

Steele'in ölmüş ya da çok ağır yaralanmış olabileceğini biliyordu.

"Steele."

Bağırmaya çalıştı ama sesi kısık bir vıraklama olarak çıktı, sesi çatlıyordu. Acı omuzlarına doğru ilerledi ve bunun üzerine kafa yordu. Yaralanmış gibi hissetmiyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu.

Şok.

Şoktaydı ve şoku atlatır atlatmaz, kapsamını ya da ne olduklarını bilmese bile yaralarının her birini hissedecekti. Şok ölümcül olabilirdi ama biraz mantıklı düşünüyordu. Kendisine bile histerik geliyordu ama Tanrı aşkına, daha yeni bir helikopter kazası geçirmişti. Bunun için biraz gevşemeyi hak ediyordu.

"Steele!" dedi daha yüksek bir sesle ve o anda kan tadı aldı ve kelimelerinin bulanık olduğunu fark etti.

Gözlerini kapattı ve nefes alışını sakinleştirmeye ve kalp atışını kontrol etmeye odaklandı. Sakinleşmesi gerekiyordu. Ve umarım birileri onları çabucak kurtarırdı.

BÖLÜM 40

STEELE kulaklarında korkunç bir uğultuyla kendine geldi. Başı fena halde ağrıyordu ve diğer her yeri uyuşmuştu. Zihnini kaplayan örümcek ağlarından kurtulmaya çalıştı ve görüşü netleştğinde cam, kan ve buruşmuş metal gördü ve helikopterin sağ tarafına bakarak sola doğru eğildi.

Helikopter yan yatmıştı ve o da helikopterin çökmüş çerçevesi tarafından sıkıştırılmıştı. Ama hayattaydı. Ve bu açıklamanın hemen ardından tam bir umutsuzluk ve panik geldi.

Maren.

Arka taraftaydı. Ona ulaşmanın hiçbir yolu yoktu. Hareket edemiyordu. Sağ kolunu hareket ettirebiliyordu ama sol kolu helikopterin yan tarafına sıkışmıştı ve bacakları da çökmüş olan kontrol paneli tarafından sıkıştırılmıştı.

İçini kaplayan paniği yatıştırmaya çalıştı. Doğru düşünmek zorundaydı. Bu karmaşadan kurtulmanın ve Maren'e ulaşmanın bir yolunu bulmalıydı. Ciddi şekilde yaralanmış olabilirdi. Onu bir hastaneye götürmesi gerekiyordu. Hancock vurulmuştu ve şimdiden kötü görünüyordu. Kazadan sağ kurtulduğu bile şüpheliydi. Maren'in öldüğünü düşünemezdi. Bunu düşünemezdi yoksa delirirdi.

Ekipler oradaydı. Helikopterin düştüğünü görmüş olmalılar. Yakında burada olurlar. Sadece dakikalar geçmişti, değil mi? Bilincini kaybetmişti ve zamanın nasıl geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu ama diğerleri yakındaydı.

çok zaman geçmiş olabilir ya da çoktan olay yerinde olurlardı.

"Maren," diye seslendi, sesi boğuk ve zayıftı. "Maren, beni duyabiliyor musun? Konuş benimle, lütfen. Orada olduğunu bileyim."

Uzun bir sessizlik oldu ve her geçen saniye ruhunu karanlık doldurdu.

"Steele?"

Aman Tanrım. Rahatlama eziciydi. Halsizleşti, sarktı ve gözlerini kapattı. Zayıftı, zar zor duyuluyordu ama yine de onun adı hayatında duyduğu en tatlı şeydi.

"Evet tatlım, benim. İyi misin? Kımıldama, tamam mı? Yardım yolda. Her an burada olabilirler. Yaralarının ne kadar kötü olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Bilmiyorum," dedi zayıf bir sesle. "Hareket edemiyorum. Hancock üstümde ve ben onunla helikopterin yan tarafı arasında sıkışmış durumdayım. Gerçekten hiçbir şey hissedemiyorum. Şokta olduğumu biliyorum. Hareket etmeye çalıştığımda omzumda küçük bir acı hissettim ama başka bir şey hissetmedim."

"Olduğun yerde kal," dedi Steele, endişeyle. "Hiç kıpırdama. Kendini daha fazla yaralama riskini almak istemeyiz. Dayan, Maren. Lütfen bebeğim. Benim için."

"Peki ya sen?" diye sordu yavaşça, her kelimeyi çıkarmakta zorlanıyor gibiydi. Sesinin bu kadar zayıf çıkması onu endişelendiriyordu. Ama onu konuşturabilirse, dikkatini diğer her şeyden uzaklaştırabilirdi. Ve onu yanında tutabilirdi. Elinden kayıp gitmesini istemiyordu. Ya başından yaralandıysa? Ya bilincini kaybeder ve bir daha geri kazanamazsa?

"Sanırım iyiyim," dedi, bunun bir yalan olup olmadığını bilmiyordu ama ona endişelenmesi için hiçbir neden vermeyecekti. Onun kendine odaklanmasını istiyordu. "Senin gibi sıkıştım ama acı çekmiyorum. Sadece hareket edemiyorum. Yakında çıkacağız."

"Hancock'un hayatta olup olmadığını bilmiyorum," diye boğuk bir sesle konuştu. "Kanı her tarafımda. Kokusunu alabiliyorum. Tadını alabiliyorum. Nabzını hissetmek için uzanamıyorum ama düştüğümüzde beni korumaya çalışarak üzerimi örttü."

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı Steele. KGI'nın Hancock'la olan geçmişi ne olursa olsun, adamdan hoşlanmamasına rağmen, Maren için bir kurşun yemiş ve şimdi de onu kendi bedeniyle korumuştı. İki kez onun hayatını kurtarmış, bu sırada kendi hayatını da riske atmıştı. Steele'in asla ödeyemeyeceği bir borçtu bu.

"Steele! Steele!"

Steele helikoptere yakın bir yerden bir bağıriş duydu ve rahatladı. Sam avazı çıktığı kadar bağırıyordu ve Sam buradaysa KGI'nın geri kalanı da buradaydı.

"Buradayım," diye seslendi Steele. "Kapana kısıldım. Hareket edemiyorum. Maren hayatta ama Hancock ile helikopterin yan tarafı arasında sıkışmış durumda. Hancock'un durumu kötü. Maren için bir kurşun yedi ve biz düştüğümüzde onu vücuduyla örttü. Hâlâ nefes alıp almadığını bile bilmiyorum. Acilen yardıma ihtiyacımız var."

"Elimdeki tüm kaynakları aradım," dedi Sam. "Seni dostum, sadece benimle kal, tamam mı? Sakın ölmeye cüret etme."

Steele kuru bir sesle, "Bu emri memnuniyetle yerine getireceğim," dedi. Helikopter sallandı ve metal gıcırdadı.

"Dikkatli ol," diye bağırdı Steele. "Çok dikkatli olun. Maren'in daha fazla yaralanmasını istemiyorum ve yaralarının boyutu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Onu çıkarmaya çalışırken daha fazla zarar görmesini istemiyorum."

"Tepeye tırmanabilirim," diye seslendi Donovan. "Hancock ve Maren'e ulaşabilirsem, Maren'e bir C tasmacı takacağım ve Hancock'un hayatta olup olmadığına bakacağım. Eğer yaşamıyorsa, Maren'e ulaşabilmek için onu çıkaracağız. Göğsünden vurulduysa boynundan yaralanması Hancock'un en son endişeleneceği şey olur. Burada her yerde kan var. Onu çıkaracağız ve sonra ben Maren'e bakacağım."

"Ona karşı dikkatli ol, Donovan. Sana tüm hayatım pahasına güveniyorum," dedi Steele, sesi duygu yüklü çıkıyordu.

"Biliyorum dostum," dedi Donovan. "Biliyorum. Bu işi halledeceğimi biliyorsun."

Steele gözlerini kapattı, acı onu sardı. Artık Maren'in icabına bakılacağını bildiği için kendini bıraktı ve çığlık atmak isteyene kadar acı vücuduna yayıldı. Kontrolünü kaybetmeye çok yaklaşmıştı. Acı. Maren için ezici bir korku. Çaresizlik. Hayatında hiç bu kadar başkalarının insafına kaldığı bir durumda olmamıştı. Kapana kısılmış olmaktan, hareket edememekten nefret ediyordu. Maren'e gidip onu rahatlatamamaktan, ona dokunamamaktan ve orada olduğunu ve onu terk etmeyeceğini bilmesini sağlayamamaktan.

"Hancock yaşıyor," diye seslendi Donovan. "Ama durumu kötü. Tıbbi tahliye biriminin tahmini varış süresi on dakika. Sıkışmış bir domuz gibi kanaması var. Maren'in üzerindeki kanın ona mı ait olduğunu yoksa her ikisine mi ait olduğunu anlayamıyorum."

"Peki ya Maren?" Steele sustu. "Ben iyiyim, Steele."

Kadının yumuşak sesi kulaklarında ipek gibi kayarken gözlerini kapadı ve tatlı bir rahatlama vücudunu saran acının bir kısmını hafifletirken derin derin nefes aldı.

"Pekâlâ tatlım, sana bir boyunluk takacağım ve sonra seni buradan çıkarabilmek için bacaklarının etrafındaki metali çıkarmaya çalışacağız. Benim için son derece hareketsiz olmanı ve olabildiğince rahatlamanı istiyorum. Çok şey istediğimi biliyorum ama sakın olmana ve işbirliği yapmana ihtiyacım var," dedi Donovan nazik bir sesle.

"Sanırım sadece omzum," diye yanıtladı Maren. "Acıyor. Hareket ettiremiyorum. Ama bebek için endişeleniyorum, Donovan. Kanamam olup olmadığını söyleyebilir misin? Lütfen, bilmem gerek."

Steele'in kalbi sıkıştı ve hararetli bir dua fısıldarken gözlerini sımsıkı yumdu. Hayatında hiç çocuğunun iyi olması için dua ettiği kadar zor bir şey için dua etmemişti.

"Pantolonunu keseceğim. Sorun olur mu?" Donovan yatıştırıcı bir tonda sordu. "Sadece ben varım, Maren. Başka kimse bakmıyor. Vajinal kanaman olup olmadığına bakacağım ve sonra üzerine bir battaniye örtüp seni buradan çıkaracağım, tamam mı?"

"Tamam," fısıldadı.

Steele'e sonsuzluk gibi geldi. Çok sessizdi. Arkadan hiçbir ses gelmiyordu ve her saniye işkence gibiydi.

"Kanama görmüyorum, Maren. Nasıl hissediyorsun? Karnınızda kramp veya ağrı var mı?"

Uzun bir sessizlik oldu, sanki onun sözlerini tartıyor ve kendi kendine bir sınav yapıyormuş gibi. Sonra nihayet, "Hayır sanmıyorum. Sadece omzum. Sol omzumu hareket ettiremiyorum. Denesem bile acı dayanılmaz oluyor."

"Tamam, dikkatli olacağız. Hancock şimdi çıkarıldı ve şimdi sana odaklanacağız. Bu canını yakabilir, Maren. Ama olabildiğince hızlı ve nazik olacağız."

"Peki ya Steele?" dedi kesik kesik bir sesle. "Ben iyiyim. Sadece omzum. Kanamam olmadığını söylemiştin. Kanın çoğu Hancock'tan geliyor. Önce Steele'i çıkarmalısın. Ben bekleyebilirim."

"Hayır!" Steele böğürdü. "Lanet olsun, Maren. Bir hastaneye gitmen gerek, böylece sen ve bebek kontrolden geçebilirsiniz. Ben iyiyim. Şimdi Donovan'la işbirliği yap ve seni buradan götürmesine izin ver."

"İmkânsız, inatçı adam," diye homurdandı Maren.

Donovan kıkırdadı. "Değerlendirmenize ne kadar katılsam da, o haklı. Burada öncelikli olan sensin. Hancock üzerinde çalışıyorlar ve onu kurtarmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Sağlık ekibi onu götürmek için her an burada olabilir. Ama sırada sen varsın. Steele bekleyebilir. O piç ölmek için çok inatçı zaten, bu yüzden onun için endişelenmene gerek yok. Seni ve bebeği bırakıp gitmesine imkan yok."

"Aynen öyle," diye ısırdı Steele. "Şimdi çene çalmayı bırak ve onu helikopterden indirip yaralarının bir değerlendirmesini yap. Şok tedavisi görmesi ve derhal bir hastaneye nakledilmesi gerekiyor."

Donovan kuru bir sesle, "Burada sağlık görevlisi benim," dedi. "Ve Maren bir tıp doktoru. Sanırım aramızda, sen sorumluluğu üstlenmeden bu işi halledebiliriz. Tıp eğitimi konusunda hiçbir şey bilmiyorsun."

Maren, Donovan'ın gözlerindeki sıcak cesarete bakarken derin bir nefes çekti. Endişe vardı evet ama korku ya da şüphe görmüyordu. Rahattı, onu sakinleştirmek ve Steele'in kendini tamamen kaybetmesini önlemek için elinden geleni yapıyordu. Bunu takdir etti. Donovan'ın eline uzandı ve ne kadar az gücü olduğuna şaşırarak sıktı.

Garrett zaten dar olan alana doğru itti ve Donovan'la birlikte tüm güçlerini Maren'ı buruşmuş metalden kurtarmak için harcadılar. Maren yüzünü buruşturdu ama bağırmayı reddetti, kan gelene kadar dudağını ısırdı. Steele'in endişesini artırmayı reddetti. Ona ulaşamadığı için zaten aklını kaçıırıyordu.

Garrett'in tüm yüzü kıpkırmızı oldu, alnındaki damarlar şişti, dudakları ve çenesi sıkıca kenetlendi. Kasları şişti ve gerildi ve bacaklarının üzerine katlanmış olan dirençli metali iterken bir çığlık attı.

Yeterince boşluk oluştuğunda Donovan onu kabaca koltuktan çekti ve bu kez omzundan boynuna doğru fırlayan acı çığlığını durduramadı.

"Ne oluyor lan?" Steele öfkelenildi.

Acıdan gözyaşlarını kırıştırtarak sakin nefesler aldı. Steele'i rahatlatabilmek için kendini toparlamaya çalışırken göğsü eforla kabardı.

"Ben iyiyim," diye nefes nefese kaldı.

Donovan acı içinde görünüyordu, yeşil gözlerinden pişmanlık fışkırıyordu. "Tanrım, özür dilerim Maren. Acele etmem gerekiyordu. Garrett onu sonsuza dek tutamazdı."

Onu nazikçe kaldırdı ve helikopterin zemininden yukarıya, Sam'in beklediği tarafa doğru beceriksizce süründü. Donovan Maren'ı Sam'e verdi, Sam de onu kollarına aldı.

Ethan omzuna çarpmamaya özen göstererek bir battaniyeyi sıkıca etrafına sardı ve Sam onu bekleyen bir araca doğru taşıdı.

"Steele," diye itiraz etti. "Onu öylece bırakamazsın. O yaralı."

"Şşşt, Maren. Onu bırakmayacağız. Donovan, Garrett ve Ethan onu çıkarmak için Steele'in ekibiyle birlikte çalışıyorlar. Onu kokpitten çıkarmak için doğru aletlere sahip bir kurtarma ekibini beklememiz gerekebilir, ancak yolun her adımında onunla birlikte olacaklar."

"Onunla birlikte olmam gerek," diye fısıldadı. "Gittiğimi düşünmesini istemiyorum. Bana ihtiyacı var."

Sam onu cipin yolcu koltuğuna oturttu ve battaniyeyi daha sıkı sardı. Motor çalışıyordu ve dışarıdaki bunaltıcı sıcaklığa rağmen kalorifer sonuna kadar yanıyordu.

"EMS zaten Hancock'u havaya kaldırdı. Biz seni helikopterden indirirken indiler. Hastanede olman gerekiyor Maren ve bunu sana söyleyecek ilk kişi Steele olacaktır. Seninle ilgilenildiğini bilirse çok daha iyi işbirliği yapacaktır. O yüzden hepimize bir iyilik yap ve seni hastaneye götürmemize izin ver ki kontrolden geçebilesin."

Karmakarışık düşünceleri arasında suçluluk duygusu kabardı. Ailesi hakkında soru bile sormamıştı. Korku karnında düğümlendi ve en çok korktuğu şeyi sormaya çalışırken kelimeler boğazında düğümlendi.

Sam'in kolunu kavradı, sıkıca tuttu ve kumaşı yumruk haline getirdi.

"Ailem, Sam. Peki ya annem ve babam?"

Yanağına dokundu ve yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Yolda bir ekibimiz var. Caldwell aramayı yaptığında Donovan yerini tespit edebildi. Bir şey duyar duymaz size haber vereceğim. Şimdi en önemli şey seni hastaneye götürmek."

Emniyet kemerini onun etrafına bağladı ve boynundaki C tasmasıyla başının rahatça dinlendiğinden emin oldu. Sonra aceleyle sürücü tarafına geçti ve arabaya bindi. Saniyeler sonra kükreyerek yola çıktılar ve Maren uyuşmuş bir halde camdan dışarı, geçip giden manzaraya baktı.

Her şeyi kabullenemiyordu bile. Caldwell ölmüştü. Bir adam öldürmüştü ve tek bir pişmanlığı bile yoktu. Hancock onu kurtardıktan sonra ölümün eşiğine gelmişti. Hem de iki kez. Steele helikopteri güvenli bir şekilde indirmek için elinden geleni yaptıktan sonra kokpitte sıkışıp kalmıştı. Ama hayattaydılar.

Damarlarında tatlı bir rahatlama fısıldadı ve aniden ölçülemeyecek kadar bitkin düşerek gözlerini kapattı. Artık başını bile kaldıramıyor ve koltuk başlığına doğru sarkmasına izin veriyordu.

Telefonun çaldığını ve Sam'in alçak sesle konuştuğunu belli belirsiz fark etti. Kendini uykulu, kendinden geçmiş hissetti. Sanki bedeninden ayrılmıştı ve etrafında olup bitenlerin sadece yarısının farkındaydı.

Ve üşüyordu. Çok soğuktu. Kemikleri buz gibiydi ve içten dışa doğru donuyordu. Bir daha asla ısınamayacağından korkuyordu.

"Maren."

Göz kapakları ağırlaşmıştı. Açılamayacak kadar ağırdı ve kendisine seslenen kişiyi duymazdan geldi.

"Maren, tatlım, uyanmanı ve benimle kalmanı istiyorum. Sana iyi haberlerim var. Gözlerini aç ki beni anladığını bileyim."

Uykulu bir şekilde gözlerini zorla açtı, C tasmaları yüzünden başını Sam'e doğru çeviremediği için bakışları ileriye .

Uzandı ve elini onun elinin üzerine koydu. Sıcak bir şoktu. Çok sıcak ve rahatlatıcıydı. Onu tutmaya devam etmek istedi. Adamın sıcaklığının vücuduna yayılmasına izin verdi.

"Ailen iyi, Maren. Nathan az önce rapor . Annen iyi ve babanı hastaneye götürüyorlar. Aynı yerde olabilmeniz için seni oraya götüreceğim. Ama endişelenme. Ciddi bir şey olduğunu düşünmüyorlar. Her şeyden çok bir önlem. Biraz morarmış ama durumu iyi."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve derin, güçlü nefesler alıp verirken göz kapakları kapandı.

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı. "Tanrım, Sam. Onları bir daha göremeyeceğim diye çok endişelenmiştim. Ve şimdi bitti. Onlar artık

Tamam. Caldwell öldü. Her şey gerçekten bitti."

"Bitti," diye kabul etti. "Bir daha asla onun için endişelenmene gerek yok, Maren. O artık kimse için bir tehdit değil."

Hıçkırıklarını zapt etmeye çalışırken nefesi dudaklarında düzensiz bir şekilde kekeliyordu.

"Özür dilerim. Tam bir enkazım," diye .

Sam onun elini tekrar sıktı. "Tatlım, kaçırıldın, vuruldun, bir helikopterden düştün ve sonra da kaza geçirdin. Bence biraz sarsılmaya hakkın var."

Kadın titrek bir şekilde güldü. "Bu şekilde söylediğinde haklısın."

Sam, "Seni hastaneye götürelim de seni kontrol etsinler, senin ve bebeğin iyi olduğundan emin olsunlar," dedi. "Steele çok geride kalmayacak. Söz veriyorum."

BÖLÜM 41

STEELE, Maren'in karanlık hastane odasında, annesi uzak duvardaki küçük kanepede uyurken yatağına çekilmiş sandalyede oturuyordu. Çok fena canı yanıyordu ama ağrı kesici almayı reddetmişti çünkü Maren geldiğinde kendinde olmak istemiyordu.

Çok sayıda kaburgası ve üç parmağı kırılmıştı, neyse ki sol elindeydi ve sağ elindeki tetik parmağı değildi. Beyin sarsıntısı geçirmişti ve doktor onu gözlem için hastaneye yatırmak istemişti ama Steele bunu kesinlikle reddetmişti. Nasıl olsa hastaneye yatacaktı. Ama Maren'den ayrı kalmasına imkân yoktu.

Acil serviste onu tedavi ettikten, kaburgalarını bağladıktan, üç parmağını atel içinde birbirine bantladıktan ve ona dikkat etmesi gereken belirtilerin bir listesini verdikten sonra, Maren'i nereye koyduklarını bulmak için hızlı bir çalışma yaptı ve o zamandan beri oradaydı.

Maren'in annesiyle tanışmıştı ve elmanın ağaçtan çok uzağa düşmediği belliydi. Diana Scofield zeki, sıcak ve sevgi dolu biriydi ve Alaska büyüklüğünde bir kalbi olduğu belliydi. Steele'e bir bakış atmış ve onu daha önce hiç sarılmadığı kadar sıkı bir şekilde kucaklamıştı.

Acı tatlı bir andı, çünkü kendi annesinin ona sarıldığı zamana geri dönmüştü.

Diana onu hemen kabul etmiş ve ikisi bir saat boyunca Maren, bebek ve Steele'in niyetleri hakkında konuşmuşlardı.

Sonra Diana Steele'i kocasının hastane odasına sürükledi ve onları tanıştırdı. Matthew Scofield, Steele'i Maren ve bebekle ilgili planları konusunda acımasızca sorguya çekmişti. Ancak Steele, Maren'in peşinden dünyanın öbür ucuna kadar gideceğine dair güvence verince Matthew rahatlamıştı. Aileye katılması coşkuyla karşılandı ve ardından Diana, Maren'in erkek kardeşinden bir FaceTime araması aldı.

Böylece Steele kendini üçüncü kez sevecen bir aile üyesi tarafından sorguya çekilirken buldu. Maren'in erkek kardeşi endişeliydi ve her an gitmeye hazırdı ama Diana ona buna gerek olmadığına dair güvence vermişti. Diana, Maren uyandığında onunla konuşabilmesi için Kevin'in geri arayacağı bir zaman ayarladı.

Steele, Diana'nın eşliğinde Maren'in odasına geri döndüğünde artık işi bitmişti. Maren'in yatağının yanına çektiği sandalyeye çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. Bilinci gidip geliyor, doktorun Maren hakkında söylediklerini düşünüyordu.

Omzu yerinden çıkmıştı ve Steele omzunu sararak yerine oturtuktan sonra tekrar eklem haline getirmişti. Maren için dayanılmaz derecede acı verici bir deneyim olmuştu ve acı çığlıkları hâlâ Steele'in peşini bırakmıyordu. Ancak omzu yerine oturduktan sonra ağrısı önemli ölçüde azalmış ve uyuşturucunun neden olduğu bir uykuya dalmıştı.

Hemşirenin şakayla karışık söylediği gibi iyi hissettiren bir kokteyl vermişlerdi. Onu rahatlatacak ve gerginliğini azaltacak bir şey ve ağrı için bir şey. Her neyse, işe yaramıştı. Hem de çok iyi. Maren üç saattir baygındı ve Steele onun uyanmasını beklerken sabırsızlanmaya başlamıştı, böylece iyi olup olmadığını kendi gözleriyle görebilecekti.

gelir gelmez, bebeğin nasıl olduğunu kontrol etmek ve görmek için bir sonogram yapacaklardı ve çocuğunu ilk kez görmek için sabırsızlanıyordu. Ama önce

Maren'in iyi olduğunu görsel olarak doğrulamak istiyordu. Maren'in uyanmasını ve gördüğü ilk şeyin başucunda oturan kendisi olmasını ve onu sevdiğini bilmesini istiyordu.

Elini yatağın üzerine koydu ve parmaklarını yavaşça onun gevşek elinin etrafına doladı, bu fiziksel teması ondan çok kendisi için istiyordu. Güvenceye ihtiyacı vardı. Hayatında hiç helikopterin kontrolden çıkarak düştüğü ve bunu önlemek için çaresiz kaldığı zamanki kadar korkmamıştı. Onun kazada ölebileceği düşüncesi ruhunda henüz solmamış karanlık bir lekeydi.

Onu tekrar sevdiğini söyleyebilmek için uyanmasına ihtiyacı vardı. Caldwell tarafından kaçırılma korkusu yokken ona söylemek . İkisinin de bir kazada ölme korkusu yokken. Ona bu sözleri, kendisinden ve ondan başka hiçbir şey yokken ve onun hayatı olduğu gerçeğinin başka hiçbir şey yokken söylemek istiyordu.

Kızın parmakları onunkilere dolandığında heyecanı damarlarında kabardı. Hemen başını kaldırıp onun uyandığına dair bir işaret aradı. Yumuşak bir iç çekti ve başını ona doğru çevirdi ve sonra dünyanın en güzel görüntüsü ortaya çıktı. Kirpikleri halsizce çırpındı ve sonra açıldı ve o güne kadar gördüğü en muhteşem mavi gözlere baktı.

Kadın gülümsedi ve adam rahatlamaktan güçsüz düştü. Bir duygu dalgası onu ele geçirdi ve göz kapaklarını yakan gözyaşlarının ihanet eden acısını hissetti. Gözlerini hızla kırıştırdı, kadının onun yıkımını görmemesine kararlıydı. Tek istediği ona güven vermektir. Sevgisini. Ve başardıkları bilgisini. Onlar iyiydi.

"Steele," diye fısıldadı.

Öne doğru eğildi, yaklaştıktan kendini alamadı. Dudaklarını onun alına bastırdı ve orada bıraktı, zihinsel olarak teşekkür duası ederken gözlerini kapattı.

"Tanrı'ya şükür, iyisin," dedi sesi güçlenerek. "Çok endişelendim. Tanrım, Steele, ne düşündüğümü hayal bile edemezsin. Beni senden aldılar ve ben

iyi olup olmadığınızı ya da ne kadar kötü yaralandığınızı bilmiyordum."

"Ben iyiyim," dedi huysuzca. "Benimle ilgilenecek bir doktorla geçireceğim birkaç günün iyileştiremeyeceği bir şey yok."

Adam uzaklaşırken kadın gülümsedi, sevinç ve rahatlama gözlerinde yıldızlar gibi parlıyordu. Sonra gözleri karardı ve eli otomatik olarak karnına indi.

"Bebek mi?" diye sordu endişeyle.

"Buraya kadar her şey yolunda," dedi, onun korkularını hafifletmeye hevesliydi. "Uyanır uyanmaz sonogram yapacaklarını söylediler. Ne diyorsun? Çocuğumuzla ilk kez tanışmaya hazır?"

Yüzü aydınlandı, gülümsemesi güneşi gölgede bıraktı. "Ah evet, bunu her şeyden çok isterim."

"Annen burada. Odanızdaki kanepede uyuyor."

Parlak neşesinin yerini endişe aldı ve yüz ifadesi soldu. "Babam mı? Babam nasıl? Sam annemle babamı çıkardıklarını söyledi ama başka bir şey bilmiyordu. Sadece onu hastaneye götürdüklerini söyledi."

"O iyi," diye yatıştırdı Steele. "Sadece biraz sarsıldı ama şimdiden hastaneden çıkmak için yaygara koparmaya başladı ve kızını görmek istiyor."

Bakışlarında bir kez daha rahatlama parladı ve yastıklara doğru sarktı.

"Her şey bitti," dedi usulca.

Onu tekrar öptü ve sonra elini bir kez daha tutup sıktı. "Evet, bitti."

"Hancock?" diye sordu korkuyla.

"Ameliyatta. Çok zor bir durumdu. Çok kan kaybetti. Akciğerini deldi ama kalbini ıskaladı. Prognozu iyi ama ameliyattan çıktığında daha fazla bilgi sahibi olacağız."

"O benim hayatımı kurtardı," diye mırıldandı.

"Evet. Şimdi o piç kurusuna borçluyum. Ama seve seve ödeyeceğim bir borç bu. Sen de benimkini kurtardın Maren. Bu şimdiye kadar yaptığın en aptalca şeydi. Tanrım, onunla birlikte helikopterden düştüğünü gördüğümde binlerce kez . de öyle düşünmüştüm.

seni kaybettim. Bunun bana ne yaptığını hayal bile edemezsin. Yemin ederim, bir daha böyle bir şey yaparsan seni yatağıma bağlarım ve evden çıkmama asla izin vermem."

Gülümsedi ve parmaklarını onunkilere geçirdi. "Bu tam olarak bir ceza sayılmaz, biliyorsun."

Rahatladı ve ona daha da yaklaştı, sadece ona daha yakın olmak istiyordu. Saçlarını okşadı, yüzünü okşadı ve onun burada, hayatta olduğuna dair kendine güvence verdi. O onun kıızıydı ve gitmesine asla izin vermeyeceğinden emindi.

"Maren?"

Maren annesinin sesine doğru döndü ve sonra aniden Diana yatağa doğru uçtu ve Steele Maren'in yaralanmamış tarafında olabilmek için uzaklaştı.

"Bebeğim, Tanrı'ya şükür, iyisin."

Diana, Maren'in bağlı omzunu sarsmadan elinden geldiğince ona sarıldı. Diana ve Maren birlikte ağlarken gözyaşları Diana'nın yüzünden serbestçe akıyor, sanki hiç bırakmayacaklarmış gibi birbirlerine tutunuyorlardı.

"Sen ve babamın iyi olmanıza çok sevindim," diye Maren. "Benim yüzümden başınıza bir şey gelseydi kendimi asla affetmezdim."

"Şşşt, böyle söyleme. O manyağın yaptıklarının suçlusu sen değilsin. Ve o artık gitti. Seni bir daha asla incitemez."

"Babamı ne zaman görebilirim?" Maren endişeyle sordu.

Diana alaycı bir şekilde gülümsedi. "Eğer istediği gibi davranırsa, mümkün olan en kısa sürede burada olacak. Tüm katı ayağa kaldırdı. Onu tanırıyorsunuz. Berbat bir hastadır. Hemşirelere işlerini nasıl yapacaklarını söylüyor Her zaman doktor. Bakımınızdan sorumlu doktorun kimlik bilgilerini sorguladı. Sadece en iyisini istiyordu. Morarmış ve darbe almış ama ciddi bir şey yok. Kırık kemik yok. Bir hafta içinde iyileşmeyecek bir şey yok."

"Tanrı'ya şükürler olsun," diye fısıldadı Maren hararetle. "Seni seviyorum anne. Seni çok özledim."

Diana onu tekrar sıktı. "Genç adamın hastanede olması gerekirken senin başucunda oturdu.

kendisi yatıyor. Babanızdan çok daha kötü durumda ve onu hastaneye yatırdılar. Ancak Steele acil serviste üstünkörü bir tedavinin ötesinde bir şey yapmayı reddetti çünkü size ulaşmak için sabırsızlanıyordu."

Maren annesinin ötesine baktı ve Steele'in bakışlarını buldu, gözlerinde sevgi ve sulu bir parıltı parlıyordu.

"O iyi bir adam," dedi Diana. "İyi seçim yapmışsın Maren. Seni ve çocuğunu hayatı pahasına koruyacak. Bir anne kızı için bundan daha fazlasını isteyemez."

"Biliyorum," dedi Maren usulca, bakışları hâlâ Steele'inkilere kilitlenmişti.

Diana geri çekildi ve Steele'e baktı, gözlerinde anlayış vardı.

"Geri dönüp babanı kontrol edeceğim. Belki şimdi uyandığına göre sakinleşir ve ona iyi olduğunu söyleyebilirim."

Maren annesinin elini sıktı. "Seni seviyorum anne. Babama onu sevdiğimi ve yakında onu göreceğimi söyle."

Diana eğilip Maren'in yanağına bir öpücük kondurdu ve sonra dönüp Steele'in şaşkınlığı ve hayretiyle kollarını ona doladı ve parmak uçlarına kalkıp yanağını öpmeden önce sıkıca sarıldı.

"Bebeğime iyi bak," dedi hiddetle. Steele ciddi bir ses tonuyla, "Bundan hiç şüphen olmasın," dedi.

Diana geri dönüp Maren'e gülümsedi ve sonra odadan çıktı.

"Sonogramı ne zaman yapabiliriz?" Maren endişeyle sordu. "Hemşireye uyandığını söyleyeceğim. Uyanır uyanmaz bebeği görmek isteyeceğini biliyordum, bu yüzden portatif sonogramı yere koymalarını sağladım. Şimdi gidip onu getireceğim, böylece sonogram teknisyenine çağrı atabilir, sonra da sen ve ben

çocuğumuzla buluşacak. Birlikte."

BÖLÜM 42

MAREN hastane yatağında yatıyordu, Steele onun yanında duruyordu, sonogram teknisyeni çubuğu karnına bastırırken parmakları onunkilerle sıkıca kenetlenmişti.

"Ben etrafı kursen ne yediğini öğrenmek ister misin?" diye sordu genç adam.

Maren otomatik olarak baktı yukarı için Steele,
a Gözlerinde sessiz bir soru.

"Evet," dedi Steele, yüzünde hevesli bir ifade vardı. "Bilmek . Tabii öğrenmemeyi tercih etmezseniz?"

"Hayır, ben de bilmek istiyorum," diye fısıldadı.

Beklenti onu kavradı. Steele'in elini daha da sıkı sıkı ve Steele onun eline ikinci bir el daha ekleyerek elini kendi elinin arasına sıkıştırdı.

Teknisyen karnına jel sürdü ve çubuğu kaydırarak monitörü izlerken belirli noktalara bastırdı. Maren'in bakışları ekrana yapışmış, nefesini tutarak içindeki minik canlının onaylanmasını bekliyordu.

"İşte kalp atışı," dedi teknisyen, alttaki bipi göstererek.

Gözleri yaşlarla doldu ve ekran bulanıklaştı. Teknisyen dürttü ve dürttü, bir dizi çekim yaparken asayı konumlandırdı.

"Ufaklığın gayet iyi durumda olduğunu söyleyebilirim," dedi teknisyen. "Şimdi bakalım işbirliği yapmasını sağlayabilecek miyim?"

"Kız mı erkek mi?"

Teknoloji aç ı verip bast ırdıkça sonraki saniyeler bir ömür gibi geldi. Görüntüler gerçek gibi görünmüyordu. Teknoloji  zellikleri işaret etti. Atan kalbi. Ba , bacaklar ve kollar. Saf sihirdi. Bu onların  ocu uydu, canlı ve iyiydi, güvenli bir şekilde rahmine yerle mi ti.

"Ah, i te ba lıyoruz," dedi teknisyen, yüz hatlarını genişleten bir gülümsemeyle. "G r n  e göre küçük bir kızımız var. Gördünüz mü? Penis i yok. Ve hiç de m tevaz ı değil. Burada hata yok. Bize kesinlikle sahip olduğu her şeyi gösteriyor."

Maren, Steele'in ani nefes al ışını duydu ve kalbi k t k t atmaya ba ladı. Bir erkek  ocuk mu istemişti? Hayal kırıklığına mı u ramı ti? Ama başını kaldırıp baktığında, Steele'in gözlerinde parlayan g zya larının ı ıltısı karşısında  a kına döndü. Mest olmuş görünüyordu. Bakışları monitöre kilitlenmi ti ve o kadar sarsılmış, o kadar açık görünüyordu ki, kızının olacağı haberine verdiği tepkiyi izlerken kendi boğaz ı d   mlendi.

"Bir kız," diye fısıldadı, kelimeler bo uk ve kır ıktı.

Sonra bakışlarını Maren'e çevirdi ve Maren onun gözlerindeki derin duygulardan . Sadece kızlarının görüntüsü için değil. Ama onun için. Ona olan sevgisi bir işaret feneri gibi parlıyordu, o kadar açıktı ki Maren'in aklı ba ından gitti.

E ildi ve onu öptü, tatlı ve sonsuz bir şefkatle. Teknisyen karnındaki jeli silip aletleri kaldırmaya ba lar ba lamaz Steele elini karnının üzerine kayd ırdı ve onu sahiplenerek avuçladı. Sonra ondan ayrıldı ve karnına bir öpücük kondurmak için eğildi.

"Bir kız," dedi tekrar, sesinde o kadar büyük bir hu u vardı ki gülümsedi.

"Kız ınl a ne yapacaks ın ki?" diye alay etti.

Steele doğruldu, gözlerinde panik dolu bir ifade belirdi. "Oh, kahretsin. Çocuklar. Olamaz. Otuz ya ına kadar kimseyle çıkmayacak."

Maren güldü. "Sence de biraz fazla hevesli davranmıyor musun?"

Başını salladığında son derece ciddiye.

Teknisyen sonogramı odadan çıkarıp kapıyı kapatarak ikisini yalnız bıraktığında ikisi de fark etmedi.

Steele sandalyeyi yatağın yanına çekerek olabildiğince yakın bir yere yerleştirdi ve sonra yatağın üzerine eğilerek kızın elini kavradı.

"Seni seviyorum, Maren. Ödümü kopardın. Seni başka birini sevebileceğimi hiç düşünmediğim kadar çok seviyorum. Ekibimi çok önemsiyorum. KGI'ı önemsiyorum. Onlara saygı duyuyorum ve sadakatim var. Ama hiçbir şey senin için hissettiklerimle kıyaslanamaz. Benim sevgime sahipsın, Maren. Her zaman da sahip olacaksın."

Derin bir nefes aldı, içten sözlerin tadını çıkardı. Sanki kendisi de tam olarak anlamamış ve bir başkası için bu kadar derinden hissetme fikrine hayret ediyormuş gibi, neredeyse hayret dolu bir tonda söyledi bunları.

"Ben de seni seviyorum," dedi usulca. "Hem de çok, Steele." "Bunu yapmak istediğim yol bu değildi," dedi hırçın bir sesle, belirsiz bir tonda.

Başını eğdi, adamın yüz ifadesini, bakışlarına sinen ani tedirginliği ve belirsizliği inceledi.

"Romantik konularda iyi değilim. Bu konuda çok fazla deneyimim yok. Kadınların bu konuda ne istedikleri ya da ne bekledikleri konusunda bilgi sahibi değilim. Size sadece bir sonraki nefesimden daha çok ne istediğimi söyleyebilirim."

Nabızı hızlandı ve kalbi yerinden fırladı. "Peki sen ne istiyorsun Steele?"

"Sen," dedi açık açık. "Sonsuza kadar. Benimle. Benimle birlikte. Hayat bizi nereye götürürse götürsün. Hayatımın seninle olmasını istiyorum. Evlen benimle, Maren. Birlikte bir aile kuralım. Bunu resmileştirelim ve beni derimden süründürecek bir düğün yapalım ve aileni, ekibimi ve tüm KGI'yı davet edelim. Detaylar önemli değil. İstedığın her şeye sahip olmanı istiyorum. Anlaşmadan tek istediğim sensin. Ve kızımız."

Nefesini içine çekti, o yoğun mavi gözlerde parlayan samimiyete hayretle baktı. Sonsuza dek istiyordu. Onu istiyordu. Evlenmek istiyordu.

Cevap vermesi ne kadar uzun sürerse, adam o kadar tedirgin görünüyordu. Boğazında büyüyen kocaman düğümü yutkundu, başını salladı ve sonunda sesini buldu. "Evet. Ah evet, Steele. Bunu her şeyden çok istiyorum."

"Çok şükür," diye mırıldandı. "Benim istediğim şeyi senin de istemeyeceğinden ölesiye korkuyordum. Seni kaybetmekten ölesiye korkuyordum. İstedğin gibi biri olamamaktan. Ya da benim sana ihtiyaç duyduğum kadar çaresizce bana ihtiyaç duymandan."

Yüzüne dokunmak için uzandı, parmaklarını hafifçe sert elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi ve sonra çenesine doğru indi.

"Seni seviyorum, Steele. Seninle birlikte olmak istiyorum. Ama işlerimiz ne olacak? Ne yapacağız?"

Yüz ifadesi ciddileşti. "Ev, senin olduğun her yerdir Maren. Bebek doğup seyahat edebilecek yaşa gelene kadar benim evimde kalmamızı istiyorum. Sonra, eğer tarlaya geri dönmek istersen, ben de seninle gelirim. Seni asla geri tutmak istemem. Sen çok iyi bir doktorsun ve sevdiğin işi yaparak mutlu olmanı istiyorum. Eğer bu seninle birlikte olmak için taşınmak anlamına geliyorsa, bunu yaparım. Pişmanlık duymam. Asla arkama bakmam."

"Peki ya KGI? Ne olmuş ona?"

Bir an tereddüt etti ama sonra kızın gözlerinin içine baktı. "Sen benim için KGI'dan daha önemlisin. Sen ve çocuğumuz. Eğer seni mutlu edecekse gözümü kırpmadan çeker giderim. Eğer bu seni daha güvende hissettirecekse. Benim işim tehlikeli, Maren. Bir göreve gittiğimde geri döneceğimin garantisi yok. Eğer bu belirsizlikle yaşayamayacaksan, o zaman bırakırım. Hayatımda ikinci planda olduğunu hissetmeni asla istemiyorum."

"Tanrım, durmalısın," dedi burnunu çekerek. "Beni ağlatacaksın!"

"Sadece seni istiyorum," dedi sessizce. "Benimle olmadığın sürece diğer her şey anlamsız."

Yüzünü okşamaya devam etti, ona sevgiyle bakarken parmaklarını yelpazeledi.

"İşinizi ne kadar sevdiğinizi biliyorum. Bu bir çağrı. Tıpkı benim işim gibi. Biz buyuz ve sırf birlikte olmak için kim olduğumuzu değiştirmek ikimiz için de adil değil. Şimdilik ve kızımız doğduktan sonra bir süre sizinle kalmak istiyorum. Tennessee'de. Annemle babamın ve kardeşimin kızımı görmesini ve onlarla vakit geçirmesini istiyorum. Onları ziyaret etmek ve onların da bizi ziyaret etmesini istiyorum. Çevrede olmak ve onları sadece tedavi için bana geldiklerinde görmek yerine KGI ailesinin daha büyük bir parçası olmak istiyorum. Siz dünyayı kurtarıırken beni meşgul edecek bir şeyler bulabileceğime eminim."

Steele, "Dover'da kendi muayenehaneni açabilirsin," dedi. "Sam, Garrett ve Donovan'la bu konuyu konuştum. KGI'nin bir doktora ihtiyacı var. Şu anda üç takımımız var ve sahada bir doktora ihtiyacımız var. Ayrıca, Doktor Campbell emekli olmaktan bahsediyor, ama o uygulamalı bir doktor. Hâlâ ev ziyaretleri yapıyor. Kırsalda bir kliniği var. Bence ikinizin pek çok ortak noktası var. Onunla birlikte çalışmak ve belki emekli olduğunda muayenehanesini devralmak hakkında konuşabilirsiniz. Olasılıklar sonsuz. Yeteneklerinin boşa gitmesini istemiyorum. Bunun için fazla iyi bir doktorsun ve doktorluk yapmamaktan mutlu olmayacağını biliyorum. Bu sizin kim olduğun, tıpkı KGI'nin benim kim olduğum gibi."

Heyecan omurgasını sarmıştı. Doktorluk yapma ve Steele'in yanında ve onunla birlikte çalışma fikri son derece cazipti. Ayrıca KGI üyelerini de seviyordu. Ve kırsal bir klinikte çalışmak ve hatta ev ziyaretleri yapmak, hayatının son birkaç yılında tam olarak yaptığı şeydi.

"Bu fikri sevdim," dedi. "Mükemmel olur. Kızımız büyüyene kadar Tennessee'de kalabiliriz ve sonra sahaya geri dönmek isteyip istemediğime karar veririm. Bu çocuktan sonra başka bir çocuk sahibi olmayacağımı kim söyleyebilir?"

Steele'in yüzünde vahşi bir memnuniyet ifadesi belirdi.

Gözleri parladı ve yüz hatlarına mutlak bir memnuniyet yerleşti. "Bunun ağzımdan çıkacağını hiç düşünmemiştim ama birden fazla çocuğum olsun isterdim. Yaşlı bir kadınla birlikte olmayı sevdim.

kardeşim."

Kendi kardeşini düşündüğünde gözlerinde kısa bir süre için acı belirdi. Maren onun yüzüne tekrar dokundu ve o da avucuna doğru eğilip dönerek elinin iç kısmına bir öpücük kondurdu.

"Kızımızın bir oyun arkadaşına ihtiyacı olacak. Gerçi Kelly'ler çocuk doğururken bunlardan bolca olmayacak değil. Kızımız doğduğunda kim bilir kaç Kelly daha dünyaya gelmiş olacak."

Maren güldü. "Muhtemelen bu konuda haklısın. Sam'in bir çocuk daha isteyeceğini biliyorum. Garrett ve Sarah'nın da bebek düşünmeye başlamaları an meselesi. Sarah'yı Charlotte'la birlikte gördüm ve o da bağımlısı."

"Yani benimle evlenip evime mi taşınacaksın? Yoksa yerleşkeye daha yakın bir yerde yaşamayı mı tercih edersin? Evimi satın istediğin evi inşa edebilirim."

Tanrım, bu adamı seviyordu. Ve belli ki o da onu aynı derecede seviyordu. Onun mutlu olmasını istediği için pek çok fedakârlık yapmaya hazırdı.

Başını iki yana salladı. "Evinizi seviyorum. Mükemmel bir yer. Dünyadan kaçmak ve sadece birlikte olmak istediğimizde mükemmel bir sığınak."

Eğildi ve ağzını usulca onunkinin üzerinde gezdirdi. "Düşünme şeklini seviyorum. Ama hala bana cevabımı vermedin."

"Ben de yaptım!" dedi kızgınlıkla.

"Tekrar anlat," dedi, yüz ifadesi ciddileşmişti. "Bunu duymam gerek, Maren. Bana kelimeleri tekrar söyle."

"Evet, seninle evleneceğim, Steele. Seni çok seviyorum. Ne zaman ve nasıl istersen seninle evlenirim. Eğer istediğin buysa Vegas'a kaçırım. Sonuçta sen benim kocam olduğun ve ben de sana ait olduğum sürece, başka hiçbir şeyin önemi yok."

Dudaklarını uzun, arayış dolu bir öpücükle yakaladı. Eskisi kadar nazik değildi ve duygularının derinliğini içine akıttı. Her nefeste aşkını. Dilleri birbirine karıştı ve

Dudaklarını emdi ve yaladı, ağzının her santimini keşfederken tadına baktı ve kemirdi.

"Seni seviyorum," dedi kısık sesle. "Başka hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmeyeceğim."

"Bu iyi, çünkü seni çok uzun bir süre yanımda tutmayı planlıyorum. İmkansız başardım."

Geriye çekildi ve ona şaşkın bir bakış attı.

"Buz adamı alt ettim," dedi gülümseyerek. O da sırtarak karşılık verdi. "Aynen öyle yaptın."

BÖLÜM 43

"Bunu **neden** yaptın, Hancock?" Steele açık açık sordu.

Hancock'un yatağının yanında duruyordu ve adam bok gibi görünüyordu. Zaten Maksimov'un adamları tarafından fena halde dövülmüştü ve bu, bir kurşun yemeden ve helikopter kazasında un ufak olmadan önceydi.

Hancock bakışlarını yavaşça Steele'e dikti ve onu sabit bir şekilde süzdü. Steele de bakışlarını ona dikmiş, birbirlerini yoklarken ikisi de konuşmuyordu.

"Kadınını kurtardığım için mi şikayet ediyorsun?" Hancock alaycı bir tavırla sordu.

Steele isteksizce, "Sana borçluyum," dedi. "Ve eminim tahsil edeceksin."

"Oh, işaretleyicimi arayacağım. Bir gün," dedi Hancock. "Ama şimdilik içiniz rahat olsun. Bir süre görevde olmayacağım ve sonra Maksimov'un peşinden gideceğim."

"Kimin için çalışıyorsun, Hancock? Seni anlayamıyorum. Bir bakıyorum alev alev yanan bir pisliksin, bir bakıyorum Kaptan Amerika olmuşsun."

Hancock alaycı bir ses çıkardı. "Kaptan Amerika saçmalığını senin KGI'na bırakıyorum. Hepimizin işi aynı Steele. Sadece bunu yapmak için farklı yollarımız var. Sen kendi görevlerinin doğru olduğunu düşünüyorsun. Ben de benimkinin öyle olduğunu düşünüyorum. Kim haklı? Kim haksız? Kimin için çalıştığımın gerçekten bir önemi var mı? Muhtemelen boğazına takılacak ama aynı taraftayız. Sadece farklı yöntemlerimiz var. Ve sen kesinlikle çalışırken

Sam Amca ve özel sektör için değil, kamu yararı için çalışıyorum. Bu her zaman Sam Amca değildir. Engerekler her yerde. Hükümetiniz de bundan muaf değil."

"Benim hükümetim mi? O senin de hükümetin," diye belirtti Steele.

Hancock'un yüzü taş kesildi. "Siyasi nedenlerle Titan'ın bir yük olma riskini artık almak istemediklerine karar verdiğinde, harcanabilir hale geldiğimiz bir hükümet iddia etmiyorum. Bizi hain olarak damgaladılar ve ortadan kaldırmak için ellerinden geleni yaptılar. Ama hain olan onlardı. Bizi sattılar ve Amerikan halkına ihanet ettiler. Benim hükümetim mi? Hayatta olmaz."

Steele, "Yine de ulusal güvenliğe doğrudan tehdit oluşturan kişileri yakalamak için görevler üstleniyorsunuz" dedi.

"Politikacılar ve bürokratlar umurumda değil. Ama Amerikalı olan ya da olmayan masum hayatları önemsiyorum. Dünya Farnsworth olmadan daha iyi bir yer. Caldwell olmadan. Ve Maksimov olmadan da daha iyi bir yer olacağına eminim. Yöntemlerime katılmayabilirsiniz ama sonuçta hedeflerimiz aynı."

Steele kaşlarını çatı, Hancock'un haklı olduğunu düşünmek hoşuna gitmemiştir. Steele bir izci değildi ve kendisi de gölgelerle dolu seçimler yapmışken Hancock'u suçlayamazdı.

Steele isteksizce, "Kendine iyi bak," dedi.

Hancock bir kaşını kaldırdı. "Sen ve doktor buradan çıktınız mı?"

"Evet, onu eve götürüyorum."

Hancock'un gözlerinde bir şey parladı ama Steele bu hafif tepkiyi fark edene kadar neredeyse kayboldu.

Hancock, "O işaretleyiciyi aramak istediğimde sana bakacağım," dedi.

Steele, "Kapımın önüne bela getirmediğinden emin ol," diye uyardı. "Ailem için herhangi bir tehlike teşkil edersen seni ortadan kaldırmakta tereddüt etmem."

"Not edildi."

Steele dönüp dışarı çıkmaya başladı ve sonra kapıda durakladı. Döndüğünde Hancock'un hâlâ onu izlediğini gördü.

"Seni serbest bıraktıklarında buradan çıkmanın bir yolunu buldun mu?"

Hancock'un kaşları alaycı bir şekilde kalktı. "Beni bırakmayı mı teklif ediyorsun?"

" etme. Sen yalnız bir kurtsun. Bir yere ihtiyacın olursa ..." Steele sözünü kesti, kararsızlık onu sarmıştı. Ama adam Maren'ı kurtarmıştı. Caldwell tamamen çıldırmadan önce onu dışarı çıkardığı gerçeğini de üç kez. "İyileşene kadar kalacak bir yere ihtiyacın olursa, benim evime gelebilirsin."

Hancock uzun bir süre Steele'e baktı ve Steele diğer adamı hazırlıksız yakaladığına yemin edebilirdi.

Hancock, "Belki seni bu konuda ikna ederim," diye mırıldandı.

EPILOG

STEELE koridorun sonunda gergin bir şekilde Maren'in gelmesini . Kelly'lerin nesillerdir gittiği kilisede evlenmeye karar vermişlerdi. Mükemmel bir kiliseydi. Eski, beyaz badanalı, 1800'lerden kalma bir şeydi. Arkada yüzlerce yıllık mezar taşlarıyla dolu bir mezarlık vardı.

Herkes oradaydı ve "herkes" derken kelimenin tam anlamıyla Maren ve kendisi için bir anlam ifade eden herkesi kastediyordu. Rusty ve Sean da dahil olmak üzere tüm Kelly klanı toplanmıştı. Skylar ve Edge de Rio ve tüm ekibi gibi oradaydı.

Steele'in ekibi onun yanındaydı. Her biri. Hepsi onun gibi davranıyordu. P.J. de oradaydı; tek fark, Maren'in kendisiyle birlikte durmalarını istediği Kelly eşleriyle birlikte koridorun karşısında, gelinin tarafında durmasıydı.

Maren'in erkek kardeşi ve annesi gelin tarafının ön sırasına oturdu. Diğer herkes kiliseyi doldurmuş, hangi tarafta oturduklarına dikkat etmemişlerdi. Her ikisi de hem Steele hem de Maren için önemliydi, hiçbir ayırım yapılmadı.

Koridorun sonundaki kapılar açıldığında ve Maren babasının kolunda öyle güzel duruyordu ki Steele'in nefesi kesildi. Arka planda müzik çalıyordu ama tam duyulmuyordu.

Tek odaklandığı şey Maren'in yavaşça koridorda yürümesiydi. Onun için.

Maren ve babası kilisenin önüne, Steele'in durduğu yerden sadece birkaç adım öteye vardıklarında, babası gözlerinde ışıltı ışıltı parlayan yaşlarla Maren'in yanağına bir öpücük kondurdu. Maren duvak takmamıştı ve Steele buna çok sevindi çünkü onun güzel yüzünün hiçbir kısmının görünmesini istemiyordu. Onun gözlerini görmek, derinliklerinde parlayan ona olan aşkı görmek istiyordu.

Bunun üzerine babası kızının elinden tutarak onu Steele'e doğru çekti. Steele onu babasından almak için uzandığında Matthew Scofield alçak sesle Steele'e şöyle dedi: "Hayatımdaki en büyük nimetlerimden birine sahip oluyorsun. Ona iyi bak ve onu her zaman sev."

Steele ciddiyetle, "Evet efendim," dedi. "O benim hayatım."

Babası memnuniyetle başını sallayarak geri çekildi ve ön sıradaki Maren'in annesi ve erkek kardeşinin yanına gitti.

Ve işte Maren oradaydı. Yanında öyle ışıltılı ve nefes kesici bir şekilde duruyordu ki, sanki karnına yumruk yemiş gibiydi. Gülümsemesi tüm kiliseyi aydınlatıyordu. Gözlerinde büyük bir neşe ve huzur vardı. Ve sevgi. En çok da sevgi. Hepsi onun içindi. Bu onu hâlâ şaşırtıyordu. Bu kadın onu seviyor, kabul ediyordu. Onun arkasını kolluyor ve onu şiddetle koruyordu. Tanrı aşkına, onu korumak ve sevmek onun işiydi, göreviydi, onuruydu, ama lanet olsun ki o da aynı derecede şiddetle korumuyordu. Her gün onu şaşırtıyordu ve bu sevgi ve desteği asla hafife almıyordu. Bu, hayatının geri kalanı ve ötesi için değer vereceği bir hediye idi.

Onunla evlenmek için beklemek istememişti. Hastaneden çıkar çıkmaz ona bağlanmasını istemişti ama o, ikisi de tamamen iyileşene kadar beklemek istemişti. Koridorda askıyla yürümeyeceği konusunda kararlıydı, ne de adam kırık kaburgaları ve atel takılı parmaklarıyla onunla evlenecekti.

Böylece iyileşme dönemlerini onun evinde huzur ve yalnızlık içinde birlikte geçirmişler, her geçen gün birbirlerini daha fazla keşfetmişler ve büyüyen aşklarını teyit etmişlerdi. O günler özeldi, hiçbir şeye değişmeyeceği günlerdi. Ve şimdi o

Bekledikleri için mutluydu çünkü balaylarına hiçbir şeyin engel olmasını istemiyordu. Ve onu kesinlikle balayına götürecekti. Sadece ikisini. Günlerini hiçbir engelle karşılaşmadan onunla sevişerek geçirebileceği özel bir yere.

Bakışları kadının belindeki artık fark edilebilen şişkinliğe kaydı ve gözyaşlarının ihanet eden sızısını hissetti. Tanrım, onu kaybedemezdi. Şimdi değil. Hayatının en önemli gününde olmazdı. Ekibinin ve diğerlerinin önünde kaybedemezdi. Ama kadın onu çözdü. Rahminde yatan kızlarının bilgisi onu alt etti.

Kızları. Çocukları. Onun ailesi.

Maren onun kolunu sıktı, gözleri yumuşadı, sanki onun ne hissettiğini tam olarak biliyormuş gibiydi. Sonra bekleyen bakana doğru başını sallayarak herkesin onun devam etmesini beklediğini belirtti.

İşte o zaman geleneklere meydan okudu. Törenler hakkında belirlenmiş kurallar olduğunu biliyordu. Hatta bir prova bile yapmışlardı -sanki kendisi için dünyalara bedel bir kadınla nasıl evleneceği konusunda eğitmeye ihtiyacı varmış gibi.

Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. Ona sarılmadan bir dakika daha geçiremezdi. Onu öpmeden ve onu sevdiğini söylemeden. Şimdi. Şu anda. Yeminlerinden önce bile.

Onu kollarına çekti, böylece çocukları ikisinin arasında sağlam bir şekilde duruyordu. Bir tekmenin hafif pırtırtısını hissettiğinde boğazı düğümlendi, sanki kızları ne olduğunu anlamış gibiydi. Ağzını Maren'inkine yaklaştırdı, onu önce usulca, sonra daha derinden öptü ve her duygunun bu öpücüğe karışmasına izin verdi.

Kadın adamın ağzına doğru iç çekti. Sıralardan gelen hafif kıkırdamaları duydu ama kollarındaki muhteşem kadın dışında her şeyi görmezden geldi. Güneşten daha parlaktı. Ona olan aşkı. Onunla kıyaslanabilecek hiçbir şey yoktu.

O gün eksik olan tek şey kendi ailesiydi. Anne babası ve kardeşi Griffin. Ama bir şekilde onların yukarıda, kendisine, Maren'e ve kızlarına gülümsediklerini biliyordu. Babasının onunla gurur duyacağını biliyordu.

Annesinin de Maren'i en az kendisi kadar seveceğini biliyordu.

Sonunda uzaklaştığında, gözlerinde Maren'e ne düşündüğünü söyleyen bir şey olmalıydı. Maren protokolü en az onun kadar önemsemeyerek uzandı ve elini adamın yanağında gezdirdikten sonra çenesine doğru indirdi.

"Buradalar," diye fısıldadı. "Her zaman seninle birlikteydiler. Onları sevdiğini ve özlediğini biliyorum ama senin bir ailen var. Buradaki herkesin."

Döndü, toplanan cemaate işaret etti, gülümsemesi sıcak, yumuşak ve sevgi doluydu.

"Hepsi senin ailen. Benim de ailem. Şanslıyız, Steele. Çok şanslıyız. Artık ben ve kızımız varız. Bize her zaman sahip olacaksın."

Bakan boğazını temizledi ve ekibinden ve Maren ve Steele'in her iki yanında duran Kelly eşlerinden gülümsemeler geldi, ancak Maren'i son bir kez kendisine çekerken onları yine görmezden geldi. Resmi olarak karı koca ilan edilmeden önce ona son kez sarılacaktı.

"Seni seviyorum," dedi şiddetle. "Sana vereceğim her şeyden önce şunu bil: Her zaman benim sevgime sahip olacaksın."

O da gülümsedi, töreni geciktirdiklerini umursamadan. "Ve sen de benimkine her zaman sahip olacaksın, Jackson Steele. Şimdi, evlenmeye ne dersin?"

İKİ AY SONRA

Steele endişeyle Maren'ın başucunda durdu, Maren bir kasılma daha geçirirken parmakları sıkıca onunkilere dolanmıştı. Tanrım, bu daha ne kadar sürecekti? Rachel Kelly ikizleri doğurduğunda o da oradaydı ama bu kadar uzun sürmemişti, değil mi?

Hayır, sezaryenle doğum yapmıştı. Birkaç saatten fazla sürmemişti. Maren on sekiz saattir doğum sancısı çekiyordu. Lanet olası hayatının en uzun 18 saati. Acı çekiyor olmalıydı. Yüzü solgun ve terliydi ama yine de son derece dingin görünüyordu, kasılmaları arasında nefes alırken bile gözleri sıcak ve sevgi doluydu. Bu durumu ondan çok daha iyi karşılıyordu, çünkü o aklını kaçırmak üzereydi.

Hemşireye dönerek, "Daha ne kadar sürecek?" diye sordu.

Hemşire sanki doğumhanedeki telaşlı kocalara alışkınmış gibi hoşgörülle gülümsedi.

"Uzun sürmez. Tamamen genişledi. Doktor şu anda yolda."

"Acele etmesi gerekiyor," diye mırıldandı Steele. "Ya zamanında yetişemezse?"

Maren güldü ve adam, vücudu acıdan kıvranırken ve uzun süren doğumdan dolayı bitkin düşmüşken Maren'in eğlenebilmesine hayret etti.

"Eğer doktor zamanında gelmezse, bebeği yine de doğuracağım, Steele. Kadınlar bunu her zaman yapar. Eminim hemşirenin bebek doğurtma konusunda epey tecrübesi vardır."

Steele kaşlarını çattı. "Kızımızın nitelikli bir profesyonel dışında doğurtulmasını asla istemem."

Hemşire ona bir bakış gönderdi ve homurdandı. "Bunu duymamış gibi davranacağım."

Maren'in eli hafifçe onun elini sıktı. "Her şey yoluna girecek, Steele."

Kahretsin ama bu konuda tam bir fiyaskoydu. Onu rahatlatan ve güven veren o olmalıydı. Uzun zamandır bu işi yapıyordu ama yine de onu sakinleştiren oydu. Ona daha da yaklaştı, yeni bir kasılmanın işaretlerini şimdiden fark etmişti. Maren sessizliğe büründü, yüzünü sıkıca tuttu. Gözlerini kapadı ve kısa nefesler alıp tekrar verdi.

Elini onunkinin etrafına doladı, tırnaklarının izlerini taşıyacağını bilene kadar sıktı. Ama umurunda değildi.

Ne isterse yapabilirdi. Hissettiği herhangi bir rahatsızlık, onun yaşadıklarına kıyasla çok azdı.

Umutsuzca hemşireye baktı. "Yapabileceğiniz bir şey yok mu? Acıyor, lanet olsun."

Hemşirenin bakışları yumuşadı. "Doğum acısız değildir Bay Steele. Ama Bayan Steele çok iyi idare ediyor. Ve dediğim gibi, artık uzun sürmeyecek. Doktora çağrı attım bile, birazdan burada olur. Onu ıkınma aşamasına hazırlıyoruz."

Kendini solgun hissetti. "Sahneyi itmek mi? Kulağa kötü geliyor."

Maren yine güldü. "Eğer ıkınmazsam, bu bebek asla doğmayacak, tatlım. Bir şekilde dışarı çıkmalı."

Yüzünü buruşturdu. "Hâlâ kulağa çok acı verici geliyor. Ne yapabilirim, Maren? Söyle, , yemin ederim. Bunu senin için nasıl daha iyi hale getirebileceğimi söyle."

Gözleri sevgiyle yumuşadı. "Bunu zaten yapıyorsun, Steele. Buradasın. Beni seviyorsun. Elimi tutuyorsun ve bana desteğini sunuyorsun. Yapabileceğin tek şey bu. Gerisi doğaya kalmış. Rahatlamaya çalış. Çok uzun sürmeyecek ve kızımızı kucağına alacaksın."

Yeni doğmuş minik bir bebeğin, Maren'in minyatür bir kopyasının görüntüsüyle sersemlemiş bir halde hareketsiz kaldı. Elleri baktı. Kırılgan bir bebeğe kolayca zarar verebilecek ellerine. Ya onu incittiyse? Ya onu yanlış tuttuysa? Sadece bir bebeği kucağına almıştı ve o da Rachel'in bebeklerinden biri kollarına atıldığında bir dakikadan kısa sürmüştü.

"Çok fazla düşünüyorsun," dedi Maren, sesinde yoğun bir eğlence vardı. "Sakin ol Steele."

Sonra başka bir kasılma onu yakaladığında tekrar sessizleşti. Bu seferki daha güçlüydü ve daha uzun sürdü. Gergindi, yüzü acı ve konsantrasyon maskesine dönüşmüştü. Küçük bir inilti duyuldu; bu, doğum başladığından beri çıkardığı ilk sıkıntı sesiydi.

Paniğini bastırdı. Her zaman olduğu gibi şimdi de kendini kaybetmesine ihtiyacı yoktu. Onun kaya olması gerekiyordu. Güçlü olan. Ona yaslanması gerekiyordu, tam tersi değil.

Eğildi ve kolunu kadının omuzlarının altından geçirdi, hafifçe kaldırdı ve serbest eliyle kadının avucunu kavrarken tutuşunu sıkılaştırdı.

"Neredeyse geldik, tatlım. Sadece biraz daha. Bunu yapabilirsin, Maren. Çok güçlüsün. Tanrım, seninle gurur duyuyorum. Düşünsene. Kısa bir süre sonra kızımızla tanışacağız."

Kız ona minnettar bir bakış gönderdi ve adam şimdiye kadar bu kadar korkak olduğu için zihinsel olarak kendi kışına tekmeyi bastı. Ondan ihtiyacı olan şey buydu. Sarsılmaz bir destek. Ve bunu kesinlikle alacaktı.

"Beni böyle tut," diye nefes nefese kaldı. "Eğilebilirsem daha rahat olur." Hemşireye baktı. "İkınmam gerek. Doktor geliyor mu? Vakit geldi. Durduramıyorum. İkmak zorundayım."

Tamam, bu paniklemesine yardımcı olmadı ama efsanevi soğukkanlılığını kullanarak korkusunu belli etmedi. Yüz hatlarını düzelitti ve Maren'e odaklandı. Onu alnından öptü ve ardından terli alnındaki saçları sildi.

Hemşire bacaklarının arasına girdi ve sonra gözleri büyüdü. "Evet, kesinlikle zamanı geldi. Taç giyiyorsun."

Sonra, sanki az önce böyle bir bomba atmamış gibi -en azından Steele için panik yaratan bir bombaydı- Maren'in bacaklarından birini hızlıca üzengilerden birine kaldırdı. Steele'e doğru eliyle işaret ederek, Steele'in diğer bacağını da üzengiye yerleştirmesini istediğini belli etti. Ama bunun için Steele'in Maren'i bırakması gerekiyordu ve böyle bir şey olmayacaktı. Kaşlarını çatı ve başını salladı. Hemşire gözlerini devirdi ve Maren'in diğer tarafına geçerek bacağını uygun şekilde yerleştirdi.

Tam o sırada Doktor Campbell telaşsız görünerek içeri girdi. Önce hemşireye, sonra da Maren'e baktı.

"Zamanı geldi diyebilirim, genç bayan. Bu bebeği doğurma işine ne dersiniz?"

Steele rahatlayarak iç çekti. İtiraf etmeliydi ki, Maren, Doc Campbell'ın bu işi yapması için ısrar ettiğinde pek heyecanlanmamıştı.

çocuklarını doğurtmak için. Kadın doğum uzmanı değildi ve yaşça da çok büyüktü. Ancak Maren onunla çalışmaya başlamış, yavaş yavaş muayenehanesini devralmış ve Doktor Campbell çalışma saatlerini azaltarak Maren'e daha fazla iş yükü vermeye başlamıştı. Sonuç olarak, bebeklerini onun doğurmasını istemişti. Ona güvenmişti ve yaşlı adam da onu anında sevmişti. Çocuklarını sağ salim dünyaya getirdiği sürece Steele'in buna tahammülü vardı. Ama ilk sorun belirtisinde, bir kadın doğum uzmanının devreye girmesini isteyecekti.

Maren Steele'in elini sıktı ve daha fazla doğrulmak için çabaladı. Bacakları o lanet olası mekanizmaların içindeyken çenesini göğsüne doğru bu kadar yaklaştırmamanın nasıl rahat olabileceğini bilmiyordu ama Maren bunu istiyor gibiydi, bu yüzden ona nazikçe yardım etti, sırtını destekledi ve ona yaslanması için daha da yaklaştırdı.

Doktor Campbell eldivenlerini çıkarırken, "Bir sonraki kasılma başladığında derin bir nefes alıp tutmanı ve ıkmmanı istiyorum," dedi.

Maren başını salladı ve sonra gerildi. Steele hemen alarma geçti. İşte buydu. Lanet olsun, ama işte buydu. Yakında kızını kucağına alacaktı. Aklını başından aldı ve neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti.

Maren bir homurtu çıkardı ve sonra yüzünde yoğun bir konsantrasyon belirdi, yüzü eforla kızardıkça gerginliği belli oluyordu. Hemşire ona kadar saydı ve ardından Maren'e nefes vermesini ve bir sonrakini beklemesini söyledi.

Bir sonraki var mıydı? Bu olması gerekmez miydi? Şaşkınlık içinde etrafına bakındı. Doktor Campbell şaşkın görünüyordu.

"Bu işler zaman alır evlat. Gerçi bu küçük hanım çoğundan daha çabuk gelecek gibi görünüyor."

"Daha hızlı mı?" Steele boğuk bir sesle söyledi. "On sekiz saat nasıl 'hızlı' olabilir ki?"

"İkmama aşamasını kastediyor," dedi Maren nefes nefese. "Bazen bebek gelmeden önce çok fazla ıkmamak gerekir. Demek istediği, bebek gelmeden önce çok fazla ıkmam gerekmeyeceği."

Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu ama dudaklarını kenetledi ve yapabileceği tek şeye odaklandı. Maren'e destek olmaya. Onu olabildiğince rahat ettirmek.

Üç kasılma daha, Maren ıkındı, hemşire saydı. Bir noktada Maren geriye doğru sarktı, gücü tükenmiş gibiydi. Panik düğmesi tekrar çaldı ve Steele onu yanına aldı, yüzü Maren'inkine yakındı, gözleri Maren'inkine bakıyordu.

"Bunu yapabilirsin, Maren. Uzun sürmeyecek. Kendin söyledin. Benimle kal, bebeğim. Güçlü ol. Bu iş neredeyse bitti."

Kadın belli belirsiz gülümsedi ve sonra adamı neredeyse dehşete düşüren bir acı sesi dudaklarından döküldü ve yüzü kızarmış, tüm vücudu gerilmiş bir halde tekrar eğildi.

Bu sefer daha uzun sürdü ve Maren, Steele'in omurgasını ürperten bir ses çıkardı.

"Sorun ne?" diye sordu. "Ne haltlar dönüyor?"

Doktor Campbell kocaman bir gülümsemeye, "Kafa dışarıda," dedi.

Bir emme sesi duyuldu ve hem doktor hem de hemşire Maren'in bacaklarının arasına odaklandı.

"Gidip görebilirsin," diye fısıldadı Maren. "Ben iyiyim Steele. En kötüsü geride kaldı. Bir kez daha ıkındıktan sonra burada olacak. Git ve kızımızın doğuşunu izle."

Olduğu yerde kalma arzusu ile kızının dünyaya gelişini izlemek için duyduğu karşı konulmaz dürtü arasında kalmıştı. Maren onu dürttü ve onun yerine karar verdi. Yatağın ucuna doğru ilerledi, bebeğin başının doktorun avucunda olduğunu görünce gözleri büyüdü.

Birdenbire sıvı, kan ve Tanrı bilir başka nelerle dolu bir telaş içinde tamamen dışarı kaydı. Güvenle Doktor Campbell'ın bekleyen ellerine. Hemşire hemen onu silmeye, uyarmaya başladı ve sonra bir bebek ağlaması sesi yükseldi.

Steele'in hayatında duyduğu en güzel sestti.

"Kordonu kesmek ister misin, evlat?" Doktor Campbell elindeki aleti Steele'e doğru uzattı.

Steele dondu kaldı. "Ne?"

Doktor Campbell sabırsızca, "Kabloyu kes," dedi. "Tam buradan. Sadece kes."

Steele titreyen elleriyle kendisine söyleneni yaptı ve ardından hemşire görevi devraldı, göbek bağını kesti ve bebeği battaniyeye sarmak için aldı. Bir sonraki an, hemşire bebeği Steele'e teslim etti ve Steele kızını kucağına aldı.

Kızını.

Onun mükemmel, güzel, kırmızı yüzlü, muhteşem, kıvranan küçük kızı.

Hemşire sessizce, "Onu annesine vermek isteyebileceğinizi düşündüm," dedi.

Evet, o yaptı. Başka kimse değil. Kızlarını Maren'in kollarına ilk kez bırakan kişi olmak istiyordu.

Saygıyla, Maren'in yastığına yaslanmış, yorgun ama sevinçli görüldüğü yatağın başına doğru adım attı. Eğildi ve kızlarını nazikçe kollarının arasına aldı.

Maren'in tüm yüzü aydınlandı, o kadar parlak, o kadar neşeliydi ki bakmak neredeyse acı veriyordu. Her ikisi de bebeği kucaklayabilsin diye onunla birlikte eğildi ve Maren elbisesini aşağı sıyrarak bebeği göğsüne götürdü.

Steele içgüdülerinin devreye girmesini ve kızlarının annesinin sütünden ilk yudumlarını alarak sonunda ona yapışmasını hayranlıkla izledi. Bunun süt olmadığını biliyordu. Henüz değildi. Maren doğumun tüm inceliklerini anlatmış, kolostrum gibi terimlerden ve ona hiçbir anlam ifade etmeyen bir sürü başka şeyden söz etmişti. Tüm tıbbi terimleri ona bırakmıştı. O sadece nihai sonuçla ilgileniyordu.

Maren ve kızları kollarında, ailesi. "Çok güzel bir kız," dedi Steele boğuk bir sesle.

"Evet, öyle," diye fısıldadı Maren. ", Steele."

"Hayır, sen yaptı" o düzeltildi Onu.

"Sen gerekir tükenecek."

Ona yorgun bir gülümseme verdi. "Öyleyim ama buna değdi, sence de öyle değil mi?"

"Evet. Kesinlikle."

Hayatındaki en önemli iki kadına bakarken, bir insanın ne kadar çabuk aşık olabileceğini fark etti. O küçük kız iki saniye içinde kalbini minicik ellerinin arasına almıştı ve asla bırakmayacaktı.

"Seni seviyorum," dedi huysuzca, ağzını Maren'in şakağına bastırarak. "Seni çok seviyorum, Maren."

"Ben de seni seviyorum," dedi yorgunluktan gerilmiş bir sesle ama onu kendisi yapan tüm nezaket ve sevgiyle.

Tanrım, bu kadını seviyordu. Ondan önceki hayatını hatırlayamıyordu. Hatırlamak ya da oraya geri dönmek istemiyordu. Sadece ileriye bakmak istiyordu. Güneşten daha parlak bir geleceğe. Hiçbir şey bundan daha iyi olamazdı. Tam burada, şu anda. Bundan daha özel bir gün asla olmayacaktı.

Plasenta doğurtulduktan ve Maren temizlendikten sonra hemşire bebeği, yeni doğanlara yaptıkları her neyse, o şeyler için çocuk odasına götüreceklerini söyledi. Steele kaşlarını çattı. Olamaz. Ona hava atmadan olmazdı.

Aşağıya baktı ve kızının Maren'in göğüs ucundaki tutuşunu gevşettiğini ve gözlerini kapattığını gördü. Maren de gözlerini kapatmıştı ve o da kıymetli bebeği dikkatlice kucağına alarak göğsüne yasladı.

Tek kelime etmeden -kızını, onun gelişini heyecanla bekleyen herkesi görmeye götürmek için izin istemeyeceğinden emindi- odadan çıktı ve koridordan geçerek bekleme alanına doğru yürüdü.

Hemşire itiraz etmeye başladı ama Doktor Campbell elini kaldırdı. "Bırakın gitsin. Ona birkaç dakika verin. Bebek iyi olacak."

Steele omuzlarını kaldırarak bekleme odasına girdi ve bütün gözler ona çevrildi. Ekibi oradaydı. Her biri. Kelly'ler oradaydı. Maren'in ailesi.

Hepsi toplanmıştı, tıpkı aylar önce Rachel ikizleri dünyaya getirdiğinde toplanđıkları gibi. Artık o da bunun bir parçasıydı. Bu onu hem şaşırtmış hem de alçaltmıştı.

Hepsine baktı ve gülümsedi. Gerçekten gülümsedi. Bu odadaki hiç kimsenin muhtemelen onun yapabileceğini düşünmediğı bir gülümseme.

"Seni kızım la tanıştırmak istiyorum," dedi gururla. "şimdiye kadar doğmuş en güzel bebek."

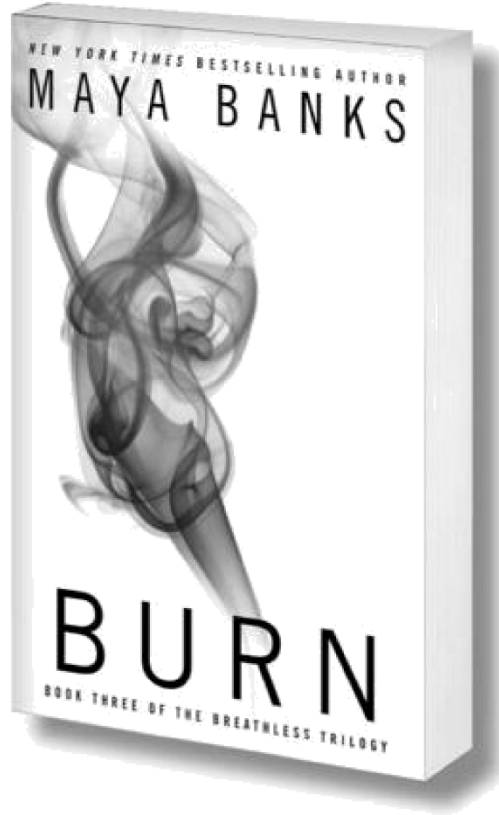
Kahkahalar yükseldi. Kameralar tıkladı, cep telefonları buz adamın onu eritip yerde bir su birikintisine dönştreceğı garanti olan şeyle karşılaştığı anı yakalamak için havaya kaldırıldı.

Altı kilo, sekiz onsluk güzel bir kız bebek.

- - -

[Bu yazarın kitaplarının tam listesi için buraya tıklayın veya www.penguin.com/bankschecklist adresini ziyaret edin](http://www.penguin.com/bankschecklist)

MAYA BANKS

Ask, Lace ve Gabe ülkenin en zengin, en güçlü üç adamı. İstedikleri her şeyi elde etmeye alışkınlar. Ne olursa olsun. Ash'e göre, her şeyi talep eden kadın

he's ever known abOUt gOffi inance a sinek b96...re...

AĞUSTOS 20J 3'TE CILTSIZ OLARAK ARAYIN

facebsc k.çOM/A Uthoi la ya Banks
!&C9D00£.COIM/LOXe*IN ¥5B00 3

penguin.com

M1250T0413

"Maya Banks okumayı sevdiğim türden kitaplar yazıyor!
-LDra Leigh, #1 he v York iines Destsellingp avtlor

£Elif 70PF'DEN İTİBAREN EN ÇOK SATANLAR AJTHOR

S HADES GRİ

A u':j eoYlic.

P.J. ve Cole aynı KGI takımında keskin nişancı rakipleriydiler ve ruhlu, u0COrTlgllCüt9d bir yoldaşlığın tadını çıkarıyorlardı. Ta ki arzularına yenik düştükleri ve ilişkilerini aniden bir adım öteye taşıdıkları geceye kadar. Tek kişilik duruşlarının ortasında, tetribl'i sıkran bir missian'a çağrılırlar ve P.J. ekip arkadaşlarını içine girmeye hazırlandığı karanlık gölgelere sürüklememeye kararlı bir şekilde KGI'dan ayrılır,

Altı ay sonra, COle P.J.'i aramaktan vazgeçmedi ve onu ait olduğu yere, evine geri getirmeye kararlıdır. İntikam hırsıyla yanıp tutuşan P.J. Nas, inandığı her şeyi neden olacak yılan gibi bir oyununa sürüklenir. Ama Cole ve ekibinin geri kalanı, onun kendi başına gitmesine izin vermeyi reddediyor. Bu, GGZ'ye olan bağılılıklarından ve
liV9S. . .

ASLA-BEF0REün-PRN7KG|N0VEtLA DAHİL
SADECE TATİL MARKETİNDE!

mayabanks.com
facebooh.oom/AuthorMayaBanks
Facebook.com/LoveAlwaysBooks
penguin.com

- - -

[Bu yazarın kitaplarının tam listesi için buraya tıklayın veya
www.penguin.com/bankschecklist adresini ziyaret edin](http://www.penguin.com/bankschecklist)

PENGUIN.COM ADRESINI ZİYARET EDİN

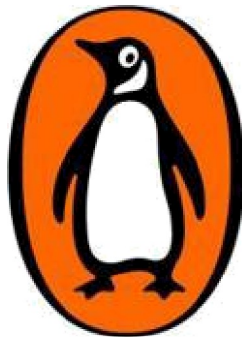
Hakkında daha fazla bilgi için
okuduğın kitap?

Bir sonraki harika
kitabınızı bulmak için
yardıma mı ihtiyacınız
var?

Ziyaret etmek

PENGUIN.COM/WELCOME

kitap Önerileri, okuma grubu
rehberleri, videolar, yazar
röportajları ve daha fazlası
için.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.